

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN CHANCE

A CASSIE
PALMER NOVEL

HIJACK THE SEAS TSUNAMI

"CHANCE IS A TRUE STORY TELLER." -- CHARLAINE HARRIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DENİZLERİ KAÇIRMAK: TSUNAMİ

Karen Chance

Telif Hakkı © 2025 Karen Chance Hijack
the Seas: Tsunami, Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya elektronik olmayan araçlar da dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
mekanik yöntemlerle, yayıncının önceden yazılı izni , kısa alıntılar hariç
eleştirel incelemelerde ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlarda somutlaştırılmıştır.

Karen Chance

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır Birinci Baskı
2025

Birinci Baskı 2025

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yazarın Notu

Bu, iki kitaplık bir ikinci kitabıdır. İlk bölüm *Denizleri Kaçırnak: Sismik*'te bulunabilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

| yarı çılgın bir denizkızı ve okyanus gibi bir suyla birlikte geçitten yuvarlandık. Bir okyanus boyunca geniş açık alan, düşme, çırpınma ve benim durumumda yarı boğulma. Ve bir duvara, dağa ya da başka bir şeye çarpmış olabilirdim, çünkü göremiyordum!

Ya da nefes alamadığımı fark ettim. Ya da devasa bir sıvı hortumu arkamdan bana çarparak, beni önümdeki soluk altın renkli taşa, iğneye takılmış bir böcek gibi çarparken hareket etmek. Ve o kadar sertti ki, hayatta kalabilseydim muhtemelen yanağıma kalıcı olarak kayanın çukur izi gömülecekti.

Sonunda bir nefes aldım çünkü ya bu olacaktı ya da ve yarı su, yarı havaydı, bu da işleri iyileştirmede. Ancak denizkızı kararlı ve hiddetliydi ve şu anda küfür ediyordu, sadece sesli olarak kastetmiyorum. O

Beni taştan çekerken suyu yolumuzdan çekmesi için küfretti ve daha da garibi, işe yaradı.

Dalgalar küsmüş gibi ya da Musa onları ayırmak için gelmiş gibi kendi üzerlerine kıvrıldılar. Ancak bir an sonra dalgaların arasından çıkan Musa değildi. İki perişan görünümlü kadındı, ikisi de iki ayak üzerindeydi çünkü bu denizkızı dönüşebiliyordu.

Elbette, Margygr'ın hepsinin olmasa da birçoğunun bunu yapabileceğini öğrenmiştim. Ama son zamanlarda o kadar çok şey öğrenmiştim ve henüz hiçbirini kategorize edememiş ya da özümseyememişim ki şeyleri kabullenmek. Bu yüzden devasa bir vampir beni yakaladığında, etrafımda döndürdüğünde ve yanağıma diş dolu bir öpücük kondurduğunda tepki vermedim.

Bir dakika önce onu uzamsal olarak portaldan geçirmiş ve böylece hayatını kurtarmıştım ve minnettar görünüyordu. Ve genelde benden nefret eden ama şimdi Beni dizlerimin üstüne kadar sert bir şekilde sırtıma vurdu. Onu da kurtarmıştım, başka bir deniz insanının sele kapılıp attığı bir grup gücü emerek, Başka bir dünyada hızla çöken bir oda.

Güç, bir büyü için tasarlanmıştı. ya da ondan geriye ne kaldıysa, ama işe yaramamıştı çünkü çöken sadece oda değildi. Bütün Dünya parçalanıyor ve patlıyordu ya da patlıyordu; emin değildim, çünkü sonunda işler oldukça karışmıştı. Tek bildiğim, Margygr'ların büyülerini herhangi bir yere yönlendiremeden ve geri kalanımız da ben tüm o gücü yakalayıp aşağı indirene kadar aynı şeyi yapmak üzereydi.

Annem tanrıça Artemis olduğu için bunu yapabilirdim ve aile ağacının tanrısal tarafından pek bir şey almamış olsam da, büyüleri enerjiyi onun yaptığı gibi tüketebilirdim. Onun gibi birinden zorla çıkaramazdım ama öksürene kadar beklemek zorundaydım. Neyse ki Margygr, daha önce hiç yapmadıkları bir büyüye hazırlanmak için şansın var.

Ne yazık ki, kaçışımız sırasında enerjilerini tüketmiştim ve şu anda bayılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Ama yapmadım, çünkü bu kalan küçük haysiyet kırıntılarımı da yok edecekti. Ki son zamanlarda her zamanki gibi pek bir şey kalmamıştı.

Benim adım Cassie Palmer ve kısa bir süre önce doğaüstü dünyanın baş kahini Pythia'ydım. Ama sonra Faerie oldu ve kendimi bir mülteci olarak buldum. Zaman'ın kıyısında, tanımadığım bir yerde. Çünkü bunu kim tanıyabilir ki?

Etrafıma bakındım ve hiçbir şey anlamadım. Ama sonra partimizin geri kalanı tarafından yakalandım, aralarında bir su-Bodil adında bir yarı tanrıça ve Pritkin adında bir adam,

Yani diğ er yarım, suç ortağım ve eğer buradan çıkarsak, burası her neresiyse, bir sunağ a s ur ukleyeceğim adam.        D  nya olması gerekiyordu, ama...

Şöyle g  r  nm  yordu.

Ama ben daha bunu s  yleyemed en portaldan coşkuyla fışkır an, bizi fırlattığ ı duvara çarpan ve dizlerimize kadar zemini sular altında bırakan su aniden kesildi. Bizim k     k d  ğ  m  m  z ve birbirimize sarılarak, muhtemelen farklı seviyelerde bir şokla ona baktık. en yaşı lı olan Bodil aniden selin içine oturdu ve bomboş kaldı.

Onun yanına oturdum        ya d  şec ektim ya da ve daha fazla ıslanamazdım. Enid, yukarıda bahsedilen denizkızı, bize katıldı. Erkekler ayakta durmaya devam etti, belki Daha erkeksi olduğ unu d  ş  nd  kleri ya da biraz kaybolmuş g  r  nd  kleri için.

Yeterince adil.

Her g  n koca bir d  nyanın   l  m  n   deneyimlemiyordunuz.

Belki de benim gibi onlar nerede olduğ umuzu bilmiyorlardı. Geçit de su gibi aniden ortadan kaybolunca bu daha da b  y  k bir sorun haline geldi. Enerjisinin, yıkımdan sonra birkaç saniye daha devam etmesine izin verdiğ ini tahmin ediyordum, ama şimdi gitmişt i ve onunla birlikte ışığımızın  oğ u da gitti.

 oğ u ama hepsi değil, diye d  ş  nd  m, yukarı doğ ru bakarak.

Geçidin girdap gibi d  nen kırmızı etkilerini g  rmek zordu ama bir t  r binanın içinde olduğ umuzu s  yleyebilirdim. G  rebildiğim kadarıyla  oğ unlukla kumla kaplı olsa da, insan yapımıydı. Ya da bazı kısımları   yleydi.

Daha çok birilerinin ağır ahşap kirişlerle g   lendirdiğ i bir mağaraya benziyordu ve bana bir zamanlar g  rd  ğ  m bir şeyi hatırlatıyordu, ama yapamadım.

isim verecek kadar iyi d  ş  nemiyorum. Ama bu, g  neş ışığının bir delikten aydınlattığ ı y  ksek bir tavandı. Portalın daha   nceki ışıklarına kıyasla fazla ışık yoktu.

ama Pritkin'in bir göz atmaya karar için yeterliydi.

"Ona iyi bak," dedi Bodil'e. Enid'i ya da beni kastediyor olabilir. Ama her an yere yığılacakmış gibi sallanan kişiyi düşününce

Otururken beni kastettiğinden oldukça emindim. Utanç verici olduğu için durmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

O, büyük vampir Alphonse ve gümüş saçlı fey prensi Æsubrand, çatıdaki delikten dışarı bakmak için üç kat yüksekliğinde olması gereken bir kum yığınının tırmanırken ben de orada öylece oturup hafifçe sallanıyordum.

Alphonse önce davrandı, bu da hemen olan Æsubrand'ı kızdırmışa benziyordu. Pritkin, ıslak Sarı saçları güneş ışığında bir fener gibi parlıyordu ve diğer ikisinin aletini ölçme yarışına katılmamıştı, arkadan geldi. Piramitlerden daha yaşlı bir yarı tanrıça muhtemelen bu terimi hak etmese de biz üç kızı yalnız bıraktı.

Henüz yirmi dört yaşında olmama rağmen ben de öyle. Sarı saçlarımda hiç ak yoktu ve mavi gözlerim çizgisizdi, ama Indiana Jones bir keresinde "Yıllar değil, kilometreler " demişti. Ve benimki... biraz fazla.

Enid ise yeni yetme bir gençti ve Tüm dünyasını kaybetmiş biri gibi görünüyordu. Güneş ışığı ıslak kızıl aleve çevirdi ve geniş ela gözlerinde parıldadı. Dönüştüğünde üzerinde bir hizmetçi tuniği vardı ve buna rağmen üzerinde tutmayı başarmıştı.

Yorgun kıcımlı portaldan geçirirken, kötü de olsa giyinmişti.

Ama lanet olsun, iyi görünmesini sağladı.

Özellikle de şimdi, yabancı bir güneşin parlayan ışınlarını yakalamak için elini avuç içi yukarı şekilde uzatmışken. Sadece... tamamen yabancı değildi, değil mi? Yarı fey ama yarı da insandı ve şu anda ellerinin üzerinde yoğun bir açlık ifadesi vardı.

Çarpıcı özellikler.

Bir saniye sonra tekrar ayağa kalktı ve neredeyse vahşi bir yoğunlukla adamların peşinden yokuş yukarı koşmaya başladı.

"Yıllardır Dünya'ya gitmek istiyordu ama geri kaldı. Bodil bana başkalarına yardım etmek için," dedi. "Cazibe konusundaki becerileri etkileyici ve saklanmamız gerektiğinde çok işimize yaradı. Birisi."

Enid'in, yarım kiloyu gizleme yeteneğinden bahsediyordu. Yüzü yara izleriyle doluydu ve bu izler ona, yarı insan bir kızın kendisinden daha yakışıklı olmasını kaldıramayan kıskanç bir fey tarafından verilmişti. Sanırım bu Enid'i diğerlerinden daha fazla bir beceri üzerinde çalışmaya teşvik etti ve çok genç yaşta bu konuda inanılmaz bir hale geldi. Normalde cildinin pürüzsüz mükemmelliği yakından bakıldığında bile kusursuzdu.

Bu sayede Bodil'e ve bir avuç diğerine, kaçtığımız Yeşil Feyler'in nesli tükenmekte olan kölelerini serbest bırakıp Dünya'ya getirmeleri için yardım edebilmişti. Onlar, isteyerek ya da istemeyerek yüzyıllar önce Peri'ye getirilen insanların torunlarıydı. Ve Enid gibi birçoğu kendi dünyalarını hiç görmemişti.

Şu anda onu en iyi haliyle göremeyecekti, diye düşündüm acımasızca, çünkü evlat edindiği dünyanın az önce yok olmasının nedeni burada da geçerliydi. Görünüşe göre Bodil'in düşünceleri de aynı doğrultuda ilerliyordu.

Çizgiler. Küçük siyah örgülerden oluşan etkileyici şelalenin altındaki güzel abanoz yüz artık boş değil, neredeyse korku doluydu, tabii bu kadar heybetli biri bu şekilde tanımlanabilirse.

Az önce onun yaşlı iblislerden oluşan bir orduyu alt ettiğini ve bize çökmekte olan bir dünyadan kaçmak için zaman kazandırdığını gördüğüm için bu pek olası görünmüyordu ama işte yine oradaydı. Kaçamak bir bakış, genişlemiş bir göz, bükülmüş bir dudak. Bodil benim hissetmediğim bir şey ve bundan hoşlanmamıştı.

"Onları geri getir!" dedi aniden, kolumu tutarak. "Ne? Kimi?"

"Herkes! Şimdi!"

Bunu yapmamı nasıl beklediğini bilmiyordum ama önemi yoktu. Çünkü işte gelmişlerdi, tavandaki çatlaktan geri akıyorlardı, hayalet görmüş gibi görünüyorlardı. Ya da bir tanrı, diye düşündüm, bir an sonra yarıktaki büyük bir göz belirip karanlığa bakarken.

Mavi renkteydi, bir araba büyüklüğündeydi ve etrafı soluk sarı kirpikler. Ama bir an için yorgunluğumdan daha baş döndürücü olacak kadar hissedilir bir rahatlama sersemlememe neden olan şey büyüklüğü değildi. En çok korktuğum yaratık

Mavi gözler, ama onunki bu rengi önemsizleştirdi. Eğer öyle olmasaydı, şu anki durumumda beni öldürmesine gerek kalmazdı; muhtemelen kendi başıma kalp krizi geçirirdim.

O anda Bodil ve ben de dahil olmak üzere herkes donup kaldı ve sonra tartışmaya gerek kalmadan yavaşça etrafımızı saran akıntıya .

Yanımızda büyük miktarda su getirmiş olmamıza rağmen derin değildi. İçinde bulunduğumuz oda mağaraydı ve akıntının büyük bir kısmını dağıtmıştı. Ama yıkık çatıdan içeri giren kumlar etrafta yığılmıştı.

Boşluk, yattığımız yerde içbükey bir çukur bıraktı ve suyun bir kısmı burada toplanarak bir gölet oluşturdu.

Ancak bizim bulunduğumuz çölde göletlere pek sık rastlanmıyordu ve bu durum ziyaretçimizin de dikkatini çekmiş benziyordu. Belli ki çok iyi göremiyordu, çünkü oda karanlıktı ve dışarıdaki güneş ışığı muhtemelen daha da öyle görünüyordu. Ama güneşin bir kısmı etrafımızdaki suda ve onun büyük gözünü yakalamıştı. O da Muhtemelen adamların hareketini gördüler ve araştırmaya geldiler, ve şimdi...

Tavanı kazık çakar gibi yumrukluyor, her yerde çatlaklar oluşmasına ve kaya parçalarının etrafa saçılmasına neden oluyordu.

Mağarada.

Kahretsın, diye düşündüm ama bir tanrının duyma yetisinin ne kadar iyi olduğunu bilmediğim için söylemedim. Bunun yerine ters döndüm ve ilk kaya parçaları etrafımıza sıçramaya başladığında bile yarı sürünmeye, yarı yüzmeye başladım. Çökmelerle birlikte

Darbeleri yumuşatacak kadar derin olmayan sığ suda sivilar uçuşuyor, dalgalar çalkalanıyor ve çığlıklar yükseliyordu. kafamın içinde yankılanan ve söylememe izin vermediğim bir ses.

Şarapnel parçaları sırtıma saplanırken kendime, hayvanlar çığlık atmaz, diye hatırlattım. Ve eğer hareketlerimden herhangi biri bir şekilde yukarıda duyulduysa ben de öyleydim. Sadece bir çöl yaratığıydım, buraya içecek bir şeyler aramak için gelmişim ve şimdi umutsuzca çırpınıyordum.

Bir insan değil, bir insan değil ve kesinlikle iş dışı bir kâhin de değil çünkü tanrılar geri dönüp iki dünyayı da yerle bir ettiğinden beri benim işim artık yoktu. Gücüm gibi... geri gelmemişt, aniden fark ettim. Yani Aniden bir saniyeliğine hareket etmeyi bıraktım çünkü bunun böyle olmaması gerekiyordu.

Şimdi Dünya'daydım, küçük grubum Umutsuzca ulaşmaya çalıştım çünkü gücümün en güçlü olduğu yer orasıydı. Tüm bu yıkım gerçekleşmeden önce kendimi buradan dışarı kaydırmama ve zamanda geriye doğru kaçarak onu durdurmaya çalışmama izin vermeliydi. Bu yetenek binlerce yıl önce Tanrı Apollo tarafından Pythias'lara bahşedilmişti ama onu sınırsızca kullanmamız için bize güvenmemişt.

Yakın zamanda onu öldürmeye yardım ettiğimi düşünürsek, bu adil bir durumdu. Yani, enerjisini Dünya'ya bağlamıştı, bu da sadece iki dünya arasında bir portal açık olduğunda Faerie'de bana ulaşabileceği anlamına geliyordu. Ama artık Faerie' de ; ona erişebilmeliydim! Yapabilmeliydim-

Ezilerek ölmeden önce yarım saniye dikkatimi vermem için!

Neyse ki, yarı kamyon büyüklüğünde bir tavan parçası az önce durduğum yere çarpmadan hemen önce Bodil tarafından kenara çekildim.

hayal kuruyordum ve beni dümdüz edebilirdi. Öyle ki, koluma kenarından saplanacak kadar yaklaştı, ejderha pullu zırh giymemiş olsaydım muhtemelen kolumu koparacaktı. Çünkü Faerie korkutucu bir yerdi ama görünüşe göre Dünya kadar değil!

Bodil'in ne kadar içselleştirmesi için vahşi gözölü bir saniye gerekti.

ve sonra beni karanlığın içine ve güneş ışığının dışına doğru itti.

Ancak, kısa süre sonra bizden daha yüksek bir kum tepesinde manevra yapacak yerimiz kalmadı; bu tepeye tırmanabilirdik ancak hareketin karşı tarafın dikkatini çekeceğinden korkarak buna cesaret edemedik.

yaratığın gözü. Bunun yerine kendimizi ona yaslamakla yetindik, bu sırada dev bir yumruk başımızın üzerinde vurmaya devam ediyordu. Çatı hattının sivri dudağının altındaki gölgelerde saklanan ekibimizin geri kalanına baktım.

Parçalanmış kalıntıları ile kum tepelerinin arasına sıkışmış, yumruğun yolundan uzak duruyor ama fark edileceklerinden emin oldukları için aşağı inemiyorlardı.

Bize ya da az önce yere bakıyorlardı.

Bizi görmemelerini çünkü eğer *görürlerse* olabilirdi. Ve o anda, parlak gümüş zırhım karardı.

Seni seviyorum Augustine, diye düşündüm hararetle, bunu benim için hazırlayan tasarımcıyı hatırlayarak. Hayatta kalıp kalmadığını merak ettim. Gökdelen büyüklüğündeki tanrılar bu lanet olası topraklarda dolaşırken, kimsenin hayatta kalıp kalmadığını merak ediyordum!

Devasa bir kol büyükçe bir deliğ'e uzanıp zemini yoklamaya başladığında, bunu öğrenme şansım olup olmayacağını merak ediyordum...

Bizim için.

Ve bu, hayatını gölgelerde gizlenerek ve kimsenin onu fark etmemesi için dua ederek geçirmemiş olan Bodil'in içini parçaladı. O bir savaşçıydı ve bu şekilde dışarı çıkmayacaktı, kazara

İlahi bir elin dikkatsiz bir darbesiyle parçalanarak öldü. Eğer ölecekse, bunu yüksek sesle yapacak ve bu süreçte düşmanına mümkün olduğunca çok zarar verecekti.

gerildiğini hissettim, alevler her zamanki keskin siyahlığını gölgede bırakırken gözlerindeki ateşin tam anlamıyla geri geldiğini gördüm, aniden kesilen nefesini duydum-

Ve kendimi ona doğru fırlattım, her şeyden çok saldırımın şaşkınlığıyla onu yere serdim. Hem toprağ'a hem de suya çarptık, ben son kalanlarla vahşi bir kedi gibi savaşıyordum.

gücüm ve onun bana delirmişim gibi bakması. Belki de delirmiştim.

Son birkaç günün kümülatif etkisi -çünkü çocuklar, hepsi bu kadardı, BİRKAÇ GÜN

-Neredeyse herkese bunu yapardı. Özellikle de o dönemde neredeyse birkaç düzine kez öldürüldüğüm, varlığından bile haberdar olmadığım yaratıklarla savaşmak zorunda kaldığım için çarpık bir mitoloji kitabının sayfalarının dışına çıktım ve sonra lanet olası bir gezegen başıma yıkıldı. Ve yine de bir şekilde, *bir şekilde*, hala hayattaydım ve o bunu benim için mahvetmiyordu!

Bulmam gereken varisim, yeniden kazanmam gereken gücüm ve kurtarmam gereken iki dünya vardı ve Bodil *bana yardım* edecekti, hepsi *bana yardım* edecekti ya da haydut bir tanrı onların sorunlarının en *küçüğü* olacaktı!

Bodil sanki tüm bunları duymuş gibi bana bakıyordu, ki... evet. Zihin okuma onun yeteneklerinden biriydi, değil mi? İyi ki de öyleydi.

Üzgün değilim, ona geldiğinde sert davrandım. Yarı tanrıça meselesini benden daha iyi biliyor olabilirsin, Kimse nasıl sinsi sinsi dolaşılacağını iyi bilemez. Bütün çocukluğumu bu işte geçirdim, bu işte iyiyim ve böyle atlatacağız!

Kabadayılık yok.

Çılgın kahramanlıklar yok.

Hiçbir şey, *çünkü bu bizimle ilgili değil; dünyalarımızla ilgili. Bu yüzden sineye çekiyoruz, işimizi yapıyoruz ve işimiz hayatta kalmamızı gerektirdiği için gururumuzu bir kenara bırakıp saklanıyoruz. Sürünürüz. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz çünkü biz yapmazsak başka kimse yok ve hiçbir zaman da .*

mi?

Bodil başını salladı, biraz şaşkın görünüyordu. Ama sanırım beni alt etmediği için kabul etmişti.

pekala . O anda herkes yapabiliirdi, çünkü kendimi berbat hissediyordum, büyüm sıfıra inmişti ve artık insan gücüm de neredeyse tükenmişti.

O küçük toz duman gerçekten aptalcaydı.

Ya da belki de değildir, düşündüm, dev sıkıldığında, kol geri çekildiğinde ve güneş ışığı kasvetli küçük dünyamıza geri döndüğünde bunun ancak farkındaydım.

Bir deste iskambil kağıdı gibi katlandım ve dışarı çıktım.

İKİNCİ BÖLÜM

S Bir şey güzel kokuyordu. Burnumun seğirdiğini hissettim.

Gerçekten

Güzel.

"Uyandı," dedi tanıdık, alaycı bir ses.

"Nereden biliyorsun?" Arayan Enid'di ve sesi endişeli geliyordu.

"Yemek pişiyor."

"Var mı?" Mırıldandım ve çalıştım.

Başaramadım, güçsüzlüğümünden değil, ağır bir şey örtülmüştü. Onu ittim ve bir çeşit kumaş gibiydi. Ve kürklüydü, diye düşündüm, elim en üstte.

Gözlerimi açtığımda bunun bir ayı postu olduğunu gördüm; kocaman, kahverengi, biraz güve yeniği bir ayı postu; başka bir hayatta bir kilim ya da tuhaf bir dekorasyon eşyası olabilirdi ama şimdi benim için bir battaniye görevi görüyordu çünkü hâlâ nemliydim. Suyu batmış zırhlar çabuk kurumaz, az miktarda sıvının birikmesi için çok fazla çatlak ve yarık vardır ve benimki tehlike geçtiğinde diğer benliği olan yırtık pırtık gümüş elbiseye dönüşmemiştir. İyi de oldu; o şey kokmaya başlamıştı.

Tabii ki ben de öyleydim ve panikle akan ter, harcanan sihir ve sıcak, küflü ayı karışımı bir şey olduğu için hiç hoş değildi.

Ama bu, diye düşündüm, sonunda

Oturur pozisyona geçip üzerinde bir tencerenin fokurdadığı küçük ama neşeli bir ateş keşfettim. Köhne bir alışveriş merkezine benzeyen bir yerin ortasında olması dışında bu o kadar da garip değildi.

Öyleydi çünkü burayı daha önce görmüştüm.

"Cadılar meclisinin yerleşim bölgesi," diye mırıldandım, komik reklam tabelalarından birine bakıyordum, bu kızıl saçlı bir cadının asasıyla karıştırdığı bir kazan vardı. Ya da belki de büyük boy bir kaşık olması gerekiyordu; anlayamadım. hareket etmiyordu ve birasının içindekiler de öyle. Bu cadılar meclisinin saklandığı yer için normal değildi. Şu anda giymekte olduğum zırhın prototipini elde ettiğimde daha önce bir kez ziyaret etmiştim.

Yerel coven'ler bir kasaba yaratmışlardı. Vegas'ın dışındaki çölde yeraltı alışveriş merkezi, bildiğim kadarıyla hiçbir yerde rakibi olmayan bir portal sistemi ile tamamlandı. Bu cadde sadece covenlerin dünyanın dört bir yanındaki yerleşim bölgelerini birbirine bağlamakla kalmıyor, aynı zamanda dünyanın önde gelen büyü otoritesi olan Gümüş Çember'in kontrolü dışında yaşam tarzlarını sürdürmelerini sağlıyordu, aynı zamanda Faerie ile de bağlantıları vardı. Bu caddede bir aşağı bir yukarı yürüyen tüccarları hatırlıyorum, mal paletlerini havaya kaldırarak, renkli yarı-fey, yarı-insanlarla alışveriş yapıyor, satıyor ve sohbet ediyorlardı. burada bir ev buldu.

Eskiden parlak olanlarla birlikte gitmişlerdi, Eski Vegas'ın neon ışıklarına rakip olan hareketli bir caddeydi. Burayı aydınlatan büyü artık karanlıktı, yıkık dökük, tozla kaplı binalarda bazı işaretler hâlâ yerinde duruyordu ama hiçbiri çalışmıyordu. Sanırım bu şaşırtıcı değildi, çünkü birçok yapı, çatıları çöken, duvarları yiyen bir yangın geçirmiş gibi görünüyordu. Her şey hatırladığım renkli, canlı yerden çok bir kömür tarlasına benziyordu.

Ve o zamandan beri güçlü koğuşlar Kompleks yangını söndürememişti, ne tür bir yangın olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Tanrılar rakip tanımazdı. Bu, cadılar meclisinin hayatta kalmak için kullandığı patentli yere inme modelinin hiç şansı olmadığı bir şeydi.

"Bak!" Enid heyecanla söyledi.

Ölü sokağı incelemekten geri döndüğümde, onun heyecanla kaldırım taşlarındaki çatlakların olduğu yerde diz çöktüğünü gördüm.

taşların arasından tek bir yeşil filizin çıkmasına izin vermişti. Dayanıklı görünen küçük bir şeydi, tahminimce aşağıdaki bir su kaynağından beslenmiş ve tavandaki boşluklardan sızan güneş ışığıyla güçlenmişti. Cadılar bir tepeyi oymuş ya da kasabalarının tepesine bir tepe büyüğü yapmış gibi görünüyordu ama ışık, geldiğimiz büyük portal odasında olduğu gibi, üzerimizdeki kabuktaki sayısız delikten sızıyordu.

"Şunu izle," dedi Enid bana bakarak. Sonra da küçük keşfinin bir şeyler yaptığı yere geri döndü yontulmuş bir çay fincanından üzerine az miktarda su döktü. Filiz hafif bir esintideymiş gibi kısa bir süre titredi ve ardından üç yaprağı katılmak için bir yaprak daha çıkardı. zaten vardı.

Enid çok sevinmiş gibi ellerini çırpı ve ben de onun aklını başından almaya karar verdim.

"Şunu izle," dedim ve sürünerek yanına gittim. Fincanı ondan aldım ve bir parmağımı daldırdım, sonra ıslak parmağımı fidanın minik "gövdesine" dokundurdum...

Ve bir yaprak daha çıkardı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, sanki az önce dünyanın en büyük sihir numarasını yapmışım gibi.

"Ben . Eskiden şu büyük bir meşe ağacı vardı," diyerek başımla salonun uzak ucunu işaret ettim. "Cadılar Burada yaşayanlar, oyuk gövdenin içinde büyümesine neden oldukları bir platforma su dökerek kendilerine koltuk yapabiliyorlardı. Mantar koparır gibi onları ağaçtan çekip çıkardılar," diye elimle gösterdim. "Bu bir çeşit büyü-"

Pritkin bilmediğim bir kelime söyledi ama gözleri büyüdüğü için Enid'in bildiğini tahmin ettim.

"Ama bu Blarestri büyüğü!" dedi, neredeyse şok olmuş görünüyordu.

"Faerie'de. Burada böyle bir kısıtlama yok," dedi ona. "Cadılar zanaatlarını dağlarda yaşayan Kadimlerden öğrendiler-" diye durakladı. "Eskiden dağlarda yaşayan

Dağlar," diye ekledi daha yumuşak bir sesle. "Onlara birleşik bir sistem öğretiler."

"O zaman Faerie'de neden böyle değildi?" Enid sordu, gözleri ondan alevlerin üzerinde bir çubuğun üzerinde küçük bir yaratığı kızartmaya çalışan Æsubrand'a kaydı. "Siz ikinizden önce, dört elemente birden sahip biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Bu duyulmamış bir şeydi!"

"Burada bile yaygın değildi," dedi Pritkin, ifadesiz bir şekilde yıkıma bakarak. "Ama burayı inşa eden insanların çoğunun iki, hatta zayıf bir üçüncü yeteneği vardı ve hepsi birlikte yaşıyordu, bu yüzden birinin sağlayamadığını diğeri sağlıyordu."

"Oysa bizim dünyamızda, büyü'nün ortaya çıktığı yerde, birbirimizden çok ayırdık," dedi küçük bitkiye kaşlarını çatarak. Sonra yukarı baktı, rengi uçmuştu. "Belki de savaşılabildik "Eğer olmasaydık tanrılar daha iyi olurdu!"

"Kendi soruna kendin cevap verdin," diye yorumladı Bodil. Bizim tencereyle ilgileniyordu ve ateşten alıp içindekileri ateşten kararmış kâselere paylaştırırken memnun görünüyordu.

"Ne?"

"Tanrılar farklı büyü akımlarını birbirinden ayırdı, 'çocuk' gruplarının her birine yalnızca bir tane verdi ve daha fazlasına sahip olmanın bir yolunu bulmaya cesaret eden herkesi öldürdü."

Pritkin ve'a baktı, ikincisi rahatsız görünüyordu, ancak bu sadece olağanüstü gözlerinin etkisi. Artık siyaha dönmüşlerdi ama bu pek bir şey . Bodil tanrıları korkutabilirdi.

"Ayrı olmamızı ve birbirimizle savaşmamızı istediler," diye ekledi. "Böylece onlara karşı savaşmak için asla birleşemeyecektik. Ve amaçlarına ulaştılar."

"Ama dört elemente de sahip," dedi Enid, Æsubrand'a başını sallayarak.

Kirli kaldırım taşlarının üzerine çömelmiş, bir zamanların şık ejderha pulu kostümünün sadece yarısı yerinde dururken kaba görünüyordu.

Miğferini, tek bir greave'ini ve zırhının göğüs parçasını kaybetmişti ama kemerini sırt parçasını yerine bağlamak ve zırhı sabitlemek için kullanmıştı. Buraya gelmek için verdiği savaştan dolayı göğsünde asit yanıkları vardı ve eskiden şık, gümüş sarısı olan saçları kurumuştı.

Feylerin gurur ve sevinçlerini yerinde tutmak için kullandıkları olağan tuvalet malzemelerinden herhangi biri.

Ayrıca sadece köstebeğini ya da her neyse onu huzur içinde yemek isteyen bir adama benziyordu.

Bir zamanlar güzel olan ama artık yok olmuş kılıcının yerine paslı bir bulmuştu. Bazı cadılar eski moda silahları feyler kadar sevdiği için mi buradan almıştı, yoksa biz ayrılmadan önce Faerie'den mi edinmişti, bilmiyordum. Ama şüpheleniyordum. ikincisi.

Eski ve çirkindi ama bir kolunun kıvrımında en iyi kılıçlar gibi tutuyordu. Ve tekrar saldırıya uğramaktan korkan bir adam gibi. Ya da belki başka bir nedeni vardı.

Ana gezegeninden kalan tek şeylerden biri olabileceğini fark ettim.

"Evet, babası bundan emin oldu," diyordu Bodil. "Kendisinde olmayan güçlere sahip bir kadınla bilerek evlendi.

Ama bu tanrılar gittikten ve kurallar rahatladılar ve geri dönmelerine yardımcı olmak için yapıldı. bizimle birlikte kaçmasaydı prensi eninde sonunda öldüreceklerdi."

Sonuncusu gelişigüzel, neredeyse bir kenara bırakılmış gibi , ama Aesubrand'ı yemeğinden vazgeçirmiş gibi görünüyordu. Ya da belki bu, yemeğinin çubuktan sarkan minik ayaklarıydı.

Benim için yaparlardı.

Ama türünün çoğunun aksine yemek yemeyi seven büyük vampir Alphonse için durum farklıydı. Beslenmeye ihtiyacı olmasa da, bu tanıdık hareketin onu rahatlattığını tahmin ediyordum. Atılmış sopayı aldı ve kendine yardım etti. küçük bedeninin içine belirgin bir zevkle.

Æsubrand yorum yapmadan Bodil'den bir kase çorba aldı. Yolun aşağısında, erzak için baskın yaptıklarını tahmin ettiğim, çoğunlukla sağlam bir çay dükkânı vardı. Tencerenin yerine, uzun bir çaycılık hayatına tanıklık edecek kadar ezik ve çiziklere sahip mat pirinç bir çaydanlık, kaseler elden ele dolaştırılırken ateşin üzerine bırakıldı.

Beni uyandıran güzel kokulara rağmen bu beni şaşırttı. "Bunu nasıl yaptın?" Bodil bana bir kase ve kaşık uzatırken sordum.

" bahçe," dedi kısaca, belli belirsiz tavanı işaret . "Bunca yıl ortalığı kasıp kavurdu ama bazı bitkiler hayatta kaldı. Ve o küçük yaratıklar-"

Pritkin'e baktı, o da bir isim söylemeye başladı, sonra bana baktı ve durdu. Bu da bunun muhtemelen köstebek olmadığı anlamına geliyordu. Kaseme baktım ama sonra omuz silktim ve yine de yedim.

Açlıktan lyordum.

"Her bol miktarda var," dedi Bodil. "En azından açlıktan lmeyeceğiz."

Hiçbirimiz kaderimizin bu olacağını düşünmediğimiz için sözleri ironiyle doluydu. Burada lmek için pek çok yol vardı ve bu çok uzun sürdü. Muhtemelen sahip olduğumuzdan daha uzun.

Bu düşünce beni herkesle yapmam konuşmaya getirdi ve bunu ertelemek durumu daha iyi hale getirmeyecekti. Ama daha fazla iştahı kaçırmak istemediğim için bir süre sessizce oturdum ve hayatımda içtiğim en güzel çorbayı içtim. Ya da belki sadece acıkmıştım.

Pritkin bana, "Bahçe dışında, namına pek bir şey yok," dedi. "Girilmesi güvenli olan binaları kontrol ettik ve neredeyse kullanılabilir her şey yok edilmiş."

" bir şey yoktu," diye ekledi Alphonse. "Cadıların yiyecekleri muhafaza etme yöntemleri vardır ama muhafaza edecek pek bir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa bir süre için

Bu süre zarfında muhtemelen bahçelerden ve depolarından geçiniyor ve belki de portallar aracılığıyla bazı malzemeler alıyorduk."

"Onlara ihanet eden şey bu olabilir," dedi Bodil. "Nasıl okunacağını bilerseniz portallar iz bırakır."

Bir şey söylemedim ama etkilenmiştim. etrafında patladığını, herkesi öldürdüğünü ve ama işte buradaydı, çorba pişiriyor ve sakince tartışıyordu. Ben olsam...

Burada oturup sakince çorba , çünkü dünyam pek de iyi durumda değildi. Eğer bir sır bu şekilde Tanıdığım en güçlü insanlardan bazılarıyla dolu yerleşim bölgesi nasıldı, diğer her şey nasıl görünüyordu? Bilmek istemediğim için hafifçe ürperdim ve akşam yemeğini paketlemeye .

"Zaten erzağa ihtiyacımız yok," dedi Alphonse, onun sözlerinin ardından gelen küçük sessizliği bozarak.

"Belki de bilmiyorsundur," dedi Bodil, ona sanki Ne zaman onlardan birini atıştırmaya karar vereceğini merak ediyordu. "Merak etme," dedi ona. "Fey kanının tadı iğrençtir. "Ama

Elbette, hiçbir zaman Tanrı kanı denemedim-"

"Ve ilk denemen sonuncu olacak," diye güvence verdi ona ama nedense Alphonse sadece güldü, koyu renk gözleri dudaklarıyla birlikte gülümsüyordu. Ezilmiş karnabahar burnu, fazla güçlü yüz hatları ve esmer kirli sakallarıyla kimsenin yakışıklı diyemeyeceği bir yüzde tuhaf görünüyordu Bu da düşük seviyeli gangster havasına katkıda bulunuyordu. Alphonse üst düzey bir gangster olduğu için bu haksızlıktı.

Harika bir ruh hali içinde görünen biri.

"Muhtemelen öyle," diye kabul etti. "O orduya ne yaptığını gördüm. Lanet olsun. Ve *lanet olsun*, kadın. Atabilirsin aşağı."

"Evde," dedi Bodil kuru bir sesle. "Burayı bilemiyorum. Çöl benim tercih ettiğim bir savaş alanı değil."

Hayır, su büyüü olan biri için bunu beklemezdim. Ama Alphonse yine sadece kıkırdadı. "O zaman kavgayı geride bırakmamız iyi oldu."

"mı?" Æsubrand aniden söyledi. Akşam yemeğinin çalınmasından mı yoksa Alphonse'un bitmek tükenmek bilmeyen iyi mizahından mı bilemiyordum ama sinirlenmiş görünüyordu. "Daha yeni başladığını söyleyebilirim!"

Alphonse neşeyle ona küçük bir bacak yedirdi. "Nasıl yani?"

"Nasıl yani? Yabancı bir dünyadayız -evet, sen bile! Ben Tanrıların elli yıllık şefkatinin gezegeninize ne yaptığını bilmiyorum ama bundan hoşlanacağınızdan şüpheliyim, vampir!"

"Alphonse," diye düzeltti büyük vampir, "yoksa sana elf demeye başlayacağım."

"Bana ne dediğiniz umurumda değil!" Æsubrand hırladı. "Hayal bile edilemeyecek yaratıklar tarafından takip edilen yabancı bir dünyadayız.

güç! Ve yine de, her nasılsa, bir çölü geçmemiz, o tanrılar tarafından korunan bu Pythian varisini bulmamız ve bize daha önce neler olduğunu açıklamasını bekleniyor. zamanda geriye gidip onu değiştireceğiz! Ve eğer bunun herhangi bir kısmında başarısız olursak, ikimizin de dünyası ölü kalır! Yine de orada oturuyorsun, aptal gibi gülmek-"

Alphonse yüce gönüllülükle, "Dünyanı yeni kaybettiğin için bu ifadeni görmezden geleceğim," dedi. "Ama biraz terbiye öğrenmelisin. Artık prensler yok. Ya onlardan birisin, ya da bizden birisin ve eğer bizden biriysen, bu şeylerle eşit seviyedesin," dedi.

"Bu yüzden birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Ve ne yapacaksın?" Æsubrand acı bir şekilde sordu. "Daha önce yaptığımız gibi haşarat gibi gölgelere mi sineceğiz? Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım-"

Demek onu yiyen şey buydu.

"Aşağılanmış görülmüyordun," diye önerdi Alphonse. "Daha çok korkudan altına işemiş gibiydi, ki-"

Æsubrand onun üzerine atladı.

Alphonse, "Bitirmeme izin verseydin, gayet anlaşılır bir şeydi," derken şık ve tehlikeli fey prensi kafatasına vurmak için elinden geleni yapıyordu.

Æsubrand, bunun granit üzerine yayılmış, titanyum alt katmanlı katı çeliği oymaya çalışmak gibi bir şey olduğunu keşfettiğinde biraz korkmuş görünüyordu. Alphonse bunu an için kabul etti çünkü prens silah kullanmıyordu ve yumruklar vampir etine karşı pek etkili değildi. Sonra öfkeli fey'i, sinir bozucu bir pireyi kaşıyan bir köpek gibi sırtından kopardı.

"İşin bitti mi, hoss?" Alphonse,'ın benim üzerimde birkaç kez kullandığı akrobatik taklalardan birini yapmasını ve iri adamı baş kilidine almasını sağladı.

"Bana hakaret ediyorsun!"

"Hiç de değil. Oradaydım, hatırladın mı? Yanında . Yoksa çoktan unuttun mu?"

"Ama böyle birinden de bu beklenir-" Æsubrand kendini tam zamanında tuttu.

Belki de değildir.

"Benim gibi biri, ha?" Alphonse sordu. "Biliyor musun, tüm bu merhamet olayını çok çabuk tüketiyorsun. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bazılarımız aşağılık herifler-"

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Ama sen öyle düşündün. Ve biz serseriler de kendimizi çok yükseklerde görüyoruz."

"Bu sizin ne düşündüğünüzle ilgili değil! İtibar her şeydir _."

"Nerede?" Bodil aniden sesini yükseltti Æsubrand Ona bak.

"Ne?"

"Nerede dedim?" diye sordu güzel fey, kara gözleri parlayarak. "İtibarın hâlâ nerede önemi var? Babanın sarayında mı? Benimkinde mi? Seninle birlikte hizmet eden askerlerin önünde mi? Çünkü hepsi gitti."

Sesini hiç yükseltmedi ama kollarımdaki tüyler aniden diken diken oldu.

"İtibarın bir anlamı yok," diye ekledi kesin bir ifadeyle. "Artık pek çok şey gibi. Sadece görev önemlidir. Sadece bu gerçektir. Yoksa. . ." Etrafına bakındı. "Her şey bu hale gelecek.

Bunu hazmedebilir misiniz, Prens? Bununla *yaşayabilir* misiniz?"

"Hayır." Bir fısıltıydı.

"O zaman bırak vampir-" diye kendini tuttu. "Bırak Alphonse gitsin ve gelip yemek yesin. Gücüne ihtiyacın olacak."

Ve beni şaşırtarak, onun istediğini yaptı.

Alphonse bana döndü. Atıştırmaları bitmişti ve muhtemelen başka bir şeye ihtiyacı yoktu, en azından şimdilik. İhtiyacı olduğunda da peşinden gideceği bir hayvan olmayacaktı.

Ama şu anda bilgi istiyordu. "Peki, ne zaman yapacaksın?" diye sordu.

Kendime bir saniye vermek için çorba içtim çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ve neden bu kadar iyi bir ruh hali. Alphonse savaşın bittiğini ve zaferimizin ufukta görüldüğünü düşünüyordu. Çünkü bu böyle yürümesi gerekiyordu, buraya gelmek için neden bu kadar çok savaştığımız ve önümüzde ne olduğunu her düşündüğümde kafamın uğuldamasının nedeni buydu.

"Ne yapmak?" Enid sordu.

"Bilirsin, şu yaptığı şey." Bir elini salladı; sanırım bir vardiyayı işaret ediyordu. "Ve varisi Rhea'yı görmeye gitmek için buradan kaçmak ve sonra..."

Gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama gözleri kararmıştı. Çünkü ben hâlâ kâsemin üzerine eğilmiştim, mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde çorba içiyordu ve aptal değildi. Beni tanıyordu.

Eski patronu için saray kahini olarak hizmet ettiğim çocukluğumdan beri öyleydi. Alphonse, uzun boylu, esmer ve yakışıklı vampir mecazını alaya alan ve Tony'nin baş infazcısı olarak görev yapıyordu. İşinde iyiydi ve bunun tek nedeni çoğu vampiri yakalayıp ikiye bölebilmesi değildi. Ama o kara gözler pek bir şey kaçırmıyordu.

En azından bir şey değişmemişti, diye düşündüm acımasızca.

"Bunu yapabilirsin, değil mi?" dedi yavaşça. "Gücün geri geldi ve sen sadece onu kullanabilmek için dinleniyorsun. *Değil mi?*"

Dudaklarımı yaladım ve düşünmeye çalıştım. Ama yeterince hızlı değildi.
"Oh, *orospu* çocuğu!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

muhtemelen kaçak içki şişesine rağmen uyuyamadım
Alphonse, çökmüş bir altında bulmuş ve elli yıl daha yaşlanmış
olan ve

hiç yumuşamamıştı. yüzden, ayı postunu geride bıraktım ve
Bodil'in bulunduğu ve bahsettiği çatı bahçesine çıkan merdivene
tırmandı. Ama bu daha çok bir

Burası dışarıdan öyle için tepedeki bahçe.

Bodil orada değildi, hepimiz kadar yorgun olduğu için biraz
uyumaya karar vermişti. Ama başka biri vardı. Pritkin,
Alphonse'u şişenin kalıntılarından vazgeçirmişti ve ben
kıyametten bir şekilde olan çürük görünümlü ahşap bir bankta
ona katılmak için yürürken şişeyi bana doğru salladı.

Daha iyi baktı, buraya gelirken daha çok şey keşfetmişti ve
bir gömlek buldu. Açıkça bir kadın tişörtüydü, siyahtı ve sarı bir
ayın önünde süpürgeye binen alımlı bir cadıyı gösteriyordu ve
üzerinde "Neden, evet, aslında. Yapabilirim
vitesli araba kullan."

Sırıttım çünkü eğer bir şey doğruysa.

Pritkin yüz ifademi gördü ve acıyla gülümsedi. "Çok fazla
seçeneğimiz yoktu."

"Sana yakışıyor."

Öyleydi. Tişört küçük değildi ama onun kasları için
yapılmamıştı. Hepsini içine almaya çalışırken biraz zorlanıyordu
ve giydiği siyah scuba tipi pantolonla birlikte, su feylerinin
diyarındaki son maceralarımızdan arta kalanlar, onu şık, sade
ve tehlikeli gösteriyordu.

Bu iyiydi. Şu anda tehlikeli bir ortağa ihtiyacım vardı, çünkü kendimi bir kedi yavrusu kadar güçlü hissediyordum. Şişeyi aldım ve etrafına baktı.

"Bahçe" pek bir şey değildi, yıllar önce burada herhangi bir şeyin hayatta kalmasına şaşırdığım noktaya kadar vahşileşmişti. Vegas yılın yaklaşık üç su alıyor, bunun da çoğu yaz aylarında birbirine yakın yerlerde kümeleniyor. Gece havasının serinliğine bakılırsa, bu öyle değildi.

Yine de birkaç tane cılız yeşil fasulye vardı, birkaç tanesinin saplarına sararmış, böcek ısırıkları yapışmıştı, hastalıklı görünümlü bir domates bitkisinde domates yoktu, muhtemelen Akşam yemeğimize girmişlerdi ve sert topraktan çıkan çeşitli dayanıklı küçük biber çalıları. Sıra halinde değillerdi, sanki kuşlar tarafından yeniden ekilmiş gibi rastgele dağılmışlardı, tıpkı çöl çalılıkları gibi burada gelişiyor gibiydi.

Toprağı daha nemli hale getirmek için yapılan bir büyü kalıntısı mı? Elimi bankın etrafındaki kemik gibi kuru, çatlamış toprağa uzattım ve buna inanamadım. Büyü yapanın ölümünden elli yıl sonra bile ayakta kalabilen bir büyü bilmediğimden bahsetmiyorum bile.

İçimde bir ürperti hissettim ve şişede ne varsa ondan bir içtim.

Ve hemen pişman oldum.

"ol," dedi Pritkin ben boğulurken, çünkü ne *Cehennem mi?* "Daha önce hiç yemedin mi?"

"Hayır," diye cevap verdim sonunda ve şişeyi geri verdim. "Önce ben kokladım."

"Peki neden şimdi?" diye sarı kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ben aptalım."

Kendimi güçlü bir kolla sarılmış buldum ve... tamam. Bu daha iyiydi. "Sen aptal değilsin."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Dünya'ya ulaşır ulaşmaz gücümün geri geleceğinden emindim."

"Bu makul bir varsayımdı."

"Evet. Hayatımın hikayesi."

Şişeye tekrar uzandım, bana bir bakış attı ama şişeyi bana verdi. Bu sefer daha iyi değildi ama çok da umurumda değildi. Şu anda hiçbir şeyi umursamayacak kadar uyuşmuş durumdaydım.

Bir şey hariç. Çünkü bu karmaşaya kendi başıma düşmemiştim. Pythias zamanda geriye gidebiliyordu ama ileriye gidemiyordu, çünkü gelecek henüz yoktu, o halde olmayan bir şeye nasıl geçebilirdiniz?

Yapamazdın, ya da en azından bana hep böyle öğretilmişti. Ama biri bunu yapmış, küçük grubumuzu elli yıl ileriye, distopik bir kâbusa fırlatmıştı. En kötüsü de, bu kişi haydut bir Pythian yardımcısı ya da bir

Çılgın büyücü. İkisiyle de daha önce savaşmıştım.

Bir vampirdi. Daha doğrusu vampirdi, çocukluğumu mahveden, ailemi öldüren ve şimdi de geleceğimi mahveden o piçti. O kişi *borçluyum*.

Aklımı başımda tutan tek şey, onun da muhtemelen burada olduğu gerçeğiydi.

Öyle olmalıydı. Vampirler büyü hakkında bir bok bilmezler, Özellikle de zaman yolculuğu türünden. Yine de bir anda bizi onlarca yıl öncesine götürmüştü ve bunu yaparken de *tam yanımda* duruyordu.

Yani büyü'nün etki alanından çıkma şansı olmamıştı. Büyü onu da yakalamış olmalıydı ve bir gün önce bu kâbusa geldiğimden beri onu görmemiş olmama rağmen burada olmalıydı. herkes büyü'nün ters dalgasına kapılmıştı, o neden kapılmasını ki?

Ya da belki de bunu sadece kendime söylüyordum. Belki de beni topraklayacak bir şeye ihtiyacım vardı çünkü zaman yolcusu olsam da olmasam da bu benim ligimin dışındaydı. Hem de çok.

Pritkin, "Düşünceleriniz için bir penny," dedi. "Seninkileri duymayı tercih ederim."

Kaşı geri dönmüştü ve bu gece çifte görev yapıyordu. "Ne hakkında?"

"Oh, dene." Bir yudum daha aldım, yine boğuldum ve sırtıma vurdular. Bu hiç yardımcı olmadı çünkü boğazıma hiçbir şey takılmamıştı; sadece yanıyordu. Şişeyi geri uzattım ve kendime daha sonra sarhoş olacağımı söyledim.

"Anlamı ne?" diye sordu, bankın diğer tarafına koyarak.

"Yani her zaman bir planın var," diye hırıldadım. "Rhea'ya nasıl gideceğini biliyorsun. Sakın bana bilmediğini söyleme."

"Bir fikrim var," diye gönülsüzce kabul etti; nedenini bilmiyordum, çünkü bu bizim tek oyunumuzdu. Eğer güç bana gelmediyse, varisimdeydi. Bizi kendi zamanımıza geri gönderebilirdi.

Elbette bizi gönderebiliyorsa, kendisini de gönderebilirdi ve bunu yapmamıştı, ki bu biraz kaygı vericiydi. Ama bu sorunu başka bir güne bırakmaya karar verdim. Zaten başımda yeterince dert vardı ve her neyse, o tek , bu yüzden kolay olsa da olmasa da planımız ona ulaşmaktı.

"Neden nefret edecekmişim gibi ?" diye sordum.

Pritkin beni daha yakına çekti ve ben de mutlu bir şekilde gittim. Bu işin tek iyi yanı onun benimle olmasıydı. Eğer burada yalnız olsaydım.

Ben o şişeyi bitiriyordum ve aynı zamanda onun da beni bitirmesini umuyordum. Ama Pritkin, belki de yeterince mücadele ettiği için, çılgınca olasılıkları bile yapılabilmemiş gibi göstermenin bir yolunu bulmuştu. İkimiz de mücadele ettik.

Eğer dünyanın sonunda biriyle birlikte olmam gerekiyorsa, bunun o olmasından memnundum.

"The Circle kısa bir süre önce Stratford'daki merkezinden Vegas'ın eteklerindeki yeni, geçici kazılarına bir portal açtı." bana söyledi.

"Eski ayakkabı deposu mu?"

İçini çekti çünkü böyle dememden nefret ediyordu. Ancak Çember'in başarılarını küçümsemeye çalışmıyordum. MAGIC'in ölümünden sonra, eski doğaüstü versiyonu Birleşmiş Milletler'in yerel şubesinin bulunduğu çölde

Gümüş Çember'in bir zamanlar bulunduğu yerde, başka bir ev bulmaları ve bunu hızlıca yapmaları gerekiyordu. Beklemeyecekleri bir savaşı karşı karşıya kalmışlardı ve depo zararsız görünömlü ve yeterince büyük...

Ama yine de dünyanın önde gelen büyücü grubu için utanç verici bir durummuş gibi davranıyorlardı ki bu da eski merkezlerinin yer altında bir delik olması nedeniyle garipti.

Bundan bahsetmemeye karar verdim.

"Ve?" diye sordum çünkü Pritkin hiçbir şey söylememiş olmayı diler gibiydi.

"Amaç ana güç üslerimizi birbirine bağlamaktı, böylece birine bir saldırı olursa diğerleri hemen yardıma gelebilecekti," dedi bana. "Ya da gerekirse tahliyeye yardımcı oluruz. Kara Çember sarayınıza saldırdıktan sonra karşılık vermemiz çok uzun sürdü ve sizi sadece bir avuç gazete muhabirinin desteğıyle savaşmak zorunda bıraktık-"

"Hey, muhabirler kışlarını tekmeledi."

"Evet, yaptılar," eli kolumda hafifçe sıkıştı. "Ama çok yakın bir olaydı ve kimse tekrarlanmasını istemiyordu. Bu nedenle Pythian Sarayı yeni sisteme bağlanacak bölgeler listesinin en başına kondu ve ben Kolordu'dan ayrıldığımda oraya kestirme bir yol sağlamak için planlar çoktan hazırlanmıştı. Ya da doğrudan oraya değil, çünkü bu güvenliğı tehlikeye atar, ama bölgeye."

"Yani ayakkabı deposuna vardık ve benim mahkememe mi geldik?"

"Dante's'e ya da hemen sokağın aşağısına," diye düzeltti, mahkememin bir şekilde sonuçlandığı vampirlere ait kumarhaneden bahsediyordu.

Uzun bir hikayeydi.

"Şu anda bulunduğumuz yeri düşünürsek, asıl zorluk depoya ulaşmak," diye ekledi. "Buradaki çöl çok açık ve buraya geldiğimden beri uzakta en az üç dev şekil gördüm."

"Tanrılar mı?" Telaşla, kumların üzerinden dışarı bakarak söyledim.

Ay gökyüzünde ancak bir şerit ve aurora borealis parlak bir şekilde yanarken pek yardımcı olmadı. Faerie'deki gecelerin çoğunda, hiçbir yerde görünmüyordu. Çöl karanlıktı, ama ışık kirliliği yoktu, bu da Samanyolu'nun başının üzerinde yay çizerek ufka kadar bir yıldız alanı oluşturduğunu gördüm. Parlak değildi ama belli belirsiz şekilleri nasıl seçebildiğini görebiliyordum, özellikle de hareket ediyorlarsa.

Ama bir grup tanrının ıssız bir yerde ne işi vardı?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti düşüncelerimi dile getirdiğimde. "Ayrıca bir tanrının geçidimizin çektiği yaratık kolay kandırılabilceğini sanmıyorum, ama kesin bir şey söyleyemem." Bana bir bakış fırlattı. "O kadar çok şey yaşamadım deneyiminiz var."

"Ha ha." Sonra ne demek istediğini anladım. "onu çeken portal mıydı?"

"Başka ne var?"

"Sizden birini görmüş olabileceğini düşündüm."

Pritkin başını salladı. "Tepeyi aştığımızda zaten bize doğru geliyordu. Bir tahmine göre, Faerie'den gelen bir portalın gücü uzaktan bile fark edilebilirdi ve koşarak geldi. Ama o zamandan beri hiç büyü yapmadık.

Neredeyse hiç , ancak çevrede onun gibi başka yaratıklar da vardı."

"Peki onları çeken neydi?" "Çaresizlik mi?"

"Bir tanrıyı çaresiz yapan nedir?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Ve neden *burada*lar? Güç aramak için bundan daha iyi yerleri olduğunu düşünebilirsin." Küçük tepeler topluluğunu, ötesindeki düz kumları ve seyrek çalılıkları işaret ettim. Vegas'ın dışındaki çöllerde de güzel yerler vardı ama burası onlardan biri değildi. Daha önce cadılar meclisinin tam da bu nedenle burayı seçmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Eğer fark edilmemek istiyorsanız, daha kötüsünü de yapabilirsiniz. "Bu bir spekülasyon," diye beni uyardı.

"Ben alırım." Pritkin'in spekülasyonu çoğu insanın kesinliğinden daha iyiydi.

İlham vermeyen manzaraya baktı, alını hafifçe kırışıyordu. Beni fark etmeden önce buraya ilk geldiğimde gördüğüm yüz ifadesiydi bu. Sanki herkes uyuduktan sonra bir şeyleri çözmeye çalışıyordu ve ben başardığını tahmin etti.

"Tanrılar döndüklerinde umduklarını bulamamış olabilirler," dedi bir süre sonra. "İlk başta bir şölen olduğuna eminim," diye ekledi çenesi gerilerek. "Peki ya ilk fetihten sonra ne olacak? Burada ve Faerie'de hayatta kalanlar ya ölmüş ya da küçük gruplar halinde saklanırken, tanrıların asıl peşinde olduğu güçlü iblis lordları, onları gerçekten tatmin edici bir yemek haline getirecek olanlar, yok..."

"Ama yoklar mıydı?" Sordum çünkü haklıydı. Dünya ya da hatta Faerie tüm bunların amacı değildi. Biz sadece tanrıların istediği cehennemlerin istilası için bir hazırlık sahasıydık çünkü gerçek avları . Binlerce yıldır biriktirdikleri güçle bir tanrıyı bile tatmin edebilecek olanlar. İlahi iştah.

"Onları tanıyorum," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle. "İblis lordları korkak değiller ama aptal da değiller ve bu savaşı daha önce de yaptılar. Nadiren aynı dersi iki kez almak zorunda kalırlar.

"Tanrılar döner dönmez dağılacaklar ve Dünya ile Peri'den intikam almakla meşgul olacaklardı. Onlar diyarlarının uzak köşelerine, hatta ötesine gidip orada kalıyorlar. Bazıları intikam planları yapıyor, diğerleri daha iyi günler umuyor. Ama yapmayacakları şey buraya ya da buraya yakın bir yere gelmektir."

"Ve tanrılar geldiklerinde açlıktan ölüyorlardı," dedim düşünerek. "Ve onlardan çok vardı. Bu yüzden Muhtemelen büfe kapanmadan önce zar zor bir yemek yiyebildiler. Onlara ne bırakarak? Kırıntılar için kavga etmeyi mi?"

Pritkin, "En büyükleri değil," dedi. "Zeus ve benzerleri. Burada buldukları enerjiyle yeniden canlandıktan sonra cehennemlere girmeye istekli , av bulurlardı. Herkes kaçamazdı ve iblis ırklarının çoğu iş başa düştüğünde insanlardan çok daha güçlü değildir."

Dünya'da Gölgeler Diyarı olarak bilinen iblis dünyasının tuhaf, hafif tedirgin görünümlü sakinlerini düşündüm. İnsan büyücülerin sadece orada bulunan ezoterik iksir malzemelerini satın almak için gidebilecekleri tarafsız bir bölge olduğu için şimdiye kadar gittiğim birkaç yerden biriydi. Binlerce ırktan iblisin sorunlarını çözmek, ticaret yapmak ve orada toplanan İblis Yüksek Konseyi'ne hizmetlerini sunmak için buluştuğu ve üyelerinin çoğunun mahkemeleri vardı.

Ama karşılaştığım sıradan Joe'lar ya da sıradan iblisler, bazen korkutucu olsalar da, çoğu zaman sadece hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı. Şimdi nerede olduklarını merak ediyordum. Şimdi *olup* olmadıklarını merak ediyordum.

olarak Dünya'ya yakın olmak artık bir artı değildi.

"Yani en güçlü tanrılar cehennemleri kasıp kavurmaya gittiler," dedim, "ki buralara son gelişlerinden bu yana henüz tam olarak toparlanamadılar bile, ve geri kalanlar... Dünya'nın etrafında mı dolaşıyorlar?"

"Muhtemelen," ama Pritkin memnuniyetsiz görünüyordu. "Ama neden çölde? Ve neden bu kadar çok? Tanrıların büyülü enerjiye ihtiyacı var; onların geçimini sağladıkları tek şey ve kullanabildikleri tek güç kaynağı. Ama bu..." etrafındaki çorak araziye baktı, yüz ifadesi düşüncelerimi yansıtıyordu.

Burası muhtemelen umdukları Vegas büfesine benzemiyordu.

"Belki de çoğu cehennemdedir o zaman," dedim, "ve burada sadece birkaç deli vardır."

"Hayır." Sesi kesin gibiydi. "Bu küçük tanrılar için intihar olur. İblis lordlarının plan yapmak için zamanları vardı ve dünyalarını savunmasız bırakmayacaklardı. Ne de

Bu dünyaların insanların hayatları için savaştıklarını bilmeleri gerektiğini belirtin. Geçen sefer olduğu gibi her yerde tuzaklar, şeytani tuzaklar ve pusular olacak. İblis lordları ilk olarak ordularını tanrılara karşı dizerek savaşmayı denediler ve yok edildiler. Daha iyi öğrendiler. Bu hatayı bir daha yapmayacaklar ama öylece yatıp  lmeyecekler. Savaşa hazırlıklı olacaklar; bu onların içinde var. doğa."

"Neredeyse onlarla gurur duyuyor gibisin," dedim düşünmeden önce. Çünkü Pritkin iblis yarısından nefret ediyordu.

Ancak, şu anda sahip değildi, değil mi?

Geleceğe fırlatılmamızdan kısa bir süre önce, doğasının iblis kısmını bir büyü kullanarak Kendisinin geri kalanını. Aynı anda iki yerde birden olması gerekiyordu: katıldığımız bir yarışmayı kazanmak ve beni kurtarmak için. Ama bizi yakalayan ve bu  a a gönderen büyünün dışında olduğu için, tanrıların dönüşüyle tek başına yüzleşmek üzere meslektaşını geride bırakmıştı. Ve eğer hala Faerie'de olsaydı...

Ama hayır. O Pritkin'di. Zekiydi. Hayatta kalacaktı.

"Onları tanıyorum," dedi Pritkin, sanki düşüncelerimin izlediği yolu biliyormuş gibi beni izleyerek. "Tanrılar söz konusu olduğunda cehennemler adlarının hakkını verecektir."

"Yani, en büyük tanrılar diğerlerinden daha fazla güce ihtiyaç duydukları için bunu şans olarak görebilirler. Ama diğer herkes... onlar ne yapıyor?"

"Deliklere bakıyorum," dedi Pritkin ve bana üstümüzdeki çatlaktaki büyük gözü . "Her şeyi arıyorum Bu dünyada bir parça g   kaldı. Ve en az dördü bu civarda sinsice dolaşıyor..."

Kendi gözleri aniden büyüdü.

"Ne oldu?" Banktan neredeyse sı rayacakken sordum ve tepenin etrafında dolaşmaya başladı, ellerini yanında hafifçe açmış ve sanki sihirli bir şekilde bir şey arıyormuş gibi yere paralel hale getirmişti. Ama orada hiçbir şey yoktu ama

fasulyeleri ve aşığıdaki sahte tepenin gizlediğı merdiveni gördüm. Ama Pritkin hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmazdı, ben de kalktım.

"Ne ?" Sordum çünkü bana cevap vermemiştı.

"Cadılar."

"Ne?"

"Cadılar!" bir fasulye bitkisinin yanında diz çökmüşken başını kaldırdı. "Ya hâlâ buradalarsa?"

Ona baktım ve bir süredir ilk kez umutlandığımı hissettim. Şu anda bazı mütteliklere gerçekten ihtiyacımız olabilirdi, özellikle de bu kadar güçlü olanlara! Oh, Tanrım, yapabiliriz!

"Sence öyle mi?"

"Söyleyemem." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama bu burada olmadıkları anlamına gelmez. Bu kadar uzun süre hayatta kalabilmek için çok iyi bir kamuflaja ihtiyaçları var."

Etrafa bakındım. Başarılı olduklarını söyleyebilirim. "Peki, onlarla nasıl bağlantı kuracağız?"

". Eğer buradalarsa, bizim de burada olduğumuzu biliyor olmalılar.

O geçit gözden kaçmış olamazdı. Kilometrelerce öteden bir tanrıyı bile getirdi. Ama yüzeye çıkmadılar."

"Belki de bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar," dedim heyecanla. "Faerie'nin de çorak olması gerekiyordu ama şimdi patladı. Bunu hissetmiş olmalılar; büyülerı feylerinkine dayanıyor-"

"Evet ve bir gezegenin ölümü onları rahatlatacak gibi görünmüyor!"

"Ama onlara sadece mülteci olmadığımızı, bir tehdit olmadığımızı, *yardım edebileceğimizi* anlatmanın bir yolu *olmalı* -"

"Yardım mı?" Bu sözcük soğuk çöl havasında aniden, dev bir yılanın tıslaması gibi süzüldü. "Artemis'in varisi yardım hakkında ne bilir ki?"

Ve birdenbire düşmeye başladık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T bütün tepe altımızdan düştü ve biz de düştük.

Bu bizim olacaktı ama oturduğumuz küçük bank bizi yakaladı. Bizi takip etti, kaldırdı ve nerede olduğumuzu bilmeden yıpranmış eski çitalara zifiri karanlığa doğru roket gibi fırlattı. Ya da vardığımızda ne bulacağımızı.

Yolculuk uzun sürmedi. Çıldırılmış küçük şey birkaç saniye boyunca neredeyse dümdüz aşağı düştü, popom koltuktan kalktı, sonra ses hızına benzer bir hızla ilerledi. Ya da belki de bunun nedeni çığlıklarımın dudaklarımdan çıkar çıkmaz uçup gitmesiydi.

Arkamızda bir yerde yankılandılar, biz aniden Tekrar zifiri karanlığa düştük, yukarıdan gelen soluk ay ışığı bir tünelin tepesi olduğunu tahmin ettiğim şey tarafından kesilmişti. Sonra o kadar hızlı durduk ki, Pritkin başımın arkasını tutmasaydı kamçılanacaktım. Ta ki bank aniden devrilene ve ikimizi de dışarı atana kadar.

Tırnaklarımı bastırdıkça altlarına batan sert toprak gibi hissettiğim şeyin üzerine uzandım ve kendimi topraklamaya çalıştım. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve yön duygum hangi tarafın yukarı olduğunu anlayamayacak kadar karışık olduğu için bu pek işe yaramadı. Pritkin'i bunu halletmesi için bırakarak, bu her neyse.

Görünüşe göre birçok insan dört bir yanımızı sarmış ve lanet olmadığını umduğum şeyler mırıldanıyordu çünkü onun büyüğü boş duruyordu ve benimki zaten oradaydı. O bir şeyler söylerken ben mide bulantımı bastırdım.

Gözlerimi odaklamaya çalışmakla meşgul olduğum için konsantre olamıyordum ama bu da işe . Her şey simsiyahtı, öyle ki gözlerimiz bağlı da olabilirdik, ki muhtemelen öyleydik, fark ettim.

Başka bir büyü olduğunu tahmin ama yerden kaldırılıp koridorda yarı yürütölüp yarı sürüklenmeden önce sorma fırsatım olmadı.

İçinde bulunduğumuz yerin orası olduğunu biliyordum çünkü yankılar değişmiş, daha dar bir alanda daha hızlı geri dönüyordu. Ama hâlâ göremiyordum ve arkamdan küfürler savurduğu için Pritkin'in de göremediğini tahmin ediyordum. Ama düşmedik, çünkü bizi her kim tutuyorsa bize hiç fırsat vermedi.

Ayaklarım her üç ya da dört adımda bir yere değiyordu ve beni itip kakan insanlar Dinlenmek için durdular, belki de gidecek çok yerleri olmadığı için. Çok geçmeden tünelden çıkıp çok daha büyük bir odaya girdik; bunu seslerden anlayabiliyordum ama başka bir şey yoktu. Ta ki ben tekrar zemine, bu durumda kaba bir taş zemine fırlatılana ve biri konuşmaya başlayana kadar.

"Lanet olası Cassie Palmer. Neden şaşırmadım ki?"

Takmadığım göz bağı çözüldü ve meşalelerle aydınlatılmış mağaranın loş ışığında etrafıma göz kırptım. Ve sesin neden tanıdık geldiğini anladım. Jasmine, diyecektim neredeyse, yukarı baktım, ama kendimi tam zamanında yakaladım çünkü bu onun adı değildi.

İlk tanıştığımızda bana hatırlattığı kişi buydu; Agraba'nın güzel, çekik gözlü, siyah saçlı prensesi ya da gerçekte, sarayıma kız göndermeye istekli olan birkaç kovandan birinin Annesi. Ona baktım, gerçek adını hatırlamaya çalıştım, ki bu zor olmamalıydı. Ama aradan elli yıl geçtiğinden şüphe ettiysem bile, artık etmiyordum ve yıllar... hiç de nazik değildi.

"Şu bak," dedi, birkaç yüz cadıya benzeyen bir kalabalığın arasından öne çıkıp çömelerek

Önümde siyah cübbesi toprakta gölleniyordu. "Şu haline bak!"

Bana bakmayı kesmesini diledim çünkü o zaman geriye dönüp bakmam gerekiyordu. Ve değişiklikler şaşırtıcıydı.

Sanırım gizlemekte iyi olmadığım bir şey çünkü sırttı.

"Uzun zaman oldu."

"Evet." Fısıltı gibi çıktı.

Kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum ama bundan önceki birkaç gün ve bir ay cehennem . Ve açıkçası yılın büyük bir kısmı da pek iyi geçmemişti, bu yüzden sorun yaşıyordum.

Ama benim sorunum çoğunlukla

Ne zaman bir düşünce oluşturmaya çalışsam, karşımdaki yüz düşüncelerimi duruyordu.

Gözleri aynıydı ama olmaması gereken kırıksıklıkların içinde çökmüştü. Hâlâ karanlık ve gizemliydi, ve güzeldi ve başka hiçbir şey tanıdık gelmediği için onu sesiyle birlikte tanıdım. Elli yaş daha yaşlı görünmek yerine, ki bir cadı için bu belki de

Bir insan için yirmi yaşındayken, neredeyse iki yüz yaşındaki cadıları bile şaşırtacak kadar üç kat daha fazla görünüyordu. karşılaştırıldığında genç görünmesine yardımcı oldu.

"Kilometre yüzünden," diye fısıldadım duramadan. ve o güldü.

Bu da aynıydı, içten ve samimi. "Evet, bir gün bile yaşlanmamışsın," diye beni bilgilendirdi. "Seni yukarıda gördüğümde inanmadım. Çok tatlı, çok masum, çok *içtensin*. Altın saçlı tanrıça... hepimizi ölüme terk eden. Sana gönderdiğim o kızlar da dahil."

Kelimeler kötüydü ama yüz ifadesi, sesteki değişim ve herkesin bir anda konuşmayı kesmesiyle oluşan ani sessizlik daha da kötüydü. Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey . Çünkü söylediği önemi çok büyüktü.

Pritkin yine konuşuyordu, sessizliği bıçak gibi kesen yüksek sesli, öfkeli sözler, ama ben onları duymadım. Tek duyduğum

kızlarıma odaklanabiliyordum. Bana bağılı olanlar, küçük meclisimi oluşturanlar, bana güvenenler.

Altımda korkunç, yankılanan bir boşluk açıldı. göğüs kemiği gereken yerdeydi. Buraya geldiğimden beri kendimi güçsüz hissediyordum ama bunu sadece yorgunluğa bağılıyordum. Şimdi daha iyi biliyordum, ama bana verdikleri güç artışının eksikliği, bir yük treni gibi içime çarpan bir dizi görüntüyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Bana son eserlerini göstermek için küçük eller; onları fark ettiğimde ya da övdüğümde gururla parlayan küçük gözler; çok tumbul ve beceriksiz ama yine de Pythian gücünden bir büyü örmeye çalışan küçük eller Görünmeyen bir dadı gibi etraflarında dolanıyordu, altın ve yardımsever; küçük bedenler uzun, eski moda geceliklerle sarayımda koşturuyordu, çünkü yardımcılarım farklı bir çağdan geliyordu ve Hello Kitty ve Disney karakterlerini onaylamıyorlardı.

Koyu tenli diva Mira için bir istisna yapılmıştı, o da bir gün olacağı korkunç cadının tüm vahşiliğiyle köhne pembe tavşan kostümüne sarılmıştı.

Baş yardımcım ve kendini savaş baltası ilan eden Hilde bile bunun kavga etmeye geçecek bir şey olmadığına karar vermiş ve baltayı bırakmıştı. Ben ayrılmadan hemen önce nihayet onu büyütmeye başlamıştı.

Onu hayal kırıklığına uğratmadan önce, uğrattığım gibi. Sorumluluklarımla, sarayımla, meclisimle ilgilenmem gerekirken Faerie'yi kurtarmaya çalışıyorum. Kızlarım-

"Onları geride , değil mi?" Jasmine'in sesi, düşüncelerimi yankıladı. "Bana onlara göz kulak olacağına, onları hayatın pahasına koruyacağına söz ama sen *gittin*. Ve ancak bir ay sonra-"

"Nasıl?" Pritkin sertçe sordu. "Bu nasıl oldu?"

Ama Jasmine sanki o hiç konuşmamış gibi davrandı ve O gözler, o güzel gözler, benimkileri hiç bırakmadı.

"Hayır, hepimizi bir *tanrılar* ordusuyla başa çıkmak için terk ettin. Tek şansımız sendin ve sen *burada değildin*. İlk önce Çember gitti, tek tatminimiz onların yaklaşan akıntıya kendilerini boş yere atmalarını izlemektir."

"mi?" Bunu fısıldadım. Çember... gitmiş olamazdı. Gidemezlerdi.

Gümüş Çember, herkesin hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir büyü topluluğunda düzenin kalesi olmuştu. Yöntemleri her zaman hoş olmamıştı ama barışı getirmişler, kaotik bir sistemi dengelemişler ve düzeni korumuşlardı. Peki şimdi gittiler mi?

"Oh, ilk başta değil." üzerinde geriye doğru oturdu, diğerlerinin yaklaşmasına izin verdi, baktığım her yerde nefret dolu, intikamcı yüzler vardı. "Birkaç cephe saldırısı denediler, yok edildiler ve sonra geri kalanlar daha ince yaklaşımlar denemek için yeniden toplandılar. Ama zamanları yoktu.

"Tanrılar, nefret ve açlıkla dolu, açgözlü bir dalgaya benziyorlardı. Büyüyü bizim yemek kokusunu aldığımız gibi hissedebiliyorlardı ve açlıktan ölüyorlardı. Çember'in adamlarını avladılar-oh, büyükleri değil; onların büyük ödülleri vardı. Ama daha küçük tanrılar, küçük piçler, iskelet, yarı ölü zombi görünümlü şeyler, ev dedikleri o sefil dünyada yemek yemelerine bile izin verilmeyenler...

"O tür pek seçici değildi. Bir parça büyülü kanı olan bulabildikleri herkesi aldılar. İnsanlarımızı aldılar, o kadar çok ve o kadar hızlı ki, onlar gitmeden önce bize neyin çarptığını zar zor anladık. Evelyn de dahil," diye ekledi, çelik gibi kırılmış saçları, saçsız bir gardırobu saçma sapan iş kıyafetleri ve tipik bir cadı imajına hiçbir şekilde benzemeyen biri.

Ta ki gözlerinin içine bakıp oradaki gücü görene kadar.

"Evelyn," diye tekrarlardım, inanmayarak, çünkü Bir dağın kalıcılığı, bir doğa gücünün yok edilemezliği. Yine de gitmiş miydi?

"Ve Beatrice," diye ekledi, 1.80 boyunda, kaftan giymiş, 'fro'lu, küçük bir dinamo görüntüsünü canlandırarak

Neredeyse kendisi kadar büyüktü ve bir ya da iki ev almaya yetecek kadar altın mücevheri vardı. "Kızları almak için sizin mahkemenize gittiler. Başarısız oldular." Çok açtı.

"Özür dilerim-"

"Bunu birine sakla! Orada olsaydın -ama sen ne zaman oldun ki? Bir girip bir çık-"

"O bir savaştaydı!" Pritkin bunu söylediğinde, ilerlemeye çalıştığında birkaçı onu geri çeken çevredeki cadıların homurtuları dışında yine duymazdan gelindi.

Ona başımı salladım. Ben bir cadılar meclisi lideriydim- teknik olarak ve böylece konuşabiliyordu. Eski bir savaş büyücüsüydü ve eski olduğunu bildiklerinden emin değildim. El hareketimi gördü ama bana sadece kaşlarını çattı, bu yüzden sessiz olup olmayacağını bilmiyordum.

Ama eğer değilse, iyi gitmesi pek mümkün değildi. Elbette, bu da öyle.

Jasmine, gerçek adını nihayet hatırlamıştım- Zara ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı, cadılar yolundan dağıldılar. "Başka bir yangını söndürmekle meşgul olmasaydım o gün onlarla birlikte olacaktım," dedi, cübbesi şakırdıyor ve gri saçları yakınlarda bir yere yıldırım düşmüş gibi çatırdıyordu.

Gücü her zaman ama bu kadar güçlü değildi, diye düşündüm, bir zamanlar meclisimin benim için yaptığı gibi ona güçlerinin bir kısmını veren cadılara bakarken. Ve ona öfkelerinin bir kısmını ödünç verdiler, çünkü o her zaman tanıdığım anneler arasında en sakin, en makul ve dinlemeye en istekli olanıydı. Ama şimdi dinlemiyordu.

"Ve duyduğumda," diye ekledi bana dönerek. "Cadılar öldürülmeden önce yas tutacak zamanım bile olmadı. Dünyanın dört bir yanından akın akın buraya geliyorlar. Zavallı, cam gibi gözleri olan, az sayıdaki eşyalarına sarılmış ve her yerde aynı şey oluyor.

"Onları içeri aldık, buraya kadar gelebilenleri, ama çoğu gelemeydi. Ve bunu başaran kovanlar da dağıldı, liderleri, halklarından bazılarının hayatta kalmasını için umutsuz bir artçı savaşında öldürüldü. Çember'in aksine Orduları yok edildikten sonra liderler yeraltındaki deliklerinden çıkarılmak zorunda kaldı, Anneler arkadan liderlik etmezler, sinmezler, *kaçmazlar*." "Çember !"

Pritkin hırladı ve bir kasıklarına bir yumruk .

"Kaldılar," dedi Zara, tekrar dizlerinin üzerine çökerek, yüzüne bakarak, beni ne olduğuna bakmaya zorlayarak. mücadele ona pahalıya mal olmuştu. "Ve savaştilar ve öldüler, bir kadın için. Yeryüzünde kalan son Anne olarak beni, *sadece beni* bırakarak!"

Evet, bu her şeyi açıklıyor, diye düşündüm, ona bakarken. baş döndürücü bir şekilde. Uzun zaman önce Çember'e karşı verdikleri mücadele liderliklerini yok ettiğinden beri cadılar meclisi bir bütünlükten yoksundu ve bunu asla geri kazanamamışlardı. Kavgalar, dövüşler ve kaos günün düzeni olmuştu, her meclis kendi Annesi altında yoluna devam ediyordu, artık başlarında bir baş cadı ya da konsey yoktu.

Görünüşe göre bu değişmiş.

"Bunun bir şey olduğunu biliyor musun?" diye tısladı. "Hiç *fikrin var mı?*"

"Hayır."

"Hayır, tabii ki bilmiyorsun," bir zamanlar güzel olan dudakları, şimdi küçük çizgilerden oluşan bir yığın içinde kaybolmuş, alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Sen burada değildin. Ama ben buradaydım ve onlar her gün, meclis liderleri olmayan, neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmayan ve gidecek başka hiçbir yerleri olmayan, yırtık pırtık, travma geçirmiş mülteciler olarak kapılarımızdan dökülerek geliyorlardı.

"Tanrılar Çember'i ve bulabildikleri diğer tüm büyü kullanıcılarını avlamakla meşgulken biz onları aldık, besledik, giydirdik, hayatta kalmaları için bir şans verdik! Ve onlarla işleri bittiğinde bize saldırdılar, izimizi sürdüler, gönderdiğim akıncı gruplarını yok ettiler.

Hem burada hem de Faerie'de erzak için. Ve daha yakın daireler çizerek

Her gün, portal ağıımızın her kullanımı, Dünya'da kalan son sihirli güç kalesi olan yerimize odaklanmalarına yardımcı oluyor!"

Etrafıma bakındım ama sulanan gözlerim sadece ateş ışığıyla akan yüzlerden oluşan bir bulanıklık gördü. Yüzlercesi; karanlık kenarları kemirirken kaç tane olduklarından emin değildim,

kalabalığın bir kısmını gölgede bıraktı. Ama yüzlerce...

Milyonların dışında.

mıydı? Dünyada kalan tek cadılar meclisi bunlar mıydı? Ya da tek cadılar meclisi, diye düzelttim kendimi, çünkü hepsi Zara'nın kontrolü altındaydı.

"Ve şimdi de sen geldin," diye tısladı, "onları doğrudan bize yönlendirmek için. Cassie kahrolası Palmer, bizi en zor anımızda terk etti ve şimdi ne için dönüyor? Bizi ihbar ederek postunu kurtarmaya mı?"

"Hayır! Yemin ederim-"

"Peki sizin güvenceleriniz bizim için ne ifade ediyor? Senin yalancı ağızından çıkan her şey anlama geliyor? I

Sana bir kez güvendim, seni savundum, sen bize ihanet etmeden önce diğerlerinin seni öldürmesine yardım etmem gerekirken senin yanında durdum!

Ancak bu ihmal telafi edilebilir."

"Meclis yasası hiçbir şey ifade etmiyor mu o zaman?"

Pritkin dedi ki, sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki onu güçlendirmiş olmalıydı. I

Neden zahmet ettiğini bilmesem de, arkadaki ucuz koltuklara ulaştığını tahmin ediyordum.

Farklı bir fikirleri olduğundan şüpheliydim.

"Susturun onu," diye hırladı Zara. "Eğer büyüü bozarsa, öldürün onu."

"Evet, beni öldürebilirsin," dedi Pritkin, üzerine gönderilen yarım düzine büyüü savuşturarak ve her taraftaki cadıların tıslayıp eğilmesine neden olarak. "Ama bunu ona yapamazsın. Sizin kanunlarınıza göre değil. Yargılanmadan olmaz-"

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Zara tersledi.

"O tür bir duruşma değil. O bir meclis lideri ve sizin yasalarınıza göre-"

"Sakin bana kanunlarımızdan alıntı yapmaya kalkma!"

Etrafımız çok öfkeli, çok tehlikeli bir grup kadınla çevrili olmasına sakince, "Yine de birileri unutmuş olmalı," dedi.

"Çünkü onları unutmuş görünüyorsun."

Bir şekilde bir araya gelmiş olan cadı çemberine baktı. Tanrıların tasfiyesinden bunca yıl kaçabildiler. Hayatta kalanlardı ve öyle görünüyorlardı, birçoğunun gözle görülür yara izleri vardı.

yırtık pırtık giysilerini ve çelimsiz yüzlerini gizlemeye çalışıyorlardı. Ama büyü etraflarında o kadar yoğun bir şekilde dönüyordu ki havayı bozuyor, titreyen meşale ışığının altındaki intikamcı yüzleri canavarlaştırıyordu. Başlarına gelenler için, kaybettikleri her şey için suçlayacak birini arıyorlardı ve Bir tane buldum.

Ve emin olmamam da yardımcı olmadı. Ben ne yapmıştım ki?

"Yapman yaptın," dedi Pritkin, çünkü son kısmı yüksek sesle söylediğimi tahmin etmiştim. "Herkesin yapabileceği en iyi şey olabilirdi."

"Buna en iyisi mi diyorsun?" Zara tükürdü. "Bizi ölüme terk etti-" "Sizi *savaşmaya* terk etti, ki buna hakkı var.

burada yapmak. Yoksa yasalarınız ve gelenekleriniz hiçbir şey ifade etmiyor mu? Her zaman iddia ettiğiniz gibi özgürlük savaşçıları mısınız?

Çember'in zoraki itaatini reddediyor musunuz, yoksa yeraltında çömelmiş, umutsuzca bir günah keçisi arayan vahşi hayvanlar mısınız?"

Bir düzine cadı üzerine çullanmadan önce ancak bu kadarını yapabilmmişti ama yeterliydi. Bana şokumu atlatmam için bir an kazandırmış ve en azından birimizi kurtaracak bilgiyi vermişti. Eğer onlara ulaşabilirse, yukarıdaki partimizle birlikte.

"Bırak onu," dedim, ayağa kalkarak.

"Yoksa ne olur?" Cadılar Pritkin'in kalkanlarını indirmek için savaşırken Zara tısladı. Ama iblis büyüü anladıkları bir şey gibi görünmüyordu ve onunla mücadele ediyorlardı. Sonunda başaracaklardı ama yeterince çabuk değil.

Nefretlerini bana yönlendirirsem olmaz.

"Ya da ona haklılığını kanıtla," dedim, eski usul bağırarak sesimi yansıtarak. "Yasalarınızın *hiçbir şey ifade* , geleneklerinizin *hiçbir şey ifade* etmediğini, bir cadılar meclisinin annesi olmanın-"

"Bu unvanı almaya hakkınız yok!" Biri bağırdı ve her taraftan onay sesleri yükseldi. Kavga cadıları hayata döndürmüş gibi görünüyordu; önceki ürkütücü sessizliğin yerini meşaleli bir kalabalığa benzeyen ve onun sesini andıran bir şey almıştı.

Zara da aynı fikirdeydi. "Senin meclisin öldü!" diye tükürdü. "Ama seninki değil," dedim, o karanlık, ışıltılı Pritkin gibi kararlı gözlerle . "Ve bunun için sana meydan okuyorum."

Oda bir kez daha, sanki biri düğmeye basmış aniden ölüm sessizliğine büründü. Bir kez daha, bir iğne yüksek sesle yankılanırdı, ya da bu durumda, benim sert nefes alışım. Ve damarlarımda akan kan, ölüm fermanımı imzaladığım sırada duyabildiğim tek şeydi.

"Ne?" Zara daha normal bir ses tonuyla, sanki şok onu bir anlığına eski haline döndürmüş gibi konuştu.

"Bu meclisin Annesi olduğunu iddia ediyorsun," dedim sertçe. "O zaman bunu kanıtla. Ya da Dünya'da kalan son cadılara liderlik etmeye layık olmadığını kanıtla. Benim gibi onlar için savaşacak bir lideri hak ediyorlar.

"Yapacak *misin*?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Burada bir süre daha sessizlik oldu, sonra Zara güldü, sesi yüksek sesle yankılandı. "Yap Bizi vampir mi sanıyorsun, cadı? Biz liderliğimize bu şekilde karar vermeyiz!"

"Hayır, buna Gauntlet'e göre karar veriyorsunuz," dedim, "ki ben

"Hatırlarsanız, *meclisimi talep* etmek için geçti." Son söyledim

Çünkü bu kaltaklar bunu benden alamazlardı; hiçbiri alamazdı! "Senin için doğru olduğunu varsaydığım bir şey mi?"

"Tabii ki-

"Ama bunun için değil. Hiçbir Gauntlet bu... karmakarışık şey için yapılmadı." Bu terim üzerine bağırışlar koptu ama ben iki katına çıkardım. "Evet, hodge-podge! Düşmanlarınıza karşı duramamanıza şaşmamalı! Sizin için savaşılan bir lideri olan bir cadılar meclisi değilsiniz; deliklere sinmiş bir grup travma geçirmiş kadınsınız-

"Ben savaştım!" Zara tısladı. "Son elli yıl, tüm eldivenin eldiveni değilse neydi sanıyorsun?"

"Kavga etmedin," diye yüksek sesle tekrarladım. "Saklandın. Belki başka seçeneğin olmadığını düşündün ama şimdi bir rakibin var ve ben de diyorum ki Gauntlet'le karşılaşmadın!"

"Bu doğru!" Birisi çevreden bağırdı, ancak hemen ardından diğerleri tarafından susturuldu. "Biliyorsunuz o Doğru!"

"Öyle," dedi bir başkası, daha yakından. "Ve diğeri konusunda da haklı. Sinmek bizim yaptığımız şey değil-"

"Peki bize ne yaptıracaksın?" Zara talep etti, arkasından gelen sese döndü. "Bu

Kadın pervasızdır, hep ! Seni öldürtecek! Seni güvende tuttum-"

"Ne için güvenli?" Başka biri seslendi. "Karanlıkta ölmek için mi?"

Eski olduğu izlenimini edindiğim büyük bir tartışma başladı ve herkes birbirine bağırmaya çalıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyor, diye düşündüm, Cadıların sözlü dayaktan ne kadar hoşlandıklarını hatırlayarak. Ve Pritkin'le benim kaosun içinde kaybolma olasılığımızın ne olduğunu merak ediyordum.

Sadık olduklarını düşündüğüm kadınların beni bir çit gibi sıkıca sarmasına bakılırsa pek de iyi değildi.

Sanırım onlar da aynı fikirdeydi.

"Sessiz ol!" Zara'nın sesi duvarlarda yankılanacak ve dalgalar halinde geri gelecek şekilde sihirli bir şekilde geliştirilmiş olarak çınladı, neredeyse Beni yere yıkacak kadar güçlü bir şekilde. "O bizi yok etmek için burada bir kaos ajanı!"

"Görünüşe göre bunu kendi başına yeterince iyi yapmışsın!" Şu anda sesimi yükseltecek güce sahip olmayı dileyerek ama gürültü pek azalmadığı için çığlık atmaya razı olarak söyledim. "Burası senin meclisin değil, Zara; kapmak için hazır! Ve ben onu kapacağım!"

Zara tekrar konuşmaya başladı ama tanımadığım yaşlı bir kadın, kocaman bir topuz yapmış tuzlu ve biberli saçlarıyla Başının tepesine tehlikeli bir şekilde tünemiş bir el hareketiyle onu durdurdu. "O zaman bize liderlik etme hakkı için Eldiven'i koşacağını mı ?" diye sordu.

"Ben de bunu söylüyorum."

Bir tarafı eksik olan sararmış dişleri gözümün önüne geldi, sonra Zara'yı kadınların arasına sürükledi.

Onları dinlemeye bile çalışmadım; ihtiyacım yoktu. Onlara beni öldürmeleri için meclis onaylı bir yol vermiştim ve kimsenin bunu açıklamak için uğraşmasına gerek yoktu. Beni öldürmek

Meclis yasası ile saflarındaki çatlakları genişletmeden bir sorunu çözdüler.

Muhtemelen kanlı ölümümle sonuçlanması dışında mükemmeldi.

"Ne yapıyorsun?" Soru kulağımda çınladı.

O sırada üzerimde olan çeviri büyüsünden geliyordu.

Çünkü onların dillerinden hiçbirini konuşamıyorum. Pritkin acil bir durumda benimle konuşabilmek için onu hacklemişti.

Bizde de bunlardan çok var gibi görünüyordu.

"Önerdiğin şeyi," dedim usulca, dikkat çekmemeye çalışarak. Herkes hâlâ tartışırken ve yarısı bağırırken bu hiç de zor değildi.

"*Bunu* ben önermedim!" Pritkin acımasızca fısıldadı. "Beni şampiyonunuz olarak ilan etmeniz gerekiyordu-"

Gözlerimi devirmekten kaçınmayı başardım -sadece. "Pritkin. Bu bir *cadılar meclisi* -"

"Ve?"

"Ve onlar hakkında sandığınız kadar çok şey bilmiyorsunuz."

Gümüş Çember dört yüz yıl önce covenantlerle savaşmış ve onları neredeyse yok etmiş olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Pritkin sıradan bir savaş büyücüsü kadar dar görüşlü değildi ve sonuç olarak onlar hakkında daha çok şey biliyordu. Ama hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı - bizden biri, diye düzelttim kendimi, çünkü öyle hissetsem de hissetmesem de teknik olarak bir cadı ve meclis lideriydim.

Ya da öyleydim.

Fiziksel bir darbe gibi kalbime tekrar bir sızı girdi. Kızlarım. Bu her şeyden daha kötüydü, çileden çıkmış bir Zara'nın kafamı koparmaya çalışmasından çok daha kötüydü. Genç yaşta ölmek bir savaş olasılığıydı ve ben bunu bir süre önce kabullenmek zorunda kalmıştım. Ama beni ilgilendiren de buydu.

Onlar değil.

Bunun onlara asla dokunmaması gerekiyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Pritkin'in sesi beni üzüntümden kurtararak sordu.

"Şampiyonların olmadığını," dedim, sesim çığlık atmaktan kısılmıştı. "Cemaatlerde savaşlarınızı kendiniz verirsiniz."

"O zaman neden kabul ettin? Sihrin bitti
-"

"Evet ve onlar da bunu biliyor. Yoksa ben de ve seni de alırdım." "O zaman ne-"

"Aşığın Düğümü hâlâ yerinde mi?" Bizi metafizik düzeye bağlayan büyüden bahsederek araya girdim. İlk olarak Rönesans'ta geliştirilen eski bir büyüydü ve buradaki cadılardan herhangi birinin bile bildiğinden şüpheliydim, çünkü kısa bir süre sonra bilgisi bastırılmıştı. Ve çok sert bir şekilde bastırılmıştı.

Bu durum, aşağıdaki hususlara izin verdiğini düşündüğünüzde mantıklıdır

İki büyülü yaratık büyü aktif olduğu sürece birbirlerinin yeteneklerini ödünç alabiliyordu. Örneğin bir vampire büyü yapma kapasitesi veriyordu ki bu eski vampir savaşlarının bazılarında kullanılmıştı. Ancak bu yeteneğin bir bedeli vardı, Vampir Senatosu'nun çok yüksek olduğuna karar verdiği bir bedel çünkü bağlantı o kadar güçlüydü ki ikili öldü, ikisi de öldü.

Pritkin ve ben fey sarayında risk alıyorduk çünkü fazla seçeneğimiz yoktu, ama o bundan hoşlanmamıştı ve cevap verirken sesi temkinli geliyordu.

"Evet, ama bu sadece gücümü ödünç almanıza izin verir, yeteneklerimi değil ve bende size yardımcı olacak kadar az güç var-"

"O zaman ," dedim çünkü lafı dolandıracak vaktim yoktu. "Bana gönderebildiğin kadarını gönder, sonra da bağlantıyı kes. Onları mümkün olduğunca uzak tutmak için sahip olduğun gücü kullanacağım. Bu arada sen de diğerlerinin yanına git. ve dışarı çık-" "Ne?"

"-Enid sizi saklamasına yardım etsin. Onun yetenekleri seni çölden geçirip Rhea'ya ulaştırmaya yetecektir.

bir şekilde ve-"

Bilmediğim kötü bir kelime söyledi çünkü Dünya'da bile ortaya çıkmamış olabilecek gizemli bir dildeydi. Ama ses tonu anlamlıydı. "Seni terk etmeyeceğim! Bir daha değil, bir daha asla!"

"Gerçekten mi? Sana benzer bir şey söylediğim için beni kutsadığın bir zamanı hatırlıyorum-"

"Bu farklıydı!"

"Nasıl?" Yeterince yüksek sesle talep ettim ki birkaç kişi Yakındaki cadılar konuşmalarına ara verip bana baktılar. Ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ve arkamı dönerek kalabalığın içinde Pritkin'i görmeye çalıştım. Ama onu bir yere çekmişlerdi ya da çok fazla cadı aramıza doluşmuştu çünkü artık onu göremiyordum. "Ya ikimiz de bu gece burada ölürüz," diye tısladım. "Ya da birimiz yaşar, Rhea'ya ulaşır ve *bu işi bitirir*-"

"Peki ya sen?" diye sertçe sordu. "Burada öleceksin, ve geçmişi değiştirmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Hala ölü olacaksın.

."

"Pritkin. Söz konusu olan *iki dünya* var."

"Her zaman tehlikede olan kanlı dünyalar vardır!" diye patladı. "Ya da savaşacak tanrılar! Ya da lanet olası başka bir şey-"

"Ve bu tartışmayı daha yeni yaptık," diye ekledim, çünkü haklıydı. Bugünlerde sürekli bir şeylerle savaşıyorduk, bu da neredeyse her zaman birimizin tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Her şeyden çok mücadele ettiği şey buydu, kendisine yönelik tehlikeyle değil, çünkü savaş büyücülerinin hepsi bir gün savaşta ölecekleri varsayımına sahipti ve ne kadar pervasız olurlarsa olsunlar, neredeyse bunu dört gözle bekliyorlarmış gibi davranıyorlardı. Ama benim için tehlikeliydi.

Ama bu tartışmayı yapmıştık çünkü artık tek bir hayatın önemi yoktu. Bodil haklıydı: sadece görev önemliydi. Ama şimdi, ortakların ne anlama geldiğini anladığını kanıtlamak için ilk kez bir şansı olduğunda, en başa dönmüştük.

Ve ben bunu yapamazdım.

"Kabul ettiniz," dedim, sesim hafifçe kırılarak
Çaresizlik ve öfke arasında bir duygu. "Bana bunu yapma
dedin." Düzdü.

"-Biz *ortaktık*, ama bu yeterli değilse, şunu deneyin.
Bana yeminle bağlısın ve-"

Pritkin yaratıcı bir şekilde biraz daha küfretti ve sözümü
kesti. "Bana bir planın olduğunu söyle!"

"Bir planım var."

"*Cassie*-"

Bu onun 'bana yalan söylüyorsun ve ben bunu biliyorum'
sesiydi, ama ona başlama şansı vermedim. "Yani beni
bırakacaksın ve onları kurtarmak için savaşıyorsun ya da en
önemli zamanda hepimizi hayal kırıklığına uğrattığını bilerek
yaşayacaksın!"

Bağlantıyı kestim çünkü hiperventilasyona başlamıştım ve bu
işe yaramayacaktı, ne burada ne de şimdi.

Cemaatlerin liderlerinde değer verdiği tek şey güçtü ve ben de
bunu yansıtmalıydim, en azından gidiyorsa kaçmasına yetecek
kadar. Anlayamadım, ama bir sonraki saniyede büyülmüş bir enerji
patlamasıyla vuruldum.

beni sabit tutmaya yardım etti.

Ama fazla değildi çünkü fazla bir şeyi kalmamıştı. Günlerdir
neredeyse hiç durmadan tanrılarla, feylerle ve akla gelebilecek
diğer tüm yaratıklarla savaşıyorduk. Bu savaş uzun
sürmeyecekti.

Ama bir tane olacaktı çünkü Zara'nın adamlarının onunla
konuşmak için zamanları olmuş gibi görünüyordu. Reddetmek
meydan okumak onu zayıf gösterecek ve liderliğinden
memnun olmayanları cesaretlendirecekti. Beni öldürmek bir
sorundan kurtulmak, cadıların intikam arzusunu dindirmek ve
aynı zamanda güçlü görünmesini sağlamak olurdu.

Sihirle güçlendirilmiş sesi büyük mağarada bir kez daha
yankılandı ve odanın kakofonisini duraklattı.

"Pekala. Eğer vampirin kaltağı düello istiyorsa, düello . Bu,
Eldiven'in yerine geçecek ve bu meclisi kimin yöneteceğine
olarak karar verecek!"

Bu konuda bazı oldu ama kimse ona karşı çıkmadı, belki de onu öldüreceğimi sonra bir araya gelip beni ortadan kaldıracaklarını umuyorlardı. Ya da belki sadece paranoyaklaşıyordum. Çünkü onu öldüreceğimi düşünmüyordum.

Hayır, hiç de öyle düşünmemiştim.

Cadılar bizim durduğumuz zeminin ortasındaki alandan çekildiler ve ortada sadece Zara ve ben kaldık. Sonra birisi düzinelerce cadının elindeki kabaca yapılmış meşaleleri havaya kaldırdı ve onları spiraller çizerek

Üstümüzde, çılgınca dönen bir avize gibi aşağıya titrek ışık dilleri saçıyordu. Bu bana fey sarayındaki çılgın ışıkları hatırlattı, gerçi onlar da

bir şeyi gerçekten aydınlatan büyü ışığı, bunlar ise

Neredeyse kafamı koparacak olan bir büyüünün ilk çekiş darbesini maskeleyen gölgeler fırlatıyorlardı.

Ama olmadı ve bunun nedeni Zara'nın oyun oynaması değildi. Ama kaçtığım için. Ya da, hayır, bu tam olarak doğru değildi. En iyi günümde bile yapamadığım akıcı bir zarafet ve hızla atlattım, ki o gün öyle değildi.

Kokuşmuş zırhımın uyumuş, çürüklerimin üstüne çürükler eklemiş ve Tanrı bilir ne kadar yetersiz miktarda yemek yemiştım. Yıpranmış, bitkin, çıldırmış ve geçirdiğim haftadan sonra tamamen tükenmişim, ve her ne halt ediyorsam onu yapacak durumda değildim. Ama etrafımdaki zemine hızla çarpan, patlamalarla taşı parçalayan, uçuşan kalıntıları tek başına yüzüme tokat gibi çarpan ve vücudumu neredeyse yumruk kadar sert yumruklayan küfürler aslında bana hiç dokunmadı.

Cadıların çığlık atmasına, siper ve zaten olduklarından daha da geri neden oldular. Onlar dışarı aldı

Meşalelerden bazıları benim ve Zara'nın üzerine kıvılcımlar ve buharlı zift yağdırdı ve diğerlerinin rotasyondan çıktıkları için çılgınca dönmelerine neden oldu. Ateşli girdaplar kamaşan gözlerimin önündeki karanlığı çaprazlama kesiyordu, görüşümü bozuyor ve zaten zor olan dövüşü takip etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Darbeler sanki

Her yönden aynı anda geliyorlardı ve belki de öyleydiler; belki de arkadaşları hile yapıyordu.

Yine de bir şekilde hepsinin önünde kalıyordum.

Bir Olimpiyatçıyı gururlandıracak bir sıçrayışla yandan gelen bir tanesinin üzerinden atlayarak

Ya duvarlardan seken ya da başka biri tarafından fırlatılan bir diğerine çarptı. Ve orijinal laneti geldiği yöne doğru uçurarak, son saniyede eğilmeseydi Zara'yı neredeyse kızartacaktı.

Olduğu gibi, vahşi tuz ve karabiber saçlarının bir kısmını kavurdu ve ikimizin de bir an için bakakalmasına neden oldu.

Kahretsin, hiçbir şey anlamadım!

Ta ki her şey aniden yavaşlayana kadar.

Bir an için etrafa bakındım, ateş motifleri dönüyordu.

Havada, yavaşça yere doğru sürükleniyordu, büyüler gecenin içinde süzülürken, hala hızlıydı ama aniden görüşümle takip etmem mümkün oldu ve bu sefer gizlemek için kamufle edilmiş bir darbe olarak,

Rakibim ve benim aramdaki hava, çöldeki bir ısı dalgası gibi dalgalandı.

Kenara çekildim, geçip gidişini izledim ve ne merak ettim. "Pritkin?" Fısıldadım ama cevap gelmedi.

Ya da belki de görme duyumdan daha az değişmemiş olan işitme duyumdaki bozulma nedeniyle bunu fark edemiyordum. I Etraftaki kalabalığın gürültüsünü duyabiliyordum ama uzaktan, sahile vuran sörf gibi. Ayrıca yavaşlatılmış ve tek tek kelimeleri seçemeyeceğim kadar çarpıtılmıştı. Uçan büyülerin cızırtısı gibi, kalbimin atışı gibi, sanki-

Yeni bir fısıltı gibi, bu sefer kulağıma değil, kafamın içine.

"*Dulceată...*"

Ve işte böyle, *biliyordum*. Sadece yalnız savaşmadığımı değil, aynı zamanda kaybolduğum zaman ile bu cehennem arasında geçen elli yıl boyunca başka birinin daha hayatta kaldığını.

Ayrıca başka bir şey daha biliyordum. Pritkin bizi birbirimize bağlayan büyüü çözmemiştii, oysa beklediğı her saniye onun ölümü anlamına gelebilirdi. Ve bir başkasının çünkü bu büyümüzün üçüncü bir üyesi daha vardı ve zamanla kaybolduğunu düşündüğüm bir güç üçlüsü oluştuyordu.

Üçüncümüz

başka bir evrende ölmüş ya da orada kendi savaşını veriyor olması gerekiyordu, ama elli yıl uzun bir süre ve eğer dirençli, yetenekli ve öldürölmesi zor biri varsa, o da-

"Mircea," diye fısıldadım ve güldüğünü duydum.

"Hepimiz için savaşıyorsun ufaklık. Onlara bunun ne anlama geldiğini göster," dedi ve bu sözle birlikte vampir dişleri gözümde o kadar net parladı ki bir an için ikincisi, gerçekten orada olduğunu.

O değildi, ama gücü vardı ve bir sonraki saniye, bana o kadar sert çarptığını hissettim ki neredeyse sendeliyordum.

Etraftaki cadı kalabalığının da bunu fark ettiğini tahmin ediyorum.

Ya da en azından bir şey fark ettiler, muhtemelen gözlerimin parlamaya başladığını fark ettiler.

Üçlü hükümdarlığımızın gücüne güveniyorlar. Çünkü onlar Birdenbire bulunduğum çemberin etrafına kalkanlar yerleştirerek beni bir tarafa, Zara da dâhil olmak üzere diğer herkesi diğer tarafa hapsetti. Çünkü evet.

Buralarda tanrıları , değil mi? Hatta düşük kiralı, yarı-tanrı çeşidi. Ve görünüşe göre, tereddütte olanlar bile bizi aniden taraf değiştirecek kadar sevmiyorlardı.

Çünkü birden herkes bana ateş etmeye başladı.

Kahretsin!

Beni kurtaran tek şey, ortalık hâlâ vampirlerin kullandığı yavaş zaman modunda olmamdı; bu da bana tepki vermek için daha fazla zaman kazandırıyor ve derme çatma arenayı boydan boya geçen, hepsi de beni hedef alan belki üç düzine büyüden sıyrılmamı sağlıyordu. Ancak bu tür bir yayılım ateşinden sonsuza dek kaçınamazdım, hele de her geçen gün daha fazla cadı Cassie'yi becerme trenine binerken. Bu yüzden ben de bir

kalkanımı aldım, önümdeki yarı şeffaf, açık mavi bariyerlerden oluşan halkanın üzerinden atladım ve Zara'yı yakalamaya çalıştım.

Mircea'nın gücünün ne kadar süre dayanabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü bu, Çocuklarından kaçının hayatta kaldığına bağlıydı

ki bunu bilmeme imkan yoktu. Bu yüzden bu kavganın dün bitmesini istiyordum! Ama bunu başlatan ve bana şöyle bakan cadıyı yakalayamadan

Az önce iki başlı bir hayalet gördüğünü söylediğinde, odanın yarısını kapsayan birleşik bir büyüyle karşılaştım.

Kalkanlarıma beni tekrar havaya ve mavi duvarın üstüne kadar sert ve ben daha ayağa fırlayamadan o lanet olası kalkanlar her yere baskı yapmaya başladı.

Kendimi cerulean bir dağın altında boğulurken buldum, lanet olası cadılar vızıldayan enerji kalkanlarının üzerine sürünerek onları daha da ağırlaştırıyor ve

Gittikçe bir krep haline geliyordum. Nefret dolu, çarpıtılmış yüzlerden başka bir şey göremiyordum, göğsümü nefes alacak kadar genişletemiyordum ve şimdi enerjim olsa bile uzaklaşamıyordum çünkü

Boğulmak! Panik içinde ne kadar çırpınırsam çırpınayım, hiçbir şey fark etmedi.

Burada ölecektim ve hatta Mircea bile Kafamın içinde yeterince odaklanamadığım bir şeyi haykırmak beni kurtaramadı.

Ama başka biri vardı.

Taşların altımda hareket ettiğini hissettim, çok iyi tanıdığım bir emme hissinin beni alttan büyük bir el gibi *kavradığımı* hissettim ve kendimi

yere. Ve sonra az önce kışımın altında ateşlenen portal yüksek vitesle geçti ve azgın bir otoyol gibi hissettiren ve bunun bir kurtarma mı yoksa başka bir saldırı mı olduğunu merak ettiğim kadar yoğun bir ısı ve ışık girdabının içine çekildim. Dürüst olmak gerekirse emin değildim ama geçen bir kişi, cadılardan biri

benimle birlikte boşluk, sıkı, sıkı, çok sıkı, beni topraklayacak bir
şey umarak-

Ve sonra gitmiştik.

ALTINCI BÖLÜM

Islak ve çamurlu bir yolda yüzüstü düşmüş olarak kendime geldim. Yol çamur gibi göründüğünden, kendime gelebildiğim için şanslıydım.

oldukça çukurluydu ve çukurlar hala sağanak halinde yağan yağmurla dolmuştu. Yüzüm büyük çukurlardan birinin kenarına dayanmış, kuru toprağın ortasında boğulmama ramak kalmıştı.

Ve sonra neredeyse eziliyordum.

Doğrulamaya çalıştığımda Pritkin gibi kokan biri beni yakaladı ve ikimizi de tekrar asfalta çarptı. Üstümüzden büyük bir kamyon geçti, sıcak damlıyordu.

Sızdıran bir radyatörden başıma su döküldü. Güçlü bir el ağzımı sıkıca kapatmasaydı acı içinde bağırabilirdim.

Kamyon, yamalı lastikleri gümbürdeyerek yoluna devam etti. Ritmik bir şekilde çukurlu caddeden aşağı indim ve nefes nefese kaldım. Bir an için Pritkin'e yapıştım, nefes nefese kaldım ve kaburgalarımın kırılıp kırılmadığını merak ettim çünkü her şey acıyordu. Yarı yol gösterip yarı sürükleyerek beni caddeden çıkardığında hâlâ acıyordu.

Bunun yerine, üçte biri suyla dolu bir hendeğe indik, ama umurumda değildi, çünkü aynı zamanda havayla da doluydu. Orada çömeldim, her geçen saniye daha da ıslandım ve nefes aldım, nefes aldım ve nefes aldım. Muhteşemdi!

"Sen iyi misin?" Enid yanımıza gelerek sordu.

Benden daha ıslaktı ama su onu sevdiği için daha iyi görünüyordu. Benim boğulmuş fare halimin yerine, onun parlak kıvılcı saçları, kaynayan gri gökyüzünün altında bir fener gibiydi. Bulunduğumuz yerde hava hâlâ gündüzmüş gibi görünüyordu ama o kadar karanlıktı ki neredeyse hiç önemi yoktu. Teni inci gibiydi,

ve ela gözleri tepesinde çakan şimşekten dolayı parlıyordu.

"Sanırım öyle," diye nefes nefese kaldım çünkü cadıların neredeyse boğulma tehlikesinden sonra hâlâ ciğerlerimi dolduramıyordum. Ama daha iyiye gidiyordu. Ve yan tarafımdaki ağrı kırık bir kaburgadan çok kötü bir çürüğe benziyordu. Kendimi şanslı saymaya karar verdim ve dikkat etmeye başladı. "Neler oluyor?"

"birkaç arkadaş getirmişsin," dedi kuru bir sesle, Bodil'in yüzünde bir avuç cadının bulunduğu hendeğe doğru başını salladı. Bu, her şeye rağmen sırtımama neden oldu. Sonra da canımı yaksa da kıkırdamaya başladım. çürük kaburgalar.

"-tam tersine," diyordu Bodil sakın sakın, ama gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu. iyi zaman.

"Onu bize ver, biz de gidelim," dedi Zara, Bodil'in omzunun üzerinden bana bir bakış atarak. Uzun boylu, zarif fey, bilerek ya da bilmeyerek benimle cadıların arasına yerleşmişti.

"Meydan okudu, o yüzden bizim!"

"Yine de meydan okuma bitti, değil mi?" Bodil, arkasından gelen Pritkin'in patlamasını zarif bir hareketle keserek sordu. "O kazandı."

"Ne?"

"O yapmadı!"

"Eğer onu oradan çekip çıkarmasaydın, ölmüş olacaktı!"

Cadıların hepsi aynı anda konuşuyordu ama sonuncusu Zara'ya benimle dövüşmesini tavsiye eden ve şimdi bana gönderen topuzlu yaşlı cadıydı. Mağarada olduğundan daha az sorunluydu çünkü

Kırılmış saçları yüzüne dökülüyordu ve Enid'e endişeyle bakıyordu; neden, bilmiyordum. Bir şey mi kaçırmıştım?

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum.

"İner inmez sana küfretmeye çalıştı. Onu engelledim," dedi Enid, gök gürültüsünden duyulacak kadar yüksek bir sesle.

"Ne bekliyordun ki?" Zara'nın etrafında kümelenmiş cadılardan biri talepte bulundu. "Eldiven henüz bitmedi-"

"Lanet olsun ki öyle!" Enid tersledi. "Hile yaptınız! En az elliniz bir aradaydınız! Bodil gördü-"

"Hile yaptı!" Zara'nın yanındaki genç cadılardan biri, titreyen parmağını bana doğrultarak patlayıcı bir şekilde konuştu. "Senin süzölmüş olman gerekiyordu!"

"Tam zamanında ölmediğim için üzgünüm," dedim suratımı ekşiterek ve yüzüme düşen perçemleri ittim.

"Ve bu nedenle, meydan okumayı ve hayatını kaybediyorsun!" "Ya da sen kendininkini yaparsın," dedi Bodil, rahatsız olmadan. O bir fırlattı bana baktı. "Onları öldürmemi mi istiyorsun?"

O kadar sıradan, o kadar gerçekçiydi ki, daha da ürperticiydi. Sanki Bodil için bu küçük bir angarya ya da grubumuzun bir üyesine yaptığı bir nezaketmiş gibi. Belki de öyleydi.

Faerie korkutucu bir yerdi.

"Hayır," dedim, terlemeleri için bir süre durakladıktan sonra. "Hayır, buna değmezler. Onları geri gönderebilir misiniz?"

"Şimdi bunu yapamam," dedi üzüntüyle.

"Neden?" Etrafıma bakındım. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Stratford," dedi Pritkin boğuk bir sesle, etrafına bakınarak.

"Burası Evesham Yolu."

"Ne?"

"Siz ikiniz bahçede konuşurken onun zihnini okudum," dedi Bodil, sanki zihinsel gizlice dinlemek önemli bir şey değilmiş gibi. "Ve siz kavga ettiğinizde bizi buraya getirecek uygun bir geçit aramaya başlamıştı-"

"Öldürülebilirdi!" Enid, kısılmış gözlerini cadılardan hiç ayırmadan konuştu. "Yardım edebilmemiz için bize söylemeliydin!"

"Saçmalık. Prens Emrys üçüncüsüyle temas kurmuştu ve ona yardım ediyordu," dedi Pritkin'in Faerie'de kullandığı ismi kullanarak. "Artemis'in kızının buna ihtiyacı olduğundan değil. Eğer doğru geçidi bulup onu içeri çekmeseydim, hepsini öldürebilirdi."

Bunun üzerine hafifçe gözlerimi kırptım ve yağmurun sadece gözlerimdeki suyu çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünmesini umdum.

Çünkü bu... lanet olası bir yalandı. Bodil zihinsel olarak beni duymuş olmalı çünkü omzunun üzerinden bana eğlenen bir bakış fırlattı.

"Sanırım bana bir minnet borcunuz ," dedi cadılara.

Bu şekilde birçok eski İngilizce küfür öğrendim ya da dikkatimi vermiş olsaydım Bunun yerine, söylenenlerin geri kalanına odaklanmıştım. "Stratford'da mıyız? Upon Avon gibi mi? Circle'ın merkezinin olduğu yer gibi. nerede?"

"İşte " diye Pritkin. "Ve burası da Karanlık Çember ajanlarıyla kaynıyor. Havada büyü dedikleri yağ tabakasını hissedebiliyorum. Ne oldu lan?"

Bu sonuncusu Zara'ya yönelikti, arkadaşlarının aksine orada duruyordu, sıırıslılamdı ve kaşlarını çatarak ama aynı zamanda dinleyerek. "Stratford'da mıyız?" dedi sanki inanmıyormuş gibi. "Nasıl?"

Pritkin kuru bir sesle, "Leydi Bodil portallar konusunda iyidir," dedi. "Bunun bizi yeni Pythia'ya götüreceğini söyledi."

Æsubrand, küçük adamın arkasından sessizce yaklaşarak Birkaç cadı zıpladı ve bir tanesi ona büyü çalıştı. Omuz silkerek büyüü savuşturdu ve Pritkin'e yeniden odaklanmadan önce ona sakinleştirici bir bakış attı. "Bu doğru mu?"

Pritkin çelişkili görünüyordu.

"Bu doğru, değil mi?" Bodil dikkatle Pritkin'e bakarak, "Doğru, değil mi?" dedi. "Cassie'ye de aynı şeyi söylemiştin. Buradan bu ayakkabı deposuna ve oradan da Vegas denen şehre bir geçit varmış."

"Evet, teknik olarak..." diye başladı ve sonra muhtemelen nasıl ifade edeceğini düşünmek için an durakladı ama bu doğru cevap değildi. Çünkü Bodil aniden onu boynundan yakaladı ve hiçbirimiz gözümüzü kırpmadan onu yerden kaldırdı.

"Bir sonraki sözlerini dikkatle düşün," diye tısladı. "O geçidi açmaya gücümün yetmeyeceği kadar güç harcadım. Eğer şimdi bana bir şekilde bizi geri-"

Pritkin onun tutuşunu kırdı; çok hızlı olduğu için nasıl olduğundan emin değildim. Belki Mircea'nın enerjisinin bir kısmını da aktarıyordu ya da belki de o kadar iyiydi. Aesubrand biraz etkilenmiş görünüyordu, sonraki itiş kakışı izlemek için durakladı ama Pritkin bir şekilde onu yakaladığında bile müdahale etmedi.

Buz Prensi'nin bana uyguladığına çok benziyordu.

Bu bir saniye kadar sürdü, sonra onu omzunun üzerinden yolun karşısına fırlattı ve başka bir hendek olduğunu tahmin ettiğim yerde kayboldu çünkü su sıçraması duydum. Ve küfürler, ki bu benim düşümlerimi omurgam biraz gevşedi. Bu doğru bir hareket değildi, birkaç cadı bana tekrar saldırma fırsatını yakaladı, ancak Enid'in daha önce oynadığını öğrendiler. Büyüleri inşaat demiriyle güçlendirilmiş çelik gibi bir kalkana çarptı. bir silah gibi kullanıp onları geri fırlattı. Geldiler ve zamanında eğilen birinin kafasını uçurmaktan payı kurtuldular.

Bu en genç olanıydı, lavanta rengi saçları şişeden çıkmış gibi görünmüyordu, diğerleri ise muhtemelen bunu yapmazlarsa misilleme yapılacağını düşünerek siper almışlardı. beni başardı. Yansıyan büyüler kalkan duvarları arasında bir anlığına ileri geri gidip geldi, hepimizi aydınlatıyor ve havaya önce semboller gibi ses çıkarıyordu. Ve yerini yakınlardan gelen bağırışlar ve koşan ayak sesleri aldı.

Buna bize ilk ulaşan ve Enid'e tıslayan Pritkin'inki de dahildi. "Kamuflaj! Şimdi!"

Başardı mı bilmiyorum çünkü bir sonraki anda yolda sekiz adam belirdi ve Kara Çember'in tercih ettiği karanlık cüppeleri giyerek kötü büyücülerine yaslanmayı sevdikleri dikkatimi çektiler

itibar. Sadece bu grup, yarı kurumuş çamur ve eski kirle kaplı ve cübbeleri Cadılar Bayramı'nda Ruh Emici kostümü giymiş gibi görünecek kadar yırtık pırtık, düşük kiralı görünüyordu.

Bir Margygr büyüsünün ötesini görebileceklerini sanmıyordum ama zaten görmeleri de gerekmiyordu.

Çünkü yanlarında başka bir şey vardı.

Pritkin kolumu tuttu, yanımdaki hendeğin üstünden baktı ve nedenini sormama gerek kalmadı.

Onun ve benim uzandığımız yolu koklayarak geçen bir sırtlan, dört ayak üzerinde olmasına rağmen neredeyse büyücülerden biri kadar büyüktü. Kahverengi ve benekliydi, erkekler kadar dövmeli görünüyordu, keçeleşmiş kürkü ve Taktığı ağır deri tasmanın etrafında çiğ etten bir halka vardı. Ayrıca bir kulağının yarısı yoktu ve çamurlu yanlarının üzerindeki kürkünde uzun süredir iyileşmemiş yaralar vardı.

Bir dakika sonra başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı, gözleri yukarıdaki şimşek fırtınasının parıltılarında sarı sarı parlıyordu.

Donup kaldım ve bir birbirimize baktık. Afrika'nın bozkırlarına ait bir şeyi Stratford'da, kâbustan fırlamış bir yaratık sürüsünün eşliğinde görmek gerçeküstü olmalıydı ama değildi. Çünkü bir kez olsun Pritkin'in bana neler olduğu konusunda ipucu vermesine ihtiyacım yoktu.

Bu, özellikle canavarın tasmaını tutan büyücünün ön kolunu fark ettiğimde doğruydu. Bir kolunda

Simsiyah teninde ışıllı parlayan ve bir kaleydoskop gibi sürekli desen değiştiren geometrik, altın rengi dövmeler.

Dönüşüm yeteneğine sahip Afrikalı büyücüler bir keresinde Çember'in ana hapishaneden kaçan bazı tehlikeli kişilerin izini sürmesine yardımcı olmak için getirilmişti ve onları Merkez'in ana meydanındaki bir kafede görmüştüm. Ancak o zaman üzerlerinde yaralı deri ve çamur yerine altın yakalar ve parlak ipekler .

Bu da onlardan biri miydi bilmiyordum ama bakışlarında insan zekası var gibiydi. Kendimi hazırladım,

Ulumanın yükselmesini ve konumumuzun ortaya çıkmasını bekliyordu çünkü beni kamufle olmamışım gibi net bir şekilde "görüyordu". Burnu, Hounds olarak bilinen usta vampirlerinki kadar iyi olmalıydı; olağanüstü koku alma duyuları, haftalar ya da aylar öncesinden bile olsa, gözleri kapalıyken bir sahneyi okumalarına izin veriyordu.

Boku yemiştik.

Belki de değildir, diye düşündüm, çünkü yaratık aniden bir uluma sesi çıkardı, tamam, ama sonra sokağın aşağısına doğru fırladı ve tasmaını tutan büyücüyü o yöne doğru sürükledi. Diğer büyücüler de ellerinde silahlarla onları takip ediyordu ve ben az önce ne olduğundan emin olamadan arkalarından bakakaldım. Ve sonra Alphonse beni yakaladı.

Onu daha önce fark etmemiştim.

o da gezintiye çıkmıştı. Vampirlerin istemedikleri zaman görünmeme yetenekleri vardı ve belki o da bu özel fiyaskonun dışında kalmayı tercih etti. Ama görünüşe göre bu şimdilik sona ermişti.

Bir anda karşımda sinirli bir usta vampir buldum.

"Konuşmaya başlamak ister misin?" diye sordu.

ve Pritkin'le tam olarak bunu yapabilmem için onu yolumdan çekmeyi başaramadım.

"Ne hakkında?"

"Ne hakkında?" Bakışlarının şiddeti arttı. "Biraz kestirmeye karar verdim ve bir de baktım ki bir portaldan çekilip cehenneme atılıyorum-"

"Burası Stratford-"

"*Cehennemde*, bir grup katil cadıyla birlikte, kilometrelerce ötedeki tüm Kara Çember adamlarıyla birlikte. Burası kara büyü kokuyor, o şeylerden bahsetmiyorum bile - ve o de neydi öyle?"

"Ne gibi şeyler?"

"Ne şeyler diyor," diye ellerini havaya kaldırdı. "O şeyler. Büyük, çirkin, sırtlan görünümü-"

"Sırtlanlar," dedim ve onu atlatmaya çalışmaktan vazgeçtim. Cebelitarık'ı taşımak, kızgın bir adamı kımıldatmaktan daha kolay olacaktı.

Vampir. "Ve neden bu benim hatammış gibi davranıyorsun?"

"Çünkü *hep* senin suçun! Biliyorsun, sen gelmeden önce aylarca fey mahkemesindeydim ve hiçbir olay olmadı, sonra sen geldin ve iki gün içinde -hatta iki günden daha kısa bir süre içinde- her yer havaya *uçtu* -"

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok!"

"-sonra burada, harap olmuş bir Dünya'da ortaya çıkıyoruz ve siz bir grup deli cadıyla kavga etmeye karar vermeden hemen önce bir grup açgözlü tanrı tarafından saldırıya uğruyoruz!"

"Hey," dedi biri ama Alphonse'un keyfi yerindeydi. "Yani, evet, senin hatan olduğunu düşünüyorum! Eğer anladıysam

Doğru, şu anda *Avrupa*'da olmamız gerekirken *Vegas*, ve nasıl geri dönmemizi öneriyorsun? Çünkü büyük ve arkası korkunç," başparmağını Bodil'e doğru kaldırdı, "kim bilir ne kadar süre başka bir portal açamayacağını söylüyor."

"Bunu ben yapmadım," dedi Bodil ekşiyerek. "Zaten orada olan bir tanesini açtım."

Bu da bir noktayı gündeme getirdi. "Stratford'a bir portalınız mı vardı?" Alphonse'un etrafından Zara ve diğerlerinin hâlâ bir araya toplanmış, sırayla kızgın, korkmuş ve şaşkın göründükleri yere bakarak söyledim. Hanımefendinin kendisi hariç, o da bana bakıyordu.

Bu sanki bir şeye karar vermeye gibi uzun bir süre devam etti. Öyle olduğunu tahmin ettim çünkü sonunda bir cevap aldım. "Onu Çember'i gözetlemek için kullandık."

"Sus!"

"Şşşt!"

"Ne yapıyorsun?"

Onun korusu, bir şey hakkında mutlu değildi. ama konuşmamız konusunda daha da az istekli görünüyordu. vermek gerekirse, Zara

bile değildi. "O yaratık seni gördü," dedi bana kaşlarını . "Yine de diğerlerini uzaklaştırdı. Buna sen mi sebep oldun?"

"Hayır."

"O zaman az önce ne oldu? Dokuz kara büyücüyle çok fena bir kavgaya tutuşmuş olurduk!"

"Dokuz mu?" Aesubrand keskin bir sesle söyledi. "Ben sadece sekiz tane gördüm."

"Sırtlan aynı zamanda bir büyücüydü," diye açıkladığımda gözleri ve eli havada sanki Kötülükten korunmak.

"Peki neden sana itaat etti?" Zara sordu.

"etmedi. Ben bir öneride bulunmadım-"

"Yani *sen* mi yaptın?" diye sordu Bodil'e dönerek ve karşılığında sadece küçümseyen bir alay aldı.

"Canavarların zihinleriyle konuşmam, özellikle de Dünyalılarınkıyla."

"O zaman neden onları uzaklaştırdı?"

"Büyücüye sor," dedi Bodil, kısılmış gözleri henüz işi bitmediği belli olan Pritkin'in üzerindeydi.

"Bilmiyorum," diye başladı. "O zaman tahmin et!"

"Yapmak üzereydim!" diye tersledi ve sonra kendini kontrol altına aldı. "Tahminimce Cassie'yi tanıdı. Belki de kamuflajımızı gördü-"

"Bir Margygr büyüğü mü?" Bodil zarif bir kaşını kaldırdı. "Sanmıyorum."

"-ya da, daha büyük olasılıkla, onu kokusundan tanıyordu. Karşılaştıkları her şey koku hafızalarında saklanır, yıllar öncesinden bile. Eğer onu daha önce kokladıysa-"

"Bir keresinde karargâhta birkaç tane görmüştüm," diye onayladım. "Jonas'a bir avda yardım etmek için oradaydılar. Beni gördüklerini bilmiyordum."

"Pek bir şey kaçırmıyorlar," dedi Pritkin kuru bir sesle. "İlk başta buraya getirilmelerinin ve tanrılar geri döndüğünde hâlâ burada olmalarının nedeni buydu. Görünüşe göre daha sonra köleleştirilmişler-"

"değil," dedi Zara daha sakin bir sesle. "Bazıları seçti. Karanlık yol bir kez yükselişe geçtiğinde. Diğerleri reddetti ve isteseler de istemeseler de hizmet etmek için kalıcı olarak canavar formlarına hapsoldular."

"Bazılarımızı etmek için kullanıldılar," dedi Grizzled Topknot. "Buraya bilgi almak için geldiğimizde. "Buraya bilgi almaya geldiğimizde

Dünya parçalandıktan sonra bir şeyler bilen sadece çemberdi ve onlar da paylaşıyordu."

"Neyse ki yıllardır onları gözetliyorduk," dedi. genç cadı söyledi. Soluk mor saçlarına ek olarak, fey kanını kanıtlayan, hareket ettikçe vurgu tonlarını değiştiren opalesan bir cildi vardı. "Çember'in karargâhı düştükten sonra bile -"

"Ne?" Pritkin boğuk bir sesle sordu ama kadın sanki hiç konuşmamış gibi onu duymazdan geldi.

"-ve Kolordu katledildi," diye ekledi, belki de duymuştu ve bıçağı çeviriyordu, "içeri giriş yolumuzu keşfetmediler. Buraya karanlık büyücülerini gözetlemek ve savaşın ne kadar yakın olduğunu görmek için gelirdik.

kız kardeşlerimizin izini sürüyorlardı-"

"Ta ki akılları başlarına gelene ve piçler Bu şeyleri konuşlandırarak," dedi Grizzled Topknot, sırtlanı işaret ederek, "bizi bulmak ve parçalara ayırmak için! Birden fazla kız kardeşimiz o kocaman sararmış dişlerin altında hayatını kaybetti."

"Görüyorsun ya cadı," dedi bir diğeri, abanoz teninin üzerinde kızıl bir kasap kesiği vardı. "Artık bir anlamı kalmayana kadar savaştık. Sayımız sıfıra inene ve ne yardımımız ne de umudumuz kalana kadar. Ve o zaman bile kız kardeşlerimiz için, dünyamız için çabaladık!"

"Peki sen hangi cehennemdeydin?" Boz Topknot sordu, eski gri gözleri ruhumda bir delik açıyordu.

"Başka bir yerde savaşıyorum," dedim çünkü gerçek buydu ve daha iyi bir cevabım yoktu.

Yaşlı kadın buna bir cevap verecekmiş gibi göründü ama Zara elinin tersiyle itti. "Canavar Cassie'yi tanımış olsa bile," dedi Pritkin'e. "Bu onları neden uzaklaştırdığını açıklamaz. Hiçbir şey bulamadıklarında bunun için cezalandırılacaklar."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu her şeyi mükemmel bir şekilde açıklıyor," dedi, kaşlarını çatarak. "Yolunu kaybetmiş olabilirsin.

uzun süre karanlıkta kaldı ama diğerleri kalmadı. Onun kokusunu biliyordu, geri döndüğünü anladı ve bunun ne anlama geldiğini fark etti."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Zara bu kez bana sordu. "Tam olarak ne yapmak için buradasın?"

İçimi çektim ve bununla yüzleştim çünkü herkes Bana bakıyordu ve bunu daha iyi anlatmanın bir yolu yoktu. "Dünyayı kurtar."

YEDİNCİ BÖLÜM

Y Ne yaptınız?" Pritkin süre sonra küçük cadı çemberine delirmiş gibi bakarak şöyle dedi.

Dürüst olmak gerekirse, birkaçı öyle görünüyordu. Zara ateşkes istediğinden beri gevşemişlerdi ve Alphonse'un burnuyla bulduğumuz ve sokaktan kaçmak için kullandığımız şarap mahzeninin de bir zararı olmamıştı. Yani şimdi elimizde bir grup kafayı bulmuş cadı vardı.

Bir düzine açık şarap şişesi, yerde daha fazla boş şarap şişesi ve kıkırdamalar ile yaralı bir ahşap masanın etrafında toplanmış duvarlarda ve tavanda yankılanıyor.

Bodil, Pritkin'le birlikte bir kez olsun aynı sayfaya baktı ve o sayfada "Cadılara güvenmekten kaçınin" yazıyordu. Ya da en azından Çember'in karargâhı olan ve artık kesin olarak düşman kampına ait olan yere girmek için çılgın planlarını takip etmekten kaçınmak. Ben de o tarafa meyilliydim çünkü bazı korkunç ama Baskın için gerekli malzemeler tesisin dış koşullarına çok yakındı.

"Onları koşulların büyüü saklayacağı bir yere gömdük," dedi Grizzled Topknot.

"Hepsi siyah renkte," diye ekledi kızıl butch kesimli cadı. "Bizimkiler ve onların kullandıkları, bu yüzden birbirine karışıyor. Onların koşulları farkı anlayamaz."

Şimdi ona bakmak için daha fazla zamanım olduğu için, da oldukça genç olduğunu fark ettim, belki narin mor saçlı kadar değil, ama kesinlikle Zara, Topknot ve kısa boylu, buruşuk, Kızılderili görünümlü bir cadıdan çok daha gençti. Mor Saç Yirmi yaşlarında görünüyorlardı, Butch Cut ise beş ya da altı yaş büyüktü, yani muhtemelen kısa bir süre önce doğmuşlardı.

Dünyanın çöküşünden önce ya da sonra bile. Başım dönerek, bildikleri tek şeyin bu olduğunu düşündüm.

"gereken yer burası." Boz Topknot, bir kısmı Gümüş Çember'in bir zamanlar ev olarak adlandırdığı yeraltı kompleksinin içinden geçen Avon nehrinin yakınındaki bir yeri işaret etti. "Beş kişiden üçümüzü kaybettiğimiz son görevden sonra her şeyi geride bıraktık."

"Gömdüğün bu şeylerin seni tespit edilemez yaptığını söylediğini sanıyordum." Alphonse endişeli görünüyordu.

"Gözlere," dedi Butch Cut. "Ve ışık büyüsünü algılayan tüm koğuşlara. Ama sorun şu lanet sırtlanlar. Koridorda biriyle karşılaşsanız, ölürsünüz. Kadın olduğumuzun ve erkek gibi davranmadığımızın kokusunu alabilirler."

Grizzled Topknot, "Geçen sefer kurtulmak için savaşmak zorunda kaldık," diye ekledi. "Pek hoş değildi."

"Neden sadece kadın kara büyü kullanıcılarını taklit etmiyorsun?" Alphonse sordu.

"Bunu düşündük ama derinlere inmelerine izin verilmiyor. tesisin içine, planlama odalarının olduğu yere," dedi Purple Hair.

"Kadın düşmanlığı düşüşten bile daha uzun ömürlü oldu," diye ekledi Gray Curls ekşiyerek.

"Kara büyü mü?" Bodil tüm bunların ana fikrini bir şekilde çözümleyerek sordu.

"Büyülü normları bozan her şey için kullanılan bir kelime," diye açıkladım, kaba haritaya bakıp buraya nasıl geldiğimi merak ederek.

"Çember'in normları," dedi Zara. "Büyü büyüdür-" "Bir can aldığı anda değil!" Pritkin hırladı. Bir süredir Cadıların planı ortaya çıktıkça giderek daha mutsuz görünüyordu ve görünüşe göre eğime ulaşmıştı.

"Ah, lütfen," dedi Grizzled Topknot küçümseyerek. "Kullandıklarımız kara büyücülerdi. Orada olsaydın onları kendin öldürürdün."

"Öldürüldü, evet; katledildi ve..." dudağı kıvrıldı. "Eğer savaştığımız şeye dönüşürsek, ne anlamı kalır ki?"

"Ölmemek mi?" dedi kuru bir sesle. "Hastalıklı bir sıçan sürüsü gibi dünyamızı istila etmelerine izin vermemek mi?"

"Evet ve bunu çok iyi başardın," diye tersledi Pritkin, ben onu masanın altına bir tekme atarak durduramadan.

Yardıma ihtiyacımız vardı ve mevcut olan tek şey onlarınkiydi. Enid büyücülükte mükemmeldi ama hepimizi uzun süre koruyamazdı ve gücü de koğuşları harekete geçirecek türdendi. Cadıların zulasına ihtiyacımız vardı.

Bu işte bir şansın olması için kötü kılıklara girmelisin.

"Peki planınız nedir, Majesteleri?" Topknot, Pritkin'e sordu. "Ön kapıdan mı gireceksiniz? Aşağıda yüzlerce büyücü var, bildiğim kadarıyla belki de binlerce."

"İşte " Pritkin'in eli masaya çarptı. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz! Hiçbirinizin daha önce bir şey bilmediğini on yıldan fazla bir süredir o kompleksin içinde!" "Bu senin övünebileceğinden daha iyi bir şey," diyor Gri Bukleler

kırıldı. Saçlarıyla aynı renkte, fındık kahvesi yüzüne çarpıcı bir şekilde yerleştirilmiş kurnaz gözleri vardı. "Bu adımı hafife almadık ama başka yolu da yoktu-"

"O zaman bir tane bulmamız lazım!"

"Bu takımlardan kaç tane ?" Alphonse kaşlarını çatarak sordu. "Ve ne kadar büyük? Benim omuzlarım biraz geniş."

"Bunu yapmayacağız!" Pritkin hırladı.

"Elbette öyleyiz. Küçük patlamayı yaşa, sonra da çek, dostum. Başka seçeneğimiz yok ki."

"Anlamıyorum," diye atıldı Æsubrand. İğne gibi düz gümüş rengi saçları sanki bir kuaföre gitmiş gibi mükemmel bir şekilde kurumuştı, bu da onu bir avuç sokak insanıyla birlikte varoşlarda yaşıyormuş gibi gösteriyordu. Ama ilk kez yüzünde alaycı bir ifade yoktu.

Bunun uzun sürmesi mümkün değildi.

"İstemiyorsun," diye mırıldandı Bodil ama Pritkin'e katılmamıştı. Hayır dememişti.

"Çok basit," dedi genç, yarı-fey cadı, uzun lavanta rengi saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Bir karanlık yakaladık mage-"

"Yedi," diye Topknot. "Onları farklı zamanlarda almak zorunda kaldım."

" öldürdü, derisini yüzdü ve deriyi iksirler ve bitkilerle tabakladı-"

"Deri... deri mi?" Æsubrand boş bir şekilde tekrarladı.

"-ve onu iyileştirerek bir pelerine dönüştürdü. Bu da, eğer doğru yapılırsa, pelerini giyen kişinin bir başkasının görünüşü-"

"Skinwalker," dedi Pritkin, dudağı dişlerini gösterecek kadar geriye kıvrılmıştı.

Æsubrand bir an Mor Saç'a baktı, sonra söylediklerinin kayıtlı olduğunu tahmin ettim. Çünkü sıçradı ani ve şiddetli bir hareketle masadan kalktı ve çevirmenimin anlayamayacağı bir dilde bir şeyler hırladı. Dokunmak, çünkü o titiz küçük şey küfür etmezdi. "Hepiniz lanetlisiniz!"

"Hayır, *onları* lanetledik," dedi Topknot memnuniyetle. "Dediğim gibi yedi tanesi, sadece pelerinlerden biri tam olarak iyileşmedi, bu yüzden illüzyonun çalışmadığı yerlerde yamalar var. Normalde onu kullanmazdık."

Æsubrand artık dinlemiyordu. Bodil'e bakmakla meşguldü. "Bu seni şaşırtmadı. Ne demek istediklerini biliyordun!"

"Evet." Güzel abanoz yüz dikkatle ifadesizleştirildi. "Yüzyıllar önce Nimue'nin topraklarını işgal eden böyle bir yaratık vardı. Bir avcı grubu tarafından keşfedildi ve onu geyik sandılar. Onu vurdular ve canavar küfretmeye başladı. Onu saraya geri getirdiler ve Nimue onun sihrini elinden aldı. Kısa bir süre sonra öldürüldü ama Nimue deriyi bir merak unsuru olarak sakladı."

"Bir merak!"

"Biz böyle bir şeyi hiç görmedik. Biz bu beceriye sahip değiliz."

"Bu iğrenç şey!" diye tükürdü. "Yine de orada hiçbir şey söylemiyor musun?"

Şimdi ikimizin arasına bakıyordu, neden bilmiyorum. Adam benden hoşlanmıyordu bile. "Bu... hoş değil," diye kabul ettim, çünkü bir cevap bekliyor gibiydi. "Ama işe yarayacak."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Ben de bir kez gördüm. Convocation'da, vampir dünyasının liderleri bir araya gelir. Birkaç yılda bir düzenliyorlardı-"

"Oraya girebildin mi?" Alphonse etkilenmiş görünüyordu.

"Mircea'nın misafiri olarak, kısaca." Yüzümü buruşturdum. Hiç eğlenceli değildi. "Her neyse, değişimin yarısındaiken derisini yüzdüğü bir Were'den yapılmış bir pelerin giyen bir vampir gördüm, böylece derisi yarı Were yarı insan oluyordu-"

"Tanrım," dedi biri.

"Vampirler Toplantı'da güçlerini göstermeyi, kendilerine meydan okumaya kalkışabilecek herkesi savuşturmayı severler," diye açıkladım. "Daha sonra Mircea'ya bunun ne anlama geldiğini sordum ve o da bunun adamın savaşta sertleşmiş bir Were'yi alt edebilecek kadar güçlü olduğunu gösterme yolu olduğunu söyledi.

sihirli bir . Bu yüzden,

Ona meydan okuyun ve sizi alaşağı etmek için evinize sızdığında neye benzeyeceğini kim bilebilirdi?"

"Güzeldi," diye onayladı Alphonse.

"Bu hiç hoş değil!" dedi Æsubrand, şimdi Bodil'e ters ters bakarak. Sanki "Ve bunlar bizim müttefiklerimiz mi?" der gibiydi.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" tek cevabı bu oldu. "Evet!

Dövüşeceğiz!"

İçini çekti ve çenesi gerilen Pritkin'e bir bakış attı. "Prens Emrys bize geçidin derinlerde olduğunu söyledi. Kompleksin içinde, bir anda şekil değiştirebilen tünellerden oluşan bir labirentin altında. Ve bu tüneller

Ŗu anda burayı dolduran kara büyücüler ve düzinelerce koęuŖ."

" yle bile olsa," diye omuzlarını dikleŖtirdi  Esubrand.

"Birinin onurunu kırmaktansa bu uğurda ölmek daha iyidir-"

"Bozulmak mı?" dedi Enid, ela gözleri parlayarak. Cadılar dıŖarıdan gelen ay ıŖıęını büyülü toplara hapsetmiŖ ve penceresiz mahzeni görebilmemiz için onları oraya buraya sıkıŖtırmıŖlardı. Ve ıŖık Enid'i sevmiŖti, kızıl buklelerini parlatıyor, tek tek saçlarını prizmatik hale getiriyor ve solgun tenini yaldızlıyordu.

 Esubrand gibi, zorluklar onun güzelliğini daha da parlatıyordu ve yüz ifadesi de buna yardımcı oluyordu. Bir kenarda durmuŖ, her Ŗeyi dikkatle , çünkü sanırım ilk kez halkını Faerie dıŖında gözlemleme fırsatı bulmuŖtu. G r n Ŗe göre Büyü kullanıcılarının rengarenk ekibi büyüleyici.

Ta ki  Esubrand konuŖmaya baŖlayana ve yüzü prensi bile gururlandıracak bir k   msemi ifadesine bürünene kadar. "Nasıl bir onura sahip olduğunu sanıyorsun, Svarestri?"

 Esubrand hafifçe kızardı. "Bir daha fazlası!"

Yüzümü buruŖturdum ama kız masanın üzerinden kalkıp adamın yüzüne bakmadan önce daha fazlasını yapacak zamanım olmadı. "Bir hainin oğlu olacağına bir bulaŖık ı ol daha iyi!"

"Benimle böyle konuŖmaya cüret etme-"

Bir asa ucu boğazına saplanınca sözünü keŖti. "Söyle bana prensim," diye tısladı güzel kızıl saçlı, "babanın tahtına giden koridorda ne olduğunu biliyor musun?"

Oda mı? Her geçtiğinde böbürlenmek için orada ne biliyor musun? *Sen biliyor musun?*"

"Elinde ne ?" Alphonse merakla sordu. "Bütün bir Margygr

köyü," diye homurdandı Enid. "Askıya alınmıŖ SavaŖta üzerlerine yuvarlanmasına neden olduğu ve daha sonra yontturup sarayına götürerek anısına dekoratif bir friz haline sertleŖmiŖ taŖta sonsuza dek

onun zaferi! Nimue'ye ettikleri yemine sadık kalanlar, krallığının doğu kanadını onun büyük kalkanının erişemeyeceği bir yerde olmasına rağmen savunanlar vardı ve aldıkları ödül de buydu. Onları yüzüstü bıraktı ama baban -aralarında *çocuklar* da vardı, biliyor musun?

Anladın mı?" Asanın ucu biraz daha içeri bastırdı. "*Onu gördün mü?*"

"Onu gördüm." , Æsubrand hasta görünüyordu. Ama yaşlı adamı mazur göstermeye çalışmaktan kaçınacak kadar değil. "Babamın akli başından gitti. Tanrılar yaptı ona bir şey-"

"Evet! Zaten orada olan şeyi ortaya çıkardı!"

"Peki neden umursuyorsun?" O kalaylı gözlere küçük bir ateş geri geldi. "O melezler tarafından reddedilen bir melez. İnsanlar mı? Onlara ne olduğunun senin ne önemi var? Olmalısın-"

Sözünü kesti çünkü gümüş saçlı, aristokrat görünümlü prens, evet şimdi bile zırhının yarısı gitmiş ve yanağı çamur içindeydi, az önce bir mutfak hizmetçisi tarafından tokatlanmıştı.

Bu asayı kullanmaktan daha kötüydü; bu bir aşağılama hareketiydi ve yüz ifadesi de bunu destekliyordu. Onun gözünde savaşmaya layık olmadığını söylüyordu. Ve Boz Topknot da bunu onayladı.

"Kızın ruhu var," diye sırtıttı yaşlı cadı. "Belki de onu evlat edinmeliyiz."

"Dikkatli ol," dedi Pritkin, orada öylece duran ve kuşkuyla bakan'a.

"Bana vurdu." Ses tonundan buna inanmadığı anlaşılıyordu.

"Evet ve orada bırakın. Birbirimizle kavga etmeyi göze alamayız. kendimiz."

"Ona karşılık vermeyecek," dedi Bodil. "Onuru bunu yasaklıyor."

"Ama düşmanlarının cesetlerini dekor olarak kullanmayı yasaklamıyor mu?" Alphonse sordu çünkü diplomasi hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

"Beyaz Kral nasıl isterse öyle yapar," dedi sadece. Aesubrand hiçbir şey söylemedi, yanağına sanki Enid onu öpmüş gibi nazikçe dokunmakla meşguldü.

Onu tekrar "öpmeye" hazır görüldüğü için Pritkin'e baktım ve konuşmayı elimizdeki konuya geri getirmek için bir soru sordum. Çünkü bilmem gerekiyordu. "Bunu yapmayı reddediyorsun o zaman?"

"Peki sen değil misin?"

Alphonse ile bakiştık. Esmer vampir bana gözlerini devirdi, belli ki biz insanlardan ve hassas duyarlılıklar. Ve şu anda, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Eğer bu bizim de derimizin yüzülmemesi anlamına geliyorsa? O zaman, evet, gerekeni yapacağım."

"Aferin kızıma." Büyük vampir sırtıma bir tokat attı.

"Seninle bir dakika görüşebilir miyim?" Pritkin sordu. O zamandan beri

konuşmadan pek umutlu değildim ama yine de onunla gittim.

İki katlı güzel bir evken şimdi yanmış bir harabeye dönüşmüş olan evin zemin katına merdivenlerden çıktık. Kilerler ayakta kalmıştı, ancak buradaki alan pek fazla gizlilik sunmuyordu; çıplak, kararmış destek kirişleri gökyüzüne açıktı ve birkaç yıldızın görülebileceği kadar karanlıktı. bulutların arasından dışarı bakmaya başlamıştı. Yağmur büyük ölçüde durmuştu ama dünyanın bu kısmı Ufukta hâlâ biraz turuncu leke olmasına rağmen geceye doğru kayıyordu.

Tudor binaları ve sarmaşık gülleriyle bir zamanlar pitoresk olan tüm kasaba birbirine benziyordu. Sanki yangın çıkmış gibi, Muhtemelen tanrısal kökenli olan bu rüzgar, buradan esip geçmiş ve neredeyse her şeyi götürmüştü. Açtığı büyük yarıklar, otların ve yabani otların geri kazandığı açık bir arazi bırakmıştı, ancak burada ve orada bir ev korunmuştu. terk edilmiş görünüyordu.

Tüm insanların nereye gittiğini bilmiyordum ama burası değildi.

Pritkin havada vahŖi bir hareket yaptı ve etrafımızda bir sessizlik kalkanı kapandı. Gücünün çoğunu bana verdiği için bu kadar güçlü olmasına ŖaŖırmıŖtım. Ama belki de süper etkili bir kalkan değildi çünkü beni merdivenden daha uzağa ve merdivenlerden geriye kalanlara doğru çekti. konuşmadan önce. Ve o zaman bile, vahŖi bir fısıltıydı.

"O cadılar az önce seni öldürmek için ellerinden geleni yaptılar! Ve," diye acımasızca devam etti, ben yorum yapmaya çalıştığımda, "o portaldan aŖađı çekilenler Zara'ya en yakın olanlardı. Göründüğü kadar zayıf olmadığın çıktığında onu kuŖatmak için koŖtular. Ve yine de sen tavsiyelerine uymayı mı planlıyorsunuz? Bu bir *tuzak!*"

"Belki-"

"*Belki mi?*" Genelde Vegas güneŖinin verdiği açık bronzluktaki teni o kadar koyulaŖmıŖtı ki, bu kızarıklığı içeriden bile görebiliyordum.

Toplanan kasvet. "Lanet olası Kara Çember'in işlerini onlar için yapmasına izin vermeyi planlıyorlar! Bu delilik! Ve onların sözlerine inansak bile, ki ben inanmıyorum, o Lanet pelerinler çalışmıyor. Görevlerini durdurdular. *çünkü yakalandılar*-"

"Kara Çember'i gözetlemeye çalışıyorum," diye hatırlattım ona. "Saldırıya uğramadan önce kız kardeşlerinden daha fazlasının yerini bulmak için. Bunu yapmayacağız. Doğruca içeri giriyoruz, portala ulaşmak ve-" "İçeri girmiyoruz!"

"Peki ya yapamazsak planın ne?" Kollarımı kavuŖturarak sordum, çünkü asıl durma noktası buydu. Zara ve grubuna ondan daha fazla güvenmiyordum ama Alphonse'un da dediği gibi, alternatif neydi?

Ama Pritkin'in keyfi yerindeydi ve cevap vermedi. "Ara sıra benimle *akŖam yemeği* için HQ'da buluŖuyordun!" dedi, hala Circle'ın maaŖ bordrosundayken, yemek için seyrek buluŖmalarımızın neredeyse birlikte geçirdiğimiz tek zaman olduğu zamanlardaki alışkanlığıma atıfta bulunarak. "Ortak alanları bir dereceye kadar biliyorsun ama

Bütün koğuşların olduğu alt katlara değil. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun. Artık *ben* bile bilmiyorum-"

"Ama cadılar biliyor," diye araya girdim. "Ve bizimle geliyorlar. Pritkin, onlar eve gitmek istiyorlar, gezegenin öbür ucunda bir delikte ölmek değil-"

"Eve gidecekler, tamam mı?" dedi acı bir sesle. "Zara'nın adamlarının şu anda kız kardeşlerinin nereye gittiğini anlamamış olma ihtimali var mı sence? Onlar için gelecekler, muhtemelen yakında, işte bu yüzden onlar gelmeden önce seni buradan çıkarmalıyız!"

"Sence oyalanıyor mu-"

"Elbette, bence oyalanıyor!" diye patladı. "O lanet olası cadılar, kız kardeşlerinin hemen peşlerinde olduğunu bile bile şarap içip size hikaye anlatıyorlar. *Gitmek* zorundayız -"

"Ve ne yapacaksın?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Hâlâ o geçide gerekiyor. Kendin söyledin, Rhea'ya giden tek yol o. Ve biz altı kişiyiz, tam da sahip oldukları güvenilir skinwalker pelerininin sayısı kadar-"

"Evet, ne tesadüf!"

"-ve diğer her konuda haklı olsanız da, bu fikri insanlar için gerçekten hızlı bir şekilde buldular Anında nakış işlemek. Eğer bu şeylerin gerçek olma ihtimali varsa, kabul edelim, bir şekilde merkeze girmişlerdir. -"

"Öyle diyorlar."

"Madem Çember'i gözetlemiyorlardı, neden doğrudan buraya açılan bir portalları vardı?" Başımı salladım. "Giysileri alacağız, oyunumuzu çözeceğiz, sonra da cadılardan kurtulacağız-"

"Eğer bizi doğrudan Çember'in içine götürmüyorlarsa Debriyajlar! Koğuşlara bu kadar yakınken, neredeyse kesinlikle -" diye aniden sözünü kesti ve beni hala kısmen ayakta duran birkaç duvardan birinin arkasına çömelmeye zorladı. -"Gördüm," diye fısıldadı yolda bir şey gümbürdeyerek gelirken.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

| Gözlerimi kısıtım, ama tek görebildiğim bir grup parıldayan ışıktı, sonunda bunların meşaleler olduğunu anladım. görüş alanımda. Onları taşıyan kişinin, gözlerindeki tüm o parıltıyla ve karanlıkta çömelmiş bizi görebileceğini sanmıyordum. Ve biz de bu konuda endişelenmek zorunda değildik.

çünkü gülünç derecede gürültülüydüler.

Ama ben biraz rahatlayamadan silah duyuldu, bazıları tek, bazıları da kısa süreli patlamalar gibiydi. makineli tüfek ateşi. Adamlar tezahürat yapıyordu, sesleri cadılardan daha sarhoş geliyordu ve hepsi yolda değildi. Bazıları gümbürdeyerek yaklaşan bir kamyon gibi görünen bir şeyin üzerine ya da bir vakada kamyonun taşıdığı bir kafesin üzerine biniyordu.

Bir büyücü silahının kabzasıyla kafesin tepesine ritmik bir şekilde vuruyor, ölüleri uyandıracak kadar yüksek metalik bir ses çıkarıyordu. Ya da en azından bizim grubun dikkatini çekmek için, çünkü kafile net şekilde ortaya çıktığında onlar da bize katılmıştı. Ve Pritkin'in eli Kolumu sıktı, kafeste kimin olduğunu gördüğüm için fark etmedim bile.

"Caleb," diye fısıldadık birlikte.

İnkar edilemez bir şekilde , savaş büyücüsü bir arkadaşımızdı, ancak nasıl bildiğimden emin değildim.

Kafes paslıydı ve açık kasa bir kamyonun arkasına kötü şekilde kaynaklanmıştı. Çok kullanılmış gibi görünüyordu, tıpkı kamyonun kendisi gibi, her an parçalanacakmış gibi kötü bir şekilde tıkırdıyordu. Ancak araç ne kadar kötü görünse de, içindeki adam için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Onu nasıl tanıdığımı dair hiçbir fikrim yoktu. neredeyse yok olmuştu. Bir şey onun müthiş kalkanlarını aşmış ve bir tarafını kavurmuş, derisini soyarak içindeki kömürleşmiş, çiğ eti ve bir tutam kemiği göstermişti. Geri kalanı ise bir kazık çakıcının ya da daha büyük olasılıkla bir sürü yumruk ve botun altında kalmış ve hamburgere oldukça yakın bir hale gelmiş gibi .

Yine de tüm bunlara rağmen bir şekilde hala bilinci yerindeydi ve bizi tanıdığı için kendisini esir alanlardan daha uyanıktı.

Karanlık başını kaldırdı ve karanlığın içinden bize doğru bakarken kel kafasında fener ışığı parıladı. O gözlerle nasıl görebildiğini bilmiyordum.

Tamamen kapalı görünecek kadar morarmış ve şişmişti ama orada olduğumuzu biliyordu.

Bu da başkalarının da olabileceği anlamına geliyordu!

"Sakin ol," diye mırıldandı Pritkin, eli kolumda. "Bizi gördü!"

"Hayır, yapmadı."

"Bize doğru baktı! Şimdi de bakıyor!"

"Gönderdiğim mesaja cevap veriyor."

"Ne mesajı? Eğer onunla temas kurmaya çalışırsanız, diğerleri fark edecektir!" O yavaş hareket eden kamyonun üzerinde ve etrafında kırk büyücü olmalıydı ve bunu yapmamızın imkânı yoktu.

Hem de çok. Üzerlerindeki büyüü buradan hissedebiliyordum, eski, kokuşmuş yağla sıçramak gibi sürekli bir yaylım ateşi vardı ve bizi hedef almıyorlardı bile.

Ama Pritkin endişeli görünmüyordu. "Hayır, olmayacaklar. Tabii benim hecelediğim bir palto giymiyorlarsa."

O sırada diğer elinin yanında havada küçük hareketler yaptığını fark ettim ve bir ipucu yakaladım. O ve ben kazara Caleb'in çok değer verdiği eski paltosunun, resmi savaş büyücüsü üniforması da olabilecek uzun trençkotunun ölümüne neden olmuştuk. Neredeyse hepsi bunu silahları için kamuflaj olarak giyiyordu ve büyüler yüzünden

Büyülere karşı koymak ve kalkanlarına destek olmak için deriyi kat kat giymişlerdi.

Pritkin mahvettiklerimizin yerine bir tane büyü yapacağına söz vermişti ama bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ama öyle olduğunu tahmin ettim. Çünkü bu, var olmayan bir esintide sallanmaya başlamıştı, adamın kendisi gibi alarma geçmişti.

İkisi de burada olduğumuzu ama asıl soru ne yapabileceğimizdi?

" bu!" Grizzled Topknot Zara'nın kolunu tutarak şöyle dedi. "Herkesin dikkati dağılmışken pelerinleri alabiliriz!"

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Zara bana sordu.

"Adamlarının seni bulmasını bekleyebilirsin," dedim, bana saldırma riskini göze alamadığında ne diyeceğini duymak istiyordum. "Oraya girmene gerek yok."

Dudakları büküldü. "Adamlarım gelmiyor."

Butch Cut, "Bize karşı olan grup şu anda üstün durumda," dedi. "Bir öncekinin hemen ardından başka bir portalın aktif hale getirilmesinden sonra fark edilmediklerini varsayarsak!"

"Öyle olsaydı, dağılır ve buluşma noktalarına koşarlardı." Zara dedi ki. "Eğer fark edilirlerse, kaçmak için diğer portalları kullanmamak için hiçbir neden yok."

Topknot, "Ve eğer değillerse, ortalık sakinleşene kadar başka bir geçit açmayacaklardır ve bu günler sürebilir," diye onayladı.

"Her iki durumda da buraya gelmeyecekler," diye ekledi Mor Saç. "Eğer savaş partisi herkesi öldürmeden önce geri dönmek istiyorsak, seninle geliyoruz."

"Ya da ," diye ekledi Zara. " gel!"

Kalkmaya başladığında kolundan tuttum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım!"

"Bu yeterince iyi değil! Sen sadece beni öldürmeye çalışıyordun.

Bir nedene ihtiyacım var!"

"Bırakın onu!" Topknot dedi ki. "O da kadar savaş kışkırtıcısı. Onu daha önce de duydunuz.

dövüş- "

O karanlık gözlere bakarken Zara'nın da öyle olduğunu fark ettim.

Ama halkı pahasına değil. Bunca sakladığı, bunca zaman önemseddiği ve beni gördüğü anda tehlikede olduğunu düşündüğü insanları.

Birbirimize baktık ve sonunda anladığımı düşündüm.

"Beni eve götür," diye fısıldadım. "Gerisini ben hallederim. Senin adamlarının bu işe karışmasına gerek yok."

"Anlaştık." Anında oldu.

Ve sonra, elbette, bir şeylerin ters gitmesi gerekiyordu. "Hey," dedi Alphonse, arkadan gelip çünkü bir şişeyi bitiriyordu. Ve yanımdaki aniden boşalan yere bakıyordu. "Pritkin nerede?"

Orospu çocuğu! Kendi kocaman ayaklarıma takılmamaya çalışarak düşündüm. İşe yaramıyordu çünkü aslında aşınmış ve kirli on iki numara botları giymiyordum.

ayak parmağım bana gülüyormuş gibi açıldı.

yırtık bir savaş büyücüsü paltosunun altından çıkıyordu. Ama beynim öyle olduğum konusunda ısrar ediyordu ve kendi ayaklarım artık görünmediği için kafam karışmaya devam ediyordu.

"Yapma bunu," dedi Alphonse yanımdan. "Ne yapmak?" Fısıldadım çünkü sesim henüz geri kalanımla birlikte değişti ve şu anki görünüşümle uyuşmuyordu.

"Herkesin kafasının üzerinden öyle bak. Bizi yakalatacaksın ya da kavga ettireceksin. Kavgaya hazır gibi görünüyorsun."

Bu kötü oldu, çünkü kesinlikle hazır değildim. "1.80 boyundayım! Başka nasıl görünebilirim ki?" I aşağıya bakmayı denedim ama bunun bir faydası olmadı. Üstümde havada salınan büyük yüz

Kin besleyen bir mağaza mankeni gibi sabit şekilde bakıyordu. Sanırım bu adam meydan okuyarak öldü, diye düşündüm hastalıklı bir şekilde.

Uzaktan, cadıların büyülediği iğrenç pelerinlerden birinin kaval kemiklerimin etrafında çırpındığını hissedebiliyordum çünkü

Bu büyücünün geldiği büyücü devasa boyutlardaydı ve parçaları parmaklarını kavrar gibi beni tutmaya devam ediyordu.

Muhtemelen öyleydi, diye düşündüm, içimde bir ürperti hissettim. Ani ve içgüdüsel bir istekle o korkunç şeyi yakalayıp fırlatmak ve yere çarpmak istedim, bir yandan da avazım çıktığı kadar bağıryordum çünkü bu yanılttı, yanılttı, yanılttı!

Ama tek yaptığım ürpermek, çığlıklarımı yutup içime atmak ve Alphonse'a bakmaktı. Bu çok zordu çünkü üzerimdeki sahte beden aramızda duruyordu, Bana yarı şeffaf bir balon gibi görünüyordu. Kendiminkini saran uzuvların dış hatlarını görebiliyordum ama onları tam olarak kontrol edemiyordum.

Sanki beceriksiz bir Macy's Şükran Günü geçit töreni arabasını yönlendiriyor ve bunu yaparken diğer insanlara çarpmamaya çalışıyormuşum gibi hissettim, çünkü ne zaman bu olsa, illüzyonlarımız birbirine karışmış gibi görünüyordu.

Bu da bir kılık değiştirme olarak pek inandırıcı değildi ve lanet olsun, işe yaramıyordu!

"Benimle yer değiştirmelisin," dedim Alphonse'a, neredeyse yine yüzüstü düştükten sonra.

"Şimdi mi söylüyorsun?" Sesi gerçek başımın üstünden geliyordu çünkü o bir çürüktü. Ama yansıttığı görüntüdeki dudaklar bundan çok daha alçakta hareket ediyordu çünkü pelerini belki bir metre boyunda bir adamdan gelmişti ve neredeyse o kadar geniş.

Bu da Alphonse'un avatarını bir kuklayı gezdirir gibi yukarıdan kuklalaştırmasına neden oldu, çünkü pelerinler adından da anlaşılacağı gibi aslında derimizi değiştirmiyordu. Sanırım kurt adam benzeri bir dönüşüm için hazırlanmıştım, kemiklerin kırılması ve vücut parçalarının yeniden sıralanmasıyla

onunla birlikte geldi. Bunun yerine, daha çok
Sadece hiçbir tespit büyüünün göremediği, güçlendirilmiş
cazibeler.

Ya da en azından, yeni deri giysilerimizi gürültülü, , pis
kokulu kara büyücülerden oluşan bir kalabalığın arasında
gezdirirken gerçekten öyle olmamasını umuyordum. Hiçbiri
haftalardır yıkanmamıştım, yağlı, kirli bir cilt, gevşek, dağınık
saçlar ve dişlerle - bıraktıkları dişler - o kadar sarıydı ki
ay ışığında onları görebiliyordum. Çok şey görebiliyordum, çünkü
hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

Sanırım hayatta tek kiler bizimki değildi ya da birileri bir
imbik kurmuştu. Çünkü zil zurna sarhoştular ve mermilerin
nereye düştüğünü umursamadan havaya ateş ediyorlardı. Biraz
daha az sarhoş olanlar etrafta koşuşturuyordu,
Uzakta bir düzine ilmik için yeri olan bir iskele kuruyorlardı, oysa
sadece bir ilmikleri vardı.

Asılacak adam.

Pritkin'in muhtemelen peşinde olduğu kişi, ancak bundan
emin değildim. Etrafta dolaşan tüm büyü
Üzerimdeki çeviri büyüünün sinyalleri bozulmuş gibiydi;
kalabalığın içinde ilerlerken bana bir düzine Dünya dilinden
parçalar gönderiyor ama Pritkin'in sesini geçirmiyordu. Savaş
büyücüsü eşdeğeri la-la-la-can't-hear-you yapmak yerine
benimle iletişim kurmaya çalıştığını varsayıyorum çünkü,
elbette, burada sorun *bendim*!

Kurtarmaya çalıştığı için onu suçladığımdan değil. Caleb bir
keresinde benimle birlikte cehenneme gitmişti -gerçek,
Tanrı'nın cehennemi- Pritkin'in yabancılaştırmış şeytan lordu
babası Rosier'in

oğlunu sarayına geri götürmeye karar verdim. Onun peşinden
gitmeye karar vermiştim ve böyle bir görevde bana yardım
edecek kadar çılgın kim olabilir diye düşündüğümde aklıma tek
bir isim gelmişti

Liste.

Yani, evet, anladım. Ama önce benimle konuşabilirdi! Ya
da daha iyisi, yardım etmeme izin verebilirdi!

Etrafta küçük hayvanlarıyla birlikte dolaşan sadece birkaç bin karanlık büyücü vardı ve ne kadar iyi olursa olsun tek bir adam tüm bunlara karşı enayi bahsiydi. Belki Caleb'i bulabilirdi - bu konuda ona hak vermezdim çünkü Pritkin neredeyse düşündüğü kadar iyiydi- ama ikisini birden dışarı çıkarmak? Onları gizleyebilecek ve kalabalığın arasından geçmemizi sağlayacak pelerinlerimiz varken mi?

Çıldırıcıydı, çok tehlikeli bahsetmiyorum bile! Ve bunu biliyor olmalıydı. O zaman ne halt ediyordu Düşünüyor musun?

Unut gitsin; ne düşündüğünü biliyordum. Benimle ilgili her zaman düşündüğü şey buydu ve bana kurdeşen döktürmeye başlamıştı. Ortak olmamız gerekiyordu ama bu kelime onun için benim için olduğundan farklı bir çağrışım yapıyor gibiydi. Belki de bir ömür önce korumam olarak işe başladığı, ama ne kadar az olursa olsun hâlâ onun hayatı benimkinden üstündür zihniyetine bağlı kaldığı içindir.

artık bir anlam ifade etmiyor.

O Caleb'in peşinden giderek hayatını riske atabilirdi ama ben artık Pythia olmasam da yapamazdım; Rhea öyleydi, Tanrı yardımcısı olsun. Ben sadece ara sıra işe yarayan bir kâhindim ve bu küçük haçlı seferindeki diğer herkesten daha önemli değildim ve muhtemelen bazılarından daha önemsizdim. Ama o bunu kabullenmeyi reddetti ve sonuç bu oldu: tehlikeye atılmış bir görev çünkü artık tek bir grupta değil, üç gruptaydık ve-

Alphonse ona çarptığımda, "Şimdi de gideceğin yer yerine bakıyorsun," diye tısladı.

"Bu şeyin hareketlerimi takip etmesi gerektiğini sanıyordum," diye fısıldadım, geri çekilerek.

Topknot yanımda yumuşak bir sesle, "Eğer ona aşılacak sihrin varsa olur," dedi. "Seninkine ne oldu?"

Mirce'yi ya da onun gücünü artık hissedemiyor olmam dışında cevabı bilmiyordum. Bir süredir hissedemiyordum ama geldiğimizden beri işler oldukça gergin olduğu için fark etmemiştim. Ama bu canavarı taktıktan ve ona güç verecek enerjim olmadıktan sonra onun yokluğunu hissettim.

Faerie'de yediği dayaktan sonra hiçbir şekilde toparlanamayan kendi berbat büyü depom ve Pritkin'in yaptığı şeyden arta kalan çok az şey dışında beni dövüş sırasında gönderdi. Ama yine de denedim, yarı saydam "et" uzandım ve içine biraz güç ittim. Ve sanki bir balona iğne batırmışım gibi lanet illüzyon patladı, ki öyle bir şey yapmamıştım!

"O kadar da değil! O kadar da değil!" Topknot fısıldadı - bağırdı - boşuna. Çünkü yanmış bir duvar parçasına yaslanmış, kendi gözlerine inanmayacak kadar sarhoş olmayan yakındaki üç büyücü tarafından görülmüştük.

"Bu da ne-" dedi içlerinden biri, birasını düşürerek. "Wi-" Bir diğeri, gözleri fal taşı gibi açılmadan önce Küçük, yarı, sahte bir büyücü onlara bir kasırga gibi çarptı ve onları duvarın üzerinden geriye doğru sürükledi.

Bazı tanıdık emme, höpürdetme ve yırtılma sesleri Alphonse'un incelikli davranma zahmetine girmemesi cadıların irkilmesine neden oldu. Ve sonra şişko büyücünün Vampirin taktığı kafa tuğlaların üzerinden fırladı. Ve en azından kontrol mekanizmasını çözmüş gibi görünüyordu çünkü avatarının kanlı ağzı ikna edici bir şekilde bana kaşlarını çattı.

"Buraya gel!" diye tısladı ve ben de koşarak itaat ettim.

"Kara büyü!" Zara fısıldayarak yıkılan duvar ve indi. "Pelerinler onunla doluydu. Işık büyüü kullanamazsın!"

"Biri bundan bahsetmiş olabilir!" Alphonse pelerinimi çıkarıp kendi pelerinini bana verirken ben de tıslayarak karşılık verdim.

"Hiç kara büyü biliyor musun?" diye sordu, İğrenç şeyi, kaşmirden yapılmış olmasından daha fazla endişe duymadan etrafına savurdu. Sonra gerindi, daha büyük bir illüzyonun içinde çok daha rahat görünüyordu. "Tamam, evet. Bu daha iyi."

"mi?" Zara kemikli bir parmağıyla beni dürttü.

"Elbette ," dedi Mor Saç. Adı hatırlayamadığım eski bir cadı şeyiydi, çünkü

ona benzemiyordu. Özellikle de şimdi, şişkin bir burnu, yağlı mısır rengi saçları ve bir sürü sivilcesi olan şapşal görünümlü bir erkek suratı takınmışken. Ama o da mekanizmayı çözmüştü çünkü yüz ifadesi

bir sonra endişeye kapıldı. "Öyle değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Yeni şeklimi denerken test edercesine fısıldadım. Bir öncekinden daha iyi değildi, üzerimde bir battaniye gibi asılı duruyordu.

Gerçekten, gerçekten korkunç bir battaniye ve her an kendimi kaybedebilirdim!

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" fısıldadı. "Senin şey olman gerekiyordu... Bilmiyorum... çeşit canavar. Kendi postunu kurtarmak için bizi terk ettin-"

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Bunlar anlatılan hikayeler, mı? Ama sen kara büyüü bile bilmiyorsun?"

"O bir *cadı*," dedi Topknot. "Elbette . Etrafında çok fazla yüksek ve alçak cadı olduğu bunu kullanmayabilir.

Güçlü Gümüş Çember tipleri her zaman vardır, ama..." Sözünü yarıda kesti, ödünç alınmış, orta yaşlı ve iri gıdılı yüzü endişeli görünmeye başlamıştı. "Biliyorsun, değil mi?"

Herkes bana baktı.

"Başka bir yolu olmalı," dedim, bu tamamen haksızlıkken kendimi yetersiz hissederek. Kara büyü bilmemem *gerekiyordu!*

Ve her şeyin ötesinde, yüzümün yarısı Shorty'nin başının tepesi, bana dünyayı iki bir şekilde görmemi sağladı; bir kısmı açık, bir kısmı büyücünün incelmış saçlar. Lanet olsun! Yürüyüş yaparak telafi ettim Bu, ayaklarımın büyücünün berbat botlarının altından dışarı çıkmasına neden olsa da, her şeyi biraz yukarı kaldırdım.

Ama illüzyon bu gerçeği örtmeliydi. Ve en azından bu şekilde, kendi ayaklarımı görebiliyordum, bu da belki de düz yürüyebilirdim. Öyle umuyordum, ama eğer , belki de herkes sarhoş olduğumu düşünecekti, çünkü çoğu için durum böyle görünüyordu-

Kafamı kaldırdım ve herkesin hâlâ bana baktığını gördüm.

"Alphonse herhangi bir büyü bilmiyor ve gayet iyi gidiyor!" Savunmacı bir şekilde söyledim.

"Alphonse bir *vampir*," dedi Zara.

"Yani?"

"Yani onlar kara büyü, kişileştirilmiş-"

"Değil!" Alphonse ve ben aynı anda söyledik.

Bu bize kaşlarımızı kaldırıp Alphonse'un boş kovalarının ayaklarının dibinde yere döküldüğü yere bir bakış kazandırdı.

Zara, "Hayatta kalmak için *insanları yiyorsunuz*," dedi.

"Kelimenin tam anlamıyla

onların yaşam özünü emerek sizi ayakta tutabilir. Ve kara büyü'nün tanımı-"

"Peki," dedi Alphonse, elinin tersiyle iterek. "Madem teknik konulara istiyorsun. Ama Cassie ne olacak?"

"Onu feylerle bırakmalıydık," dedi Gri Bukleler adını vermeye karar verdiğim sıksa yaşlı kuş. Yaşlı kadın saçlarından oluşan sıkı şapkası şu anda kelleşmiş, patlak gözlü bir yüzün ve dağınık sakalın altında gizliydi ama sesi aynıydı ve onaylamıyordu.

Butch Cut, "Onlar da kara büyü kullanamazlar," diye belirtti. "Bu yüzden geride kalmaları gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. uzun, sırik gibi bir şey vardı ve uzun, kirli saçları bana araba galerilerinin önündeki tüpçüleri hatırlatıyordu çünkü vücudunun üst üçte birlik kısmı gerçek değilmiş gibi bir o yana bir bu yana eğilip duruyordu. Ama kimse ona geri dönmesini söylemiyordu!

"Feyler kaldılar çünkü o lanet sırtlanlar onları anında koklayıp kaçırdırlardı," diye tersledim.

"Ve sen bizi koklamayacaklarını mı düşünüyorsun?" Alphonse uzaktan bir şey ulurken sordu. "Kahretsin, burası tüyler ürpertici," dedi vampir.

"İnsanları yemeyi bırakırsan belki!"

"Sayende başka seçeneğim olmadığını söyleyebilir miyim?" İyi bir cevabım olmadığı için bunu görmezden gelmeye karar .

"Bodil başka kimseye ulaşabileceğinden emin olamaz," dedim onun yerine.

Daha önceki ana argümanım buydu. Feyler kara büyü ve bu yüzden pelerinleri kullanamazlardı, zaten elimizde de kalmamıştı. Bu ve karanlıkta ampul gibi parlamaları arasında, geride bırakılmaları gerekiyordu.

Söylemeye gerek yok, bu durumdan hiç memnun olmamışlardı,

Özellikle de onu cehennemin alt çukurlarından birinde terk ediyordum gibi davranan Æsubrand. Ama o bile sonunda bizim önden keşif yapmamızın, karargâha giden bir yol bulmamızın, orayı düşmanlardan temizlememizin ve onlara bir yol açmamızın şanslarını önemli ölçüde artıracak konusunda hemfikir olmuştu. Yaptığı kulak misafirliği sayesinde zihnimle iyi bir bağlantı kurmuş olan Bodil'e ve beni dinleyecek olan Enid'e haber vermemi bekliyorlardı. Umarım ben her şeyi onaylar onaylamaz bize katılmak için onları yolda saklayabilirim.

Burada durmaya devam edersek bu biraz zaman alabilir! "Fey cadısı öyle dedi," diye mırıldandı Topknot.

"Bodil'in senin için yalan söylemeyeceğini nereden bileceğiz?" Mor Saç da aynı fikirdeydi.

"Benden hoşlanmıyor bile!" Testle işaret ettim.

"Düşünebiliyor musunuz," diye yorum yaptı biri. Kim olduğunu görmedim ama kabul edelim, herhangi biri olabilirdi.

"Ve Pritkin benden başka kimseyi dinlemez," diye ekledim, dinleyeceğinden emin olmamakla birlikte. Bir dakika bana kaçmamız gerektiği konusunda nutuk çekerken, bir dakika sonra Caleb'i kurtarmak için kaçmaya başladı. Elbette, eğer bu Lanet olası büyü, sarhoş bir cadı gibi kulağımın dibinde kıkırdamayı bırakırsa, belki bir yolunu bulabilirim!

Kulağıma birkaç kez vurdum ama işe yaramadı.

"Şimdi ne yapıyor?" Topknot fısıldadı.

"Bildiğim gibi mi?" Gri Bukleler dedi ki. "Onu geri göndermeliyiz!"

"Geri dönmeyeceğim!" Hırladım. "Geri kalanınızın arkasında kalacağım. Artık kısa boyluyum, hava karanlık ve herkes zil zurna sarhoş. Her şey yoluna girecek."

"Meşhur son sözler," dedi Zara.

Ama kimsenin daha iyi bir fikri yoktu, biz de tekrar yola koyulduk.

DOKUZUNCU BÖLÜM

A İkna edici bir şekilde erkeksi bir sese sahip olan tek kişi o olduğu için Iphone se öne çıktı sorgulandı. Zara ve ben arkadan geldik çünkü buradaki zayıf halka bendim ve o da pelerinin içindeydi. ve gölgelerde kalmak zorundaydı. Nehir kenarındaki tüm açık alan aydınlık ve karanlıkla kaplıyken bu zor değildi.

Bunun nedeni kısmen ellerin yarısındaki meşaleler, büyüyle bozulmuş pusun içinden koşarken büyücülerin arkasından akan kırmızı-altın bayraklar ve kısmen de silahı olmayanların devam ettiği büyü ateşiydi. Burada beyaz kıvılcımlardan oluşan fırıldaklar ve orada hayal edilebilecek her renkte kayan yıldızlarla Yeni Yıl Arifesi gibi görünmeye başlamıştı. Bu yüzden havada başka şeylerin hareket ettiğini fark etmem biraz zaman aldı.

İlk başta, diğerlerinin arasında neredeyse kaybolmuş birkaç dağınık gölgeden ibaretti. Garip olan şu ki. Yakınlarındakilerle aynı yöne gidiyorlardı ve belirgin bir kaynakları yok gibiydi. Onları gözlerimle takip etmeye çalıştım, ama tam olarak odaklanamadan görüş alanımın dışına doğru kayarak uzaklaştılar.

Ancak hareketin merkezine doğru ilerledikçe, garip gölgeler daha da kalınlaştı ve hala görsel olarak yakalayamasam da, fırçalayarak *hissedebiliyordum*.

Pelerininin yırtık pırtık kenarları gibi. Bazıları neredeyse insan sıcaklığındaydı, bir elin kısa dokunuşu gibi; diğerleri buz gibi soğuktu, kış yağmurunun tokadı gibi. Ama hepsi, her biri tanıdıktı.

Ve istenmeyen, özellikle de şimdi.

"Neyin var senin?" Belki de beşinci kez irkildiğimde Alphonse tısladı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? O zaman neden pantolonunda karıncalar varmış gibi davranıyorsun?"

Cevap vermedim çünkü parti yapan büyücülerin arasından geçip kutlamanın kalbi olduğunu tahmin ettiğim yere girmiştik, çünkü burada çok daha fazla insan vardı. Çok daha fazla ışıktan bahsetmiyorum bile, ihtiyacım olduğundan değil. Ne hissettiğimi ve şimdi ne gördüğümü biliyordum; sadece buna inanmıyordum.

"Cassie?" Alphonse durdu, ödünç aldığı yüzü endişeli görünüyordu. Benimkinde ne olduğunu bilmiyordum ama bir anda kontrol eksikliğim için minnettar oldum. Çünkü avatarımın yüzü benim ifademle bağlantılı olsaydı maçı verdiler.

Orada öylece durdum ama havai fişeklere, meşale yığınlarına ya da dev bir Guy Fawkes kutlamasına benzeyen şeylere bakmıyordum. Yanan evlerde kalan eşyalar sürüklenerek dışarı çıkarılıyor ve büyücüler işi bitirdiğinde cehennem gibi bir şenlik ateşinin içine . Umurumda değildi; daha önce de şenlik ateşleri görmüştüm.

Bunu görmemiştim.

Hayaletler, diye düşündüm boş boş. Çok, çok fazla hayalet vardı. Bazıları solgundu ve rüzgârda sadece bir ima olacak kadar güçsüzdü, belirgin şekiller olarak görülmeleri imkânsızdı ve sadece gecenin üzerindeki dalgalanmalar olarak fark edilebiliyorlardı; diğerleri ise kocaman, güçlü ve korkutucuydu, parlayan gözleri ve insan şekline bürünme zahmetine girmemiş şekilsiz formları vardı

Çünkü neden yapsınlar ki?

Görececek kimse yoktu.

Benden başka hiç kimse ve ben bunu anlamıyordum, ! Hayaletler genellikle yalnız yaratıklardı ve şiddetle bölgelerine bağlıydılar, uğradıkları evi ya da mezarlığı kıskançlıkla korurlardı.

insan ziyaretçiler tarafından dökülen enerji. Kendi türlerinden olanlarla bile pek kaynaşmazlardı.

Onlara bakarken kalan güçleri için onları yamyamlaştırmak. Kesinlikle parti yapmadılar ve o her neyse onu yapmadılar, diye düşündüm yukarı bakarak.

Sürü, uyuşmuş beynim sonunda doğru kelimeyi buldu. Akın etmediler.

Sadece burada vardı, birkaç yüz hayaletten oluşan bir kitle rüzgârla öyle yakınımdan geçiyordu ki aniden sendeleyerek geri çekildim.

Alphonse kolumu tuttu.

Bunu yapması gerekiyordu ama pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. "Söyle bana," diye fısıldadı, "hemen şimdi, yoksa yemin ederim-"

"Sana ne söyleyeyim?" Gri Bukleler talep etti.

"Neler oluyor?" Topknot ekledi. "Neden durduk?" "Çünkü o bir şeyler hissetti. Değil mi?" Alphonse kolumu biraz salladı.

"Neyi algıladı? Ne oldu?" Butch Cut sordu. "Bir hayalet beni gaza getirdi," demedim çünkü konuşuyor gibiydi. Bu hayaletlerde bir sorun vardı.

Çok yanlış bir şeyler vardı.

"Cassie?" Zara benden, ona muhtemelen sadece gürültülü bir parti gibi görünen şeye bakarak, "Cassie," dedi.

"Hayaletler," diye çıkmayı başardım sonunda. Alphonse küfretti.

Mor Saç, o da bir tane görebilecekmiş gibi etrafına baktı ve belki gördü. Baktığı yönün bir önemi yoktu, çünkü onlar her yerdeydi. Her yerdeydiler.

"Kaç kişi?" Alphonse sordu. Hemen cevap beni tekrar sarstı.

"Ben... hepsi. Sadece hepsini."

Ve tam olarak öyle görünüyordu. Sadece daha önce yanılmıştım; görecektim başka gözler de , değil mi? Ve sonunda neden bu kadar çok hayaletin tek bir alanda toplandığını ve aşağı yukarı iyi oynadığını anladım.

Başka seçenekleri yoktu.

"Cassie-" diye tısladı

Alphonse. "Bokors," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Büyücüler! Her yerdeler!"

En solda bir tane gördüm, üç tane vahşi görünümlü, sinsî hayalet bir hayalet zincirine bağlıydı ve onları etrafta dolaştırıyordu

bekçi köpekleri gibi. Tepemizde uçan bir başkasını gördüm, bir ruh sürüsü tarafından havaya kaldırılmıştı -bunu yapabildiğimizi bile bilmiyordum- ve muhtemelen yabancıları arıyordu. Ama o bizi görmedi; pelerinler değerlerini kanıtlamıştı.

Ama onun türünden çok daha fazlası

Yanlarında büyülenmiş ruhlardan oluşan gruplar ve uyguladıkları büyücülük türüne göre sarı, kırmızı ya da hastalıklı yeşil renkte parlayan gözleriyle kalabalık. Ve hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

bunlara son! Benim gibi insanları bilgi paylaşmaktan ve hatta zaman zaman yaşamaktan alıkoyan eski sanat yasakları görünüşe göre kalkmıştı ve artık hiçbir kural yoktu.

Çürüyen bir zombi sürüsü aniden yanımızdan geçerken hiç yok diye düşündüm.

"Burası da neresi?" Alphonse fısıldayarak onların gidişini izledi, bedenlerinden geriye kalan parçalanmış kalıntılar giysilerinden daha iyi durumda değildi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Topknot. "Bu yüzden gelmeyi bıraktık.

Bizi buraya girmeye çalışırken yakaladıktan sonra, Gümüş Çember'den bazılarıyla birlikte buraya baskınlar düzenlediler, korumaya sahipler."

"Peki *bundan bahsetmek* istemediniz mi?"

Omuz silkti. "Bildiğimi sanıyordum. Bugünlerde yaşayanları ölülerle birlikte korumak yaygın bir uygulama."

"Ama *bizim* değil."

"Hayır, sanırım değil."

Sesi çok endişeli gelmiyordu ve Alphonse'un yumruğunun kıvrıldığını gördüm. Ama başka bir şey yapmadı, belki de küçük bir kızın bir zombiyi parçalamasını izlemekle meşgul olduğu için.

Yabani bir köpek gibi yakınlarda bir yerde et parçası duruyordu. Çürüyen bedeni koruyucu bir şekilde etin üzerine eğilmişti. Çürümüş yüzünde, ne zaman başını kaldırıp baksa yenmiş çenesinin içinde çiğnemeye devam ettiği görülüyordu. Ölü gözler şüpheyle etrafta dolaşıyordu. Midem bulanarak başka tarafa baktım ama sadece insanların görüş alanında değil, her yerde daha fazla dehşet vardı.

Ruhlar ağaçların arasında koşuşturuyor, bazı yanmış dallarda garip kuşlar gibi kümeleniyorlardı. Diğerleri, muhtemelen efendileri için kulak misafiri olan büyücü gruplarının üzerinde gezinirken, bir tanesi daha cesurdu ve dikkati dağılmış bir büyücünün içine sızdı. Bir zamanlar hayalet yoldaşım olan Billy Joe'nun ara sıra yaptığı gibi. Sadece Billy hiç kimseyi birisinin yaktığı ateşe doğru koşturmamıştı çünkü tahminimce şenlik ateşi çok uzun sürüyordu ve sonra büyücü ve hayalet hakimiyet için savaşıırken alevler içinde kıvranıyordu.

Büyücü kazandı, ama diğerleri yardımına koşarken onu yarı inleyen, yarı küfrettiren ağır yanıklara maruz kalmadan önce değil. Hayalet, biraz ötede duran ve kendi türünden birkaç kişiyle sohbet eden bir nekroya doğru uçtu ama adam fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Dudaklarındaki küçük bir kırıldanma dışında... Biri onu arıyor olmasaydı, fark edilmeyebilirdi.

Yanmış adamın geldiği grup aniden kendi vekil ordularını çağırdı. Bir grup golem, onların Kırmızı, kahverengi ve gri-mavi kilin çeşitli tonlarından oluşan dış kabuklar, efendilerinden koparak ileri doğru koşuyorlardı. Ve benim dönemimdeki daha sade görünümlü tiplerin aksine, bunlar onları daha güçlü kılmak için rünler ve garip yazılarla parlıyordu - sanki buna ihtiyaçları varmış gibi!

Golemler sadece canlandırılmış, robot benzeri yaratıklar olmadıkları için bunu yapmadılar. Çok daha tehlikeli bir şeye ev sahipliği yapıyorlardı. Kendilerini nekrolara fırlatırken efendilerinin içlerine hapsettiği iblislerin parıltılarını gördüğümü sandım, gözlerinde garip bir ışık parlıyordu ya da belki de etrafta uçuşan kıvılcımların sebebi buydu.

Her iki durumda da, bu kısa bir yarışma olacak.

Ama yanılmışım. Ölü çağırانلار, etraflarında kümelenen zombilerden oluşan bir kitleyi iblislerin yoluna gönderdi ve tahmin edilebileceği gibi bu durum zombiler için pek de iyi gitmedi. Ama sanırım bu kalabalık sadece biraz zaman kazanmak içindi.

Çünkü bir an sonra güçlü bir nekro, arkasından akan yırtık pırtık bir ruh peleriniyle içeri daldı.

En az birkaç düzine metre uzunluğundaydı ve eğer odaklanırsam, hayaletimsi yüzleri ve uzanmış elleri görebiliyordum, solgun ve ciddi şekilde uzamış, herhangi birine, herkese yalvarmak için uzanıyorlardı. Ta ki efendileri Saldıran golemlere doğru uçan, onları çılgınca savuran, vücutları seğiren, düşen ve yuvarlanan, hayaletlerle kontrol için savaşıyan bir grubu ayırdı. Ve beni şaşırtacak şekilde, bazı durumlarda hayaletler kazandı.

Kil kabuklarından bir grup aniden ayağa fırladı ve eski efendilerini gecenin karanlığında kovaladı.

Çok sayıda büyücü rağmen çevredeki büyücüler bu konuda hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, onları aristokrat bir küçümsemeyeyle görmezden gelen ruh pelerinli büyücüye geniş bir alan bıraktılar. Belki de öyle olduğu içindir, diye düşündüm.

Giysileri diğerlerinin çoğunun giydiği gibi eski püskü değildi. Bunun yerine, temizdi ve sarı ve kırmızı renklerde, oldukça gösterişli olsa da yeni görünümlü bir kıyafet giymişti. Bana bir sirk yöneticisini hatırlattı: parlak siyah çizmelerin içine sokulmuş yakut pantolon, parlak kanarya rengi bir pardösü ve Dikişleri kırmızı dikişli, tertemiz beyaz bir gömlek. Biz gittiğimizden beri tarzlar değişmiş gibi görünüyordu ya da belki de artık böyle şeylerin önemi yoktu ve herkes canı ne isterse onu giyyordu.

Kalabalığın içinde, gümüş veya altın işlemelerle vurgulanmış lüks kadifelerden Ortaçağ tarzı cüppeleri nedeniyle dağınık kitleden sıyrılan diğer iyi topuklu tipleri fark ettim; diğerleri pahalı tüvitler ve

süet elbiseler ve çok fazla öğün kaçırmış gibi görünmeyen şişman göbeklerle; ve hala daha fazlası, omuzlarına sanki saten pelerinler atılmış modern kıyafetler giyyordu.

Yerel bir sihirbazlık gösterisinde bir seti yeni bitirmişlerdi.

Ama hiçbir, uluyan ruhlardan oluşan peleriniyle şuradaki Bay Sirk'le ya da solgun, ölü yüzlü bir grup güzel kız tarafından öylesine sarılmıştı ki kıyafetleri görünmüyordu. Büyücüler arasında açıkça bir hiyerarşi oluşmuştu ve en tepedekilerin çoğu

büyücüler, büyüdü dünyanın eski dışlanmışları, nihayet kendilerine gelmişlerdi. Ancak hepsi etkileyici giyinmemişti.

Sadece bir peştamal ve bir sürü kül giyen Hintli bir sadhu gördüm, ikincisi uzuvlarını çevirmişti ve uzundu, keçeleşmiş rasta saçları neredeyse etrafta uçuşan hayaletler kadar solgundu. Ya da bir grup iskeletten oluşan maiyeti gibi, biraz sinir ve çokça sihirle bir arada tutuluyordu. Çok fazla, diye düşündüm, zira o kadar uzağa gitmiş bedenleri çalışır durumda tutmak için büyük bir güç gerekiyordu.

Ve onlardan birçoğunu saklıyordu. Altına ölü ağacın yanından geçen yirmiden fazla iskeleti huşu içinde izledim, kemikleri hareket ettikçe usulca takırdıyordu. Birkaçının vücudunda hâlâ yer yer renk değiştiren kurumuş et parçaları vardı ama çoğu, güneşte geçen yılların ağartmadığı kemiklerin nadiren ulaştığı parlak beyaz renkteydi. Orada öylece durmuş, bu hale gelmelerinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordum. Yapmam gereken şey onların bunu yapmadığından emin olmakken, ellerinden biri

Gray Curl'ün pelerini
fırçaladı- Ve tutundu.

Yırtık giysi rüzgarda hafifçe sallanıyordu ya da muhtemelen kendi aklıyla daha da Havadaki tüm kara büyüyle canlandırılmıştı. Yassı, bronzlaşmış parmaklarıyla iskelet halindeki zombi kolunu yakalamıştı ve . Zombi aniden durdu ve ileride sadhu da onunla birlikte durdu.

Tabii ki yaptı, diye düşündüm vahşice. Ruhunun bir parçasıyla canlandırdığı bu şey muhtemelen vücudunun bir uzantısı gibi hissediyordu! Benim zamanımda bir nekro üç taneyle yetinirken nasıl bu kadar çok canlandırma yapabildiği, bilmiyordum ama öyleydi işte, eski kurallar pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyordu, değil mi?

Ve şimdi, bu yoldan geri yürüyordu.

Alphonse yanımda gerildi, ama ben onun Bağırmadan önce onları yeme patentli rutin bu sefer işe . "Olduğun yerde kal," diye tısladım ve sadhu bize ulaşmadan önce Gri Bukleler'in önüne çıktım.

Önünde eğildim, çünkü pek de inandırıcı olmayan yüzümü yere doğru tutuyordum.

"Özür dilerim," dedim kısık sesle. "Hizmetçim yeni ve kendi iyiliği için fazla alıngan-ya da benim için."

Elimi uzattım ve zombiyi serbest bırakmasını sağlayacak kadar nekro büyüsünü pelerinin içinden geçirdim. ve beni şaşırtarak işe yaradı. Daha da şaşırtıcı olanı, sihir bedenimi terk edene kadar düşünmediğim bir şey olan kendi kılığımı patlatmadı. Sonra tek yapabildiğim nefesimi tutup olacakları beklemek oldu ama hiçbir şey olmadı.

Sadhu'nun dikkatini çekmiş gibi görünmem dışında.

"Yeni misiniz?" dedi bir süre durakladıktan sonra. "Sizi tanıyamadım."

"Bu gece yeni geldim," diyerek tek dizimin üzerine çökerek selamımı derinleştirdim. Çünkü ya öyle yapacaktım ya da ayağa kalkacaktım ve ben ayağa kalkamazdım!

"Ve bunların hepsi senin mi?" Grubumun etrafına küçük bir güç dalgası gönderdiğini hissettim, hafifçe, neredeyse kibarca dokunuyordu ama evet, gerçekten de ölü olduklarını doğrulamaya yetiyordu. Ya da en azından giydikleri ve büyülerini gizleyen şeyler ölmüştü.

"Evet, sizin... Grace," diye cevap verdim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve yalvarmak işe yarıyor gibiydi.

"Unvanlar umurumda değil," dedi bana kibirli bir şekilde, ama sesi memnun gibiydi. "Ama gelişiniz iyi bir zamanlama. Eğlenceden sonra akşam yemeği için bize katılmalısınız."

"ok naziksiniz," diye .

"Hiç de değil. Demonologlar çok fazla çoğaldı ve otoritemize meydan okumaya . Yeni ve güçlü bir uygulayıcıya kapımız açık. Gelin, sizi tanıştırayım."

"Beni onurlandırırıyorsunuz," dedim öfkeyle düşünerek. Çünkü ayağa kalkarsam, gevşek çeneli yüzümü fark edecekti, ama , bunu da şüpheli bulacaktı! Ama hayır.

Etraftaki herkesin dikkatini çekmeden onunla *nasıl* savaşabilirdik?

Alphonse başımın üstünden "Kemiklendi," diye mırıldandı. Ama hiçbir şey yapmadı çünkü aynı anda bir şey oldu, ama ne olduğunu bilmiyordum. Tenimde bir ürperti yaratacak kadar g dalgalandı ve sanırım sadhu da bunu hissetti, çünkü tükürdü

Başka bir dilde küfür gibi gelen bir şey söyledi. "Onun burada ne var?" diye hırladı ve arkasını döndü.

Sonra da parmaklarını bir köpek gibi şaklattı. "Gel ve acele et. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

O ve iskelet ordusu uzaklaştı ve ben farkına bile varmadan tekrar ayağa kalkmıştım ve onun arkasından srkleniyordum, ama bu beni yakalayan adamlarından biri olduğu için değildi. Ama

Çünkü benimkilerden biri yapmıştı. "Oyun yüzünü takın," diye tısladı Alphonse, grubumuz etrafımızda kalabalıklaşırken beni sürükleyerek.

"Ne?" şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Topknot diğer tarafımdan hızla, "Orada byclk kullandın," dedi, hızdan biraz nefes nefese kalmıştı. "Sakın bana yapmadığını söyleme!"

"Tabii ki yaptım. Yapmak zorundaydım! Ve ne cehennem-"

"Bu *kara büyü*, değil mi?" diye sordu. "ller üzerinde kontrol! O yüzden tekrar yap ve yüzünü düzelt! Deriniz kemiklerinizden kayıyor gibi görünüyorsunuz!"

Muhtemelen öyle olduğu içindir, diye düşündüm, pelerinin içine bir nekromansi filizi gönderdim ve neredeyse anında etrafımda sertleştiğini hissettim. Bu pek de hoş bir şey değildi. Birden kendimi ölü deri yüz maskesi takmış gibi hissettim. Ama ne olduğuna dikkat etmekle meşgul olduğum için zar zor fark ettim.

gökyüzünde .

Kahretsin.

"*İblis!*" çağrısı kalabalığın içinde dalgalanırken, gökyüzünü yırtan, bir tanrıya layık ama onun tarafından sürülmeyen altın bir savaş arabasına baktım. Adını koyamadığım ama nefes almak yerine ateşten oluşmuş olsalardı ejderhalara benzeyen bir grup hırlayan, kapışan, kıpkırmızı yaratık tarafından çekiliyordu. Onlar Dans eden alevler gibi sürekli kıvranıyor ve görünüm değiştiriyor.

Ama onlar ana gösteri değildi, en azından için. Hayır, yakınından bile geçmiyorlardı. Çünkü gökyüzünü küçük kırmızı bir güneş gibi aydınlatan bu canavarın sürücüsü tanıdık bir başka figürdü.

Çok tanıdık, diye düşündüm, midem düğümlendi, ama umutla mı yoksa korkuyla mı, emin değildim.

Onunla hiç birlikte olmamıştım.

"Bu da kim?" Alphonse fısıldadı. "Ve neden Pritkin'e benziyor?"

Yutkundum ve işlerin çok daha karmaşık bir hal aldığını kabul ettim. "Çünkü o onun babası."

ONUNCU BÖLÜM

T Partiyi bozanın gelişiyle işler aniden değişti. Büyücüler alanı o kadar çabuk temizlediler ki

Yeni rehberimizi kaybettığım için pek de üzgün değildim ve aynı şekilde aniden iblisbilimcilerin akınına uğradım. Büyük bir grup Rosier'in arabası nehir kıyısına yanaştığında onu karşılamak için öne doğru koştu, etrafında o kadar kalabalık bir şekilde kümelandiler ki, sadece bir nedenden dolayı saçtığı altın kırmızısı parıltı kalabalığın içinde ilerleyişini takip etmeme izin verdi.

Hızlıydı çünkü kızgındı, kapıyı çalıyordu.

Hayranlarını sağa sola yalvar yakar yolundan çekiyor ve yaratıklarının az önce yemeye karar verdiği kişinin çığlıklarını duymazdan geliyordu. Aklında tek bir şey vardı ve ne olduğunu çok iyi biliyordum. Sadece bizim için iyi olup olmadığını bilmiyordum ve eğer değilse-

"Ne demek babası?" Alphonse talep etti. "Bu uzun bir hikâye-"

"İ"

"Zamanımız yok-"

"Zaman yarat!" Birdenbire kendimi

yere düştü ve bir vampirin yüzüne doğru sarsıldı. Glamourie'si sakladığı için göremediğim ama mutlu olmadığını tahmin ettiğim bir vampir. Belki de kendini büyük ölçüde dışlanmış ve dolayısıyla savunmasız hissettiği içindir ve vampirler bundan nefret eder.

Özellikle de herhangi bir alandaki en büyük, en kötü kişi olmaya alışkın olan usta vampirler, ama burada değil.

Bu çılgın dünya onun bildiği kurallara göre işlemiyordu. Bunlara göre işliyor, diye düşündüm, bir nekromansi filizi gönderirken

Pelerini onu bir mumya gibi sardı ve beni ayaklarımın üzerine düşürmeye zorladı.

Çünkü ciddiymdim; bunun için zamanımız yoktu!

"Eğer geri dönüp feylerle beklemek istiyorsan, geri dön," dedim ona sert bir şekilde. "Ve bu geri kalanınız için de geçerli. Ama benimle kalırsanız, yetki bende, anladınız mı?"

Topknot bana bir asa çekerek, "Hiçbir şey anlamıyorum ve pelerinle numara yapmaya kalkma," dedi. "Sadece açıkla."

"Bu Pritkin'in babası," dedim Rosier'i göstererek. "Ve çok dengesiz biri. Ne için geldiğini ya da ne yapacağını bilmiyorum ama muhtemelen Pritkin'i bir yerlere sürükleyecektir ve ona ihtiyacım ! Rosier'den önce ona ulaşalım, portala gidelim ve buradan gidelim!"

Bağırıyordum ama umurumda değildi, çünkü grubumuzun dışında kimse beni kaostan duyamazdı.

Ve görünüşe göre Topknot da bilmiyordu.

"Tamam." Asayı yerine koydu.

Ona baktım. "Tamam mı?"

"Sadece bilmek istedim," dedi yeterince dostça. Ve geç de olsa, coven'larda birbirlerine bağırmanın medeni bir tartışma olarak kabul edildiğini hatırladım.

"Peki, hadi o zaman!" Gitmek için döndüm.

Sonra Alphonse'u bırakmak için geri dönmek zorunda kaldım. Hissettiğim kadar rahatsız görünüyor olmalıydım çünkü Zara bana neredeyse sempati dolu bir bakış attı. Sanki "Liderlik eğlenceli, değil mi?" der gibiydi.

Hayır, acımasızca düşündüm. Hayır, değildi.

Ve sonra kalabalığın arasından ilerliyorduk, bir kısmı sevinçli, bir kısmı hüzünlü görünüyordu - sanırım söz konusu büyücülerin hangi tarafta olduğuna - ve bir kısmı da şaşkındı, muhtemelen ne olduğunu bilemeyecek kadar sarhoş olanlar devam ediyordu. Ancak iskele üzerinde hâlâ çalışılıyordu, şenlik ateşi hâlâ inşa ediliyordu ve insanlar bir iblis lordunun şenliklere katılması için bir neden yokmuş gibi .

her şeyi iptal etti. Bu da acele etmemiz gerektiği anlamına geliyordu çünkü Pritkin her ne yapmayı planlıyorsa yakında gerçekleşecekti.

Çok yakında, diye düşündüm, daha fazla büyü ateşi geceyi kutlama havai fişekleri gibi . Caleb Kraliyet töreniyle uğurlanıyordu. bir sürü neden oluyor. Ve evet, bu kulağa doğru geliyordu.

Anlamadığım tek bir şey vardı.

"Tanrıları alarma geçirmekten korkmuyorlar mı?" Yanıma gelen Zara'ya sordum; sanırım moral desteği için.

Uzun boylu, zayıf bir büyücünün kılığına girmişti; saçları kırışmış, solmuş yanaklarında kir izleri vardı. Kılık değiştirirken onun yaşını kullanıyordu.

Gerçek formunun mükemmel olmayan illüzyondan görüldüğü alanları gizlemek için sanki artrittenmiş gibi kısmen eğildi. Her yerde kıvılcım yağmurları ve kaçışan gölgeler varken, tüm bedenlerimizi ışık ve renkle koştururken kimsenin fark etmesi muhtemel değildi.

"Tanrılar kara büyüü okuyamaz," dedi, nehre yakın durarak kutlamadan geçerken yakınlarda özellikle yüksek sesli bir büyü patlayınca irkildi. "Ya öyle ya da onları beslemediği için . Görünüşe göre çok kirli."

"Ama merak etmiyorlar mı?" Büyücüler bizim çölde yaptığımızdan çok daha fazla gürültü çıkarıyorlardı.

Ama bunu Zara başını salladı. "Vegas'takiler herhangi bir 'raket'e çekilmedi. Portalın Büyü dikkatlerini çekti ve büyüü yapan fey'i yemeyi umarak geldiler. Ya da eğer o kadar akılları kalmıştı."

"Bu kadar akıl mı?" Tekrarladım. Çünkü bir tanrıdan daha kötü düşünebildiğim tek şey deli bir tanrıydı.

"Arada sırada, yapacak kadar beyin gücü kalmış bir tanesine rastlarsınız," diye onayladı. "Ama bunların uzun zaman önce daha iyi avlanma alanlarına taşındı. Bu yüzden

Geri kalanlar, neredeyse tamamen içgüdüleriyle hareket eden, açgözlü gibidir. Biz onlara Akılsızlar diyoruz."

"Ama bu onlara bile bir şeyler olduğunu göstermiyor mu? oluyor?" Elimle etrafı işaret ettim. İhtiyacımız olan son şey çılgın tanrıların ortaya çıkmasıydı!

"Her zaman ilginç bir şeyler oluyor," dedi Zara acı acı. "Çoğu yerde uygarlık öldür ya da öldüröl şeklinde gelişti ama tanrılar buna aldırmış etmiyor. Birbirimize vahşet uygulamamız umurlarında değil. Ve Kara Çember söz konusu olduğunda, hepsinin ölmüş olması gerekiyor."

"Öldü mü?"

"Tanrılar işlerini bitirir bitirmez onlara sırt çevirdi. herkesi temizliyor." Dudakları, eğer bu kadar acımasız olmasaydı bir gülümsemeye dönüşebilecek şekilde kıvrıldı. "Hayatta kalanlar burayı üs olarak seçti çünkü tanrılar Gümüş Çember'e son saldırılarını düzenlediklerinde burayı çoktan parçalamışlardı. Terk edilmiş olduğunu düşünüyorlar."

"Aptallar bunu yapmaya devam ederse bu doğru kalmayacak!" Birleşik bir büyü gökyüzüne vurup kararmış bulutlara karşı parlak yeşil kıvılcımlar yağdırırken ve sağımızdaki nehirde yansırken söyledim. Ve solumuzdaki ortaçağ kilisesinin pencerelerinde kalan vitraylarda, eski duvarları ve mezar taşları artık kızarmış verdigris rengindeydi.

"Büyücüler kalan yerlileri onlara yiyecek ve ihtiyaç malzemeleri sağlamaya zorluyor," dedi Zara. "Onları başıboş haydut çetelerinden koruyarak ve sıkıntıyı hafifletmek için ara sıra kutlamalar yapmalarına izin vererek sakin kalmalarını sağlıyorlar."

"Yani tanrılar şu anda olan şeyin bu olduğunu mu düşünüyor?" Dedim çünkü bu bir kutlamaydı.

"Tanrılar düşünmez, Cassie!" diye fısıldadı hiddetle. "Tepki verirler! Ve birkaç insan büyüü dikkatlerini çekmek için yeterli değil. Bugünlerde çoğu insanın koğuşları var ve her zaman bozulurlar! Şimdi, lanet plan nedir?"

Güzel bir soruydu. Kutlama alanının etrafına yayılmış olan ana kutlama grubunun yanından geçmeyi başarmıştık.

İskelenin önündeki meşalelerden altın saçılıyordu. Rosier yapıya ulaşmış ve tepesine tırmanmıştı, kaşlarını çatmış kalabalığa bakıyordu ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bir kez daha merak ettim.

Yanımızda bir iblis lordu olması şu anda çok işe yarayabilir.

Ama mesele de buydu: Bizim *olacak* mıydı? Rosier'in her zaman tek bir tarafı olmuştu -kendi tarafı- ve belki de zaman zaman Pritkin'in tarafı, gerçi ikisi de neredeyse aynı şeydi. Cehennemdeki gücünü artırmak için onu kullanmaya niyetli bir oğlu vardı ve muhtemelen şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Rosier sonunda onu kendi uzantısı olarak değil de ayrı bir varlık olarak görmeyi başardığında Pritkin'le aralarında bir tür denge oluşmuştu. Ama şimdi bunun ne kadarı geçerli olacaktı? Pek değil, isteksizce karar verdim.

Rosier bizden önce Pritkin'i bulmayı başarırca, göz açıp kapayıncaya kadar bir adam eksiliriz.

ki Rosier bilmesede ben Pritkin'in nerede olacağını biliyordum.

"İskelenin gölgesindeki kafesi görüyor musun?" İşaret ederek söyledim. "Pritkin'in gittiği yer orası."

"Evet, ve lanet iblis neredeyse tepesinde!" Alphonse tısladı çünkü sonunda o da gelmeye karar vermişti.

"Ama yapının yanında duruyor, yüzden bulunduğu yerden göremez."

"Görmesine gerek yok. Hayranları her yerde. Yaklaşırsak ona söylerler ya da bizi kendileri öldürürler."

"Ve biz de onların rakipleri gibi görünüyoruz," dedi Zara sessizce. "Bir büyücü ve sürüsünün oraya gizlice girdiğini görmekten memnun olacaklarını sanmıyorum."

"Pelerinleri kaybedebiliriz," diye araya girdi Mor Saç.

"Sonra da oraya gizlice giren bir grup insan oluyoruz."

"Daha da kötüsü, biz bir avuç cadıyız," dedi Gray Curls. "Biz beş metre bile gidemezdi, ve sonra bir manzara olurdu

daha fazla ceset rüzgarda sallanıyor!"

"Görünüşe göre böyle bir şey planlıyorlar. Her neyse," dedi Butch Cut. "Bu şey bir düzine, belki de daha fazlasını alabilir."

"Girişe doğru gidebiliriz," dedi Topknot. "Herkesin dikkati dağılmışken. Onu nasıl çağıracağımı hâlâ hatırlıyorum."

"mı?" ama birden herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Ve Pritkin'i terk mi edeceksin?" Alphonse sordu.

"Onun yanında ölmekten iyidir!" dedi Topknot.

"Alt katlardaki koşuşlar için ona ihtiyacımız var," diye itiraz etti Mor Saç.

"Öyle mi?" Topknot sırtıttı; iyi bir tartışmadan hoşlandığı belliydi. "Elli yıldır oraya girmedim! Biz burayı daha iyi biliyoruz!"

"Ona Vegas için ihtiyacım var," dedim sertçe.

"Senin sorunun gibi görünüyor," diye mırıldandı Gray Curls. "Size Vegas'ta yardım edebiliriz," diye söze başladı Butch Cut.

kız kardeşleri tarafından bağırılıyordu.

"Delirdin mi sen?"

"Kendi adına konuş!"

"Orası burayı parkta bir yürüyüş gibi gösteriyor!"

Bu sonuncusu Topknot'tan geldi; şaşırtıcı bir şekilde Zara hiçbir şey söylememişti. Ama o da gönüllü olmamıştı ve olmasını da beklemiyordum. Pritkin'i arkamda bırakmayacağımdan bahsetmiyorum bile, yani hepsi beni ısırabilirdi!

"nasıl girileceğini biliyorsanız, girin," dedim onlara sıkıca.

"Ben kafese gidiyorum."

Kalkmaya başladım ama Alphonse beni yakaladı. "Delirdin mi sen?" "Belki de." Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordum. "Ama eğer biz

bunu Vegas'ı da atlatamayız, o yüzden bunu öğrenebiliriz."

"Dinlendikten sonra öğrenirsin, şimdi değil!" ", dedi biri, ama ben bakmadım.

çünkü, hayır, görmedim!

"Pritkin beklemeyecek! Babası buradayken bile.
Yapamaz çünkü yapmayacaklar!" Sürüyü işaret ettim.

"Caleb'i her asabilirler, Pritkin'in
bir şeyler yapacak ve kıyamet kopacak.
_"

"Görünüşe göre çoktan ," dedi Alphonse.

"Gitmek zorundayım!"

"O zaman ben de seninle geliyorum."

Ona dik dik baktım. "Neden? Cadılarla birlikte olsan daha iyi
olur-"

"Elbette, sanki feylerle kalsam ve senin gidip öldürülmene
izin versem daha iyi olurmuş gibi-"

"Öldürülmeyeceğim!"

"Evet, sadece *psikopat* olduğun için, neredeyse çıktığın o
ucube kadar *psikopat* olduğun için yaptığını söyle, sonra bana
ne olacak? Burada kalmayacağım, tamam mı? Benim bir
hayatım var, belki mükemmel değil ama bir *hayatım* var ve ona
geri dönmek istiyorum-"

"Alphonse-"

"-ve bunun için sana ihtiyacım var, böylece ölmezsin. Ama
seni tanıyorum; seni durdurmaya çalışıyorum ve bu sadece daha
kötüye gitmekle kalmıyor, *tuhaflaşıyor* ve şu anda bununla
daha fazla uğraşamam-"

"Alphonse-"

"-ve belki de dünyayı kurtarma fikrini seviyorum. Kulağa hoş
geliyor: Alphonse, İnsanlığın Kahramanı." Kelimeleri sanki test
ediyormuş gibi ağızında yuvarladı. "Evet, kulağa doğru geliyor."

Sadece ona baktım çünkü benim dışımda herkes delirmişti
ve kendimden emin değildim. Ama kalabalığın içinde nekrolar
vardı; hepsi gitmemişti. Ve kimse
Kimseye saldırıyor gibi görünmüyordu, belki de yeni gelen
hayranlarına patronluk taslıyor ve onları oğlunu aramak için
koşuşturmaya gönderiyordu.

Pritkin, umarım iyi gizlenmişsindir, diye düşündüm.
herkese kaşlarını çattı. Hepsi de bir karar vermeme bekliyor
gibiydi. Evet, sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi!

Sadece ben buldum çünkü istediğinde çok zeki olan Pritkin'i bulmak zorunda değildik. Tek yapmamız gereken Caleb'e ulaşmak, birkaç muhafızı öldürüp yerlerine geçmekti, sonra Pritkin bizi bulacaktı. Sonra da Rosier dikkat dağıtmakla meşgulken birlikte büyücülerin mabedine sızdılar ve yaşlı herifin işe yarayacağını kim düşünebilirdi ki?

Diğerlerine planımı anlattım ve hafifçe aydınlandıklarını gördüm. Muhtemelen Pritkin bizi bulamazsa bu onların sorunu değildi ve hâlâ bir çıkış yolumuz vardı. Ve muhtemelen onlardan daha yakın zamanda o tünellere girmiş olan Caleb ile.

Elbette o da yakalanmıştı ama bunu belirtmemeye karar verdim.

"Tamam, geliyorsan gel o zaman," dedim ve tekrar yola koyuldum.

Alphonse beni geçerken önde uzun süre kalmadım, o uzun bacaklar yeri yiyip bitiriyordu. Adım atıyordu.

Öldürülmesi hepimizden çok daha zor olan bir adamın özgüveniyle ilerledi ve bu, artı heybetli cüssesi, ana etkinliğe kendisinden daha fazla yaklaşmasını sağladı.

Muhtemelen öyle olmalıydı. Nereye gittiğimizi biliyormuş gibi yürümeye çalışarak onun peşinden gittik ya da en azından ben öyle yaptım. "Asa ister misin?" Topknot yanına gelerek sordu

Ben. "Yedeğim var."

"Bunlardan birini nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Evet. Sanki kara büyüü bilmiyorsun," dedi ve kıkırdadı. "İşte, al şunu."

"Bunu kullanamam."

"Yine de al. Birinin gözüne sokabilirsin." "Kaldır şunu!

Büyücüler bunları kullanmaz!"

"Keyfin bilir." Avatarının giydiği paçavraların altında tekrar kayboldu. "Ama iş dövüşmeye gelirse, çoktan açığa çıkmış olacak."

Bunun için teşekkürler, diye düşündüm kara kara, ama bir mucize olarak, kimse bize hemen meydan okumadı ve Caleb sadece

ileride ve hala kafesinde. Hapishanesi korunuyordu ve Muhtemelen korumalıydı ve hala tanıdığım büyücüden çok çiğ, insan şeklindeki hamburgere benziyordu, ama bunu kabul ederdim.

Tek sorun, benim zamanımda uzun boylu, siyah, geniş ve kendine güvenen biriydi, bunu destekleyecek büyüye sahip bir doğa gücü gibiydi, ama bu adam...

Ayakta durabildiğinden bile emin değildim.

Belki Alphonse onu taşıyabilir? Ve eğer öyleyse, pelerini ikisini de örtüp onları tek bir büyücü gibi mi gösterecek? Çünkü eğer öyleyse, belki buradan yürüyerek çıkabiliriz ve-

Caleb'den belki yirmi metre uzaktayken tenimde bir şey dalgalandı, düşüncelerimi böldü ve hafifçe irkilmeme neden oldu ve Zara tısladı. "Algılama koğuşları."

Demek ki herkes doğru düşünemeyecek kadar sarhoş değilmiş, diye düşündüm grubumuza bakarken. Ama deri değiştiren pelerinler değerlerini kanıtlamıştı; illüzyon en ufak bir tereddüt göstermiyordu. Ve iskelenin yan tarafındaki alana geçtik, burası ironik bir şekilde hemen öndeki gürültülü partiden daha sessizdi.

Kimse etrafta tökezlemediği için çok daha ayıktı. Bu büyücüler oldukça tetikte görünüyordu, sadece kafesin yanında tabancaları parmaklayan ya da fazladan bir kalkan gibi bir grup hareketli silah tarafından çevrelenenlerden daha fazlası vardı. Bu

Yarı ölü bir savaş büyücüsü için aşırıya kaçmak gibi görünüyordu ama ne biliyordum ki?

Çok değil, diye düşündüm, yer aniden çok uzakta olmayan küçük bir tepeciğe doğru itildiğinde herkesle birlikte durakladım. Küçük tepenin yamacında mağaraya benzer bir açıklık belirdi ve etrafa saçılmış birkaç papatya kapının üzerinden uğursuz siyah bir ovalin ağzına doğru savruldu. Bir an için başka hiçbir şey olmadı.

Ve sonra bir grup zayıf görünümlü savaş büyücüsü tökezleyerek dışarı çıktı.

Birini tanıyordum.

"Jonas," diye nefes aldım, korkunç Gümüş Çember'in bir zamanlarki ışığa doğru sendeleyişini izlerken.

Uzun zamandır ilk kez görüyor olmalıydı ki fener ışığından gözleri kamaşmıştı. Belki de bunun nedeni her zaman taktığı kola şişesi gözlüklerinin yerinde olmamasıydı. Ağır bir tıkaç ve bileklerini bağlayan daha ağır zincirler dışında hemen hemen her şey de öyle.

iç çamaşırına kadar soyulmuştu ve ortaya çıkan şey...

"Kahretsin," dedi Zara, ödünç aldığı yüzü iskeletin her tarafındaki istismar izlerine şaşkınlıkla bakıyordu, ama bu beni biraz farklı etkiledi.

Jonas iki yüz ellisine yaklaşmış olmalıydı ve bu bir büyücü için bile yaşlıydı. Yine de buradaydı, her şeye rağmen hâlâ adamlarına liderlik ediyordu. Ellerimin iki yanımda kenetlendiğini, nefes alışımın hızlandığını hissettim ve Zara'nın eli bileğimi acıtacak kadar sert bir şekilde sıktı.

"Yapma . "

Tek bir kelimeydi ama ne demek istediğini anladım. Jonas'a gidersek Pritkin'i bulamayız. Pritkin'i bulamayız.

Çünkü Jonas tüm iyi silahlanmış ve ayık büyücülerin kişiydi. Silahlarını parmaklamalarının ve bir an önce Bu görevi nasıl üstlendiklerini merak ediyorum.

Anlamadığı şey, Pritkin'in , Caleb, Jonas ve arkasındaki eşit derecede istismara uğramış büyücüler dizisinin peşine düşeceğiydi. Onları burada, bu kadere terk etmesinin imkânı yoktu, var olan tüm cehennemlerde hiç şansı yoktu. Bu yüzden şimdi bir şey yapmalıydık, büyük bir şey ve ihtimalleri lanetlemeliydik, yoksa bunu bizim için yapacaktı ve-

"Ere, you lot," dedi iri yarı, sert bir adam.

Zıpladı ve Zara hafif bir ses çıkardı, neredeyse çıkana kadar ikimiz de onu fark etmemiştik. "Burada ne yapıyorsun?"

Alphonse, "Yemek," dedi ve bir an sonra gölgelerin içine bir boş daha atıldı.

"Ara onu," dedi büyük vampir bana bakarak. "Çünkü hepsini yiyemem."

Alaylar ve küfürler eşliğinde ileri doğru itilen bir deri bir kemik kalmış gruba baktım. Ve etraflarını saran, onları takip eden iki düzine iyi silahlanmış muhafız da dahil olmak üzere tüm hareketli donanıma. Ve kalabalığın içindeki tüm destekçilere, bizim sahip olmadığımız destekçilere.

Henüz.

"Güverteye çık," dedim. "Ne?"

"*Güverteye* çıkın!" Bağırdım ve elimde kalan her şeyi şenlik ateşine fırlattım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

C Genel kanının aksine, cadılar sınırsız güce sahip değildir; sadece bir büyü yaparken büyücülerden daha azını kullanırlar. Büyü. Bunun nedeni, vahşi büyüünün, yani dünyanın kendi kendine yarattığı şeylerin, diğer büyülerle takılmayı sevmesidir. Bunu o kadar çok sever ki, bir cadının asasının ucuna yem gibi yerleştirdiği küçük bir parça güç, yeterince vahşi büyüüyü kendine çekebilir.

bir cadı için çok büyük bir büyü.

Ve sadece küçük bir parça kullanmamıştım.

Elimde kalan her şeyi kullanmıştım ve kırık mobilyalar, yakacak odunlar, ağaç kalıntıları ve sarhoş piçlerin şenlik ateşi için yığdıkları diğer her şeyden oluşan kaotik yığın güzel, iyi yapılmış bir değnek olmasa da *odundu*. Ve bunun yeterli olduğunu tahmin ettim, özellikle de şimşek hala tepemizde çakarken, çünkü bahsetmiş miydim? Vahşi büyü yıldırımını da sever.

Yani gökyüzünde asılı duran çok şey vardı, ta ki birdenbire öyle olmayana kadar. Aşağı doğru iniyor, devasa odun yığınının ve az önce üzerine attığım büyü havuzuna çarpıyor ve her şeyin bir şenlik ateşi gibi yükselmesine neden oluyordu. Sadece şimdiye kadar gördüklerime benzemiyordu.

Bu şenlik ateşi, dünyanın en büyük asası gibi, pembemsi-kırmızı garip bir ışık sütunu halinde aniden bulutlara kadar yükseliyordu. Bu da daha fazla vahşi sihir ve sonra daha da fazlası, aniden, eskiden yeşilimsi siyah olan gece pembeye bürünene ve ateş dans edene kadar tam ortasında. Dans etmekten bahsediyorum.

Bir zamanlar cehennemlerde gördüğüm ateş perilerinden, insan şeklindeki küçük yaratıklardan oluşan bir kitlenin alev sütunundan kızıl bir dalga gibi taşarak dehşete düşmüş insanların üzerine atlamasına bakakaldım.

kalabalık. Yüzlercesi vardı, her biri küçük bir lav parçası aniden canlanmış gibi görünüyordu, kaynayan kırmızı altın rengi derileri ve yakıcı, sarıya çalan beyaz gözleri vardı. Ve dokundukları her şeyde yangın çıkaran pençeler-

Ve herkes, diye düşündüm, bir büyücü çığlık atarak yanımdan geçerken, üzerine atlayan ve şimdi onu parçalara ayıran beş sprite yüzünden tüm vücudu alevler içindeydi.

Pritkin'in planının ne olduğunu bildiğimi tahmin etmiştim, diye düşündüm, kalabalık neşeyle görünürdeki her şeyi yakmaya başlarken. Ve Pritkin'in yaşlı adamının çığlık atıp küfrettiği ve kalabalığın geri kalanıyla aynı öfkeyle küçük iblisleri kendinden uzaklaştırdığı gerçeğine dayanarak, Rosier'in değil ortağımın sürüsüydü. En azından bir kısmı gece çılgınlığa dönüşürken kaçmaya çalışmakla meşguldü.

Sadece hayır, henüz deli değildi ama olmak üzereydi. Çünkü göremediğim bir yerde, ama bir feryadın yükselip geceye yayılmasına yetecek kadar yakın bir yerde, bir başka parti bozan vardı. Ve bu...

Evet, tamam.

Bu benim hatamdı.

"*Ne yaptın sen?*" Zara yüzüme doğru çığlık atıyordu.

"*Ne yaptın sen?*"

Cevap vermedim çünkü yanıyordum.

Şenlik ateşinden mi, cinlerden mi yoksa serseri bir büyüden mi kaynaklandığını artık bilemediğim bazı kıvılcımlar üzerimdeki deriyi tutuşturmuştu. Ve lanet olsun, birisi bu şeylerin parlayan kâğıt gibi tutuştuğunu söylemiş olabilir! Onu yırttım ve etrafımıza yağan ateş yağmurunun arasından görmeye çalışarak nefes nefese yukarı baktım.

Sadece Pritkin'i görmek için, tanıdık sarışın kafası yansıyan ışıkla bir feyinkinden daha pembe, koşarak-

"Neden benimle uğraşıyorsun?" Büyük feryadın hâlâ ültüsü gibi yankılandığı gökyüzünü işaret bağırdım. "*Jonas'ı getirin! Gitmemiz gerek!*"

Ama yine de beni tuttu ve her zamanki sarsıntı başladı, ben de omuz silktim çünkü bunun için zamanımız yoktu! "Az önce bir *tanrı* çağırdım!" Ona bağırdım çünkü bir şeyler söylüyordu ama çıkan kargaşada artık duyamıyordum. "Getir *Jonas!*"

Pritkin bir an için bana çılgınca baktı ve sonra Alphonse tarafından kollarının arasına bir insan derisi vardı, az önce onu yırtıp atmıştı. Muhtemelen benimkinin ne kadar hızlı tuttuğunu gördüğü içindi ve vampirlerin nefret ettiği bir şey varsa o da ateştir. Ve şimdi her yerdeydi!

"Yaşlı adam için," dediğini gördüm ve Pritkin onu kaptığı gibi deli bir adam gibi geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ben de öyleydim çünkü sadece o ve bir sürü Siyah Çember adamı vardı ve Caleb hala kafesindeydi ve-

Lanet olsun!

Pritkin kalan zamanhem onu hem de Jonas'ı yakalayamazdı, bu yüzden deli gibi ileri atıldım.

Çünkü bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olmalıydı. Ve bu çok şey ifade ediyordu! Ama bu kesinlikle birincilik için bir yarışmacıydı çünkü yanımda Butch Cut ile yaklaşan tanrıya doğru hızla ilerliyordum

Diğer cadılar da arkamızdan sağlı sollu büyücüleri yolumuzdan çekerken.

Ve çok fazla lanet okudular çünkü herkes şimdi yanan zeminde koşuyordu, kıvılcım yağmuru ve her yerde yanan izler bırakan ateşli küçük impsler sayesinde ayaklarımızın altındaki çimenler yükseliyordu.

"*Pritkin!*" Rosier'in paniğe kapılmış, gelişmiş sesi ayaklarımın altındaki zemini titretti ve lanet olsun, doğru ismi bile kullandı, diye düşündüm, *bir tanrıya saldırmadan* hemen önce. Tam kafamı kaldırdığımda onun tanrıya şöyle bir vurduğunu gördüm.

devasa bir el tarafından bir futbol sahası kadar uzağa fırlatılmadan önce bir tür enerji şimşegi.

Ve sonra aniden kayarak durduk.
Terk edilmiş kafes çünkü gardiyanlar bizden daha zekiydi ve çoktan gitmişlerdi.

"Bu... inanılmazdı!" Butch Cut nefes nefese çığlık .

"Kafes!" "Ne?"

"Kafes! Hiçbir şeyim kalmadı!"

Bana baktı ve sonra bir ev boyu ötede bizi yok etmekle tehdit eden yüksek yangından pembe bir sihir dalgası çekerek onu zaptladı. İçeri çekiyordu

Doymak bilmez iştahını doyurmak için iskeleyi parçalara ayırıyor ve aniden bir sütundan ziyade ateşli bir kasırgaya benziyordu. Ama bu ona çalışabileceği bol miktarda sihir verdi ve o da bunu kullandı.

Vahşi büyü sanki etraftaki en tehlikeli şeymiş gibi davranan Çember'in aksine, cadılar her zaman bu deliliğe bindiler. Onlar bunu sevdi, o da onları sevdi ve sonuç olarak parmaklıklardaki koğuş saniyeler içinde kızardı, Yeşil bir parıltı ve yanık sandal ağacı gibi bir kokuyla cızırdıyordu. Kapıları açarken kendimi yaktım ama kaybedecek zaman yoktu.

"Derini bana ver!" diye bağırdım.

Bana bakakaldı. "Ne?"

"*Cildin! Senin tenin!*" Sonunda anladı ve pelerini fırlatıp attı. Biz de Caleb'a giydirdik, Caleb farklı bir yüz ifadesiyle bize baktı. "Haydi!" Ona söyledim ama hareket etmedi.

"Sen olduğunu biliyordum," diye fısıldadı. "*Biliyordum. John bile...*"

Bayıldı ve Butch Cut'la ben bir an birbirimize bakakaldık, sonra o çılgınca etrafına bakınmaya başladı. "Bir platform!" diye bağırdı. "Bir platformum olursa onu havaya kaldırabilirim!"

Ama hiç platform yoktu. Bununla birlikte, bir bir kaç imps geçti, onları yakaladım ve avuçlarımı

benim sorunum için yandı. "Pritkin bize yardım etmeni istiyor!"
Bağırdım. "Biliyor musun, Prens Emrys?"

Bana boş boş baktılar ve ben de lanet olası çeviri büyüsünü çalıştırmak için kulağıma birkaç kez vurdum, hangi dili konuşuyorlarsa o dili konuşmasını umdum. Sonra onlar bana bakarken isteğimi tekrarladım. Sonra Caleb'a. Ve sonra birbirlerine.

"Acele edin!" Çığlık attım. "Ve dikkatli olun! Onu yakmayın!"

Anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum ve onlar da hiçbir şey geri gelmedi. Ama bir saniye önce erimiş lavı andıran ellerinin ve kollarının canlı kırmızısı aniden kabuklu bir siyaha dönüştü. Bunu bir zafer olarak saymaya karar verdim.

"Evet! Evet! Şimdi onu yakala ve benimle gel!"

Caleb'in kollarından birinin altına girdim ve pantomim yaparak onu kaldırdım çünkü bunu gerçekten yapabilmemin imkanı yoktu ve

Alphonse ortalıkta yoktu, muhtemelen az önce saçlarımı tutuşturan ateşten kaçmak için bir şeyin altına sinmişti. Lanet ettim

İblisler sonunda programa uydular ve Caleb'i kafesten dışarı sürüklediler, her iki yanağının altına bir el ve sırtına bir kol koydular ve *lanet* olsun.

Onu yukarı çekerken, daha güçlü olduklarını düşündüm.

Muhtemelen zamanımız kalmadığı için, neşeyle yanan kilise avlusuna doğru kaçmaya başladılar. Gece gökyüzüne baktım ve kasvetli bir hava vardı.

Alçak, gürleyen bulutlar ve çakan şimşeklerle kaplı tavan, şimdi şeker renginde canlı bir alev dalgasına dönüşmüştü.

devasa, karanlık şekiller hantal bir koşuyla bize doğru geliyordu. *Şekiller* diyorum çünkü iki tane daha devasa büyüklükte, yırtıcı karanlık şekil öfkeli dağlar gibi üzerimize geliyordu ve-

Sadece biraz yardım istedim, diye düşündüm boş gözlerle onlara bakarak. Pritkin bana imps'lerden bahsetseydi zahmet bile etmezdim. Ve şimdi-

"Siktir!" Butch Cut yüzüme doğru bağırdı ve evet. Özetledi.

"Koşun!" Ona söyledim ve Caleb hâlâ baygın olduğu için kafası ve kolları sağa sola sprite'ların ve garip yüklerinin peşinden koştuk.

Ancak küçük şeytanlar onları alıp yere bıraktığı için hızla düşüyorlardı. diğer herkes. Bir dakika önce tüm alan binlerce öfkeli büyücüyle doluydu çünkü bazıları kaçmak yerine savaşmaya kararlıydı. Ama şimdi sanki biri kanalizasyonun tıpasını çıkarmış gibi, neredeyse inanamayacağım kadar hızlı bir şekilde boşalmıştı.

Ve birçoğu bizimle aynı yere gidiyordu.

"Hayır! Hayır! Geri dönmeliyiz!" Sprite'lara bağırdım. "Dönmek zorundayız-"

Ama cümlemi bitirmeye fırsat bulamadan, Jonas'ın çıktığı küçük mağara benzeri açıklığa sanki hayatları buna bağlıymış gibi doluşan, dehşete düşmüş karanlık büyücülerden oluşan bir kalabalık tarafından yutulduk. Hemen hemen öyle de oldu. Gökyüzünde neredeyse beni sağır edecek kadar yakın bir başka büyük feryat yankılandığında omzumun üzerinden kısa ve dehşet dolu bir bakış attım ve büyücüleri gördüm araba büyüklüğündeki ellerle yakalanıp, açık siyah ağızlara tıklıyor.

"Tanrılar" uzun, yağlı, siyah saçları, insanla uzaktan yakından ilgisi olmayan yüzleri ve tükettikçe daha da parlayan gözleriyle Eldritch dehşetine benziyorlardı. tüketilen ve-

Sonra mağaranın ağzı aniden toprağa gömüldü ve biz de yok olduk.

Kafamın içinde yankılanan *ilginç bir hayatın* var.

"Mircea?" Umutla söyledim ve sonra sesin kerestesi çarptı. Zihinsel olarak Bodil'in sesi hâlâ Bodil gibi geliyordu ve tuhaf bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. Feyleri asla anlayamayacaktım!

Ama aynı anda hem koşup hem de sohbet etmeye çalışırsam ezileceğimi biliyordum, bu yüzden Butch Cut'ı sürükledim. delicesine dolu ana koridorun dışındaki bir odaya. Pek bir şey değildi; kapıcı dolabına ve kapısı tam kapanmıyordu ama dışarıda dümdüz olmaktan daha iyiydi. Etrafımızdaki yer sarsılırken ve herkes neredeyse hep bir ağızdan çığlık atarken, çok fazla olmasa da, diye düşündüm.

"Neredeyiz biz?" Butch Cut, büyücüler titreyen koridordan aşağıya doğru sürekli bir akış halinde ilerlerken sordu.

"Karargâh," dedim ona nefes nefese. "Sen neredesin?" Bodil'e sordum.

"Tam burada," dedi Butch Cut kaşlarını çatarak.

Size doğru geliyoruz-

"Çabuk olun! Tanrılar burada!"

Kuru olduğunu *gördük*.

"Neyi hızlı yapalım?" Butch Cut dedi ki. "Neyin var senin?"

Listeleyecek çok şey var, diye düşündüm ve Bodil'in kıkırdadığını duydum. Birilerinin eğleniyor olmasına sevinmiştim!

"Kafamdaki Fey," dedim yol arkadaşşıma, ama bu pek yardımcı olmadı. "Bodil, şu uzun boylu, zarif olan mı?"

Butch Cut başını salladı.

"O ve diğerleri bu tarafa doğru geliyorlar-"

"Şimdi buraya gelemezler! *Öldürülürler!*" *Sence ben zarif miyim?* Bodil alaycı bir tavırla sordu.

"Butch Cut ," dedim ona. "Ayrıca, biz yeraltı-"

Biliyorum. İlginç bir yer... Ah, orada.

"Orada ne var? ?"

Burada, sitede. Az önce kapıyı açtım. Büyücüler tekrar kapatmıştı ve sen neredesin?

"Koridorun sonunda solda. Sağdakini alma; bubi tuzağı var. Her zaman bubi tuzağı kurarlar-"

Uzaktan Æsubrandın küfrettiğini duydum ama o kadar yakın mıydı yoksa sesi Bodil'in zihninde bir yankı mıydı bilemedim.

Evet, bubi tuzağı olduğunu doğruladı. Bir dakika.

"?" Butch Cut talep etti. "Neler oluyor? Burada kalamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Tavan, kurumuş ağaç kökleriyle birlikte kısmen çökerken, "Evet, anladım sayılır," dedim. Onu lentosu güçlendirilmiş olan kapı aralığına çektim.

Cassie! Pritkin'in sesi aniden kulağıma o kadar yüksek geldi ki bütün kafam çınladı.

"Aughhhh!" Dedim ve o da küfretti.

Bu şeyin gücünü arttırmaya çalışıyorum. Giydiğin şu pelerin engel oluyor-

"Onu şimdi giymeyeceğim! şunu! şunu!" "Neyi geri çevireyim?" Butch Cut bakmaya başlamıştı Çılgınca tavana bakıyordu, sanki tavanın geri kalanının düşüp bizi gömmesine hazırdı. "*Gitmemiz gerek!*"

Gitmek zorundasınız! Pritkin bağırdı. *Şimdi! O piçler geliyor-*

"Biliyorum! Bekliyorum-"

Geliyoruz. Sakın gitmeye kalkmayın! Bodil emretti. "O zaman daha hızlı gelin!"

Ne? Pritkin talep etti. *konuşuyorsun?*

"Bodil! O ve diğerleri-"

Tavanın diğer yarısı da , muhtemelen birisi şimdi üzerinde tepindiği için. Yarım saniyem vardı.

topraktan aşağı inen devasa ayak parmaklarını bir anlığına gördüm ve sonra Butch Cut'ı kapıdan dışarı sürüklüyordum, Bodil'in zırhsız bir adamla koridordan geldiğini görmek için tam zamanında

Æsubrand yedekte, Enid birlikte, parlak kızıl saçları su altındaymış gibi etrafında yüzüyordu. Ki yakında öyle olacaktı çünkü iç korumalar başarısız oluyordu ve nehir taşıyordu!

Ya da Bodil onu yukarı doğru, dev bir sütun halinde toprağı yırtan yaratığa doğru bir yumruk gibi gönderene kadar öyleydi. Hemen önündeki koridorda ve büyücü sürüsünün arkasında ilerledik, nereye gittiğimizi bilmiyordum çünkü bu koridorlar *değişiyordu*. Bu neydi?

Tehdit edildiklerinde, araya giren bir gücü şaşırtmak için tasarlanmışlardı, ama bir ya da iki tanrı manzarayı parçaladığında bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyordum.

Ya da koridorlar sürekli yer değiştirirken ve grubumuz sürekli yer değiştirmek zorundayken burada yolumu nasıl bulacağımı çamur tarlasında yürümek zorunda kaldım çünkü her yerde sızıntı vardı!

Ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Pritkin bu işi halletmişti. Eğer "halletti" derken, aniden zemini sayıyorsanız

sanki bir buzul biz tepedeyken patlamış gibi altımızdan düşüyordu. Bizi havalanmamızı engelleyecek kadar bir eğimle neredeyse dik bir inişten aşağıya doğru kaymaya bıraktı.

Çıglık attım, her yönden çamur sıçradı ve bizimle birlikte düşen birkaç büyücü aniden duvardan çıkan dev bıçaklar tarafından ikiye bölündü - daha fazlası

Çember'in eski koruma kalkanları uyanıyor ve ölümcül oluyordu. Ve Pritkin kafamı parçalayacak kadar yüksek bir sesle bağırıyordu. Lanet olsun!

"Ne?" Beni sarsacak kadar sert bir şekilde yere çarptığımızda bağırdım. Ve Bodil ve Æsubrand iki kedi kadar emin bir şekilde yere indikten sonra beni yerden sürükleyip koridorda aralarına alırken.

Çünkü orada bir salon vardı, aslında aynısıydı, sadece bir dakika öncesine göre daha alçaktı. Ya da belki de yenisiydi; gözlerimdeki çamurdan anlayamıyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum ve kollarımı çekiyorlardı!

Zaman yok dedim! Pritkin'in sesi çatırdadı. *Jonas Uzak Ufuk'u çağırdı. Her yer havaya uçmak üzere!*

Bunun ne anlama geldiğini sormadım. Bilmek istemiyordum. "Caleb-"

O elimizde! Ama sen elimizde değilsin!

"O zaman sana nasıl ulaşacağız?"

!

Ve lanet olsun, bunu gerçekten kastetmişti çünkü koridor birdenbire devrıldı, yeterince ani bir şekilde sallanarak hepimizi duvara fırlatma hakkına sahipti. Buna bir şekilde buraya kadar hayatta kalmayı başarmış birkaç gözü açık büyücü de dahildi ama artık hiçbirimiz kılık değiştirmemiş olmamıza rağmen saldırmaya çalışmadılar. İsteseler bile yapabileceklerinden şüpheliydim, çünkü şimdiye kadarki en çılgın yolculuğa yeni başlamıştık.

Zamanında bazı koridorlardan geçmiştim ama burada olan bu değildi. Koridor hareket ediyordu ve çılgın bir gibi toprağı oyarken en iyisini ummak zorunda kaldık. Ya da havaalanlarındaki şu yürüyen yollardan biri gibi. ayaklarınızın altında çalkalanmayı bıraktı ve kaçak bir tren gibi koridora doğru çarpmaya başladı.

Büyücüler yere düştü, Butch Cut duvardan fırlayan bir kayayı yakaladı ve can havliyle tutundu ve Æsubrand Enid'i yakaladı, kargısını yere sapladı, ayaklarını dikti ve . Sadece Bodil etkilenmiş gibi görünmüyordu; kolunu bana dolamış bir şekilde orada duruyordu. Asansörde yolculuğun bitmesini bekleyen biri. Tüm feylerin dünyamızda yaydığı nazik beyaz ışık parıldıyor, yerin bu kadar altında tek aydınlatma görevi görüyordu.

Ta ki öyle olmayana kadar.

"*Bu da ne?*" Butch Cut çığlık attı.

İçinde bulunduğumuz koridorda büyücüler bir pinyatanın içindeki şekerler gibi ileri geri savruluyor, toprak düşüyor, ağaç kökleri sallanıyor ve koridor bir o yana bir bu yana kıvrılırken çeşitli yönlerden sürekli bize çarpan sular olduğu için ne demek istediğinden emin .

Ta ki başımı tutup arkamızdan gelen altın ışıltıya doğru çevirene kadar, çünkü tanrılardan biri buraya inmenin daha kolay olduğunu anlamıştı.

küçük bir gökdelen boyutunda değildi. Kendini küçültmüş ve aynı zamanda görebilmek için projektör gibi yanmıştı. Ya da belki de yediği onca büyücünün etkisiydi bu.

Ve belli ki daha fazlasını istiyordu.

Ya da belki başka bir şey istiyordu çünkü etrafımızdaki havayı yırtıcı bir yoğunlukta bir kükreme dalgalandırdı ve o lazer benzeri gözler Bodil ve bana odaklandı.

Kahretsin! Ama Pritkin onu ya da içinde bulunduğumuz çılgın treni her kim kullanıyorsa onu fark etmişti. Çünkü sallanan, hareket eden geçit aniden yeryüzünü yırtarken tanrı aniden ortadan kayboldu-

Dümdüz aşağı.

"Auuggghhh!" diye bağırdık hepimiz, Bodil bile, çünkü o uzun süre yaşamıştı ve muhtemelen benden daha çılgınca şeyler yapmıştı, ama bunu yapmış gibi görünmüyordu. Ve sonra daha da garipleşti.

Zemin, nehrin altından tünel açtığı için çamur kabarcıklarıyla bize doğru yükseliyor ve bizi terk ediyordu

Tünel bir tanrıyla saklambaç oynarken etrafa saçılıyordu. Yayıdığı altın ışık seli küçük, çılgın koridoru aydınlatırken onu aralıklı olarak görebiliyorduk. Fakat

Neredeyse yettiğini ve hepimizin avazımız çıktığı kadar bağırdığımızı düşündüğüm her seferinde, biz ve çamur çukurumuz başka bir yöne savrulurken toprak bir duvar yüzüne çarptı.

Strobe, çığlık, çarpma; strobe, çığlık, çarpma; strobe, çığlık - zemin aniden tekrar yol verdiğinde düşme. Birlikte seyahat ettiğimiz büyücüler ortadan kaybolmuştu, yenmişler miydi yoksa gömülmüşler miydi, bilmiyordum ama küçük düğümümüz Sanki trenden inmiş ve dünyanın en tuhaf asansörüne binmişiz gibi bir ileri bir geri savruluyor ve aşağı, aşağı, aşağı düşüyorduk. Eğer asansörler de rastgele aralıklarla ileriye, yana ya da yukarıya doğru fırlayıp bir engelin üzerinden geçseydi tekrar çılgınca düşüyor.

"Hasta olacağım," dedi Butch Cut kalın bir sesle; gözleri kocaman, parmakları bembeyazdı ve kayaya yapışmıştı.

Ta ki aniden durana ve bir çamur okyanusu ile birlikte kısa bir basamaktan aşağı yuvarlanıp karşı duvarında parlak mavi bir portalın uğuldadığı geniş bir odaya girene kadar. Bu da hemen arkamızdan fırlayan, aceleyle yüzükoyun yatan bedenlerimizin üzerinden atlayan ve tökezleyerek doğruca geçidin aç ağzının içine düşen tanrıyı yedi. Geçitle savaşmaya çalışırken bile onu yakaladı.

Büyük bir altın kol, çalkantılı, canlı mavi denizin *içinden uzanarak, uzanarak, uzanarak* bize doğru geri çekildi.

Ta ki ışık aniden artana kadar, muhtemelen Bodil de uzandığı için, çamurla kaplı yerde yatıyordu ve artık o kadar da muhteşem görünmüyordu. Ama elinde kalan her şeyi portalın gücünü arttırmak, onu kraliyet renginden parlak masmavi bir renge dönüştürmek için harcadı ve şok oldum, bu yeterli oldu. Öfkeli tanrı geriye doğru çekildi, hala ve bir saniyeliğine bize doğru esen buz gibi havaya bakılırsa, soğuk bir yere gönderildi.

O kadar vardı, bir de Pritkin'in saçlarıyla portalın bir tarafında dimdik ayaktaıdı ve gözleri deli gibi parlıyordu. Yanında savaş büyücüsü kıyafetleri giymiş bir grup vahşi görünümlü adam vardı, içlerinden biri duvardaki bir kolu çevirirken diğerleri bize doğru ilerlemeye başladı. Ve ben daha ne olduğunu sormadan bizi kaptıkları gibi parlak yeşil geçidin kalbine fırlattılar.

Beni yakaladığını, yuttuğunu ve göremediğim bir hedefe doğru dönerken gözbebeklerimi yakan ve umursamadığım kuşatıcı bir parıldı. Çünkü her şey buradan daha iyiydi!

ON İKİNCİ BÖLÜM

T Geçit beni diğer taraftan kum fırlattı. Ciddi bir çarpışma olması gereken şeyin şiddeti

Arızalı ağ geçidi beni önce uçurdu, sonra yuvarladı ve yakalamadan önce neredeyse uçuracaktı.

yere tutundum ve umutsuzca . Ve çılgınca savrulan kuma baktım, o kadar sert esiyordu ki derimi kazımış gibi hissettim.

Görüş mesafesi neredeyse sıfırdı ve ne olduğunu anlayamadan yarı gömülmüştüm. Ayağa kalkmak için çırpındım ama altımdaki kum tepeleri dengesizdi, beni dizlerime kadar kayan toprağa gömüyor ve bir yere gitmeye çalıştığım anda beni hareketsiz bırakıyordu. Sarı perdelerin ardında hiçbir şey göremiyor, rüzgârın uğultusunu duyamıyor ya da kum dolu fırtınanın kırbacının ötesini hissedemiyordum.

Ta ki bir hava yumruğu sırtıma çarpıp beni yamacın yarısıyla birlikte devasa bir kum tepesinden aşağı kayıyordu. Ama dipte başka biri daha vardı, hala ayakta olan biri. Ve ben kayarken beni yakaladı, kucağına aldı ve koşmaya başladı.

Sormadan Alphonse olduğunu biliyordum, çünkü o koşullarda hiçbir insan bunu başaramazdı. Her şeyde izini kaybetmişim ama bir vampirin bir şekilde yolunu bulacağına güveniyordum. Ve başımı göğsüne yaslayıp tek eliyle bana kalkan olurken, kör edici bir cehennem manzarasında savaşabilmek.

Yeterli değildi -hiçbir şey yeterli olamazdı- ama tanıdık dokunuş sakinleştiriciydi. Karargâhtan başka kimin çıktığını bilmediğimde özellikle önemli olan bir şeydi bu.

-Ya da herhangi biri. İlkinin arkasında o yaratıklardan iki tane daha vardı ve eğer biri bize nasıl ulaşacağını bulabilirse-

Işık aniden karardı ve şiddetli rüzgâr sanki biri kapıyı çarpmış gibi aniden kesildi. Belki de öyleydi; lanet olası kum gözlerimi kaynakla kapatmış, burnumu tıkamış ve beni terk etmiş olduğu için anlayamadım nefes almak mücadeleye ederken, ciğerlerim de sanki oyulmuş gibi hissediyordum. Kabuklu pislikle savaştım, sonunda biraz oksijen çekmemeye ve küçük bir mağaraya göz kırpmama izin verecek kadar yoldan çıktım.

"İyi misin?" Alphonse homurdandı.

Cevap vermeye çalıştım ama bir öksürük nöbeti ele geçirdi ve zeminin daha koyu toprağına bir avuç kum kusmama neden oldu. Görünürdeki her şeyin üzerine çoktan dağılmış olan kalın bir eleme katıldı, ama en azından o korkunç rüzgar yoktu artık bizi parçalıyordu. Kapının olduğu yerden bir virajı döndüğümüz için onu göremiyordum bile, ama cehennemdeki tüm ölüm perileri peşimizdeymiş gibi yüksek bir kükreme duyabiliyordum.

Alphonse henüz ölmediğime karar verip beni bir tünelden aşağı taşımaya başladığında giderek yumuşadı. Nereye gittiğimizi sormadım. Çok meşguldüm.

Öksürüyor ve tükürüyor, ciğerlerimdeki ve dişlerimin arasındaki kirin geri kalanını çıkarmaya çalışıyordum.

Kolay olmadı, çünkü kum her yerdeydi ve inmeden önce çamura bulanmış olmam pek yardımcı olmadı. Kum çamura, çamur da bana yapışmıştı,

Ve hiçbir şey bunu değiştirecek gibi görünmüyordu. Ayrıca burada çok az ışık vardı ya da belki de bu sadece dışarıdaki kör edici parlaltının yarattığı kontrasttı.

Ya da belki de değildi. Alphonse yolunu koklayarak ya da duyarak buluyor olmalıydı çünkü gözlerim sadece kaba taş duvarların kenarlarındaki sönük titreşimleri seçebiliyordu ve bu titreşimler kaostan uzaklaştıkça daha da sönükleşiyordu. Ama orada burada dikkatli gölgeler gördüm, savaş büyücüleri oyuklara ya da üzerimizdeki tünellerin ağızlarına çömelmiş, neredeyse karanlıkta kaybolmuşlardı.

Normalden daha yüksek bir tavanın karanlığı, ancak geçişimizi engellemedi.

Zamanın dışında bir şey gibiydi, diye düşündüm, bakarken. Büyücüler, görebildiğim kadarıyla, uzun cüppeleri, sarıkları ve ağır eşarplarıyla Bedeviler gibi sarınmışlardı. Yüzlerinin önünde asılı duruyorlardı, kumdan korunmak için an çekilebileceklerini tahmin ediyordum. Karanlıkta, Orta Çağ'dan fırlamış, öldürücü bir niyetle düşmanlarının üzerine atılmayı bekleyen suikastçılar olabilirlerdi.

Ama ne olduklarını biliyordum; sihirlerini hissedebiliyordum. Onları göremesem bile, altlarından tenime sıçıyorlardı. Tamamen kurumuş boğazımda birkaç kez yutkundum ve Alphonse'un ellerinin üzerimde hafifçe kenetlendiğini hissettim. Onların gözleri altında olmaktan da hoşlanmıyordu.

En azından bu tünel hareket etmiyordu ve sonunda duvarlarında gerçek büyü ışıkları yanan ve sanki bir yere gitmeleri gerekiyormuş gibi etrafta dolaşan savaş büyücülerinin olduğu büyük, yuvarlak bir mağaraya açıldı. Merkezdekilerin ya da tüneldeki ürkütücü gözcülerin aksine, bunlar normal kıyafetler giyiyor ve nispeten iyi beslenmiş görünüyorlardı. Ayrıca sakindiler, her zamanki metanetleri tam olarak sergileniyordu, oysa ben görmediğim için kendimi kaybetmek üzereydim-

"Pritkin?" Alphonse beni aşağı sallarken nefes nefese kaldım. "Nerede-"

Pozisyon değiştirdiğimde başka bir öksürük nöbeti beni kesti ve bir süre büyük vampirin sırtına vurmasıyla geçirdik. O sırtına vururken ben kum, çamur ve Tanrı bilir daha neler çıkardım. Barın önündeki endişeli bir erkek arkadaş gibi saçlarımı yüzümden uzak tuttum. Nasıl görüdüğüm, beni izleyen büyücüler ya da bunların hiçbiri umurumda değildi.

Sadece *nefes* almak istedim.

Sonrasında bir dakika orada kaldım, kamburlaştım ve nefes nefese kaldım, daha fazlasını bekledim. Ama başka bir şey çıkmadı, Kahvaltımdan kalanlar da dahil. Bunun bir şeyleri dışarı attığım için olup olmadığından emin değildim.

midem yerine ciğerlerimden mi geliyordu yoksa vücudum yiyeceklere tutunmayı zor yoldan mı öğrenmişti, ama her iki durumda da minnettardım.

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, darağacına gitmesi gereken adamlardan birkaç Bedevi ile birlikte sendeleyerek içeri girdiğini ve bir duvarın dibine yığıldığını gördüm.

Hissettiklerimden daha iyi görünmüyorlardı, hala ayakta olanlar bile sanki onsuz düşecekmiş gibi kayaya yaslanmış ve titriyorlardı. Hepsi peştamallı ya da çıplaktı ama benim gibi çamur ve kuma bulanmış oldukları ve o kadar kemikli oldukları için neredeyse fark etmiyordu, onlara baktığımda gördüğüm tek şey kirle kaplı bir dizi iskeletti. İçlerinden biri küfrediyordu.

"Çekin şu lanet şeyi üzerimden!" Jonas, endişeli bir savaş büyücüsünün omuzlarına dolamaya çalıştığı battaniyeyi bir kenara fırlattı.

Sesi onu son gördüğüm zamankinden daha yaşlı geliyordu, bir zamanlar güçlü olan sesi havada ince bir iplik gibiydi. Muhteşem saç yelesi de farklıydı, adamlarınki gibi neredeyse kesilmişti, sanırım onları tutsak edenler tarafından. Ve Bir deri bir kemik kalmış yüzü o kadar çukurlaşmıştı ki şekli tamamen değişmişti.

Ama beni gördüğünde gözlerindeki ateş yine aynıydı.

"Ah! İşte " Sendeleyerek yanıma geldi ve pis yüzümü ellerinin arasına aldı. "Evet, evet, *orada!*"

Söyleyebildiği tek şey bu gibi görünüyordu.

"Jonas," diye mırıldandım ve yaşlı kollarımın başaramabileceğine inanamayacağım kadar güçlü bir kucaklamanın içinde ezildim.

Ya da belki de sadece ben böyleydim, çünkü neredeyse hiç gücüm kalmamıştı. Kaçak koridordaki o çılgın yolculuktan sonra bacaklarım su gibi olmuştu ve kollarım Bodil'e tutunmaktan erişte gibi olmuştu. Alphonse beni içeri taşımasaydı başaramazdım.

Jonas beni bırakıp, yeni gelen Pritkin'e tutunduğunda sendeledim.

Tedirgin bir şekilde etrafına bakınırken bana doğru gelirken yolu kesildi. Eski patronu tarafından kucaklanmasına biraz şaşırmış gibiydi, çünkü Jonas'la aralarında karmaşık bir ilişki vardı. Ama her şey affedilmiş gibi görünüyordu.

"Cassie?" Pritkin yaşlı adamın başının arkasından bana bakarak, "Cassie," dedi.

"Tamam," diye . Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Başını salladı, rahatlamış görünüyordu ve sonra Jonas'a tekrar sarıldı. "İyi misiniz efendim?"

"John! Oğlum, oğlum!"

Bir süre bu tür şeyler oldu, küçük gruplar etti, kumla öylesine kaplanmışlardı ki insandan çok canlanmış heykellere benziyorlardı. Bodil'i tanıdım.

Æsubrand bunun için ve kızgın bir kedi gibi tırmaladığı solgun saçları için; Enid ise, kendisiyle birlikte gelen ve her savaşı lanetlemeye çalışan cadılara bağırarak sesi için büyücü gördüler. Vahşi gözlerle bakıyorlardı ve az önce olanlarla ilgili kafaları karışmış görünüyordu ya da belki de buradaki büyücülerin iyi adamlar olup olmadıkları umurlarında değildi.

göre her büyücü her zaman bir düşman olmuştur.

Ama bu grup en azından düzenliydi ve kısa bir süre sonra başka bir labirent koridorundan geçerek, bana bir filmdeki yatak odalarını hatırlatan sade yatak odalarının bulunduğu bir koridora götürüldük.

eski karargâh. Bir yatak, giysiler için bir sandık ve duvarlara adamların kendi elleriyle koydukları birkaç kanca dışında pek bir şey bulunmayan, topraktan oyulmuş yuvalardan biraz daha fazlasıydı.

Bunun kancası yoktu ama gerçek bir kancası vardı, Çalışan bir duş. Bir şey gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim çünkü gözlerim ve burnum akıyordu, hala hırıltılı nefes alıyordum.

Her nefes alışımda, düşünmek bile istemediğim yerlerime kum giriyordu. Pritkin bana destek oluyordu.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz konuşmaya başladılar ama kulaklarım duyamayacak kadar tıkanmıştı.

"Bana... bir dakika ver," diye soluk soluğa bağırdım, üstümdeki zırhı çıkarmaya çalışıyor ve çoğunlukla başaramıyordum.

Bana yardım edene kadar ve sonra ana odanın dışındaki bir oyukta bulunan duşa girmem için bana biraz daha yardım edene kadar.

Banyo, eğer öyle denebilirse, küçüktü ve duş daha da küçüktü. İki kişi için inşa edilmediği için de sıkışık. Ama şikayet etmek istemedim, Özellikle de yeni banyo arkadaşım beni iğrenç saçlarımı sabunlamaya başladığında.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım, yüzümü suya döndüm ve tüm o karşı vurmasına izin vermek. Alphonse ve ben dışarıda birkaç dakikadan fazla kalmamış olsak da kendimi kil maskesi takmış gibi hissediyordum. Ama şanslıydım ki Zırh giyyordu ve çıplak kısımların çoğunu çamur kaplıyordu, çünkü korunmayan birkaç bölge...

Lanet olsun! Her yerim acıyordu; su, etimin koptuğu yerlere her çarptığında ısıracı bir acı hissediyordum.

Ve bunlardan çok vardı, çünkü zırhım Son zamanlarda dövölüyordu ve artık tam olarak oturmuyordu. Boşluklardan birinin olduğu yerde, kaba, kırmızı bir et çizgisi o noktayı işaretliyordu.

İzler, küçük bir kırbacın kirpikleri gibi vücudumu çaprazlama kesiyordu. Ama Pritkin'in parmakları kafa derimde nazik ve yatıştırıcıydı, saçlarımın onu koruduğunu tahmin ediyordum çünkü neredeyse acımayan tek yer orasıydı. Tanrım, bu iyi hissettirdi!

Bir süre sonra vücudum sakinleşmeye karar verdi, nabzım normale döndü ve zihnimdeki yarış durdu. O yetenekli parmaklar görevini yerine getiremediğini kanıtlarken, su yaralarımı dindirdi; o

bir masöz olmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır hissettiğim en iyi şeydi ve günlerce olmasa bile saatlerce bu şekilde mutlu bir şekilde kalabilirdim.

Ama suyun çölde ne kadar dayanacağını ya da neler olup bittiğini bilmeden daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Rosier," diye mırıldandım
sonunda. "Gördüm."

Acımasızdı.

"Ama seni gördü mü?" Yüzümü Pritkin'e döndüm, hâlâ bir çamur canavarına benziyordu, yüzü ve saçları spreyin kiri gevşetmesiyle çamurla kaplanmıştı. Yine de söz konusu saçlar bir şekilde hâlâ yıldızlara uzanıyordu, bu da genellikle sihrinin arttığına bir işaretiydi. Mağaradaki savaş büyücüleri de sanki parmaklarını prize sokmuşlar gibi öyle görünüyorlardı.

Ama ürkmüş gibi değil, kızmış gibi görünüyordu. Dokunuşunun ne kadar nazik olduğuyla garip bir tezat oluşturunca ama vücudunun her hattındaki gerginlik ve yüzünde kopan fırtına inkâr edilemezdi. Buna bir de tehlikenin sona ermiş olmasına rağmen vahşi saçlarının hâlâ sakinleşmemiş olması eklenince...

Evet, bu eğlenceli olacaktı.

Ve hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. Tahminimce, benim hayatta ve iyi olduğumdan emin olmak istemişti. beni . Ve tüm bunları kimin başlattığını düşünürsek, bu çok zengindi!

"Hayır," dedi sertçe. "O senin çağırdığın tanrılardan kaçmakla meşguldü!"

"Pritkin-"

"Yarı tanrılar bugünlerde iyi bir yemek ve o piçler doğrudan size saldırdı! Ne *düşünüyordun*, o *şeyleri* kasten tuzağa *düşürerek* -"

"Caleb'e ulaşmamız gerekiyordu ve seni bulamadık-"

"Yerinde kalsaydın seni bulacaktım!"

Bu cüretkârlık karşısında gözlerimi kırptım çünkü gözlerime sabun damlıyordu. "Kaçıp giden sensin."

"Ben de sana beni beklemeni söyledim. Caleb'i serbest bırakıp sana dönecektim-"

Ona baktım. "Hiçbir şey söylemedin! Ve sen Jonas'ı ve diğerlerini bırakıp gideceğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"O zaman onlardan haberim yoktu!"

"-Öldü mü? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen de onların peşinden giderdin, neredeyse hiç büyü ve destek olmadan-"

"Destegi yokmuş gibi mi göründü?" Yeşil gözler vahşiydi. "Ve sen *tanrıları* çağırdın!"

Ona baktım, ellerim kalçamdaydı, bu da dirseğimi düşün dar sınırlarına çarpmamaya neden oldu, ama umursamadım. "Ne olduğunu bilseydim farklı davranabilirdim.

Planlama," diye . "Ama tek kelime etmeden kaçıp gittin-" "Sana nereye gittiğimi söyledim-"

"Bana hiçbir şey söylemedin! Ve sakın pelerininin engel olduğunu söylemeye kalkma-"

"Pelerinin araya giriyordu," diye ısrar etti piç kurusu inatla. "Siyah ve beyaz büyü birbirine karışmaz ve sen onu taktığında"

"*Yirmi dakika*, Pritkin. Ben ve cadıların o korkunç şeyleri bulup çıkarmamız ve takmamız bu kadar uzun sürdü. Yirmi dakika ve ben seninle iletişime geçmeye çalışıyordum. ama cevap verme zahmetine girmedin-" "Bilerek cevap vermedim-"

"Demek itiraf ediyorsun!"

"İfade ediyorum," diye tersledi, yeşil gözleri sert ve öfkeliydi. "O sinyali, seni öldürmek için kullanabilecek insanlarla birlikteydin.

Beni takip ettin ve ben bunu istemedim! Bununla uğraşırken bir süreliğine güvende olmanı istedim ama yine de beni takip ettiğini fark ettiğimde nereye gidiyorsun?"

"Başka bir lanet düş bulmak için!"

Beni geri çekti. "Başka yok. Bizi yerleştirmek için bu odadan bir Sıhhiye Erini çıkarmak zorunda ."

"O zaman kirli kalacağım!" Saçmalıyordum ama o anda umurumda değildi. "Ne zaman gerçeği kabul edeceksin?"

"Peki gerçeklik nedir?" Kollarımı kavuşturmam iyiye işaret değildi ama o anda bunu umursamayacak kadar öfkeliydim.

"Senin işin artık beni korumak değil. Herkesi, tüm lanet dünyayı korumak ve sadece bir kişiye odaklanırsan bunu yapamazsın!"

"Pot, kettle."

"Ne?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun," dedi, kaşlarını . "Sen de aynı şeyi yapıyorsun. Beni kurtarmaya çalışırken kendini o lanet olası fey kampında buldun!"

Ve lanet olsun, yine aynı şeye döndük!

Benim ve Pritkin'in de rüyalarını *süsleyen* kamp, sanırım, çünkü *bu konuyu hiç açmıyordu*.

Aeslynn'e aitti. Tanrıları geri getirmeye çalışan fey kralıydı ve sanırım başarılı da olmuştu. Planının bir parçası da Pritkin'i kaçırp askeri kamplarından birinde tutmaktı ve Mircea da bu yolculuğa eşlik etmişti.

hayatta kalmak.

Ben de peşlerinden gittim. Onları dışarı çıkardım ama bunun bedeli vardı; bir süre sadist canavarların elinde esir kalmamı gerektiren bir bedel. Buna karşılık, Pritkin ve Mircea beni kurtarmaya yardım etmişlerdi, ancak tüm bu olanlar bende yara izleri bırakmıştı.

O kadar ki bunu şimdi düşünmek istemiyordum; asla düşünmek istemiyordum.

Ve Pritkin bunu biliyordu. Yüzümde kayıtlı olan her neyse, taktik değiştirmesine ve farklı bir yöne sapmasına neden oldu. Ama daha iyi bir yöne değil.

"Bu gece peşimden gelerek ve neredeyse kendini öldürterek bunu tekrar kanıtladın," dedi daha sessiz bir şekilde.

"Kaçıp gitmeseydin bunu yapmazdım!" Sessiz değildim çünkü o korkunç geceyi hatırlamak, zaten pek de iyi durumda olmayan sinirlerimi tırnaklarımla kazımak gibi .

"Sana güvenebilseydim bunu yapmama gerek kalmazdı."
_"

"Ne yapmak için?"

"Beni dinlemek için! Eskiden bunu nasıl yapacağını bilirdin!"

Ona ve suyun damladığı gerçeği
büyük burnunu sürekli bir akış halinde

Daha az korkunç bir ifade. Her kelimesinde ciddiydi ve bu iyi değildi. Bunların hiçbirisi değildi.

"Eskiden bir barda tarot bakardım ve silahın bir diğerinden ayıramazdım," diye hatırlattım ona. "Artık durumun böyle olmadığından emin oldun. Beni kendin eğittin-"

"Evet, senin *korunman* için. Her ne haltsa onu yapabilesin diye değil!" Bir elini fırlattı, duş duvarına çarptı, ve yaratıcı bir şekilde küfretti. "Silahın olmadığından bahsetmiyorum bile, hoşlanmadıkları bir kavgayla hiç karşılaşmamış bir grup çılgın kadından başka hiçbir şeyin yoktu! Kovanlar delirdi ve ben de seni onlarla bıraktığım için delirdim ve-"

Konuşmaya devam etti, çünkü çoğu zaman oldukça olmasına rağmen, harekete geçtiğinde *bir süre*. Ama kafamın içindeki uğultudan artık onu duyamıyordum. Zeus'la savaştım, diye düşündüm başım dönerek.

Tanrıların babasıyla teke tek dövüştüm ve kazanamam da kaybetmedim de. Ama Pritkin orada değildi; görmemişti. Ve her şeye rağmen, o ısrar etti
Bana cam kırığı gibi davranıyor.

Onu nasıl bilmiyordum.
bunu zaten yapmamıştı, ama bunu çözmem gerekiyordu.

Bu şekilde devam edemeyiz.
" başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güvenmiyorsun," diye araya girdim. "Beni eğitmiş olmana rağmen."

"Sana güveniyorum." Acımasızdı. "Normal bir dövüşte, arkamda herkesten çok senin olmanı tercih ederim. Ama bu normal bir dövüş değil ve sen-"

Aniden durdu, söyleyeceği her neyse hoşuma gitanlamama yetecek kadar.

"Ve ben ne?"

Bir süre bana baktı ama anlaşılan her ne ise söylenmesi gerektiğini düşünüyordu. Zaten uçurumun kenarında olduğumu bildiği halde beni üzme riskini göze alacak kadar. Ama bundan mutlu olmuş gibi görünmüyordu.

"O kampı unutamayan tek kişi ben değilim, Cassie."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

| bir süre sessiz kaldım, oraya gitmek isteyip istemediğimden emin değildim. Aslında, oldukça emindim. Ve gitmedim de. zorunda.

İçimden bir ses duştan çıkıp havluya sarınarak diğer odaya geri dönebileceğimi ve bu sefer gitmeme izin vereceğini söylüyordu. Tek kelime etmezdi.

Çünkü ikimiz de bu konuşmadan kaçınmayı tercih ederiz.

Ama böyle bir şey olsaydı, biz de

İstediğim ve ihtiyacımız olan anlayışı. Çünkü o olmadan kendini öldürtecekti.

Bu yüzden, kötü bir zaman için hazırlandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani o gece ikimiz de yaralandık. Seni koruyamadığım gerçeğiyle yüzleşiyordum, hayır, bundan daha kötüsüyle.

Beceriksizliğim yüzünden

ilk etapta bu karmaşanın içine düşmek-"

"Beceriksiz değildin," dedim, çünkü o beceriksiz değildi.

Şanssızdı.

hiçbirimizin başına gelmedi. Ama görünüşe göre, konuşma sırası bende değildi.

"-ve bu da senin yaralanmana ve neredeyse ölmene neden oldu. Seni korumak için yemin ettim ve seni koruyamadım ve bu her gün içimi kemiriyor. *Her* gün!" Yeşil gözleri çok parlaktı ve neredeyse arkalarında alevler varmış gibi görünüyordu. "Bundan nefret ediyorum, sana anlatabileceğimden çok daha fazla, ama bu başarısızlıkla ne kadar mücadele etsem de-"

"Başarısız olmadın. Beni dışarı

çıkardın-" "Zamanında değil!

Daha önce değil-"

Bir küfürle tekrar ayrıldı ve sonra tekrar küfür etti ve bu sefer bilerek duvara çarptı. Ve yeterince sert

Eğer bir koğuş buradaki toprağı su geçirmez hale getirmek için korumamış olsaydı, onu kırabilirdi. Hâlâ kırmayacağından emin değildim.

Meşhur öfkesi de uçurumun kenarındaymış gibi görünüyordu.

"Pritkin," dedim, alçak sesle ve zorla, ama bunun bir önemi yoktu. "*Seni hayal kırıklığına uğrattım,*" dedi. "Ama düşündüm ki, biz

oradan çıktığını, her şeyin , iyileşmeye başlayabileceğini düşündüm ve bazı açılardan iyileştin de. Benim bile beklediğimden çok daha dirençli oldun ve gücünü biliyorum. Ama bu bir sorun haline geldi, değil mi?"

"Ne oldu?" Dedim, kafam karışmıştı. Bu konuşma beklediğim gibi gitmiyordu.

"*Gücünüz.* Sizin durumunuzdaki çoğu insan bir topun içine kıvrılır ve Tanrı bilir ne kadar süre işlevsiz kalırdı. Ve bu geçerli bir sebep olurdu.

Cevap ver! Ama sen değil.

"Sen tam tersini yaptın. Birkaç gün sonra *Zeus*'la başa baş *gidiyordun-*"

"Başka seçeneğim yoktu!"

"Belki de değildir," o rahatsız edici gözler sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Orada olmadığım için bilemiyorum. Ama bu gece bir tane vardı ve sen ne yaptın?"

Tekrar konuşmaya çalıştım ama o devam ediyordu. Her ne kadar bu konuşmadan benden daha fazla keyif alıyor gibi görünmese de, konuşmaya kararlıydı. Bazen Pritkin'in inatçılığı tam bir baş belası olabiliyordu.

"Tehlikeye doğru koştun, bir şekilde karanlık büyücülerin en karanlığından oluşan bir kalabalığın arasından geçtin ve sonra Caleb'e ulaşma ihtimalinin düşük olduğunu görünce neyi seçtin? Geride kalıp, yolumdan çekilip, bana güvenmek mi? Müttefiklerini kullanarak kurtarma girişiminde bulunmayı mı? bir sapmaya neden olmak? Makul bir riskle herhangi bir girişimde bulunmak mı?"

"Hayır." Kelimenin kendisi bile öfkeyle titreşiyordu. "Bunun yerine, *yüz fit yüksekliğinde bir şenlik* ateşi yaktın, kasıtlı olarak

Midlands'daki herhangi bir tanrının dikkatini çekecek kadar!
Tıpkı Zara ile düello yaptığın ve bundan zevk alıyormuş gibi
göründüğün gibi.

kaçmaya çalışmak yerine-"

"Peki bunu nasıl yapmam gerekiyordu?" Ben talep ettim.

"Köşeye sıkışmıştık-"

"Ben de kendime bunu söyledim çünkü
inanmak istedim. Ama bu gece değildin. Olduğun yerde
kalabilirdin-"

"Senin için endişelendim-"

"Yani *tanrıları mı*

çağırıyorsun?"

Bu noktaya odaklanmış gibiydi.

"Kendiniz söylediniz. Dikkatimizi dağıtacak bir şeye
ihtiyacımız vardı. Ben bir tane sağladım."

Pritkin bana baktı. "Evet, mümkün olan en tehlikeli, en üst
düzey olanı!"

"Aksine mi?" Kollarımı kavuşturduğumu ve duruşumun
onun bir dakika önceki duruşunu yansıttığını fark ettim, oysa
o şu anda çok daha hareketliydi.

"*Bir şey var mı?*" ellerini duvarların izin verdiği ölçüde
salladı. "Cadıları kullanabilirdin; Tanrı biliyor ya, kavga
çıkarmak için bahaneye bayılırlar! Orası büyücülerle doluydu;
onların yaratıklarından bazılarını çalıp ortalığı kasıp
kavurmalarını sağlayabilirdiniz. Babam oradaydı, o lanet olası
tepeden emirler yağırdırıyordu.

"Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun."

"Yani *tanrıları mı*

çağırıyorsun?" "Şunu

söylemeyi kes!"

"Birinin bunu söylemesi lazım! Sanki birisinin senin sürekli
korkunç riskler aldığını söylemesi gerekiyormuş gibi-"

"Ben-"

"Cehennem gibi! Eskiden tehlikeden saklanırdın ve haklı
olarak-"

"Hâlâ saklanıyorum. Ben her saklanırım. Zara'nın evindeki
portaldan çıktığımızda neredeyse bizi yakalayacak olan o
şeyden saklandım.

."

"Evet, sen bitkin ve yarı boğulmuşken. I
acaba şimdi ne yapardınız?"

Neyin değiştiğini düşündüğünü merak ediyordum, çünkü
hâlâ boş boş oturuyordum, üstelik hâlâ kirliydim, çünkü biri bana
bağarmakla meşgul olduğu için yıkanmama izin vermiyordu.

"Aynı şey," diye başladım ama yine sözüm kesildi.

"Saçmalık!"

Ve tamam, sinirlenmeye başlamıştım. "İhtiyacım
olduğunda saklanıyorum ve savaşıyorum," dedim ona kısaca.
"Ama artık ilk içgüdüm her zaman kaçmak değil. Her zaman
işe yaramadı ve bundan yoruldum-"

"Ben de korkuyorum!" diye parladı yeşil gözleri. "Travmanla
baş çıkarmak için kendine güçlü ve yenilmez olduğunu
kanıtlamaya çalışmandan korktuğum gibi.

kimse sana zarar

veremez-"

"Saçmalık."

"-bir sürü insan bunu yapabilirken ve yapacakken, yarım bir
şans verildiğinde. Sen bir yarı-tanrısın Cassie, ama bu seni
zarar görmez yapmaz!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerimi ona diktim.
Kendimi nadiren savunmasız hissederdim!

"Bence sen kendine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorsun ve bu
süreçte-"

"Yani bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmediğim diğer herkes!" Öfkeyle bir elini saçlarında
gezdirdi. Sonra çamur içinde geri döndüğünde kaşlarını çatı.
Kütleyi duvara fırlattı ve beni omuzlarımdan tuttu. "Beni dinle.
Yapamayacağımı biliyorum.

O gece neler yaşadığınızı ve asla yaşayamayacağınızı,
iyileşmek için zamanınız olmadığını, dünyanın size asla zaman
tanımadığını anlayın-"

"Daha fazla zamana ihtiyacım yok."

"Sanırım biliyorsunuz," dedi düz bir sesle. "Ama elimizde
değil. Tanrılar geri döndüğünü henüz bilmiyor olabilirler, ama
anlayacaklar; Zeus . Anladığında da senin için gelecek.

Yapacağımız şeyi hızlı bir şekilde yapmalıyız ve bu da sessizce, kurnazca, dikkat çekmeden herkesin bakışları altında kaymak, tanrıların geride bıraktığı beyin ölümü gerçekleşmiş piçler için bir çılgınlık yapmamak anlamına geliyor! Yapar mısın?

Anladın mı?"

"Tabii ki biliyorum! Buraya geldikten kısa bir süre sonra Bodil'e de aynı şeyi söyledim!"

"O zaman bu gece ne oldu?"

Bir saniye bekledim çünkü içimden bir ses bu cevabı doğru almam gerektiğini söylüyordu. Ama gerçek şu ki, Hail O sırada aklıma gelen tek şey Mary'ydi, muhtemelen karşılanmayacaktı. Gerçeğin geri kalanı da, yani üçünü birden beklemediğim de öyle.

Ya da geri , yani kavga etmek istediğimi. Bu son düşünce beni şaşırttı, çünkü bunu beklemiyordum.

Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok yankı uyandırıyor. Bu dünyaya geri döndüğümde, karaya vurmuş bir balık gibi Dünya kıyılarına vurduğumda, evimin neredeyse tanınmaz halde olduğunu gördüğümde bitkin, korkmuş ve yarı ölüydüm. Ve o zamandan beri öfkem büyüyordu, koşullar tarafından bastırılmış ve kabul edilmemişti ama yine de oradaydı.

Gururu ve acımasızlığıyla kendi dünyasının yok olmasına ve benim dünyamın enkaz haline gelmesine neden olan o aptal Aeslynn'e duyulan öfke.

Tanrıların artıklarından, zaten ölmekte olan bir dünyayı mahvetmeleri için bıraktıkları akılsız yaratıklardan saklanmak zorunda kaldığım için öfke. Ve diğer insanların yarattığı her şeyin mahvolmasına yardım eden, kendileri hiçbir şey inşa etmeyen, hiçbir şey için çalışmayan, işe yaramaz hayatları boyunca kimseye yardım etmeyen ama öldürülmesine yardım ettikleri bir dünyanın cesedinden beslenmek için kurtçuklar gibi ortaya çıkan Kara Çember'e karşı tiksinti ve kaynayan bir kızgınlık!

Ve sonra Caleb'ı gördüm.

O sadece Pritkin'in arkadaşı değildi; benim de arkadaşımdı. Ve gün boyu olduğu gibi sadık ve tüm savaş büyücüleri gibi özverili olması gerekirdi, ama nadiren olurdu. Karısı yoktu, çocuğu yoktu.

kadarıyla, ömür boyu hizmet etmekten başka bir şey yapmadı ve bu ona ne kazandırdı?

Dünyası parçalandığında ne düşünmüştü? O ve diğer kardeşleri daha yola çıkmadan kaybetmeye mahkûm olduklarını bilerek savaşa girdiklerinde? Etrafında tanıdığı herkes ölürken ve kurtçuklar şişmanlayıp cesurlaşırken, onu elli yıl boyunca ayakta tutan neydi?

Dünya'dan geriye ne kalmıştı?

Peki ona, o tek iyi adama ne *yapmışlardı*?

Evet, düşmüştüm ama aynı zamanda öfkeliydim de, öyle ki damarlarımda asit gibi yanmıştı. Bütün

O kabus gibi kasabadan geçerken, o poz veren "kutsal adamın" önünde diz çökmek zorunda kaldığımda, Caleb'i gördüğümde, neredeyse

Tanınmaz hale gelip bir hayvan gibi kafese , gerçek hayvanların onun etrafında içki içip eğlendiklerine, yaptıklarına güldüklerine tanıklık etmek zorunda kaldığımda, inşa ediyordum.

Hepsinin *yanışını* izlemek bir tanrıçanın, annemin öfkesi.

"Cassie?"

"Zara'ya göre tanrılar o bölgede düzenli olarak avlanmıyormuş," dediğimi duydum. "Kara Çember oraya yerleşti Çünkü ıssız olması gerekiyor ve çoğunlukla yeraltında kalıyorlar. Ayrıca, yerel halk koğuşlar ve diğer şeyler için bazı küçük seviye büyüler kullanıyor ve bu onları koruyor."

"O zaman neden orada olacağını düşünmediğiniz yaratıklara sinyal verdiniz?"

Çünkü öyle olmasını umuyordum, söylemedim. "Herkes onlardan korkuyor, bu yüzden eğer birinin o sinyali görüp gelme ihtimali olduğunu düşündülerse-"

"Dağılacaklarını mı düşündün?"

" gibi bir şey," dedim eşit bir şekilde. "Etrafta fazla büyücü vardı ve hepsini alt edemezdik ve dediğin gibi, dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız vardı..."

"Bir dikkat dağıtma!" Pritkin inanamayarak başını salladı ve sonra gözleri kısıldı.

Çünkü o aptal değil ve beni tanıyor.

"Sana doğru koştüğümde," dedi yavaşça. "Acele etmemi söyledin çünkü az önce bir tanrı çağırmıştın. Dikkat dağıttığından değil."

Evet, bu... uygunsuzdu. "Şey, bu olası bir sonuçtu-"

"Cassie!"

"Kızgındım, mı?" O berrak yeşil gözlere bakarak söyledim ve yalan söylemeyi sevmediğim için kırıldım, Özellikle de ona. O, kötüler denizindeki bir başka iyi adamdı ve ona bundan daha fazlasını borçluydum. Ona borçluydum. her şeyi. "Ve ben üç beklemiyordum. Ama *işe yaradı*."

"Bu sefer! Peki ya bir sonraki? Ne hakkında-"

"Ben de en az senin kadar bilmiyorum!" Dedim, çünkü madem dürüstlük istiyordu, biraz dürüstlüğe ne dersiniz?

"Burada değil, artık değil! Dünya tepetaklak oldu ve onu bu hale getiren piçler işleri yönetiyor. Onları gördünüz mü? Caleb ve Jonas'a yaptıklarına nasıl güldüklerini gördün mü?"

"Gördüm." Çenesi gerilmişti. "Onlara zarar vermek istedin. Biliyorum; ben de aynı şeyi hissettim."

"Hissettin-" Şaşırmıştım; neden bilmiyorum. Belki de bilinen öfkesine rağmen, Caleb'in o yolda sürüklenişini izlerken yüzü ifadesiz olduğu içindir. Bir şey hissettiyse bile belli etmemişti.

Tek kelime etmeden peşinden gitmesi dışında, diye düşündüm kuru bir şekilde.

Yutkundum. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım-" düşmanlarımı parçalayıp kanlı ağızlarına tıkmak için tanrıları çağırdım "-bunu yapmamalıydım. Ama zamanımız tükeniyordu ve herkes bana bakıyordu ve tek düşünebildiğim buydu."

Pritkin de bana baktı çünkü yemiyordu.

0.

"Ben bir stratejist değilim!" Öfkeyle söyledim. "Buraya kadar geldim

İçgüdülerim, şansım ve yanımda bana yardım edecek insanların olması sayesinde. Ama sen gitmiştin ve Caleb'i orada bırakamazdım. O benim de arkadaşım!"

"İkimiz de onu bırakmalıydık," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle. "Burada öncelikli olan o değil ve eğer başarılı olursak, bunların hiçbirisi onun ya da diğerlerinin başına gelmemiş olacak. Ve eğer başarısız olursak..."

Hiçbir şeyin önemi olmayacak çünkü kim yaşamak ister ki? Cümlesini bitirmedi ama yine de aramızdaki havada asılı kaldı.

"Ama bunu unuttum," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Ve seni yalnız bıraktım, özür dilerim." Bir elini yüzünde gezdirdi, çamuru etrafa bulaştırıyor. "Pek çok şey için özür dilerim." "Sen yanlış bir şey yapmadın." Elimi onun elinin üzerine koydum. Kolunu. "Bizi oradan sen çıkardın."

"Evet, seni bu işe bulaştırdıktan sonra bu konuda iyi görünüyorum!" Çok vahşiceydi.

"Her iki seferde de yanlış bir şey yapmadın," dedim daha güçlü bir şekilde. "Ben çocuk değilim, Pritkin. Kendi kararlarımı kendim veririm.

-Ve kendi hatalarım."

"Ama onları burada yapamazsın. İkimiz de yapamayız. Ve Bu sefer bir şekilde paçayı kurtarmış olmamız bu gerçeği değiştirmiyor."

"Biliyorum."

"mi?" Çenemi yukarı kaldırıp gözlerime baktı. Gördükleri pek hoşuna gitmemiş gibiydi. "Hepsini, acıyı, stresi, yorgunluğu ve dehşeti içine atamazsın, Farklı şekillerde ortaya çıkmaya başlayana kadar hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmak."

"Ben bunu yapmam-"

"Bunu *her zaman* yaparsınız. Bazen de işe yaramasını sağlıyorsun. Ama bununla başa çıkamıyorsun. Ve bunun ortaya çıkış şekli seni tehlikeye atıyor. Ya bir dahaki sefere içinden çıkamayacağın bir duruma düşersen?"

Suçlu, kızgın ve gururlu hissederek -çünkü kötü de olsa işe yaramıştı- ve sinirlenerek çekildim. çünkü hala anlamadı.

"Tam olarak neyi değiştireceğini düşünüyorsun?" Ben talep ettim. "Ben artık Pythia değilim. *O güce sahip değilim.* Bu beni senden, Alphonse'dan ya da Bodil'den daha önemli yapmaz- Belki Bodil'den daha az, çünkü o olmasaydı biz burada olamazdık. _"

"Ya da senin için." Birden öfkesi boşaldı, garip bir şekilde içi boşalmış ve neredeyse... savunmasız görünüyordu. "Ya da senin için," diye tekrarladı ve beni kendine çekti. ikimizin de hala kirli olduğu gerçeğini.

Bu bir sürprizdi çünkü artık bana vermediği bir dövüş için heyecanlanmışım ama nedense günlerdir ilk kez rahatladığımı hissettim. Ellerim refleks olarak onu sıkıca kavradı ve ben söylediğimde bile bırakmayı reddetti. Dövüşmek istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı, yoksa aynı şey olmaya devam edecekti.

"Bana öncelik veremezsin," dedim usulca. "Eğer Zara o düelloda beni öldürseydi, sen de ölecektin. Senden istediğim gibi bağlantıyı kesmedin."

"Mircea aklımın bir köşesindeydi ve yardım edebileceğini söylüyordu. Bağlantıya ihtiyacı vardı."

"Peki ya ?" Gözlerini görebilmek için geri çekildim. "İstediğin gibi yapardım."

Sesi sabitti ama yeşil bakışları bir anlığına benimkilerden uzaklaşıp geri döndü ve zaten yüksek olan rengi yüzüne daha da yayıldı. Dürüst olmak gerekirse daha iyisini yapmışım ve boktan bir yalancıydım. Sanırım düşüncelerim yüzümden okunuyordu çünkü aniden patladı.

"Cassie, ne bekliyordun? Bu Allah'ın belası cehennem çukurunda ölmene izin vermem için mi? Ya da daha kötüsü, bunun *için* ölmeni ve sonra geri dönmek zorunda kalmamı-"

Sözünü kesti ve bana tekrar sarıldı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. İzin veremem!"

"Yapmak zorundasın, yoksa birbirimizi öldürtmemeye çalışarak birbirimizi . Bu gece ne yaptığını bilmiyordum; sen de benim ne yaptığımı bilmiyordun. Böyle devam edemeyiz. Cadılar Vegas'ın şimdiye kadar gördüklerimizden on kat daha kötü olduğunu söylüyor. Eğer ikimiz *de gezegenden* çok birbirimizi kurtarmak için endişelenirsek bunu atlatabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Pritkin gezegen hakkında kaba bir şeyler söyledi ve tekrar duvara çarpacakmış gibi baktı. Ama haklı olduğumu biliyordu, tıpkı benim de ondan şüphelenmeye başladığım gibi. O lanet kamp onu aşırı temkinli yapmış ve beni de Revengebot 2000'e dönüştürmüştü ve ikisi de iyi değildi.

"Öfkemi bırakmalıyım," dedim. "Tıpkı senin korkunu bırakman gibi. Yoksa bunu atlatamayız."

"Yani ölmene izin mi vereceğim?" Sesi kısıktı.

"Eğer birlikte çalışırsak, belki buna kalmaz. Ama iş oraya gelirse... evet. Sen yaparsın."

"Peki ya tersi? En kötüsü olursa gitmeme izin verecek misiniz?"

Ona baktım. Ve yaptığının aksine, gözlerini tuttum. "Tutacağım."

Ve bir kez daha, sevdiğim garip, değişken adam beni şaşırttı. "O zaman daha önce yanılmışsın," dedi, kirli alnımı öperdi. "Sen Pythia' sın. Ve benden daha güçlüsün."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Bu bir cevap değildi, ama Pritkin'i bu gece, bugün ya da yarın onu daha fazla zorlayamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum.

ne olursa olsun, yardımcı olmazdı. Aksine, bu sadece onu daha inatçı, beni de daha gergin yapacaktı çünkü kavga etmek istemiyordum. Ona sarılmak ve bütün bu günü unutmak istiyordum!

Bu yüzden işleri şimdilik oluruna bıraktım, hala elinde tuttuğu sabunlu bezi aldım ve sıcak su bitmeden önce kendimi temizlemeye başladım.

Biraz uğraşmam gerekti. Ama çoğunu temizlemeyi başardım. ek yerlerinden derime yapışmış olanlar dışında kalan kiri temizledim. Sonra döndüğümde onu hâlâ kilden bir heykel gibi orada dururken buldum; erimekte olan bir heykel, çünkü su felaketi yumuşatmıştı ama henüz pek bir şey yapamadı.

Teklif ettiğim ertelemeyi kabul edip etmeyeceğine ya da konuşmaya devam edip etmeyeceğine karar verememiş gibi görünüyordu, ben de ona yardım etmeye karar verdim.

"Dizlerinin üzerine çök," dedim ve karşılığında pis, kalkık bir kaş aldım.

Ama o güçlü beden yavaşça yere yığıldı, Başka koşullar altında kalbimin biraz çarpmasına neden olacak bir şey, ama bu koşullarda... Tanrım! Sorun düşündüğümde de kötüydü. Sanki çamurdan yapılmış gibiydi!

Sonunda o kirin bir kısmını temizlediğimde, benimkiyle aynı yırtıkları buldum, ama çok daha kötüsünü. Alt tarafı çoğunlukla iyiydi, çünkü giydiği fey pantolonu

görüldüğünden daha sağlamdı ve kumun çoğunu engellemiştir. Ama gövdesi...

"Kahretsin," dedim usulca. Küçük kırmızı çizgiler vücudunu o kadar kalın bir şekilde ve çaprazlıyordu ki sanki ekose bir gömlek giymiş gibi görünüyordu. İzlerin çoğu durmuştu Kanıyordu ama çığ ve kızgın görünüyordu ve muhtemelen çok acıyordu. Ve çok daha kötü acıtmak üzereydiler.

"Sabun yakacak," diye uyardım.

"İyileştirici özellikleri var," dedi, gözleri kapalıydı ve yüzü sanki bundan zevk alıyormuş gibi spreye dönüktü. Belki de öyleydi.

Birisi onunla ilgilenmeyeli ne kadar olmuştu? Merak ettim. Genelde o benimle ilgilenirdi ama ortaklık tek yönlü olmazdı. Nasıl yapacağımdan emin olmasam da ona karşılık vermenin zamanı gelmişti.

Çekingen bir şekilde başladım ama kumun bir kısmı yaraların içine gömülmüştü. Onu çıkarmak muhtemelen canını yakacaktı ama o oradayken iyileşemezdi. Lanet olsun, Çember'in Hoş geldin paspası çok sertti!

Sanırım çoğu savaş büyücüsünün kalkanı olması beklenirdi ama Pritkin'inki hiç olmayınca başarısız olmuştu, bana o çılgın kurtarmada ne kadar güçsüz olduğunu gösterdi. Bu beni yeniden çılgına çevirdi ama çalışmaya devam ettim, mümkün olduğunca nazik davrandım ve kiri hatlardan çıkarmak için bolca sabun kullandım. Ve nasıl olduğunu merak ettim. tüm o iblisleri çağırmayı başarmıştı.

"Bu yüzden bitkinim," dedi sorduğumda. "Bunun Zara'da bana yardımcı olduğunu sanıyordum."

"O da var. Ama vücudum büyüyü hızla yeniliyor ve iblisleri çağırmak zor değil."

"Şimdi bile mi?" Sırtından başlamak için eğilerek sordum.

"Diğer yarınız kayıpken mi?"

"Ben hala Rosier'in oğluyum ve o da hala bir konsey üyesi - muhtemelen. Her halükarda, yardım istediğimde herhangi bir tartışmayla karşılaşmadım."

"Belki de o şeyler, periler, onu doğrulamak için çağırmışlardır? O da onlara size yardım etmelerini söylemiş ve sonra da koşarak sizi bulmaya gelmiş olabilir mi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı Pritkin, dalgın görünüyordu. Belki de göğsüm yüzünde olduğu içindir, diye düşündüm ve gözlerimi devirdim. İblis olsun ya da olmasın, bazı şeyler asla değişmez.

"Ama onunla iletişim kurmadınız?" Emin olmak için sordum. Çünkü Rosier yardım etmek için orada olsaydı, belki de...

Aslında ne yapabileceğini bilmiyordum. Oğlunu ve hatta belki beni kurtarmak için kendini riske atabilirdi, çünkü Pritkin bensiz gitmezdi. Fakat

Bu kurtarma karşılığında bizden ne istemiş olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Cehennemde hiçbir şey bedava değildi.

Pritkin kuru bir sesle, "Sen de öyle," dedi.

"Yani ondan yardım istememiz gerektiğini düşünmüyor musun?" Dedim. Çünkü Pritkin'in sevgili yaşlı babası tam bir jokerdi ama oğlunu çok severdi. Hiçbir şey olmasa bile bundan emindim.

Başka. Ve şu anda bulabileceğimiz tüm müttefikler işimize yarayabilirdi. "Hayır," dedi.

"Anladığım kadarıyla... sorunlu ," dedim, bacaklarını keseleyebilmek için onu ayağa kaldırırken. Bacakları nasıl bu kadar

aslında kirli olan şeylerle kaplandıklarında

Tüplü pantolon mu? "Ama eğer Çember Vegas'ta olacak kadar güçlü olsaydı, Vegas'ta olurdu, burada değil. Ve Stratford'da asılmak üzere değillerdi! Tekrar düşünmemiz gerekebilir."

Pritkin, "İblis konseyinin muhtemelen birçok üyesini ve ordularının çoğunu kaybettiğini de göz önünde bulundurmalıyız," diye hatırlattı. "Hazırladıkları hain planlarda bizi de kullanmak isteyeceklerdir.

muhtemelen birimizin ya da ikimizin ölümüne neden olur. En iyi zamanlarda bile onlara güvenmiyorum, ama özellikle de arkaları dönükken.

duvara."

"Ama ortak bir nedenimiz var. GemiŖe dönmemizi ve tüm bunları deėiŖtirmemizi istemek için herkesten çok nedenleri var!"

Ama Pritkin çoktan baŖını sallamaya baŖlamıŖtı. "Bazıları yle dŖnyor. Diğerleri kaostan kazançlı ıkmıŖ olabilir ve muhtemelen bize karŖı çıkacak kadar farklı hissediyor olabilir."

"Bize *karŖı çıkmak* mı?"

Sesim hissettiğim kadar öfkeli ıkmıŖ olmalı ki hafifçe gülümsedi. "Bu sektörde yükselme Ŗansı çok az. Cehennemler, sorumluların sık sık ölmediği ve bir sonraki nesle yol açtığı yerlerdir. Tanrılar en güçlüleri avlarken böyle bir sarsıntı fırsat yaratır. Ve sonuç olarak yükselenler, dŖmanlarından nefret etseler de, zincirlerine geri dönmek istemeyeceklerdir."

"Zincirler yenmekten daha iyidir!"

"Buna inansaydın Ŗu anda burada olmazdın," dedi kuru bir sesle, "iblis lordları da aynı fikirde. Sonuna kadar savaŖacaklar ama bu savaŖırken birbirleriyle de savaŖmayacakları anlamına gelmiyor."

Harika.

"Ama Adra -o konseyin baŖı-"

Pritkin beni ayağa kaldırdı.

Henüz bitmedi. "Ve senin neler yapabileceğini çok iyi biliyor, bu yüzden sana karŖı bu kadar dostça davrandı. Evet, zgnm ama bu senin kazanan kiŖiliėin değildi."

"Komik."

"İblisler güce çekilirler ve sen de çoğunun sahip olduğundan daha fazlasına sahipsin," diye dzelitti ben hatırlatamadan. "Ve muhtemelen senden sonra Rhea'ya miras kaldı. Sence ona çoktan ya da ittifak teklif eden bir elçi gndermemiŖ olması için en ufak bir Ŗans var mı?"

Ve tamam, heyecanlanmaya baŖladım çünkü hayır, bunu dŖnmemiŖtim. Ama mantıklı geliyordu, yani zaten birlikte alıŖıyor olabilirlerdi. Belki de bildiğimizden daha fazla müttefikimiz vardı! Belki-

"Ve sence bu işe , dünya hala böyle görünür müydü?" diye ekledi usulca, balonumu yerden kalkamadan söndürerek.

"Güce erişimi olsaydı ona yardım ederdi," dedim. "Ya da onu tanıyorsam, gücü kendisi kullanırdı."

"Ama yapmadı."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Tanrıların bir şey yaptığını , değil mi?" diye sordum. "Onu bir şekilde kilitledi, ona erişmesini engelledi. Ve beni aramasını engelledi çünkü şimdiye kadar burada olduğumu biliyor olmalı."

"Sanırım bir tür sorun var, evet."

"Yani boşa kürek mi çekiyoruz? Ona ulaşırsak bile kazanamayacağımız bir kovalamaca mı?" Bu düşünce o kadar korkunçtu ki beynim hemen ondan uzaklaştı. Çünkü bu durumda ne halt ediyorduk ki?

"Sanırım..." bir an durakladı. "Sanırım Rhea senin geldiğini biliyor. O sadece Pythia değil, aynı zamanda güçlü bir durugörü uzmanı. Ve senin dönüşün onun için en büyük Tanrılar geldiğinden beri Dünya'da olan her şey. Burada olduğunu bilmeli.

"Belki de seni bekliyordur."

Bir umut dalgası hissettim, hemen ardından saf bir hayal kırıklığı dalgası . Onun sesini duymak istedim. telefon edip onu aramak, neler olduğunu ve nerede inanılmaz derecede yanlış yaptığımızı sormak istedim. Ama dünyanın durumuna bakılırsa, telefonların hala çalıştığından şüpheliydim. Çalışıyor!

Ya da başka bir şey.

"Ona ulaşmalıyız," dedim. "Ne kadar zor olursa olsun öyle." Dünyasının yıkıntıları arasında elli yıl dayanmış olan tanrıça Faerie'nin bize söylediği buydu. Her ne kadar son zamanlarda pek bir şey göremese de, krallığına hapsolmuş ve yavaş yavaş hayatı alınmış olsa da, yine de en iyi planımız buydu.

Dayan Rhea, diye düşündüm hararetle; geliyorum.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Pritkin ve hiç tereddüt etmediği için gözlerim doldu. Her şey en kötü durumdayken bile

Olabildiğince berbat ve tüm dünya bize karşıyken o bir kaya gibiydi.

Ya da numara yapmakta çok iyiydi.

Gözlerimin hissettim ve saklamak için başımı spreyn içine eğdim. Ama o gördü ve yanağımı avucunun içine alırken başparmağıyla tek bir damla gözyaşının izini sürdü.

Bu iyi bir şey değildi çünkü Pythias ağlamazdı, en azından kimsenin görebileceği bir yerde.

"Henüz işimiz bitmedi," dedim kısık sesle ve başladığım işi bitirmeye kararlı bir şekilde onu dizlerinin üzerine ittim.

"Cildim budanıyor," diye itiraz etti.

"Yaşayacaksın. Neredeyiz peki?" O berbat, berbat saçları köpürtürken konuyu değiştirerek sordum.

"Sahra. Çember yıllar önce eskisini kaybettikten sonra burada yeni karargâh kurdu. Faheem, yerel büyücülerden biri, yolda bana anlattı."

"Madem buraya yerleştiler, o zaman neden

Stratford'daydılar?

Neden Jonas'tı?"

"İyileştikten sonra bunu niyetindeyim. Fazla konuşma fırsatımız olmadı."

Hayır, öyle tahmin etmemiştim. Ve artık bunu yapmak istiyor gibi görünmüyordu. Anlayabiliyordum.

Bazen iyi bir sohbet havayı yumuşatmaya yardımcı oluyordu, ama bazen, son zamanlarda çoğu zaman, her şeyi daha da bunaltıcı hissettiriyordu. Sanki başka bir bilgi ya da dünyayı sona erdirecek başka bir karar alsam ben de sona erecekmişim gibi. Parçalara ayrılacak ve kanalizasyondaki kurumuş çamur gibi ufalanacaktım.

Circle'da olup bitenlerle ya da olmamız gereken yerden dünyanın öbür ucunda olduğumuz gerçeğiyle baş edemiyordum. Bir sonraki adımımızı ya da bir adımımız olup olmadığını düşünmek istemiyordum. Hiç düşünmek istemiyordum.

Burada olmaktan, Pritkin'in hayatta ve iyi olmasından ve bizim de burada olmamızdan derinden, gülünç bir şekilde minnettardım.

küçük grup bir arada. Bu dünya hiç bitmeyen bir kâbus gibiydi ve bu küçük duş deliği bir şekilde araya girmiş küçük bir cennet parçasıydı. O da aynı şeyi hissediyor gibiydi.

Kalçalarımı kavrayan eller aniden daha da geriye kaydı ve sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi sıktı. Ve Artık saçlarıyla birlikte çamurdan arınmış olan yüzünde yeni bir stres yaratmıştı.

Zaten sarp olan yüzeyine yivler açılmıştı. Onun yerine, ifadesini başka bir şey ele geçirmişti, bu yüzden

fayanslara doğru geri itilmesine sadece biraz şaşırdı. "Pritkin, yapmamız gereken-" Başladım ve sonra hemen unuttum söylemek üzere olduğum şeyi. "Kapıyı kilitle" gibi bir şey, eğer bir kilidi varsa, ama kelimeler dudaklarıma kadar ulaşamadı.

Çünkü dizlerinin üzerinden kalkmamıştı.

Ve diğer yarısı olmadan bile hâlâ lanet olası karabasan prensi olduğunu kanıtlaması uzun sürmedi. Kendimi küçük duşun kenarlarını tutarken buldum, o... o... o... bir şeye işaret edecek kadar doğru düşünmeye çalışıyordum. Ama artık ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Hımm," dedim gözlerim kafamın içine yuvarlanmadan, dilim dolanmadan ve İngilizce konuşmayı unutmadan hemen önce. Ya da bunun dışında başka bir dil konuşmayı, evrensel olanı, ohlar ve ahlar ve partnerimi zaten söyleyebileceğim her şeyden daha iyi yönlendiren küçük inlemeler.

Ve benimle de konuştu, her zamanki kapsamlı keşfinden farklı bir aciliyetle, beni memnun ederken bile elleri sıkılı ve çenesi sıkıydı. Buraya kadar gelebileceğimizden emin olmadığını ve yarının ne getireceğini bilmediğini bana kelimelerden daha iyi anlatıyordu. Ya da bir yarın olup olmayacağını, ki bu gidişata bakılırsa... işler gerçekten...

"Ahhhh!"

Zevk, başımın üzerinde çarpan spreyden daha sert bir şekilde patladı ve beni her düşünceyi aklımdan uzaklaştıran durgun bir sıcaklıkla doldurdu. Bu hariç, diye karar verdim, Onu öpmek için diz çökmek. Ve sonra onu dikleştirmek için ittim, böylece ona tırmanabilirdim, vücudunun benim için düşünceli bir şekilde yaptığı tünekte bir koltuk bulabilirdim, onu derinlere götürebilir ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar gerekli olduğunu, ne kadar *doğru* olduğunu ağzına inleyebilirdim.

Tırnaklarımı sırtında gezdirmek istedim ama onun ve ikimizin durumu yüzünden buna cesaret edemedim. Her tarafımız çürükler ve kanlı yaralarla kaplıydı, kir kabuğu kalktığı için tekrar kanamaya başlamıştı ve geriye suyun savaştığı akan, kırmızı bir pislik kalmıştı. Ve bu

Geçmişe bakılırsa muhtemelen bu son olmayacaktı. Bizi bekleyen insanlar, almamız gereken açıklamalar ve yüzleşmemiz gereken sorunlar vardı ve o anda bunların hiçbiri umurumda değildi!

Ağzımdaki dili, üzerimdeki sert dudakları, altımda kenetlenen elleri, kıvranıp hareket edebilmem, dönebilmem ve ondan aldığım zevkin son zerresini çıkarabilmem için bir koltuk oluşturmamı önemsiyordum.

İşe yarıyor gibi görünüyordu çünkü öpücükler ve alt dudağına yerleştirdiğim ısırıklar arasında küfrediyordu ve sonra kulağına doğru ilerliyor, kanın parlak bakır tadını alana kadar dişlerimin arasında vahşileştiriyordu ve vücudu benimkinin içine sığırdı.

"Tanrım!" Söylediğini duydum, ikimizin de bir süredir yaptığı ilk yarı tutarlı yorumdu. Ve sonra tekrar söyledi, beni düşün arka duvarına doğru itti ve yapmak için yeterli kaldıraç elde etmek-

Bu, diye düşündüm, bana boyun eğdirmek için vurmaya başladığında sırtarak.

İşe yaramadı, ben boyun eğmiyorum ama denemesi eğlenceliydi. *Çok* eğlenceliydi ve *çok* geçmeden Nerede , nasıl bir karmaşanın içinde olduğumuzu ya da kapının insanların yarısını tutacak kadar sağlam olup olmadığını unutmuştuk.

Çünkü sesimiz yükseliyordu. Ve sonra nihayet günün saldırganlığını mümkün olan en tatmin edici şekilde çözmeyi bitirdiğinde kıkırdadı ve ben tekrar nasıl konuşacağımı unuttum ve bu yüzden ağzımı her açtığımda kahkahalar döküldü.

Daha sonra hala kıkırdayarak ona sarıldım ve o da boynumu öptü. "Biz deliyiz," diye fısıldadı ve ben biraz daha güldüm. Çünkü muhtemelen.

Bugünlerde yardımı
oldu. Gerçekten yaradı.

Suda geçirdiği süre nedeniyle nihayet temizlendiğini fark ettim ama yine de hareket etmek istemeyerek ona sarıldım. Sprey bir şekilde hala sıcak ve buharlıydı, sisli banyoyu başka bir şey haline getiriyordu.

yer ve zaman. Dante'nin evindeki banyom da olabilirdi, özellikle de gözlerimi kapattığımda, ki bir an için öyle yaptım.

"Gitmek istemiyorum."

Göğsüme doğru iç çektiğini hissedebiliyordum, onaylıyor muydu yoksa kızıyor muydu, bilemiyordum. Ama birincisi olduğunu düşündüm. Her iki durumda da, içimdeki pozisyonunu değiştirmesine neden oldu ve sanki ona bu şekilde de tutunabilirmişim gibi sertçe kenetlenmeme neden oldu.

Aptalca bir düşünce ama gerçekten oraya geri dönmek istemiyordum.

"Yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Yemek yemelisin, biraz dinlenmelisin-"

"Peki bu iş bittiğinde?" Fısıldadım. "İnsanlar cevaplar, bir plan, ileriye dönük bir yol isteyecekler. Bende bu yok."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Ama bunu benden bekleyecekler. Onları bu işe ben bulaştırdım." "Bizi hiçbir şeye bulaştırmadın. Bundan bahsederek bile yaptım

HQ ve o lanet portallar. Ve Zara bize saldırarak yaptı. Bodil de bizi Stratford'daki o karmaşanın ortasına bırakarak yaptı.

"Yaptığın tek şey, ben Caleb'in peşinden giderken olduğun yerde kal dediğimde beni dinlememek oldu."

Cevap vermedim çünkü tüm bunları tekrar anlatmak istemiyordum. Sanki onu bir şekilde burada tutabilecekmişim gibi daha sıkı kavradım. Ya da bizi eve geri götürecekti ama artık ev diye bir şey yoktu.

Hiçbir şey olmadı ve hepsi benim hatamdı!

"Sen Pythia'sın," dedi Pritkin, çenemi kaldırarak ve Söylememiş olmama rağmen duymuş gibi yüzüme baktı. "Mucize yaratan biri değil. Ve tüm bunlar ikimiz de doğmadan çok önce planlanmıştı."

Ona sarıldım ve yanağımı omzuna koydum. "Ve yine de bununla başa çıkmak zorundayız. Bununla nasıl başa çıkacağız?"

Caleb ve Jonas'ı karanlık büyücülerden oluşan bir dağın altından çekip alarak az önce yaptıklarımızı düşündüm ve sonra neredeyse boğuluyorken üç tanrıyı atlatmak, neredeyse Çember'in kendi savunmalarından bazıları tarafından mızraklanıyor ve neredeyse binlerce ton toprak tarafından ezilerek ölüyordu. Neredeyse, neredeyse, neredeyse. Bu işe girdiğimden beri hayatımın mantrası buydu.

Neredeyse yeterince iyi olmadığında ne oldu?

Şimdiye kadar yeterince iyiydi, tanıdık bir ses kafamın içinden süzüldü. *Ve eğer bitirdiysen, konuşmamız gerek.*

"Kafamın içinden çık!" Aniden öfkelenerek bağırdım. Ve Pritkin'in irkilmesine neden oldum.

"Bodil?" diye tahmin etti.

"Bodil."

Lanet olsun!

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

H Pritkin ve ben giyecek bir şeyler ayarlarken yüksek ve kudretli olanlar birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Zırhım Toprak, çamur ve yer yer pulların arasında sıkışıp katılaşmış kana benzeyen karmaşa. Benim olmadığı için yutkundum ve durdum.

Biraz yemek yiyip dinlenene kadar üzerimden atmaya çalıştım ama sonra ne giyeceğimi düşündüm.

Pritkin on dakika kadar yanımdan ayrıldı ve beni sadece Çember'in kıyametten önce bile kullandığı yetersiz zımpara kağıdına benzer havlularla bıraktı çünkü acı çekmek bir savaştı-büyücü erdemi. Ve hiçbirisi bana uymayan çeşitli ıvır geri döndü. Sonunda eşleşen gri tuniklerde karar kıldık, bu onun için artık trajik bir şekilde lekelenmiş ve parçalanmış bir tişört ve üzerimde bir elbise kadar uzun bir elbise vardı.

Sonra Bodil'i bulmaya gittik. Zor olmadı, çünkü cadılar hariç asıl grubumuzla birlikte koridorun hemen aşağısındaydı. Nereye gittiklerini soracaktım ki fark ettim: bir parti var gibiydi.

Odamızın bir kopyasına girdik, ancak bu odada yatağın ve zeminin yarısına yayılmış bir ziyafet vardı. Hayır, Daire açlıktan ölmüyordu, diye düşündüm, üzerinde sadece birkaç kılçık olan bir tabağa bakarken, çünkü birileri çoktan tüm eti soymuştu. Ama bir sürü balık vardı.

Diğer seçenekler arasında fındıkla doldurulmuş ve balla parlayan büyük bir kase hurma, Alphonse'un üzerinde çalıştığı nohut, bir çeşit et ve domatesli bir güveç, ızgara izleri ve konserve tavuk kanatları

Bodil'in kemiğini emdiği limon ve birkaç küçük üçgen hamur işi.

İkincisinde ne olduğunu merak etmekten nereye gittiğime bakamadım ve neredeyse başka bir kaseye basıyordum ama Alphonse tam zamanında kurtardı.

"Ayağını -bu şey de ?" sordu kaseyi sallayarak.

"Kimchi?" Kokusundan tahmin etmiştim ama kafasını salladı o da banyo yaptığından beri tekrar siyah ve şık olmuştu. Sanırım ona uyacak bir tunikleri yoktu.

Çünkü çıplak göğüslüydü ama üzerinde gri bir eşofman vardı ve belindeki kuşağa bir yerlerden bulduğu uzun bir bıçak saplanmıştı.

"Korsan gibi görünüyorsun," dedim ve karşılığında kaşlarımı kaldırdım.

"Neye benzediğini bilmek ister misin?"

Bilmek istemediğim için aynadan özellikle kaçındığımdan, sadece başımı salladım ve yerde onun yanına bağdaş kurarak oturdum.

"Her neyse, Kimchi'yi tanıyorum ve bu o değil." Tekrar kokladı. "Yine de salamura bir şey. Biraz ister misin?"

Bana yemek itti. Ancak grubumuz yemeği silip süpürmekle meşgul olduğu için ne tür bir yemek olduğundan emin değildim ve Pritkin bana biraz humus uzatana kadar geriye kalanlar pek tanıdık gelmedi. Zeytinyağı ve baharatlar içinde yüzüyordu, adeta sıyrılmak için yalvarıyordu ama ziyafetimizle birlikte gelen ekmek çoktan gitmişti.

Yatak örtüsünün kenarından düşmek üzere olan bir tabak çiğ sebzeyi kurtardım ve onları humus olarak kullandım yerine dağıtım cihazları.

Alphonse'a "Ben iyiyim," dedim.

"Bu bokla değil, ," dedi. Ve ben daha itiraz edemedim, humusumun ortasına hafif jelatinimsi bir şey düştü. "Koyun eti," dedi ben sormadan. "Soğumuş ama hâlâ güzel. Ye onu. Proteine ihtiyacın var."

"Humusta protein vardır. Nohuttan yapılır." "Ye. Ye."

Tam tartışmak üzereydim ki bir koku aldım ve sıcaklığa rağmen çok kötü kokuyordu. Etrafımda emirler yağdırılmasından hoşlanmadığımı ifade edebileceğime karar verdim.

sonra da . O kadar güzeldi ki neredeyse içime çektim.

"Torshi Liteh," dedi Pritkin, Kimchi olmayan yemeği bana doğru iterek. Diğer tarafıma yerleşti ve kâsenin içindekilerin bir kısmından kendine yardım etti bile. "Pişirilmiş ve ezilmiş turşu sebzeli patlıcan. Bazı insanlar patlıcanı tüksüleyerek de pişiriyor."

"Patlıcan mı?" Daha umutlu bakarak sordum. "Patlıcan."

"Oh, ver bana!"

O yaptı ve o kadar harikaydı ki, yemek sisi içinde bir süre yüzümü tabağıma gömdüm.

konuşmalar azaldı ve çoğaldı. Sıcak ışık, güzel kokular ve etrafta toplanan dostlar ve müttefiklerle her yer tuhaf bir şekilde rahat hissettiriyordu. Midem

Bir daha ne zaman fırsat bulacağımı bilmeden tıka basa doldurduğumda mutlu bir şekilde guruldadı ve vücudumun rahatladığını ve neredeyse mırıldanmaya başladığını hissettim.

Tabii ki, bu uzun sürmedi.

"Bence haklılar!" Bunu söyleyen, yıkanmamış gibi görünen tek kişi olan Æsubrand'dı.

Buna rağmen, gerekenden çok daha az çamurlu/kumlu görünüyordu, sanki kir ona yapışmayı sevmiyordu ve uzun gümüş saçları neredeyse tertemiz görünüyordu. Yüzü, Ancak, gök gürültüsü gibiydi. "Alternatiften daha iyi!" "Bu

tartışmaya açık bir konu," dedi Bodil sakince. Ayrıca Kahverengi deri zırhındaki birkaç leke dışında, o güzel yüzünde hiçbir iz olmadan hemen hemen aynı görünüyordu. Olağandışı bir şey olduğuna dair tek işaret

Rapunzel gibi tek bir örgüde toplanmış olan birçok saç örgüsü, muhtemelen kumu için ayrılmıştı.

Humusu da sevmiş görünüyordu ve daha önce aradığım pide ekmeğiyle birlikte bir kase dolusu yiyordu.

"O zaman tartışalım!" Æsubrand büyük ölçüde soyulmuş tabağıma baktı. "Bitirdin mi?"

"Hayır." Alphonse üzerime biraz daha et döktü ve ben de parçaladım.

"Aynı hem dinleyip hem de yemek yiyebilirim," dedim.

"Son on beş dakikadır yaptığınız gibi mi?" sordu gümüş prens alaycı bir tavırla. "Kimsenin söylediği tek bir lanet şeyi bile duymadın!"

"Acıkmıştım-"

"Ve eğer planını uygularsak bundan daha kötü olacak!" Enid öfkeyle araya girdi.

O da benim gibi düz gri bir tunik giyyordu ve daha önce giydiği köle kıyafetinden pek de farklı değildi. Ama diğerinde olduğu gibi, bunu da bir modacının imreneceği bir şeye benzetmişti. Parlak kızıl saçları da yıkanmıştı ve duvara yerleştirilmiş bir büyü ışığı küresinin altında parlıyordu, her bir telin rengi bir renk için hafifçe değişiyordu. saf ateşten yapılmış olabilecek bir çağlayan.

Bir Rönesans tablosunun canlanmış hali gibiydi ve ona bakarken bile yüzümün yumuşadığını hissediyordum. İlk tanıştığımızda onun *Vogue*'un kapağını süsleyebileceğini düşünmüştüm ama şimdi anladım. *Vogue*'un onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Modelleri makyaj, ışıklandırma ve nihai sonucu parlak bir mükemmelliğe ulaştıran hava fırçalama sayesinde iyi görünüyordu.

Enid'in bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Enid, hava fırçasıyla yapılmış herhangi bir görüntüden daha iyi görünüyordu ve bunu yapmaya da çalışmıyordu. Kıskanç bir fey kadınının çocukken ona verdiği yüzündeki yara izine rağmen -ki zaten hepimiz gördüğümüz için saklamak için büyü ve muhtemelen fırtınada savaştığı için çenesinde oluşan yeni sıyrıklara rağmen göz kamaştırıcıydı. Ve tamamen

Üç tanrının onu kovalamasına rağmen, karanlık parçalar Etrafına büyücü yağıyor ve toprak onu yutuyor!

Birdenbire güldüm; kendimi tutamadım.

"Ne?" Enid, Æsubranda ters ters bakmaktan bana bakmaya sordu.

"Müttefik seçmeyi iyi bilirim," dedim ve bir an Bodil'in de benimle dalga geçtiğini duydum.

"Prens Æsubrand senin de müttefikin," diye yumuşak bir şekilde uyardı. "Ama bunu tartışmalıyız."

"Neyi tartışacağız?"

"Gerçekten dinlemiyor muydun?" Enid sordu.

"Ben... yemeğe odaklanma eğilimindeyim." Bunu artık çok nadir görüyorum.

Alphonse bana bakarak, "Şimdi dinliyor," dedi. Sonra Pritkin'e baktı. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Hayır," dedi Pritkin, koyun eti yahnisi yerken.

"Evet, çünkü bunun ne kadar eğlenceli olacağını biliyorsun," dedi Alphonse ağır bir sesle. "Savaş büyücülerinin cesur olması gerektiğini sanırdım."

"Artık bir savaş büyücüsü değilim ve bu Cesaret." Pritkin yarı güveç, yarı patlıcan turşusu, yarı kuskus görünen kaldırdı ve kuruladı.

"Peki, ne gerekiyor?" Alphonse talep etti.

Pritkin, yemek sonrası eğlencesine hazırlanan bir adam gibi bir dirseğinin üzerine yaslanarak, "Ona söyle ve ," dedi.

"Bana neyi anlatacaksın?" Etrafıma bakarak sordum. Bir de baktım ki herkes birdenbire yemekleriyle ilgilenmeye başlamıştı, her ne kadar yemeklerin çoğu eksik olsa da.

Bir süre sonra Bodil darbeyi aldı ve beni bilgilendirmeye başladı. "Jonas Marsden ve diğerleri, karanlık büyücü meslektaşlarından güç çalmaya çalışırken karargâhlarına yapılan bir baskın sırasında yakalandılar. Caleb adındaki kişi onları kurtarmaya çalışırken kaçırıldı."

"Çember tek bir adam mı gönderdi?" Şaşırarak sordum. Jonas onların lideriydi. O baskına neden katıldığını ama biraz daha fazlasını hak ettiğini düşünmüştüm.

Dikkate alın!

"Çember'in elinde fazla adam kalmadı," diye acımasızca cevap verdi. "Tek bir adamın gidebileceği düşünülüyordu. Daha büyük bir grup ise fark edilmeden sadece kendilerini öldürtebilir," diye ekledi Pritkin.

"Ve Caleb'i mi seçtiler?" Daha önce gördüğüm çoğu genç görünüyordu, bazıları Kıyamet'ten sonra doğmuş olabilirdi. Yine de ellerinde kalan en yaşlı adamlardan birini mi göndermişlerdi?

Sorduğumda Pritkin kuru bir ifadeyle "Kendisi gönderdi," dedi. "Ve o en iyi seçimdi. Onu tanıyan neredeyse herkes tünellerin içindeydi." "Ama yakalandı-"

"*Tuzağa* düşürüldü," diye ekledi Æsubrand, garip bir vurguyla. "Yapmanız gereken bir şey-"

Bodil onu susturunca sözünü kesti.

Bu ateşli kafayı daha ne kadar kontrol edebileceğini merak ediyordum ama endişeli görünmüyordu. "Bu yüzden halka açık bir infaz yapıyorlardı," diye ekledi. "Diğer Kolordu Mensuplarını da oraya çekerek onları yok etmek ya da sayılarını azaltarak ilerleme kaydedemeyecek hale getirmek için."

"Ama biz onun yerine partiyi bastık," diye ekledi Alphonse. "Ve onlara biraz daha fazlasını verdik."

"Ne tür bir güç bu kadar riske değer?" Öfkeyle sordum. Eğer oraya neredeyse tesadüfen girmemiş olsaydık, Kolordu'nun tüm liderliği yok olabilirdi! Bodil, "Bu aslında

Gümüş Çember'in gücüydü," dedi.

"Karanlık'ın ve savaşın başlarından kalan girintilerde gizlenmişti."

Pritkin, "Tanrı'yı öldüren silahlar geliştirmeye çalışıyorlardı ve testler için enerji stoklamışlardı," diye açıkladı.

Bu konuda bir şeyler duyduğumu hatırlayarak başımı salladım.

"İşe yaradılar mı?" Sordum çünkü öldürmemiz gereken bir sürü tanrı varmış gibi görünüyordu.

"İlk testler umut vericiydi, ancak cihazlar çok fazla güç. Birkaç patlama için iyidiler, ama ondan sonra..." Sözüünü kesti ve ben de irkildim. Sanırım ne olduğunu biliyordum.

ondan sonra oldu. "Yani karargâh düştüğünde geriye enerji mi kaldı?"

"Görünüşe göre." Bodil'e baktı çünkü başına geleceklerin sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu.

"Peki Çember şimdi bununla ne istiyor?" Ben sordum, ikisinin arasına bakıyordu. Ve bir şekilde bunun daha iyi koşullar için olduğundan şüphe ediyordu.

Bodil de kaşlarını çatan Alphonse'a baktı ve ben de endişelenmeye başladım.

"Ne oldu?" Tanıdığım en güçlü kişiliklerden üçünün yer aldığı yuvarlak robota bakarak sordum.

"Silahlar yaşam büyüsüne , aynı türden Tanrıların kullandığı ve biz vampirlerin sürdürmek için ihtiyaç duyduğumuz şeyler," dedi Alphonse sonunda. "Diğer şeyler onları pek etkilemiyor; sanki omuz silkiyorlar."

"Fiziksel dünyayı manipüle ediyorlar," diye hatırlattı bana Pritkin. "Zeus yıldırımlarıyla, Poseidon deniziyle. Bizim büyümüz hemen hemen aynı gibi görünüyor, dünyanın manipüle edebilecekleri başka bir yönü sadece."

"Yani bu onları etkilemiyor mu?" Dedim.

"Öyle ama yaşam büyüsü kadar değil. Yaşadıkları şey bu, yakıt olarak kullandıkları şey, bedenlerini oluşturan şey bu. Buna karşı savunmasız görünüyorlar."

"Yani Çember yaşam büyüsünü depoluyordu." Başını salladı ama ayrıntı vermedi.

"Onlar da bizim yapmaya çalıştığımız gibi geçmişe değiştirmek istiyorlar," dedi Enid sabırsızlıkla diğerlerine bakarak. "Enerjiyi, karanlık büyücülerin yüzyıllardır zamanda geriye gitmek için kullandıkları büyüleri beslemek için kullanmak istiyorlardı."

"Ne?" Boş boş söyledim.

"Dünyadaki lanet tanrıların yarısı tarafından korunan bir kaleye girmek için savaşmaktan iyidir!" Æsubrand patladı.

Köşesine çekilmiş, yatakla duvar arasındaki bir sandalyeye oturmuş ve kaşlarını çatmıştı. Muhtemelen onun bakış açısını takdir etmeyeceğimi düşünerek fazla konuşmamıştı ama artık canına tak etmiş gibiydi. Ve şimdi kalaylı gözleri neredeyse parlayarak öne doğru eğilmişti.

"Varisine asla ulaşamayacağız. Beş savaş büyücüsüyle konuştum ve hepsi aynı şeyi söylüyor. Las Vegas imkansız! Bu Stratford'da canımızı zor kurtarabildiğimiz yaratıklar tarafından doldurulmuş, yüzlercesi-"

"Bekle. ," dedim.

Yavaşlamadı.

"-ki bu çok mantıklı! Marsden her zaman senin döneceğine inanıyordu; bunu bekliyor, tüm umutlarını buna bağlıyordu. Tanrıların -mantık yürütecek kadar akli kalmış olanların- farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer geri dönersen ona gideceğini bildikleri için varisini *yem* olarak o şehrin ortasına koydular. Ve işte buradasınız, tıpkı Büyücü Caleb gibi onların tuzağına düşmeye hazırsınız! Ama Gümüş Çember hatalarından ders aldı ve daha iyi bir fikirleri var-"

"Eğer o lanet olası büyüleri içeriyorsa, bu daha iyi bir fikir değil!" Tersledim. "O şeyler ölümcül-"

"İşte! Görüyor musun?" Æsubrand diğerlerine bakarken beni işaret etti. "Sana onun pervasız olduğunu söylemiştim-"

"*Ben* pervasız mıyım? O büyüler insanları havaya uçuruyor!"

"-hepimiz Stratford'da gördük. Neredeyse bizi öldürtüyordu! Ve şimdi bunu tekrar , sadece vardiyasını bile değiştiremeyen bir varise ulaşmak için sonuçsuz bir arayış içinde, yoksa bizim yapmaya çalıştığımız şeyi çoktan yapardı! Bu aptallık!"

Enid, "Ayrıca sen karanlıkta sinerken o ışık büyücülerinin liderini ve diğerlerini kurtardı," dedi, çünkü bu ikisi gerçekten anlaşıyordu.

"Bana geride kalmam söylendi," diye tısladı Æsubrand. "Bir kadın gibi beklemem-"

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Bodil.

"- çünkü herkese yetecek kadar pelerin yoktu ve cadılar geri çekilmeyecekti! Ona güvenmiyorlardı ve ben de nedenini anlamaya başlıyorum!"

"Hiçbir şey görmüyorsun," dedi Enid ve daha fazlasını söyleyecekti ama Enid onun sözünü kesti.

"Peki sen kim oluyorsun da bu konuda söz sahibi oluyorsun? Sen savaşçı değilsin! Sen mutfakta olmalısın-"

"*Ben* savaşçı değil miyim?" Akkor halindeki yarı denizkızı yatağın öbür ucunda, göz açıp kapayıncaya kadar onun yüzüne bakıyordu. "*Oradaydım*, kalabalığın içinde onları takip ediyordum!"

"Ne?" Tekrar sordum çünkü anlaşılan fark ettiğimden daha fazlasını kaçırmışım.

"Yerinde duramazdı," dedi Bodil. "Ve onun gözlerinden görmek seninkinden daha kolaydı. O pelerin seninle olan bağlantımı engelledi."

"Yani onu oraya yalnız mı gönderdin?"

"Onu hiçbir yere göndermedim. O sormadı," dedi Bodil kuru bir sesle. "Ben sadece bu fırsatı kullandım-"

"Zorunluluktan ," dedi Æsubrand, beni işaret . "Yoksa hepimizi geride bırakırdı!"

Ama Enid'in işi bitmemişti ve o ne zaman ağzını açtı. "*Oradaydım*," diye tekrarlardı. "Kan gibi yağarken, kemikler gök gürültüsü gibi çatlarken ve ihtimaller bize karşı imkansızken, sadece imkansızken!" Hak etmediğim parıltılı gözlerini bana çevirdi ama Enid öfkeli bir hayranlık içinde kaybolmuştu ve bunu fark etmedi. "Her şeye göğüs gerip onları dışarı çıkardığında ve bizi zafere taşıdığına ben de oradaydım-"

"Zafer mi?" Æsubrand vahşice etrafı işaret etti. "*Bu sana zafer gibi mi görünüyor?*"

"Bu bir adım-"

"Evet, hedefinden daha uzakta ve bunun için tanrılara şükürler olsun-"

"Hangi tanrılar?" diye hırladı. "Bizi öldürmeye çalışanlar mı? Sizin dünyanızı yok eden ve burada da aynı şeyi yapanlar mı? Hiç düşünmeden hayatlarımıza son verenler.

çünkü onlar için bir önemimiz yok, hiç olmadı, hiç olmayacak?"

Bana tekrar döndü ve yüzü bana şunu söyledi

Enid'in onun yerine kime tapmayı seçtiğiyle ilgili her şey beni hasta, ürkek ve yanlıs hissettiriyordu. "Cassie'ye güveniyorum. Bizi buraya kadar o getirdi!"

"Evet, yerdeki başka bir deliğe, ama en azından bu delikte biraz akılları var!" Æsubrand dedi ve vahşice bize kuzu eti yedirdi.

Kısmen Enid'in her an hayal kırıklığına uğrayacak yüz ifadesinden kaçmak için, kısmen de Bodil buraya geldiğimizden beri Çember'i gizlice dinlediği ondan Bodil'e baktım; dinlediğini biliyordum. Bu da onun verdiği bilgilerin, mağrur prensin yerel çocuklardan alabildiği bilgilerden daha iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Tam olarak ne planlıyorlar?" Ben sordum. "Bu büyülerin neredeyse her seferinde trajediyle sonuçlandığını biliyor olmalılar. Bu büyülerin kullanılmasına karşı yasalar koyanlar onlar. onları!"

"Görünüşe göre iyi bir sebepleri var," diye onayladı. "Bu stratejiyi onlarca yıldır deniyorlar, ne zaman yeterli gücü toplayamadı. Girişimde bulunmak için gönüllü olan büyücülerin hiçbirinden bir daha haber alınamadı. Süreçten sağ çıkamadıkları varsayılıyor."

"Çoğunda yok!"

"Ama Marsden senin farklı olacağını düşünüyor. Sen Pythia'sın ya da öyleydin. Daha önce de böyle pek çok sıçrama yaptın-"

"Şu anda sahip olmadığım Pythian gücü ile!"

-Büyücü Pritkin'den gücünün artık işe yaramadığını duymuş olsa da, hâlâ Pythian büyülerini biliyorsun. Şimdiye kadar olduğu gibi tehlikeli olanları kullanmak zorunda değilsiniz. Eğer sana yeterince enerji sağarlarsa, bunu başarabileceğini düşünüyor-"

"Pythian büyülerinin ne kadar güç gerektirdiği hakkında bir fikirleri var mı?" Ben talep ettim. "Aşına oldukları her şeyden çok daha fazla! Ve bana nasıl sağlayacaklar? Depolarını karargâhın dışına mı çıkardılar?"

"Hayır, gördüğünüz gibi zaman yoktu."

Bodil'in dingin, Nefertiti-on-trunks havası değişmedi ama bir şeyler değişti. Bunu etrafımdakilerin yüzlerinde görebiliyor, içimde hissedebiliyor, neredeyse bir elektrik ürpertisi gibi aniden havaya karıştığını tadabiliyordum. Jonas her ne planlıyorsa, bu hiç hoşuma gitmeyecekti.

"Pritkin?" Ona baktım.

"Elli yıl oldu Cassie," dedi sessizce, solgun kirpikleri canlı yeşil gözlerini saklamak için aşağıya doğru iniyordu. "Elli uzun yıl ve yaşlı adam sadece ve sadece tek bir şey için dayanıyor: senin geri dönme şansın.

Leydi Phemonoe ile geçirdiği günlerden sonra görebildiği tek şey bu," diye ekledi selefimden bahsederken, "ya da sizinle olan etkileşimlerinden. Pythias'lar zamanda ne kadar kolay seyahat ediyor, herhangi birinin taksiye binebileceği kadar rahat-

"Oyalıyorsun," dedim, aynı sessizlikle, çünkü Pritkin asla oyalanmazdı. Tanıdığım en açık sözlü insanlardan biriydi, yani evet. Bu kötü oldu.

"Hayır, bu noktaya nasıl gelindiğini anlamayı sağlamaya çalışıyorum-"

"Neye geldin?" Sabrım tükenmişti ve evet. Karnıma kesinlikle kramplar giriyordu. "Ne yapmayı planlıyor, çünkü Pythian vardiyası için gereken güce sahip olmadığını biliyorum. Hiçbirinin yok!"

"Bireysel olarak hayır, ama birlikte?" Sonunda başını bana baktı ve hakkını yemeyelim, ürkmedi. "Olabileceklerini düşünüyor. Bu yüzden kalan Sıhhiye Erlerini feda etmeye ve sana ihtiyacın olan gücü vermek için elinde kalan tüm savaş büyücülerini tüketmene izin vermeye razı.

"Eve gitmek için."

ON ALTINCI BÖLÜM

P Ritkin hala konuşuyordu, ama Niagara Şelalesi'nin sesi aniden içimden geçerken onu duyamadım.

Kafamı. Şok, diye düşündüm boş boş. Şoktayım.

Ama hayır, bundan daha kötüydü.

Jonas'ı elli yıl önce, sihir standartlarına göre bile çok yaşlıyken bir şekilde hala hayatta görmek kalbimi yerinden oynatmıştı - önce onu kurtaramayacağımız korkusuyla, sonra da bir rahatlama seliyle

şekilde. Senato için olduğumdan daha fazla Daire için bir kukla olmayacağımı anladığından beri sorunlarımız vardı, o ve ben.

Ama ben hala

Onu gördüğüme sevindim!

Yaşlı kurnaz büyücünün bizim tarafımızda olmasıyla şansımızın tavan yaptığını düşünmüştüm. Belki de bunu sadece bir grup mülteciyle yapmak zorunda değildim diye düşünmüştüm. Gümüş Çember hayatta kalmıştı ve lideri de onunla birlikte.

bunu *yapabileceğini* düşünmüştüm.

Ve şimdi tek düşünebildiğim: O bir deli.

Tanrım, Jonas Marsden çılgına dönmüştü ve biz de .

Pritkin, "Biz geldikten sonra Bodil onu taradı, duvarları kaldıramayacak kadar bitkin durumdaydı," diyordu ama kafamın içindeki uğultudan onu zar zor duyabiliyordum. "Her şeyi duymuş ve hiç hoş değil."

"O kadarını aldım," dedim uyuşukça.

Ama bana inanmıyor gibiydi. Kendimi kaybetmek üzere olduğumu düşünüyor gibiydi çünkü birden hızlı ve alçak sesle konuşmaya başladı, yaşlı adamı mazur göstermeye çalışmıyordu, çünkü ne

bunu mazur gösterebilir mi? Ama anlamadığım bir şey yapıyordum çünkü o anda hiçbir şey anlayamıyordum.

"Hepimiz bu yollardan geçtik," dedi, "ama özellikle de siz, bir süredir. Ama bizim için bu bir yıldan az sürdü. Elli kat daha uzun ve etkisini azaltacak hiçbir kazanımı ya da telafisi olmayan bir çile düşünün. Sadece darbe üstüne darbe, yıl üstüne yıl, inşa etmek için çok çalıştığınız her şeyi, mirasınızı, tüm dünyanızı görüyorsunuz, durdurmanın hiçbir yolu olmadan yok ediliyor.

"Jonas geri döneceğimizi umuyordu ama *bilmiyordu*. Diğer herkes öldüğümüze, tanrıların gazabına erken kurban inanıyordu ki bu adil bir varsayım gibi görünüyordu. Ve bir şekilde geri dönsek bile, çok geç olabilirdi.

"Böylece geriye kalan Sıhhiye Erlerini geçmişe dönmek için nafile çabalarla birbiri ardına kurban etti. Onları zorlamasına gerek yoktu; Bodil'in gördüğü kadarıyla gönüllü olmuşlardı. Her şeylerini kaybetmişlerdi ve ellerinde kalan tek şans bu gibi görünüyordu.

"Ama bu büyüler haince ve onları geliştirmeye yardımcı olabilecek eski Lonca kayıtları mevcut değildi."

"Lonca mı?" Başka biri söyledi, kim olduğunu anlayacak kadar odaklanamadım. Vücudum hâlâ şok dalgaları içindeydi ve "mahvolduk, *mahvolduk, biz çok vidalanmış*.

"Kendilerine böyle diyorlardı," dedi Pritkin, gözleri benim üzerimdeydi. Sanki bunun ne kadar kötü olacağını anlamaya çalışıyordu. Görünüşe göre oldukça kötü olduğuna karar verdi çünkü bana bir dakika vermek için ders verme moduna .

Yeterince uzun olmayacaktı.

Sesi uzaklarda kaybolurken, son kâbus yemim bana bir yumruk gibi çarptı. Az önce canavarlar görmüştüm. İnsanları parçalıyor, içlerindeki ruh enerjisine ulaşmak için bedenlerini yok ediyor, onları yumurta gibi kırıyor ve bana içgüdüsel olarak pek de farklı olmadığımı hatırlatıyordu. Annem de onlar gibiydi, ama çok daha kötüsüydü. Birini parçalamak yerine

Bir grup karanlık büyücü, tüm dünyaları yok etti,
Bitmek bilmeyen açlığını doyurmak için ordular dolusu iblisi
emer ve elde ettiği enerjiyi kendi türüne saldırmak için kullanır,
tanrıları bu evrenden kovar ve tek başına hüküm sürmesine izin
verir.

Planları umduğu gibi gitmemiştir ama bu onun ne yaptığını ya
da benim ne olduğumu değiştirmiyordu. Ve şimdi Jonas bana bir
ton sınırsız yetki vermek istiyordu.

güç? Öfkem çoğu zaman kontrolden çıktığında, dünyamı yok
eden yaratıklar her yerde savaşmak için yalvarırken, beni
genellikle dizginleyen Pythian gücü uykudayken ve öyle olmasa
bile bu yeni enerji kütlesi üzerinde herhangi bir kontrole sahip
olmayacakken?

Birden kollarım titremeye başladı.

Delirmişti.

Bodil sanki düşüncelerimi takip ediyormuş gibi aniden, "Sen
annen değilsin," dedi. Öyle olduğunu tahmin ettim çünkü aniden
o da düşüncelerimin içindeydi.

Tüm oda sanki üzerine bir perde gibi karardı ve perdenin
ötesindeki her şey çok yavaşladı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım
ve her zamanki gibi görünen tek bir kişi buldum: her zamanki
gibi canlı, her zamanki gibi hayranlık uyandırıcı ve her zamanki
gibi dingin. Bodil konuşmamız gerektiğine karar vermişti, oysa
benim ihtiyacım olan şey-

Yumruklarım sıkıldı.

"Ben de bundan korktuğumu sanıyordum," dedim, benim
hakkımda başından beri haklı olup olmadığını merak ederek.
"Ona çok fazla benzediğimden."

"Bir şeyler duymuştum. Ama sizin deneyiminiz... biraz farklı."

Birden güldüm. Eminim öyledir! Kimse bir yarı tanrıçanın her
zaman korku içinde olmasını, her boyundan büyük işlere
kalkışmasını ve son zamanlarda da *her* gördüğü tanrıyı
öldürmek istemesini beklemiyordu! Tamam, belki son kısmı,
ama onun da sonu pek iyi bitmeyecekti!

"Hayır, olmazdı," diye kabul etti.

"Aklımdan uzak dur!"

" dedi düz bir sesle. "Bundan senin kadar zevk almıyorum. Yeteneğim bir lütuf olduğu kadar bir lanettir de ve son zamanlarda bu her zamankinden daha gerçek oldu. Ama seni daha iyi anlamamı sağladı-"

"Bu bizden biri yapar!" Acı bir şekilde söyledim.

"-ve anladığım kadarıyla ben hatalıydım ve sen haklısın. En azından bu durumda," diye ekledi şaşkın gözlerim onunkileri bulduğunda.

"Ne hakkında?"

"Şimdiye kadar hepsi hakkında. Marsden'ın teklifini kabul edemezsiniz. İşe yarasa bile, ki bundan çok şüpheliyim-"

Başımı salladım. Kendisi de bir yarı tanrı olan Bodil, diğerlerinin anlamadığını anlamıştı. Bir tanrının yanında insan gücünün hiç bir güç olmadığını.

"-cazibesi çok büyük olurdu. Hatta Tanrıların kendileri. Annen içindi. Eğer sayılabilecek kadarını kanalize edemeyecek kadar zayıf olmasaydı, muhtemelen babam için de öyle olurdu. Ama olsaydı ya da ben olsaydım..." Gözleri uzaklara daldı. "Öldüğünde hissettiğim öfkeyi hatırlıyorum, annen onu bir sineğe vurur gibi dikkatsizce, yeteneğini almak için öldürdüğünde. Onu umursamadı ya da Geride bıraktığı kızı, gölgelerden izliyor ve dehşete düşmüştü; sonra da tek koruyucusu öldüğünde yapayalnızdı. gitti."

Ona baktım. Bodil'in babasının ölümünü ya da annemin bu ölümdaki rolünü gördüğünü bilmiyordum. İlk tanıştığımızda benden nefret etmesine şaşmamalı!

Onu suçlamadım.

Ama şimdi sadece bana baktı ve hafifçe gülümsedi. "Nefret değil. Korku. Nasıl bir şey olduğunu bilirim Cassie. Onların yeteneğine dokunabilmek ama ona sahip olamamak. Bize eziyet ediyor ama bir tür berraklık veriyor. Onlarda olmayan bir şey. Bize zaman kazandırır."

"Ne için zaman?" Acı bir şekilde söyledim. Çünkü zamanımız tükenmiş görünüyordu!

Bir an için düşündü. Ve sonra sanki her şeyi yeniden görüyormuş gibi o uzak bakış geri geldi. "O geceyi mükemmel bir şekilde hatırlıyorum, beni tüketen korkuyu ve Korkuyu takip eden öfke uzuvlarımı felç etti. Annen o sırada gitmişti, cehennemleri kasıp kavurmaya gitmişti ama diğerleri oradaydı. Hiçbir zaman sevilmedim - çok uzak, çok garip, çok *öteki* - güvenilmezdim. Ama kimse cesaret edememişti... O gittiğinde cesaret ettikleri şeye.

"Onlardan nefret ettim, evet, evet, varlığımın her zerresiyle nefret ettim. Ve onun gücüne sahip olsaydım, sadece o kadarına, sadece babamın sınırlı kapsamına... Ah, ne intikamlar alırdım! Bunu hatırlayacak birini hayatta bıraksaydım destansı olurdu!

"Ama . Çocuksu korkum ve nefretimle hepsini yakıp ederdim ve bundan zevk alırdım. Gittikleri her yerde böyle bir yıkıma yol açan tanrıların yaptığı gibi bundan zevk alırdım. Ve ben de bazıları için haklıydı.

"Ama bu tür şeye başlamak, ateş damarlarınızda yanarken ve kahkahalar boğazınızda düğümленirken bitirmekten daha kolaydır. Ve diğer yol, kazanmanın daha yavaş, daha az tatmin edici, daha sinir bozucu yolu, benim istihdam etmek zorunda kaldım çünkü o güce sahip değildim... bu daha zor. Çok çok daha zor."

Bu işe girdiğimden beri ne tür savaşlar verdiğimi düşündüm. Ve kendimi yine başımı sallarken buldum. Jonas'la olan çatışmalar, onu alt etmek ya da kendi tarafıma çekmek için yerle gök arasında mekik dokumak zorunda kaldığım zamanlar; senatoyla olan savaşlar, asırlık vampirlerle benden daha zeki başlamıştı ve zekası Yüzlerce yıllık deneyimle bilenmiş; tanrılar ve müttefiklerinin ilk günden başlayan ve hiç durmayan meydan okumaları!

Evet, bir el sallayıp hepsinin gitmesini sağlamak çok daha kolay. Diplomasiyi öğrenmek için mücadele etmek zorunda kalmamak, zanaatımda ustalaşmak, dayaklarımı ve aşağılanmalarımı kabul etmek ve

başarısızlıklar. Çünkü evet, çok başarısız olmuştum. Ama sadece bir şeyi düşünebilmek ve gerçekleşmesini sağlamak, elimi uzatmak ya da bir soruna göz atmak ve onun eriyip gitmesini sağlamak. Oh, evet, çok daha kolay!

"Ve çok daha sinsi," dedi Bodil usulca. "Ama bunu yapamayız, sen ve ben.

Nimue hariç daha mı güçlü? Ya da bana bir dakika bile güvenmemişken ondan,

Çünkü hissettiğim cazibeyi biliyordu.

damarlarımın içinde kaynıyordu, yapabilme gücünün özlemi acının istedi. Bunu kendisi de hissetti, her gün bununla yaşadı ve bu yüzden hayır, bana asla güvenmedi.

"Diğer melezler-evet, bizden daha çok vardı Bir keresinde," diye ekledi şaşkın bakışlarımı görünce. "Zamanla yok olup gitmelerine rağmen. Yaşlılıktan öldüler, çünkü her yarı tanrıya uzun ömür bahşedilmez; ya da kazaya kurban gittiler, çünkü tanrıların o çok ölümlü çocukları dikkatsizdiler; ya da öldürüldüler, çoğu zaman birbirleri tarafından, çünkü bir biraz fazla doğru.

"Ama ben değil. Ben hayatta kaldım. Neden biliyor musun?" salladım, boğazım konuşamayacak kadar doluydu.

"Hayal kırıklığımdan bir ders çıkardım. Gücün parmak uçlarımda yandığı ama yetmediği onca zaman boyunca. Fey kanım için, beni daha az varoluşa, daha sıradan bir dünyaya bağlayan zayıflığım için mutlu olduğumu öğrendim. Tanrıları buradayken gördüm ve onları oldukları gibi tanıdım: asla birbirleriyle kavga etmeyen çocuklar.

herhangi bir bilgelik, herhangi bir kısıtlama, herhangi bir merhamet, herhangi bir olgunluk öğrenmek zorunda kaldı. Parmaklarını şıklatıp istedikleri her şeye sahip olabilenler için bunların ne faydası var?

"Bir insan bilgeliği aptalca davranarak ve kötü kararlarının sonuçlarına katlanarak öğrenir. Ama onlar hiçbir şey öğrenmek zorunda kalmadılar ve hiç acı çekmediler. Sözde üstlerinin gözünden düşenler sadece öldü, diğerleri ise pek bir şey öğrenmeden yollarına devam etti. Daha fazla güç, şehvet, açgözlülük peşinde koşmakla meşguldüler,

O anki hazineleri her neyse, sahip oldukları geçici tutku her neyse.

"Kısıtlama, aynı şekilde, umutsuzca istemeseniz bile onu uygulamak zorunda kalarak öğrenilir. Merhamet ise Kırbacın acısını bizzat hissetmek, başkalarının acısını anlamak ve onları sizin gibi acı çeken, sizin gibi ağlayan, sizin gibi kırılan gerçek insanlar olarak görmeye başlamak. Ama tanrılar bunların hiçbirini öğrenemediler, çünkü bunları hiç yaşamadılar.

"Ve bu yüzden asla olgunlaşamadılar. Güçleri onları korudu ve bu süreçte daha iyi olma fırsatlarını ellerinden aldı."

O zaman annemi düşündüm ve planı işe yaradıktan ve tanrılar kovulduktan ya da öldürüldükten sonra Dünya'da geçirdiği o yalnız yıllarda bir şey öğrenip öğrenmediğini merak ettim. Bu evreni kişisel tımarhanesi olarak yönetmek ona kalmıştı. Ancak son savaşın onu bildiğinden daha fazla tükettiğini ve artık avlanan kişi olduğunu, iblisler arasındaki tüm eski düşmanlarının ve tanrıların geride bıraktığı çocukların şimdi onu takip ettiğini çabucak fark etti.

"Bilmiyorum," dedi Bodil düşüncelerimi anlayarak sessizce. "Ve sen de bilmiyorsun."

"Hayır," dedim, zihinsel sesim çatlayarak. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Onu bulmak için geçmişe döndükten sonra bile. Bunun yanlış olduğunu biliyorum," diye ekledim şaşkınlığını fark ederek. "Ama sadece onu görmek istedim..."

"Peki ne gördün?"

Açık bir kitap gibi görüldüğüm için neden sorma zahmetine girdiğini bilmiyordum. Ama bana o gözlerle bakıyordu. sanki gücü artmış ve gibi tekrar kırmızımsı parlıyordu. Sanki bu önemliymiş gibi.

"Pythian enerjisini çok iyi kullanan, neredeyse hiç çaba sarf etmeyen biri," diye cevapladım sonunda. Sadece onu kullanırken görmek bile bana çok şey öğretmişti! Onun için nefes almak gibiydi, tıpkı benim için yer değiştirmek gibi. Çok basit ve doğal...

"Peki başka ne var?" Bodil bastırdı.

Ve denedim; gerçekten denedim. Ama bütün gün babam hakkında konuşabilirdim, o çelişkiler, yetenek, cesaret, güvensizlik ve aptallık karmaşası, çantacı hayalet ve sürekli kazalarla, annem...

"Bir boşluk," diye fısıldadı Boldil.

Yavaşça başımı salladım. Onu hâlâ anlayamamıştım. Ne yaptığını biliyordum ama kim olduğunu, gücün ötesinde ne istediğini, hatta benim hakkımda ne hissettiğini bile...

Hayır. Bunu bilmiyordum. O bir boşluktu ve hep öyleydi.

"Öğrenebilirler mi bilmiyorum," dedi Bodil bir süre sonra.

"Güç onları dumura uğrıyor ve güçten kurtulduktan sonra bile etkilerinden kurtulduklarından emin değilim. Ama sen ve ben farklı yetiştirildik. *Seçim* yapabiliriz."

Ve böylece işin özüne geldik. Ona baktım ve alışkın olduğum dinginlikten hiçbir şey göremedim. Hâlâ korktuğunu fark ettim.

Benden korkuyordu.

"Olmamalı mıyım?" diye sordu. "Artemis'in kızı?"

"Tam bir insan kızı," diye hatırlattım ona. "Ve senin olduğundan çok daha zayıf."

"Öyle ?" Aniden keskinleşmişti. "Sen de onun gibi beslenebilirsin ve burada çok sayıda serbest dolaşan ruh var. Bazılarını daha önce görmüştün ve ben de zihninde onların görüntülerini gördüm. Tanrıların öldürdüğü ve tüketmediği milyarların kalıntıları, çünkü bu çabaya değecek kadar güçlü değillerdi. Ama çok fazlalar ve senin için gerçek bir ziyafet oluşturabilirler-"

"Bunu yapamam!" Dehşet içinde ona bakarak söyledim.

"Benimle savaşır!"

"Bir süre için," diye sakın bir şekilde kabul etti. "Ta ki bunun bir önemi kalmayacak kadar enerji emene kadar. Ta ki çok fazla güçlü-"

Birden aklıma devasa büyüklükte bir Cassie'nin arazide dolaştığı ve hayalet yığınlarını yuttuğu gibi saçma bir görüntü geldi.

Daha güçlü bir şeyi yamyamlaştıracak kadar güçlenene kadar deli tanrıların büyücülere yaptığı gibi. Ta ki tanrıların peşinden gitmeye başlayana kadar, önce kaçamayacak kadar aptal olan daha zayıf ve çılgın olanlarının, sonra da hâlâ Dünya'da yaşayan nadir güçlü olanların. Ve son olarak, annemden miras kalan başka bir yeteneğimi kullanarak cehenneme giden yolları açtım, orada bulduğum her şeyle, iblislerle ve tanrılarla beslenip semirdim, ta ki-

Neye kadar? Merak ettim. Onun hayalini gerçekleştirene kadar.

onun gibi mi oldum? Ya da önde gelen tanrıların koalisyonu beni öldürene ve ben de aptal bir yarı tanrıya dönüşene kadar Haddini aşarak mı? Ve dünyayı, bu evrenin tüm dünyalarını, asla doymayan, asla yetinmeyen bir güruhun tahribatına mı bıraktı?

Bodil'e hastalıklı bir şekilde baktım ve o da bakarak şöyle dedi

hiçbir şey çünkü yapmak zorunda değildi. İkimiz de bunun mümkün olduğunu biliyorduk; son deneyimlerimden sonra, belki de

Muhtemelen. Jonas gibi elli yıl dayanamazdım, diye düşündüm ani bir netlikle.

Ben olsam denerdim.

Er ya da geç, yapacağımı biliyordum.

Belki en iyi niyetle, ama açlık beni ele geçirene ve artık tek bildiğim bu olana kadar ne kadar zaman geçecekti? Diğerleri gibi ben de ona teslim olmadan önce ne zaman geçecekti?

Annem de dahil mi? Ne kadar-

Bodil bileğimi aniden kavradı ve beni nefes nefese kaldım ve içine düştüğüm sarmalı kırdım. Ve bu her neyse -bir hayal, bir zihin istilasası, bir hile- gerçek gibiydi. Gerçek gibiydi, derimi tırnaklarıyla küçük izler bırakacak kadar sert kavriyordu.

"Ama senin onların, hatta onun bile sahip olmadığı bir avantajın var," dedi bana. "*Seçme şansın var.* Ve farklı bir seçim yapabilirsin-"

"Yapabilir miyim?" Ona baktım ve gözlerimde olduğunu bildiğim umutsuzluğu gizleme zahmetine girmedim. Her yerde yankılanıyordu

iliklerime kadar titriyordum. Çünkü o gelecekte o kadar çok korkuyor ve arzuluyordum ki bu beni korkutuyordu.

Canlarını , *kanadıklarını* görmek istiyordum. Gölgede gizlenmekten, etrafta koşuşturmadan yorulmuştum ve , denemek, denemek ve çoğu zaman başarısız olmak! Ben bunların hiçbirini istememişken onların kurbanı olmaktan!

Bir kez olsun ayağa kalkmak ve onlarla, hepsiyle mücadele etmek ve bir el hareketiyle ya da bundan daha fazlasıyla onları yok etmek istedim. Gerekirse çatlayan kemikler ve parçalanan deriyle, tükenen güç ve büyüyen karanlıkla, gerekirse ölümün hepimiz için parmaklarını uzattığı kesinliği. Ve onlar benimle düştükleri sürece kendimi onun kucağına düşmüş hissediyordum-

"Kes şunu." Bodil'in sesi düzdü ama eli o kadar sıkılaştı ki, o çatırdayan kemiklerden bazılarını beklediğimden daha erken deneyimleyeceğimi hissettim. "Kes şunu ve seç."

"Peki ya yanlışı seçersem?" Ona yanan gözlerle bakarak meydan okudum. "Eğer annemin yolunu seçmek yerine babamın-"

"O zaman sen bir aptalsın, Cassie Palmer. Annen başarısız oldu, tüm gücü hariç. Baban *kazandı*."

Ve o kadar hızlıydı ki, kendimden geçmiş ve nefes nefese kalmıştım.

Birdenbire renk ve ışıkla dolan ıslıl ıslıl bir oda ve deriden yapılmış bir çantadan bir şeyler yutan, sarsılmış görünümlü bir Bodil. Çünkü bunun kolay olmadığını tahmin ediyordum. Hayır, biz yarı tanrılar için bu tür şeyler hiç kolay değildi, değil mi? Bir elini dudaklarına götürüp, zengin ten rengi hiç olmadığı kadar kül rengi olan Bodil'e bakarken gözlerini yakaladım.

Seçin, kelime aramızda havada süzüldü ve ben Birden düşündüğümde daha büyük bir meydan okumayla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Tanrılarla savaşabilirdim; bunu daha önce de yapmıştım. Ama bu sefer daha büyük bir düşmanım vardı. Bu sefer kendimi yenmek zorundaydım.

Ve bu muhtemelen çok daha zor bir mücadele olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

A Bodil ve ben ne kadar sarsılmış olsak da başka kimse bir gariplik fark etmemiş gibiydi. Belki de uzakta olduğumuz için Tartışmamız sadece birkaç saniye boyunca zihnimizde, yıldırım hızında bağlantılarla gerçekleşti. Elden ele dolaşan bir şişeden bir yudum aldım ve boğazımdan aşağıya doğru bir şeyin yandığını fark etmedim bile.

"-On ikinci yüzyılda Köln'deki bir büyü işçileri loncasından ortaya çıktı, ya da en azından Kolordu'nun izini sürebildiği öyle," diyordu Pritkin. "Lonca karışık bir gruptu, birçoğu zenginlik ve güç için

Birkaç on yıl öncesine gitmek bile onlara yaklaşan olayları önceden bilerek para kazanma fırsatı verecektir."

"Tony'nin Cassie'nin hediyesine yaptığı gibi," dedi Alphonse, sanki bir şeyler olduğunu biliyormuş ama ne olduğundan emin değilmiş gibi bana bakarak.

"Evet, ama diğerleri dünyanın kurtarılamayacak kadar yozlaşmış ve yanlış düşüncelere sahip olduğu izlenimine kapılmış gerçek inananlar gibi görünüyor. Ütopyalarının neye benzemesi gerektiği konusunda farklı fikirlere sahip olsalar , zamanda yeterince geriye giderek tüm kültürü yeniden başlatmak istediler."

Alphonse, "Birinin cenneti diğerinin cehennemidir," diyerek aynı fikirdeydi.

"İç çekişmeler sonunda dağılmalarına neden oldu ve ardından yüzyıllar süren deneme ve yanılmalardan sonra biriktirdikleri büyüler çeşitli gruplar arasında paylaşıldı. Bazıları zaman içinde kayboldu, muhtemelen kelimenin tam anlamıyla, diğerleri ise bir hazine arayıcısından diğerine geçmeye devam etti.

başka bir şey. Kendilerine eski loncanın adını veren ve kendi ütopya versiyonlarını diğer herkese dayatmaya çalışan birkaç fanatik de varlığını sürdürdü. Neyse ki Pythias, büyüleri gerçekten işe yarayanları durdurmayı başardı."

"Yani, bazıları yaptı mı?" Enid alnı kırışarak sordu.

Pritkin omuz silkti. "Belki binde bir, eğer .

Eski büyü kitaplarına erişimi olanların şansı muhtemelen daha yüksekti, çünkü bu kitaplar neyin işe yaramadığına dair yüzyılların bilgisini içeriyordu. İhtimaller hala astronomik olarak onlara karşı olsa da-"

"Benimle oldukları gibi," dedim sonunda hayata dönerek.

"Emin misin?" Bana ciddiyetle baktı. "Jonas bir konuda haklı: Bu konuda senin daha fazla deneyimin var.

Yaşayan herhangi biri ve bana birden fazla kez en büyük yeteneğinizin değişim olduğunu söylediniz."

"Güç bunu kolaylaştırdı, ki şu anda buna sahip değilim."

"Ama Jonas bunu sana verebilirse?"

"Yapamaz-"

"Ama yapabilseydi?" Pritkin zorluyordu; nedenini bilmiyordum ama bu beni sinirlendiriyordu. Belki de az önce Bunu tartıştık!

"Yapamaz. Kimse yapamaz!"

"Bunu bilemezsin!" Bu sonuncusu yatağın yanından gelendi. Bodil onu şimdiye kadar kontrol altında tutmuş olmalıydı ama Bodil'in dikkati dağılmışken onun tasmaını elinden kaçırmıştı. Ve çok öfkeliydi.

Sanki umurumdaydı, diye düşündüm, ayağa kalktım ve dışarı çıktım. "Nereye gidiyor bu kız?" diye sordu.

Arkamda.

Cevap vermedim, bile. Onları bulana kadar kapıları açmaya devam ettim, dört oda aşağıda, dağınık ıslak saçları ve ödünç alınmış gri vardiyaları olan, yere çömelmiş koyun eti kemiren asık suratlı bir grup kadın. Ve

Kapıyı çalmadan içeri daldığımda şok içinde bana bakıyordu.

Ama yeterince şok olmamışlardı ki, hareket görmediğim kadar hızlı asaları yoktu, Çember'in bulup onları kurtarmayı başaramadığı ve

Bir köşeye yığılmış iki cam gözlü savaş büyücüsüne bakılırsa çoktan kullanmışlardı.

"Öldü mü?" Adamlara bakarak sordum.

"Bilinci yerinde değil," dedi Butch Cut. "Lanet Çember kapımıza nöbetçiler koydu."

"Tehlikeli olduğumuzu düşünüyorlar," diye kıkırdadı

Topknot. "Umarım haklılardır," dedim ciddiyetle.

"Sorun mu var?" Zara'nın sesi de kara gözleri kadar keskindi.

"Şimdi gidersek olmaz," dedim. "Bitir. Dışarıdayız Beş dakika içinde burada."

"Buradan çıkmak mı?" Æsubrand söyledi. Arkamdan gelmişti ve ben tekrar yanından geçerken kafası karışmış görünüyordu.

"fark etmediysen diye söylüyorum," dedi sert bir sesle. "Kolordu dışarıda bir fırtına yarattı.

etimizi kemiğimizden sıyrarak-" "Dışarı çıkmıyoruz."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Vegas. Portallarla aran iyi, değil mi?" Odama dönerken Bodil'in yanından geçerken .

"Kendi sistemimizde uzmanım," dedi beni takip ederek. "Ve bizim sistemimizi temel alan coven'lerde. Bu Gümüş Çember tarafından yapılanlar hakkında o kadar emin değilim.

Daha da önemlisi, bizim istediğimiz yere giden bir gemileri olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Jonas'ın zihnini okuyup öğrenemez misin?"

"Kolay değil. Zihinsel müdahalelere karşı dirençli ve fark etmesinden korktuğum için onu zorlayamıyorum. Ve sen onu hiç okuyamazsın-"

"gerek yok. Elli yıldır dönmemi bekliyormuş ve doğruca Rhea'ya gideceğimi düşünmüş olmalı.

onun kızı bu arada. Ona göz kulak oluyordur, yani orada bir portalı var."

Benim ve Pritkin'in odasına tekrar girdim, iğrenç zırhımı kaptım ve Æsubrand'ın hoş olmayan sesiyle döndüm. Ve elimi göğsüne koyduğumda gelmeye çalıştı. Ancak bu, yerine cıvatalanmış bir heykeli itmeye çalışmak gibiydi.

"Giyinmem gerek," dedim kısaca. "Koridorda bekle."

"Kafanı muayene ettirmen gerek!" dedi kalaylı gözleri parlayarak. "Oraya geri dönmüyoruz-"

"O zaman istersen burada kal." Bir kez daha itmeye çalıştım ama yine bir şey olmadı. "Alphonse?"

Büyük vampir mutsuz görünüyordu ama fey'in omzuna ağır bir el indirdi. "Hey. Ona biraz mahremiyet verelim-"

Æsubrand, Enid'in çıkardığı nefesten küfür olduğunu tahmin ettiğim şey söyledi ve tutuştan kurtuldu. Ve Bir saniye sonra hem odamda hem de yüzümdeydi. "Konuştuklarımızdan *hiçbir* duymadın mı?"

Ve ben kaybettim. Alphonse ve Pritkin oradaydı ama onlara ihtiyacım yoktu. Üzerime yağmur gibi yağan bağırsaklardan, kendi kendine açılan koridorlardan, aç tanrıların beni *yemesinden* sonra ve Jonas beni de aynı şeye dönüştürmek için elinden geleni yapıyor!

Bir dünyanın ölümü ve diğerinin neredeyse yok olmasından bahsetmiyorum bile.

Benim dünyam.

Benimkini.

Ben de kırıldım ama gümüş prensin beklediği şekilde değil.

"Seni duydum," dedim soğuk bir sesle. "Şimdi beni dinleyebilirsin. Halkınızdan birini, sarayınızdan bir asilzadeyi neredeyse ölüm noktasına kadar tükettim. Ve onun gücünü küçük bir uzaysal değişim yapmak için kullandım - en kolay Pythian büyü.

Beni ne kadar uzağa götürdüğünü biliyor musun? *Tahmin* etmek ister misin?"

Aynı anda hem kızgın hem de şaşkın görünmeyi başardı.
"Drained? Kimi?"

"Lord Arsen," dedi Pritkin Æsubrand dönüp ona baktı.

"Yirmi metre, belki daha az," dedim. "Ve sonra *dışarıdaydım*. Tüm o büyü, tüm o güç beni bu koridorun uzunluğundan daha az hareket ettirdi. Ve uzamsal bir değişim, zamanda bir an bile yolculuk etmekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydir. Bu da Jonas'ın bana veremeyeceği kadar güçlü bir tanrının gücü. Bunu yapabilecek tek bir kişi var ve o da Vegas'ta."

"Onun sana bir şey verebileceğini bilmiyorsun!"
Æsubrand dedi ki. "Yine de bizi bunu yapabilecek tek insanlardan uzaklaştırıyorsun! Neden bu kadar korkuyorsunuz?"

Kendim söylemedim, çünkü bir günlüğüne ruhumu yeterince .

Pritkin sessizce, "Cassie," dedi.

"Ne?" İhanete uğramış gibi hissederek ona baktım. Ve kafası karışmıştı çünkü Jonas'ın planının işe yaramayacağını çok iyi biliyordu. Gezegendeki tüm büyücüleri feda etse bile olmaz! "Bu *elli yıl*-"

"Evet, bu da Pythian büyülerinin söz konusu anlamına geliyor," diye kabul etti. "Ama Jonas Pythian büyüsü kullanmıyor-"

"Hayır, peki bu onun için kaç kez işe yaradı?" "Sen o değilsin."

"Ne diyorsun sen?"

"Baban Lonca'nın bir parçasıydı ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Ve büyüsü *işe yaradı*. Bunu biliyoruz, yoksa bugün burada olmazdınız. Eski büyü kitaplarından bazılarını bulup bulmadığını bilmiyorum ama annenle tanışmak için zamanda geriye gitmeyi başardı-"

"Ne?" Æsubrand söyledi.

"-ve zamanı değiştirdi. Sen bunun canlı kanıtısın." "O yaptı, ben değil!" Tersledim. "Ben o şeylere sahip değilim. kitaplar, ve eğer yapsaydım bile-"

"Siz kelimenin tam anlamıyla zamanın bir çocuğusunuz," dedi Æsubrand,

Sesi kızgınlıktan çok ifade ediyordu. "Sen bunun için mükemmelsin!"

"-Bu tür büyülerde herhangi birinden daha yetkin olamam. O şanslı -"

"Belki sen de öyle yaparsın," dedi Pritkin acımasızca. "En azından düşünmeye değer."

"Jonas'a katılıyorsun!"

"Evet!" Æsubrand dedi ki. "Evet, sonunda biri mantıklı düşünüyor!"

Alphonse ona, "Hoss, olsam geri çekilirdim," dedi.

Pritkin, "Ne katılıyorum ne de katılmıyorum," dedi. çenesinde zıplıyordu. "Ben sadece bunun dikkate değer olduğunu düşünüyorum. Bu durumdan senden daha fazla ama Jonas'ın planının başarı şansı daha yüksekse-"

"Bunu düşündüm. Cevabım hayır."

"Bu kararı sen veremezsin!" Bu, elbette, Æsubrand'dı.

"O zaman başka bir fikrin mi var?" Pritkin bana sordu.

Etrafa bir göz attım. Herkesin dikkati üzerimizdeydi, tüm grup kafalarını kapıdan içeri sokmuş ya da çoktan odaya girmişti. "Bunu şimdi tartışmak istemiyorum."

"Bence bunu tartışmanız iyi edersiniz!" Æsubrand hırladı. "Bu hepimizi ilgilendiriyor!"

"Ciddiyim dostum," dedi Alphonse ona. "Geri ." "Sen geri çekil!"

"Senin cenazen," diye omuz silkti koca adam.

Pritkin'e ters ters baktım çünkü bunu bir oda dolusu insanın içinde yapmak istemiyordum. "Mircea," dedim ve başka bir şey söylemedim.

"Ah."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Æsubrand sordu.

Sırada herkes soracağı için ona cevap verdim. "Güç üretmenin birden fazla yolu var."

"Vard1," dedi Pritkin. "Ben... şu anda tam olarak kendimde değilim. Üçümüz arasındaki bağ zayıflamıştı

Chimera'yı icra ettiğimde diğer yarım koptu. Belki de bu yüzden artık onun gücünü ödünç alamıyor ya da onu buradan duyamıyoruz. Çok uzaktayız-"

"O zaman hâlâ Vegas civarında olmalı," dedim. "Çünkü orada işe yaradı-"

"Orada bir kez, aşırı durumlarda işe yaradı; tekrar yarayıp yaramayacağı bilinmiyor. Diğer yarım olmadan, büyü'nün bir parçası eksik. Ve bir büyü'nün bir parçası çıkarıldığında ne olduğunu bilirsiniz."

"Ama bir parçanız, çoğunuz hala burada!"

"Bu büyü'nün işe yarayacağı anlamına gelmiyor Cassie ve eğer işe yararsa da hatalı ve güvenilmez olacak, hatta muhtemelen tehlikeli olacak-"

"Peki Jonas'ın planladığı şey değil mi?" Gözlerimi ona diktim. "Biri bana neler döndüğünü anlatacak mı?"

Æsubrand hiç de prenlere yakışmayan bir çığlık attı. Soğukkanlı bir bela olarak ünü bu gece darbe alıyordu.

"Buna da bir cevap istiyorum," dedi Bodil. Çünkü sanırım o anda içinde bulunduğum duygu fırtınasını okuyamıyordu.

"Sana zaten bir tane verdim," dedim. "İhtiyacımız olan gücü üretmenin başka bir yolu olabilir ama o da Vegas'a döndü, tüm bunlara neyin sebep olduğunu bilebilecek tek kişiyle birlikte. Yoksa Rhea'ya güçten daha fazlası için ihtiyacımız olduğunu unuttun mu? Tabii Jonas tanrıların içeri nasıl, nereden ve tam olarak ne zaman girdiğini bilmiyorsa?"

"Hayır," dedi basitçe. "Aradığım ilk bilgi buydu."

"O zaman başka kimse de bilmiyor -muhtemelen Pythian gücüne *sahip* yetenekli bir durugörü uzmanı dışında. Ne olduğunu bilmezsek bir istilayı durduramayız ve Rhea bize bunu sağlayabilir."

"Eğer ona ulaşabilirsek," dedi Æsubrand. "Ve eğer yapabilirsiniz açıklamak zahmetine katlanmadığınız bu gücü

arızalı büyü. Ve eğer ve eğer ve ! Tam burada, şu anda, sen-"

"Kendimi havaya uçurmaktan başka
bir şey yapmıyorum!" "Bunu
bilemezsin!"

"Bu konuda senden çok daha fazla şey biliyorum!"

Aristokrat bir dudak kendini alaycı bir şekilde oydu. "Bildiğim
tek şey senin bir korkak olduğun."

"Kahretsin," dedi Alphonse.

"Sizi destekleyen bir tanrının gücüne sahip olduğunuzda
kahraman olmak iyi ve güzel bir şey," diye devam etti Æsubrand
acımasızca. "Her türlü savunmayı delip geçen altın enerji
kamçılarını ortaya çıkarabildiğinizde, hiçbir şeyi riske
atmadığınızda-"

"Bu geceden sonra bunu söyleyebilir misin?" Enid söyledi. "O
bizi kurtardı-"

"*Onu* kurtardı," dedi Pritkin'e bakarak. "Sevgilisi
ve koruyucusuydu, ya da denedi. Neye bulaştığı hakkında hiçbir
fikri yoktu-Bodil gördü!"

"Hiçbirimiz yapmadık!" Enid söyledi. "Ama fark ettiğinde
kaçmadı-"

"Nereye kaçayım?" diye sordu. "Gidecek hiçbir yer yoktu!
Ve bizi oradan büyücüler çıkardı, o değil. Ve şimdi işe
yarayabilir ve bizi kurtarabilir-"

"Seni kurtarmak mı?" Ben araya girdim, sesim alçak ve
vahşiydi. "Seni *kurtarmak* mı?"

"Evet, kurtar bizi! Bizi eve geri götür ve bu cehennem
kabusundan kurtar! Bize *savaşmak* için *bir* şans ver-"

"Eğer bir dövüş istiyorsan, Vegas'ta bir tane bulursun."

"Öyle şey almayacağım!" dedi ve kapıya doğru ilerledi,
ancak yolu yeni gelen bir grup öfkeli cadı tarafından kapatılmış
buldu. "Çekilin yolumdan!"

"Ve mademki "eğer "lerden bahsetmeyi seviyorsun," dedim
arkasından yaklaşarak ve artık sahip olmadığı bir kılıca
uzanırken irkilmesine ve dönüp durmasına neden oldum.
"Jonas'a koşmayı ve ona herhangi bir masal anlatmayı
düşünüyorsanız, şunu göz önünde bulundurun. Bana bir vardiya
için yeterli gücü verebilse bile,

ki sizi temin ederim yapamaz, bu *benim* için yeterli olurdu. Kendim için. I.

"Pythian büyüleri bir başkasını gezintiye çıkarmak için katlanarak daha fazla güç gerektirir, bu yüzden herhangi bir yolcu almazdım. Ve bu, fikrinden çok hoşlandığınız karanlık büyücülük büyüleri için de geçerli."

Başımı öne eğdim. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Prens? Bu demek *oluyor ki*, hangi büyüü kullanırsam kullanayım

Burada. Planını uygularsak, sen, Leydi Bodil, Enid, Alphonse ve Pritkin geride kalacaksınız. Bu cehennemde zaman çizgisinin senin etrafında yeniden oluşmasını bekliyorsun. Eğer ölürsem ya da durduramazsam

sonsuza kadar bekleyeceksin. Ya da bir tanrı gelip bir şeyler atıştırmak isteyene kadar. Ama eğer başarırısam.

"Korkarım senin için daha iyisi olmayacak," dedim o bana bakarken. Öfkem nereye gitmişti ya da gitmiş miydi bilmiyordum. Tek hissettiğim buz gibiydi. "Eve geri dönmüyorsun. Sen zamanın soy ağacının tüm bu dalıyla birlikte-"

"Durmak mı?" Kafası karışmış görünüyordu, ancak Zaman yolculuğundan pek anlamadığı için mi yoksa kendi ölümü kavramına yabancı olduğu için mi, bilemedim.

Ve umursamadı.

"Evet, dur. Bitir. *Öl*. Ve görkemli bir ölüm değil, bir kahramanın ölümü. Halkının eninde sonunda yeniden dünyaya gelip tekrar yaşamayı sağlayacağına inandığı bir ölüm. Ama sonunda, tamamen, hatırlayacak ya da umursayacak kimse olmadan. Solacaksın.

Hiçliğe dönüştünüz çünkü sizin ve tüm bu çağın etrafında yeniden yönlendirilen zamandan koparıldınız.

Diğer herkes devam edecek, oradakilerin hepsi, ama *sen değil*. Artık var olmayacaksın. Herkesin senin hakkında bileceği tek şey, *başarısız olduğun* bir davanın ortasında ortadan kaybolduğun ve bir daha senden haber alınamadığı olacak. Tabii onlara bir hikaye anlatmazsam.

-Ve inan bana, eğer yaparsam, bu gurur verici olmayacak. Bizi nasıl kandırdığınla ilgili olacak-"

"Kum-"

"-ve bizi Jonas'a ispiyonladı-"

"Ne yaptı?" Gri Bukleler zaten kalabalık olan kapı aralığına bakarak hırladı.

"-ve geri dönme ve tüm bunları önleme umudumuzu engelledi. Ama endişelenmene gerek yok."

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakarken ekledi, "tüm bunlardan çok önce ölmüş olacaksın. Jonas bu odadaki herkesi kurban edecek, sen de dahil, çünkü fey prenslerinin çok fazla büyüğü var, değil mi? Sadece yeterli değil.

"Muhtemelen beni bir kez bile geri almayacak gücü elde etmek için kendini bile feda edecektir. Tek. Gün. Ve hayatta kalırsam ne yapacağımı biliyor musun? Şu an yaptığının aynısını.

Şimdi," dedim ona doğru ilerleyerek; buz gibi soğuk, ama kan basıncım tavan yapmış bir halde. Ve garip bir şekilde Æsubrand pes etti, ben onu takip ederken koridorda geriye doğru yürüdü.

"Ben

Ama deneyeceğim çünkü senin aksine tahtlar ya da insanların adımı hatırlaması umurumda değil.

lanet olası heykelleri yontmak-" "Ben-"

"Heykelleri aldım ve beni nereye götürdüklerini biliyor musun?" Yine vahşice etrafı işaret ettim. "Heykelleri de sikeyim, seni de sikeyim, Cassie'yi Rhea'ya götürelim treninde olmayan herkesi de *sikeyim* çünkü bu hepimizin sahip olduğu ya da olacağı tek şans! Burada zaman yolcusu benim ve inan bana, bu unvanı hak ettim. Bu yüzden bunu *benim* yapacağız, senin *değil* ve benden daha iyi bildiğini düşünen ve her şeyi mahveden başka bir iyi niyetli aptal ortaya çıkmadan *hemen* gidiyoruz! *Anladın mı beni?*"

"Seni anlıyorum," dedi biri sessizce, ama bu Æsubrand değildi.

Arayan Zara'ydı, o lanet olası çirkin Circle tuniklerinden birini giymesine rağmen bir şekilde hâlâ Jasmine'i yönlendirmeyi başarıyordu ve ilk kez kaşlarını çatmadan bana bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Well, fuck," diye fısıldadı biri ve bu herhangi birimiz Ben de olabilirdim.

"Neden hiçbir şey kolay olmuyor?" Korkuluklardan aşağıya, büyük ve eski bir yokuşa bakarken solumda yatan Zara'ya fısıldadım.

"İşlerin sıkıcı hale gelmesinden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Sıkıcı şeyleri severim. Ben donukluktan yanayım!"

"Siktir ," dedi Alphonse ama cevap olarak değil. Az önce arkamızı korumaktan gelmiş ve aşağıda neler görmüştü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Keşke olsaydım.

Tek iyi şey, içinde bulunduğumuz mağaramsı odanın karşı duvarında bir geçidin uğulduyor olmasıydı. bakıyordu. Duvarın ilerisindeki iki yanık dairenin de gösterdiği gibi üç kişilik yer varmış gibi görünüyordu ama sadece bir tanesi yanıyordu. Büyüktü, yeşildi ve muhtemelen Vegas'a ayarlı değildi çünkü ben o kadar şanslı değildim.

Ama Bodil bunu değiştirebilir.

"Hayır," dedi, arkamızdaki tünelden sürünerek çıktı ve parmaklıklarla çevrili dar çıkıntıya çıktı.

Ben sormadan önce sorumu yanıtlamıştı, bu yüzden başka bir soru denedim. "Ne kadar yakın olman gerekiyor?"

"Bundan daha yakın." Harika.

Sorun, aşağıdaki geniş alanın kullanılıyor olmasıydı. Ve ne için kullanıldığını vücudumdaki tüm deri sanki görmeye çalışıyormuş gibi hazır olda bekliyordu.

Ama o istemedi.

İstemedim ama başka seçeneğim de yoktu.

Burası doğal olarak oluşmuş bir mağara gibi görünüyordu, tepesinde birkaç kesik sarkıt vardı. Kolordu burayı bir kafeterya/toplantı yeri haline getirebilsin diye kaldırılmışlardı. Biraz toprağı olan biri Büyü, kireçtaşı levhalarının alanın her yerinde yerden fışkırmasına neden olmuş ve büyücülere oturup yemeklerini yiyebilecekleri masalar vermişti. Artık sadece birkaç dağınık sandalye vardı, çünkü muhtemelen burası sayıları azaldıkça kaybettikleri her şeyi hatırlatan bir yer haline gelmiş ve tozlanmaya terk edilmişti.

Artık toplanmıyordu.

Biz dinlenirken, duş alırken ve yemek yerken Çember meşguldü ve şimdi ziyafetin neden bu kadar cömert olduğunu biliyordum. Kimse bir şeylerin endişe etmiyordu çünkü o gün bugündü. Son gün.

zafer ya da yok oluş, yani hükümlerin artık bir önemi yoktu.

Ve görünüşe göre, bir zamanlar inandıkları kod gibi başka bir şey de yoktu. Çünkü bariz bir şekilde hırpalanmış insanları portaldan geri sürüklemekle meşguldüler ve çalışırlarsa onları biraz daha dövüyordu. En son gelen, üçlü bir büyüyle yere serilmeden önce beş adım atmayı başarmıştı.

O hâlâ panik içinde yere yığılırken, arkasındaki portal bir avuç dolusu insanı daha dışarı fırlattı. Artık onları dışarıdaki güvenli bölgeye indirmiyordu, burada yeni merkeze girmeden önce kontrol edilebileceklerdi. Görünüşe göre Jonas bunun için zaman olmadığını düşünmüş ve onları doğrudan buraya yönlendirmişti.

Görünüşlerine bakılırsa, muhtemelen Stratford'dan gelmişlerdi ve kaos, adamlarının bazı düşmanları kaçırmasına izin vermişti. Biz izlerken geçit çamurla kaplı daha fazla tutsak çıkardı.

Hortum onlara doğru döndü, sanırım tüm o pisliğin altında taşıdıkları silahları ortaya çıkarmak için. Onlar daha sonra donanımdan kurtuldu, tıkaçlar itildi

ağızlarına sokulmuş ve elleri arkadan bağlanarak kafeslere itilmişlerdir.

İki derme çatma binada zaten çok sayıda insan vardı. Odanın her iki yanında birer hücre, ne olduğunu merak ediyormuş gibi etrafa bakıyorlardı. Ki bu çok iyi bir soruydu! Ancak diğer mahkûmlar mağaranın ortasında belirgin pozisyonlar alıyorlardı.

Eski karargâhtaki kalabalığın içinde gördüğüm daha iyi giyimli büyücülere benziyorlardı. Kıyafetleri duvarları süsleyen loş büyü ışığında parıldıyor, bu da onları bağlamak için kullanılan büyülü bağları vurguluyordu. masaların üzerinde. Ve tepelerinde dönüp duran hayalet yığınlarının arasından parlıyordu.

Ruhlar, eski efendilerinin başlarının üzerinde uyumsuz haleler oluşturmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Bir zamanlar hayalet yoldaşım olan Billy Joe Orada sıkışıp kalsaydım beni çıkarmak için yeri göğü inletirlerdi. Ama bu hayaletler biraz daha kararsız görünüyordu.

Döşemelerdeki nekroların onlara zihinsel olarak bağırmasına rağmen, kelimenin tam anlamıyla sadece etrafta takılıyorlardı, hiçbir şey yapmıyorlardı. I Yaptıkları şeyin bu olduğunu söyleyebilirdi çünkü adamların gözleri parlıyordu ve bağlarını koparmaya çalışarak öfkeyle çırpınıyorlardı. Ve hayaletler de muhtemelen bir fırsat sezdikleri için yardım etmiyorlardı.

Ne de olsa, ruhları bağlayanlar da dahil olmak üzere büyüler, büyüyü yapan kişinin ölümünden uzun süre dayanmazlar, değil mi?

"Bu da ne?" Æsubrand, Pritkin'in yanından sağıma doğru sürünerek sordu. "Çember ne halt ediyor?"

"Akşam yemeği hazırlıyorum," dedim, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum. "Ne? Kimin akşam yemeği?"

"Benim."

Ve şüphesiz olan da buydu. Jonas ne kadar enerjiye ihtiyacım olacağı konusunda bahse giriyor ve fırsat varken bana alabileceği her hurdayı . Ve onları düşünceli bir bağlıyordu.

Onları açıp içindeki lezzetli ruh enerjisiyle ziyafet çekmeme izin verme zamanı geldiğinde, mezelerimin kaçmaya çalışması gibi bir utanç olmayacaktı.

Yüzümde ne vardı bilmiyorum ama Pritkin'in eli yavaşça sırtıma indi. Hiçbir şey söylemedi ama çene çizgisinde bir kas sıçradı ve sanki küçük podyumdan atlayıp aşağıya sıçrayarak eski müttefiklerine saldırmaya hazırmış gibi . Çünkü, evet.

Cadıların pelerinleri birden o kadar da kötü görünmemeye başladı, değil mi?

"Sen beri zaman değişti," dedi Zara ona, yüzündeki bir dizi geçici ifadenin geçişini izleyerek.

"Görünüşe göre." Sesi sadece korktuğunda ya da çok öfkelenildiğinde olduğu gibi kırılmıştı. yerinde durmak için tasma takmak zorunda kalıyordu. Bunun hangisi olduğunu bildiğimden oldukça .

Æsubrand'ın gözleri sonunda anladığında birden büyüdü. "İşte o... ama bu-" ifadesine bakarak canavarca, rezilce ya da sikilmiş anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir fey kelimesi söyledi. Kolordu için duyduğu heyecanı yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

Kendi parlak planımı yeniden gözden geçiriyordum; dikkat dağıtmak ve sonra da geçide doğru deli gibi koşmaktı. Bodil, Zara'nın evinde yaptığı gibi, bu yeni büyüü çözebildiğini ve yeterince suyu kaldığını varsayarak, bizimle yarı yolda buluşmak için teleskopla dışarı çıkabilirdi. Ve eğer yanına yaklaştı, bir kalp atışında gitmiş olurduk.

Ama asıl önemli olan "eğer" kelimesiydi. Ve her zamanki Gümüş Çember modasına uygun olarak, aşağıda beklendiği gibi tam bir kaos yoktu. *Düzenliydi.*

Normal Joe'ların tutulduğu kafesler korunuyordu; bir araya sıkıştırılmış olmalarına rağmen hiçbir yere gitmedikleri gerçeğinden ve biri çok yaklaştığında içerideki adamların tepkisinden bunu anlayabiliyordum. Zahmeti için . Merkezde bağlı olanlar

daha güçlü bir tür olduğunu tahmin ettiğim uzay
Aksine tüm çabalarına rağmen orada kalmaya devam
ediyorlardı. Ve bazılarının yanlarında getirdikleri zombiler,
geçitten adım atar atmaz katlediliyordu.

İşte böyle, düşündüm, az önceki sadhu'yu fark ettim,
girdaptan fırlamıştı, peşinde de birkaç tayfası vardı. Sadece
kafalarından mızraklanmaları için
Alanı tamamen temizlemeden önce girişin her iki tarafında
bekleyen bazı yüzen bıçaklar. Diğer yığınların içine düştüler,
sadhu bekleyen bir levhaya çekildi ve ben şimdi ne yapmamız
gerektiğini merak etmek zorunda kaldım.

"Aşağıda en az yüz büyücü var."

Alphonse, kocaman bedenini bir şekilde Zara ve Bodil'in arasına
soktuğu yerden konuştu. "Bütün bunları oyarak geçemeyiz."

"Eğer bunu , kendimizi şu
levhalar!" Aesubrand bunu söyledi çünkü bir anda büyücülerin
çılgınlık trenine binmiş gibi görünüyordu.

Anlayabiliyorum.

"Dikkatimizi dağıtacak şeye ihtiyacımız var," diye işaret
ettim ve ardından soruna ışık tutacak ve yolumuzu
netleştirecek ilham verici başka sözlerin gelmesini bekledim.

Ve bekledim, bekledim çünkü görünüşe göre beynim ancak
bu kadarını yapabiliyordu. Bu beni daha da kötü hissettirebilirdi
ama başka kimse de gönüllü olmamıştı. Pritkin bile.
Birkaç düzine fikri hızlı bir şekilde arka arkaya değerlendirmek
ve aynı hızla reddetmek.

Enid, "Kara büyücülerini daha çok sevdim," dedi,
Şok olmuş gibiydi. Diğer cadılarla birlikte arkamızda
kümelenmişti ama görünüşe göre yeterince görebiliyordu.

"Hepsi aynı," dedi Topknot ona. "Her zaman öyleydiler, her
zaman öyle olacaklar. Bir büyücüye asla güvenme!"

"Vampir gibi konuşuyorsun," diye yorum yaptı
Alphonse. "Yanılıyor muyum?"

"Tabii ki hayır."

"Aşağı ... Jonas'la konuşabilirim," dedi Pritkin, sanki 'konuşmayı' çok daha acı verici bir şeyin yerine koyuyormuş gibi.

"Kendini bir levhanın üzerinde bulabilirsin!" Æsubrand tiz bir fısıltıyla söyledi. Buna odaklanmış gibi görünüyordu.

"Düşündüğünüzden daha fazla dikkat dağıtabilirim," diye ısrar etti Pritkin. "Uzun sürmez ama geri kalanınıza bir şans verir-"

"Ne yapmak için?" diye sordum. "Aşağıda yüzlerce savaş büyücüsü var!"

"Ben de öyle dedim," diye onayladı Alphonse, bu da Pritkin'in ona bir bakış fırlatmasına neden oldu. "Adamların çıldırdı diye bana kızma," diye ekledi Alphonse. "Onlar kendilerini şehit etmeye hazırlanırken sen orada hiçbir şeyin dikkatini dağıtamazsın."

"Neden bilmiyorsun," dedi Pritkin sert bir ifadeyle.

"Yakalanacağını biliyorum. Cas'ın sensiz gitmeyeceğini biliyorum. Bunun hepimizi mahvedeceğini biliyorum, o yüzden-"

"Bensiz gidecek. Bunu konuşmuştuk." "Elbette."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki kadının düşündüğüm kadar iyi tanımiyorsun."

"Cadılar meclisi bir şeyler deneyebilir," dedim, çünkü ikisi de birdenbire bana bakmaya başladılar, sadece fısıltı-
Düşüncemi tamamlayamadan bağırdı. "Neyi denemek?" Topknot talep etti.

"Kendi adına konuş!" Gri Bukleler tısladı.

"Merdivenleri yarılamadan bokorlar gibi oluruz," diye onayladı Butch Cut, alnı çatıktı. "Ve burada çok fazla vahşi büyü hissetmiyorum, bu yüzden kendi başımızayız ve ben tam olarak kızarmıyorum-"

"Hiçbirimiz değiliz!" Zara söyledi. "Ama Cassie'yi o geçitten geçirmeliyiz!"

"Oh, yani Şimdi gerçek bir inanan mı oldun?" Mor Sa meydan okudu. "Bugün erken saatlerde onu öldürmeye çalışıyordun!"

"Sanki daha uzunmuŐ gibi geliyor," diye mırıldandı Zara.

Sonra cadılar cadıların yaptığını yaptı ve Ben paslı demir parmaklıkların dibine tutunup düşünmeye çalışırken ağız girdiler. Ama beynim o kadar çok Şey yaşamıştı ki, bana geri dönen tek Şey uzak bir uğultuydu. Sanki iŐlemcim boŐtaydı ve yerinden kıpırdamıyordu.

Jonas odadaki herkesi öldürmek üzereyken bu bir sorundu! Ama hala bir Şey yok.

Uykuya ihtiyaım vardı. Bir tatile ihtiyaım vardı. Bırakmaya ihtiyaım vardı.

KpeŐteyi o kadar sıkı tutuyordum ki portakal taneleri etime gömülüyordu!

"Kes Şunu," dedi Pritkin nazikçe, ellerimi çekerek ve beni bu saçmalık yüzünden tetanos olup olamayacağımı düşünmeye iterek. Ve bu konuda endiŐelenmemi gerektirecek kadar uzun yaŐayıp yaŐamayacađımı.

Ve Sahra'da herhangi bir Şeyi paslandırarak kadar suyu nereden bulduklarını.

Sonra bu konuda endiŐelenmeyi bıraktım, çünkü ne-

" *oluyor?*" Alphonse bağırdı, ama bunun bir önemi yoktu. savaş büyücüleri dağıldı, geçit ŐiŐmeye başladı, tutsaklar çığlık atmaya başladı ve

YeŐilin parlak girdabından yeni biri geliyordu.

Şunu *bir Şey* yapalım, diye düşündüm, tam bir tanrı büyüklüğünde parlayan altın bir gövde, çünkü o bir taneydi, yoktan var ve mağaranın etrafına öyle parlak bir ışık saçtı ki, her an parçalanmayı beklerken bile gözlerimi korumaya zorladı.

Büyücüleri takip etmiş olmalı, diye düşündüm, Pritkin beni ayağa sürüklerken kalbim gm güm atıyordu. Jonas'ın adamlarının izini buraya kadar sürmüŐ olmalı. Zara'nın bazılarının az da olsa aklının kaldığını söylediğini hatırladım.

Ama görünüşe göre biz değil, çünkü biz doğrudan o şeye doğru koşuyorduk!

Bu Aesubrand için bile geçerliydi.

Alphonse tarafından çıkıntının uzak ucundaki merdivenlere doğru sürükleniyordu; nedenini bilmiyordum. Ama kavgaya ediyordu ve

Alphonse onun kafasına yumruk atıyordu. Kimi destekleyeceğimi bilemedim çünkü bu sefer gümüş saçlı piçin tarafındaydım.

Buradan çıkmamız gerekiyordu!

Ama sonra portal kör edici bir ışık parlamasıyla kesildi ve yarattığı ikiye böldü; yaratık öfkeyle karışık bir uluma çıkardı Neredeyse kulak zarımı patlatacak bir ıstırap. Kapalı alanda dünyadaki tüm davullar gibi, binlerce ölüm perisi gibi, kaburgalarımı kırıp göğsümden çıkmakla tehdit eden kalbimin atışı gibi yankılandı. Ses kelimenin tam anlamıyla baş döndürücüydü, beni dizlerimin üstüne çöktürdü ve Alphonse ve gümüş kedi, ikisi de durup baktılar.

Ama bu savaş büyücülerini durdurmadı.

Yaratıkla birlikte düzinelercesi geçitten içeri doluşmuştu ve şimdi devasa yaratığa büyüler savuruyorlardı. neredeyse sürekli bir yaylım ateşi altında. Ve başlangıçta kaçmış olanlar çoktan yeniden toparlanıp geri dönmeye başlamışlardı, ve önlerinde büyülü kalkanlarla savaşa katılıyorlardı ama bunların pek bir faydası olmuyordu. Çünkü tanrı öfkeliydi ve diğer yarısının bulunduğu büyük yara, kalkanları asit gibi yiyen parlak altın ışık saçıyordu.

Bir saniye sonra, yaratık en azından büyücülerin her yöne savrulmasına, boşlukta uçarak mağaranın kenarlarına mide bulandırıcı şapırtılarla çarpmasına yetecek kadar iyileşmişti. Diğerleri ise erimiş altın gibi görünen ve dokunduğu her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar kül haline getiren yaylım ateşinin altında kayboluyordu. İnsanlar çılgın atıyordu; büyüler sekiyordu ve biz... merdivenleri yarılamıştık bile.

Sonra da aşıya doğru indik çünkü *hareket* ediyorduk ve savaşı bizden uzaklaşıp mağaranın diğet tarafına doğru ilerliyordu. Ağır kalkanlar altındaki kalın bir büyücü kümesi, omzunun üzerinde bazukaya benzeyen bir şey taşıyan Jonas Marsden'in etrafını sarmıştı. Yaşlı adamın etrafında döndüğü, nişan aldığı ve-

"*Hayır!*" Pritkin çığlık attı ama kimse onu duymadı ve zaten artık çok geçti.

Yaşam enerjisi olduğunu düşündüğüm bir şeyin patlaması çılgın tanrıya çarptı ve tamam, evet. Yaratığın çıkardığı ulumayla tüm bedenim sarsılırken, *bunu* hissetti, diye düşündüm. Ve kapana kısılmış büyücülerin çığlıkları altın gibi Her yere püskürdü, öyle büyük bir patlama oldu ki yarısı erirken bir düzine Kolordu mensubu alevler içinde kalmadan önce kendilerini korudu.

Ya da belki de değildi, çünkü havayı yanık domuz eti kokusu kaplamıştı ve gözlerim yaşarmıştı, çünkü bu neydi?

Jonas emirler yağıdırıyor, kıvranan kalıntıların üzerine büyülü kementler atılıyor ve Gulliver büyüklüğündeki üzerinde sivri bir delik açılmış gövdesi yanan nekro çemberinin ortasına sürükleniyordu ve-

Kemerini bağla.

Ben şaşkınlıkla bakarken Alphonse, "Umarım açsındır," dedi. Ve hızlıca bayılmanın uygun bir seçenek gibi görüldüğüne karar verdim, ama bu gerçekleşmiyordu.

Pritkin bizimle birlikte duraklamıştı çünkü kim duraklamazdı *ki*? Ama hayata geri dönmüş ve beni geçide doğru sürüklemeye başlamıştı. Ayak uyduramayınca da beni taşıdı, ayaklarım da beynim gibi sersemlemişti.

Alphonse beni ondan alarak, "İşte, ver bana," dedi. "Siz şu şeyi çalıştırın. Cas ve ben hemen arkanda olacağız. sen."

Ve bunun kabul edilebilir olduğunu tahmin ettim çünkü Pritkin, Bodil, vahşi gözlü birve Enid geçide doğru koşullar ve hızlı koşullar.

Ama yeterince hızlı değil.

"İşte orada!" Jonas'ın sihirle güçlendirilmiş sesi, ölmekte olan tanrının çığlıklarından bile daha yüksek bir sesle uzayda yankılandı. "Tutuklayın onları!"

Ve, tamam, olmuyor, diye düşündüm, işe yaramayacağını bildiğim halde halsizce kaçmaya çalışarak. Ama Alphonse ve benimle birlikte geride kalan cadılar meclisi denemiyordu bile ve beş kadının kesin bir ölümle karşı karşıya olmaktan bu kadar memnun görüldüğünü hiç görmemiştim. Bunca yıldır Gümüş Çember'le savaşmamayı seçmek akıllıca bir hareketti ama bu kesinlikle canlarını sıkmişti ve artık başka seçenekleri göre ellerinden geleni yapıyorlardı.

Yemin ederim, içlerinden birinin güldüğünü duydum çünkü ileri grubumuza yönelen büyü yağmuru, canlı mor, neon yeşili bir Coven büyüğü patlamasıyla havada kapıldı, ve lavanta rengi mavi. Cadıların oklarından bazıları savaş büyücülerinin büyülerinin havada patlayarak renkli konfetilere dönüşmesine neden oldu; diğerleri ise onları gönderen büyücülere doğru geri uçtu ya da tavana doğru dönerek onu çatlatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Ve daha da fazlası yere düşerek toprakta ve kayada büyük yarıklar açtı ve parçaları uçtu.

Ama bir tanesi diğerlerini utandırdı, birleşik bir savaş büyücüsü büyüünü sıradan kara büyücülerin kalemlerinden birine saptırdı, koğuşu parçaladı ve motive olmuş bir savaşçı kitlesini odaya döktü.

Çoğu hâlâ bağlıydı ama birkaçı kelepçelerini çıkarmayı ve ağızlarına tıkaç takmayı başarmıştı. diğerlerini serbest bırakma konusunda. Ama Jonas'ın büyücülerini bunu fark etmemiş gibi davranıyorlardı ve yaşlı adam askerlerini yönetmekten çok odayı tarıyordu. Ve o romatizmalı gözler eskisinden daha keskin, olması gerekenden daha keskin oldu, çünkü bizi fark etti.

"Orada! Merdivenlerin yanındaki gölgelerde!"

Çığlık alanda yankılandı ve hemen ardından bir başkası geldi.

"Cassie'ye vurma!" diye bağırdı yaşlı adam ama artık çok geçti.

Bir yanda yaralı bir tanrı ve diğer yanda

Diğer tarafta çılgın karanlık uygulayıcılar, onun büyücüleri refleks olarak bize bir yaylım ateşi gönderdiler ve sahip oldukları her şeyi gönderdiler. Tek gördüğüm, görüşümü dolduran, nefesimi boğazıma tıkayan ve yarım oda öteden tenimi karıncalandıran bir renk cümbüşüydü çünkü bu...

Hayatta kalamazdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

T Kimsenin irkilmesine bile fırsat vermeden patladı. Bir an için, kaynayan bir sudan başka bir şey yoktu.

Çok renkli bir bulut, vahşi bir şey gibi, cehennemden fırlamış öfkeli şeytanlardan oluşan bir ekip gibi bize çarpıyor, vuruyor ve dövüyordu. Çok büyüktü, vahşiydi, dehşet vericiydi-

Ve... bize dokunmuyor musun?

Kurtarıldığımızı fark ettim ama kim tarafından kurtarıldığımızı bilmiyordum.

kim. Ya da nasıl, çünkü bu büyüünün arkasında birkaç düzine savaş büyücüsünün gücü vardı ve herhangi bir savaş büyücüsü değildi.

Tüm zorluklara rağmen bir şekilde bu kadar uzun süre hayatta kalan seçkinler.

Ve güçlerinin bizi pençelemesini izlerken, nedenini biliyordum.

Çok güçlüler, diye düşündüm başım dönerek, sadece birkaç metre ötemdeki yoğunluğa bakarak. Ve çok kızgınlar. Büyüleri sayesinde duygularını hissedebiliyordum ve tek başlarına beni yere sermeye yetiyorlardı.

Kolordu bundan, bu dünyanın onları zorladığı iğrenç eylemlerden nefret ediyordu; *benden*, onlara liderlik etmesi gerekirken ortadan kaybolan Pythia'dan nefret ediyorlardı. Ona en çok ihtiyaç duydukları anda. Ve şimdi onlara yardım etmek yerine kaçmaya çalışıyordu. Onlarca yıl boyunca Yoldaşlarının benim işimi yapmaya çalışırken öldüğünü görüyorlardı ve arkadaşları, dünyaları, hayatları için acı, öfke ve keder içindeydiler ve Jonas ne derse desin bunun acısını benden çıkarıyorlardı.

Ama işe yaramıyordu ve nedenini bilmiyordum.

Pritkin mi? Başım dönerek düşündüm, ama o küçük odada değildi.

Birinin yarattığı korumalı baloncuk. Ve ben düşünmedim

Zaten böyle bir şey için suyu kalmıştı. Birinin nasıl yapabileceğini anlamıyordum ve cadılar da yardımcı olmuyordu.

Orada öylece duruyorlardı, asaları dışarıda ama sarkıktı, şok içinde etrafa bakıyorlardı. Ve sonra, yavaşça, hepsinin gözleri aynı noktaya odaklandı. Bana.

Bir kalp atışı kadar şaşkınlıkla baktım, hiçbir şey anlamamıştım. Sonra gözlerim Uzanmış sol elim evrensel DUR pozisyonundaydı, tüm o öfkenin bizi tüketmeye çalıştığı yerden birkaç santim uzaktaydı, sağ elim ise...

Şok içinde geri çekildim ve neredeyse küçük baloncuğumuzun yanından geçen ince altın ipliği düşürüyordum ve hala yanımda tuttuğum elimin *içine* - *içine* demek istiyorum. Bir bahçe hortumu gibi vücuduma fışkırıyordu, ama bu kötü bir benzetmeydi, çünkü bu kadar ince bir hortum çok taşıdı. Ama bir tanrının can damarını emerken fazla bir şeye ihtiyacınız olmaz.

Tökezleyerek geri çekildim, neredeyse düşüyordum ve cadıların çoğunun beni bırakmaya istekli olduğu izlenimine kapıldım. Ama Zara beni yakaladı, yüzü asık ve korkunçtu ama kararlıydı da. Ve ben

Birdenbire o deri gezgin pelerinlerinin yapımında kullanılan büyüleri kimin bulduğunu anladı.

"Gerekeni yaparız," diye tısladı ve bileğimi yakaladı, elimi düşürmek üzere olan elime bağlı olan bileğimi. Ölmekte olan tanrıya kurduğum hayat çizgisi.

Bunun yerine, kalkanın diğer tarafından bize yönelen öfkeye karşı koymak için içime akan yeterli güçle bağlantının sağlamlaştığını hissettim. Aksine, dışarıdaki kaos gibi yoğunluğu arttı. Görünüşe göre savaş büyücüleri Zara'nın beni çekiştirmesi ve küçük düğümümüzün, büyü ateşinin sisi arasından ancak seçebildiğim yeni bir renk bulanıklığına doğru yerde sürünmesiyle uzaklaştığımızı fark ettim.

Çok iyi göremiyordum, çünkü bir şekilde ayakta tuttuğum koğuş, odayı bulanıklaştıracak kadar altı fit kalınlığında görünüyordu. Ama neyse ki buna gerek kalmadı. Odanın

Portal yeniden çalışmaya başlamıştı ya da belki de bir başkası başlamıştı, çünkü bu duvarın daha aşağısında görünüyordu, ama kim bilebilirdi ki?

Ama ayaklarımın altındaki taşlardan hissedebiliyordum, o kadar sert titriyordu ki dişlerim takırdıyordu; havada hissedebiliyordum, sanki fazladan birkaç atmosfer aniden Üzerimize çöktü; savaş büyücülerinin bizi durdurmak için giderek artan umutsuz girişimlerinden bunu takip edebiliyordum.

İyi girişimlerdi.

Zemin aniden kil gibi elleriyle yukarı uzandı ve taştaki çatlaklardan dişarı çıkmaya çalıştı. ayaklarımızı tuttu. Alphonse bağırdı ve üzerlerine bastı. Cadılar onların canına okudu ama fark etmedi. Neredeyse aynı anda yeniden biçimlendiler, tuhaf bir şekilde güzel görünüyorlardı; damarları, tırnakları ve kararlı, kavrayan elleriyle bir Michelangelo heykelinin parçaları gibiydiler.

"Tekrar vur!" Birkaç tanesi bacaklarından yukarı tırmanmaya başladığında Alphonse ıglık attı. Ön kollar, özelliksiz kafalar ve gövdeler, zeminin ağır taşlarını kenara itip yukarı doğru tırmalayarak bizi takip etti. Ve onlarla ne kadar savaşırsa savaşsın, kaç kez onları toza çevirirse çevirsin, gelmeye devam ettiler.

"Manlikanlar!" Eski bir fey numarasını hatırlayarak bağırdım ve cadılar mücadelelerine ara çünkü cadılar meclisi büyüğü fey büyüğüne dayanıyordu ve bunu biliyorlardı.

Bir saniye sonra, üçlü bir büyü onları vurdu ve kollar, gövdeler ve birkaç vakada da tüm bedenler yok oldu, parçalanıyor ve saldırdıkları insanların üzerinden akıp gidiyorlardı. Kum büyük bir gürültüyle çarptı ve ben rahat bir nefes aldım. Ya da... Denedim.

Ama biz mücadele ederken buradaki hava incelmişti. Sıcak ve boğucu, bir tabutun içinde kilitli kalmak gibiydi. atmosfer yavaş yavaş saatlerce yeraltında kaldı. Ama saatler geçmemişti!

Belki bir dakika olmuştu, ki koğuş hava geçirmez olsa bile bunu yapmak için yeterli olmamalıydı. Ve

Sonra kalan oksijen aniden bizi birbirimize bakarken bıraktığında bunun olmadığını anladım.

aslında bir vakumdu. Boğazım yanmaya, ağzım balık gibi açılmaya ve gözlerim etrafa dalmaya başladı.

Artık var olmayan bir şeyi umutsuzca arıyordum.

Ve cadılar *bu* numarayı bilmiyor gibiydiler.

Kolordu'nun bunu nasıl benden daha iyi anlayamazdı. "Neler oluyor?" Alphonse'un ağzından

ama onu duyamıyordum. Kulaklarımda akan kandan başka bir şey duyamıyordum, çünkü diğer her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşmişti, artık sesi taşıyacak hava yoktu.

Çember beni kalkanı bırakmaya ya da ölmeye zorluyordu ama istediklerini yapmanın daha iyi bir sonucu olacağını düşünmüyordum. Hâlâ içimdeki nefreti hissedebiliyordum. korumamız başarısız olur olmaz yapacaklarını düşündüm. Belki de daha önce, çünkü bu düşünceyi aklımdan geçirir geçirmez koğuşun dışından hastalıklı yeşil bir duman yükselmeye başladı.

Korku ve çaresizlik içinde ona baktım - bu sefer neydi?

Bilmiyordum ama küçük koruma çemberimizin sınırlarının ötesinde dönüyor, odadaki sınırlı görüşümü kesiyordu ve bana yüzümün loş bir yansımasını gösteriyordu. Korkmuş, kafam karışmış ve hiçbir fikrim yokmuş gibi görünüyordum.

Çember bildiğimden çok daha fazla büyüü unutmuştu ve Jonas da dahil olmak üzere onlardan yüzlercesi vardı, Küçük bazukasıyla bizi çünkü ölmeme izin vermeyi göze alamıyordu. Burada durup boğularak ölmek gibi işe yaramayacak, asla işe yaramayacak aptal planıyla beni havaya uçurma şansı elde kadar değil! Ve bunu durdurabilecek tek kişi bendim.

Dumanların arasında yüzler belirdi.

ve çarpıtıcı etkisiyle canavarlaştı. Korumamızın içinden bir yol açmaya çalışırken güçle parlayan elleri gibi, parmakları her yerde oluşan çatlakları yırtıyordu, belki de

Belki gazdan, belki başka bir şeyden, çünkü kim bilebilirdi ki? Ama aniden her yerdeydiler.

Gecikmeli olarak fark ettim ki, serbest bıraktıkları büyü fırtınası bizi birkaç dakikalığına kurtarmıştı, çünkü devam ettiği sürece bize yaklaşamadılar. Tek başına bizi alt etmeye yetmemişti ve kendi büyüleriyle savaşmak için güç harcama fikrinden hoşlanmadıkları için bize biraz zaman kazandırmıştı. Ama şimdi, getirdiği ek korumayla birlikte dağılmıştı ve üstesinden geliyorlardı.

"Bir şeyler yap!" Zara bana bağırdı, şimdi her yere yayılan çatlaklardan akan hava nedeniyle duyulabiliyordu.

"Nefes almayın, sizi aptallar," diye bağıırıyordu Topknot. "Bu zehirli!"

Mor Saç yine de yere düştü, yeşil bir sisin içinde kayboldu. Butch Cut koğuşun iç yüzeyinin etrafında patlayan ve dışarıya doğru fırlayan bir büyü gönderip dumanı geri püskürtmeden önce onu kendi bulanık görüşümden görebiliyordum. Sonra Alphonse hepimizi irade gücüyle ileriye doğru sürüklemeye çalışırken, o ve Gri Bukleler düşenlerimizi yakaladı ve yarım yüz adam bize karşı koymak için ellerinden geleni yaptı.

"Akışı artırın!" Zara beni sallayarak söyledi.

"Yapamam!"

"Neden olmasın? Hâlâ hayatta!" Eliyle dışarıyı işaret etti. ölmekte olan tanrıya doğru tahmin yürüttü ve bileği, bir yarıktan yeni çıkmış eldivenli, savaş büyücüsü bir el tarafından yakalandı, çünkü kalkanımız belki bir inç kalınlığa kadar inmişti.

Kadın çığlık attı, Topknot küfretti ve Butch Cut asasının parlayan ucunu adamın eline saplayarak lanet okumasına ve geri çekilmesine neden oldu. Ama koğuş artık parçalanıyordu ve Çember'in adamları her ve eğer yapmazsam zamanımız tükeniyordu-

Kahretsin!

Akışı arttırdım çünkü bu ne kadar tehlikeli olursa olsun, Kolordu'nun bize ulaşması daha kötü olacaktı. Ama kalkanın hepsi

ama Şimdi gitti, destekleyecek çok az Şey kaldı ve bizi yavaŐlatıyordu. Bu yüzden tamir etmek yerine onu kullandım, tüm o ufalanan parçaları dışarıya doğru gönderiyor ve çevredeki savaş büyücülerini ayaklarından geri fırlatıyor.

Biz yolumuzu ŐaŐırmıŐken eski tutsaklarıyla baŐlamıŐ olan savaşa daldılar ve düzinelerce cesedi tökezleyerek, düşerek ve yuvarlanarak yere serdiler.

Ve bir yol açıyorum.

"Gidin!" Cadılara doğru hırıltılı bir bağırdım, savaşın sesini duyurmaya çalışıyordum ama nefesim kesilmişti. Alphonse'dan önce

Beni yakaladı, göğsüne bastırdı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Pritkin ve diğerleri bir Şekilde bunu savunuyorlardı, belki de en çok baskıyı biz gördüğümüz için. Şey, biz ve Her yerde cesetleri olan karanlık büyücüler Alphonse'u neredeyse elmeleyerek üzerlerinden atlamaya baŐlamasına neden oluyordu. Aynı zamanda büyü ateşinden de kaçmak zorundaydı.

Odanın geri kalanı neler olduğunu anladıkça bize odaklanmaya başladı.

Ama kaosun içinde çılgınca, zikzaklı bir rota çizen usta bir vampirden kaçamıyor gibi görünüyordu, portal tarafından fırlatılan ürkütücü gölgeler karşısında sadece bir bulanıklıktı.

Ta ki olana kadar.

"*Durdurun onu!*" Jonas'ın feryat ettiğini duydum ve adamları bu kez dinlediler, her Şeyi bize odaklamak için kavgalarını bıraktılar.

Alphonse'a farklı yönlerden aynı anda bir düzine büyü isabet etti ama o beni korumak için eğildiği için bana isabet etmedi.

Avularımla yere çarptık,

Sprite'ları yakalamaktan zaten ŐıŐmıŐ ve kabarmıŐtı,

kaba taş zemin tarafından daha da aŐındırıldı. Bu beni tek başına sersemletmeye yetti ve ardından savunucumun iri bedeni ağır ve nefessiz bir Şekilde üzerime düştü.

Sonunda bunun etkisinden kurtulup, hâlâ hayatta olup olmadığını bilmeden sürünerek altından çıktığımda, tam bir yıkım manzarasıyla karşılaştım. Odanın yarısı alevler içindeydi, garip, büyülü alevler yanıyordu.

düzinelerce renk. Duman her yere sürükleniyor ve sanki bir grup meraklı bulut gelmiş gibi yükseklere doğru yükseliyordu. Bu gürültü patırtı neydi diye.

Ve bir gösteri yapıyorlardı.

Büyülü silahlar her yerde dolaşıyordu, birçoğu artık ustasızdı ve düşmüş sahiplerine yaklaşan herkese ateş ediyorlardı. Dövüşler hâlâ devam ediyordu; ben hâlâ çığlıklar atarak izlerken birinin yanan bedeninin düştüğü podyum da buna dâhildi. Her iki taraftan da her yere dağılmış, kırıdamayan ve bazıları artık tek parça halinde olmayan cesetlere katıldı.

Cadılar da onlara eklenmek üzereydi, istila edilmişlerdi. Pritkin ve diğerleri öfkeli bir grup büyücü tarafından sert bir şekilde dövülüyordu. Aralarında kalkanın parçalarını gönderdiklerimin de bulunduğu bir başka büyük grup, yarım daire şeklinde yayılmış olarak yavaşça bana yaklaşıyordu. aynı kalkan. Jonas'ın bana zarar vermeme emrini hatırlayıp hatırlamadıklarını merak ettim.

Umursayıp umursamadığımı merak ettim.

Birdenbire öyle görünmedim, ama umutsuzluktan ya da hatta dehşetten değil, kırk ya da daha fazla kanlı, öfkeli, katil savaş büyücüsüyle karşılaşan birinin hissetmek için her türlü nedeni olurdu. Ama ben hissetmedim. Çünkü bir şeyi unutmuştum.

Bu, şu anda akıllarından çıkmış olan şeyle aynıydı. ihtiyatla yaklaştılar ama yeterince değil. Derim ışıkla kaynamaya başlayıp altın bir hale etrafımdaki zemini sanki bir insan meşalesiymişim gibi boyamaya başladığında değil. Ama benim durumumda bu ateş değildi; bu gücü ve beni hala yerinde duran enerji donörüne bağlayan göbek bağı aracılığıyla daha da fazla besleniyordum.

Şok ve panik içinde, akışı kısıtlamayı unutmuştum.

Birisi "*Hayır!*" diye bağırırdı, ama ses zar zor .

İçgüdülerim beni geçirmişti, bu yüzden büyük

Katliamın ortasında yere bağlanmış altın beden bir, iki, üç kez titriyor... ve sönüyor.

Işığı sönmüştü ama gücü . Tüm o enerjinin bana çarptığını, açlıktan ölmek üzere olan hücrelerime, aylardır yemek yememiş gibi hissettiğim parmak uçlarıma kadar dolduğunu hissettim. Ve yememişlerdi de.

Thames Nehri'nde rakibimin gücünden, All-Father'ın sınırsız enerjisinden faydalandığım ve beslendiğim, beslendiğim ve beslendiğim o günden beri. Yine öyle hissettim, o kadar harika, o kadar mükemmel, o kadar tatlı ki gülmekten kendimi alamadım, neden gülmeyeyim ki? Neden kendimi inkar edeyim ki?

Bir şey var mı?

Etrafıma baktım, aptal savaşları ve küçük planlarıyla birdenbire çok küçük, çok önemsiz kaldılar. *Bu* varken bunlar, bunların herhangi biri neden umurumda olsun ki? Sonuncusunu, o harika, hayat veren, yaşamı onaylayan gücü içime çektim ve biraz daha güldüm.

Ve Jonas'ın yüzünü, savaşı yönetmeye yardım etmek için gittiğini tahmin ettiğim çıkıntıda gördüm. Onu aniden gördüm. savaş büyücülerinin çığlıklarından başka bir şey duyamadığım için bir şeyi anladım ve bağırdım.

Bana saldırarak bunun neden kötü bir fikir olduğunu anladım. Çok kötü, diye düşündüm, bir el hareketiyle bir düzinesini uçururken,

onları liderlerine çarptırdı ve onu kendi adamlarından oluşan bir yığının altına gömdü.

Kalkanlarını zamanında açıp açmadığını görmedim; umurumda da değildi. Geçen sefer böyle olmamıştı, diye düşündüm başka bir grubu alevler içinde gönderirken ve neredeyse merakla yanmalarını izlerken.

Belki de Thames'te, çaldığım enerjiyi neredeyse emdiğim anda gönderiyor, çoğunu içimde tutmak yerine savaşa yönlendiriyordum.

Onu tutabileceğimi düşünmemiştim, çünkü Pritkin ve ben onun karabasan yeteneklerini kullanarak bir tanrının gücüyle oynadığımız birkaç seferde neredeyse bizi diri diri yakıyordu. Bu sefer neyin farklı olduğunu merak ettim, bir elimi kaldırdım ve

güneş ışığı gibi deri altında hareket eden bir şeyi izlemek bir gölette dalgalanıyordu. O anda huşu, şaşkınlık ve saf, katıksız bir sevinçten başka bir şey hissetmedim.

Ta ki bir şey bana çarpana kadar ve bu bazı büyücülerin yaptığı zavallı küçük büyülerden biri değildi. Atıyorlardı. Kendilerini tutmuyorlardı, sonunda eldivenlerini çıkarmışlardı, tabii eldiven kullandıklarını varsayarsak. Ve yaylım ateşlerinde hiç sersemletme büyüğü yoktu.

Onları uzaktan fark etmişim -öldürme büyüleri, deriyi delme büyüleri, etimin kemiklerimden neden olacak büyüler. Ama bunlar gıdıklanmadan ya da özellikle zayıf bir böceğin, yarı ölü bir böceğin sokmasından daha fazlası değildi. Biraz kan emmeye çalışan ve bu yüzden dalgın bir avuç tarafından ezilen bir sivrisinek. Ama bunu hissettim.

Ve öfkeyle kükredim, sesim büyütüldü ve ben söylememiş olmama rağmen odanın içinde .

Bu önemsiz yaratıklar buna nasıl cüret edebilirler? Bana yaklaşmaya, dokunmaya, yüzüstü düşüp bana tapınmaktan başka bir şey yapmaya nasıl cüret ederler? *Bu ne cüret?*

Aptal bazukalarıyla ona vurduklarında altın tanrının nasıl hissettiğini, her şeyden çok nasıl öfkeli olduğunu biliyordum. Şok olmuştu, tıpkı bir grup karıncanın tetiği çekmek için birlikte çalıştığını gören bir insan gibi. Ve bunu tekrar yapmak üzere olduklarını fark ettim.

Jonas, lanet olsun, henüz ölmemişti ve bir kez daha ateş etmeye hazırdım. Ama ben açlıktan çıldırmış bir tanrı değildim; açlıktan enerji kazanmış ve karşı savaşmaya alışmış bir yarı-tanrıydım. Göğsüm yanıyordu ama bir düşünceyle onu iyileştirdim; kolaydı, çünkü darbe sonuna kadar gitmemişti, belki de ikiye bölünmediğim için-

İkiye ayrılmış.

Kelime beynimde kekeledi, geri ve uzman bir DJ'in elinde tekrar tekrar çalan bir plak gibi tekrarlardı. Ölü tanrıya baktım, şimdi küçük ve karanlık görünüyordu, sadece buruşmuş bir yığın, tanınabilir hiçbir şey yoktu.

diğer bedenlerin ortasında. Sonra bakışlarım duvarda dönüp duran portala gitti.

Gücünün geri kalanının hâlâ diğer tarafta olup olmadığını, kesildiği yerde yatıp yatmadığını, zihninden ayrılıp ayrılmadığını ve çaresiz olup olmadığını merak ettim. Tanrılar bu şekilde dirilebilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama yapabilse bile, yarı güçte ve savunmasız olacaktı, karşılık vermek için çok az yolu olacaktı ve eğer yapamazsa...

Eğer *yapamazsa*, o zaman tüm o güç orada öylece yatıyor, çamurun içinde cızırdıyor ve beni bekliyordu.

Birdenbire bu aptal dövüş küçük bir rahatsızlık gibi göründü. Jonas'ın bana gönderdiği ikinci darbeden düşündüğüm kadar kolay kurtuldum ve bir tane de ona gönderdim. İnip inmediğini görmek için beklemeye zahmet etmedim. Ne o ve küçük silahı, ne savaşı, ne de elimle vurarak yolundan çektiğim ya da bir silahla ateşe verdiğim adamları umurumda değildi.

Gözlerimden bir bakış.

Tek bir şeyi önemsiyordum; ama hayır, bu tam olarak doğru değildi. Çünkü diğer yarısını bulursam, gücü benim kadar arzulayan o lanet yaratıklar yamyamlaştırmamışsa, o zaman... başkaları da vardı, değil mi? En az iki tane daha görmüştüm ve biri muhtemelen şu anda Kuzey Kutbu'nda dolaşıyor olsa da, geriye Stratford'da bir tane kalıyordu.

Ama uzun sürmedi. Ve onu ele geçirdiğimde, geri kalanlar akılsızdı, değil mi? Kim olduklarını ya da nerede zar zor biliyorlardı ve muhtemelen birçoğu bu kadarını bile anlamıyordu. Onlar savunmasızdı, artık hayvandan biraz daha fazlasıydılar ve ben... Ben değildim. Tuzaklar kurabilirdim, onları avlayabilirdim.

Ziyafet.

Bu kelime kafamda çınladı ve geçitten geçerken adımlarımı hızlandırdı, ancak diğer tarafta durdum, kafası karışık ve karmakarışık. Ama bunun sebebi Çember'in cildimde yarattığı acı büyüler hala devam ediyordu.

ya da patikanın güçlü emişini fark etmemiştim. Ama bu...

Bu neredeydi?

Hayal kırıklığı ve öfkeyle etrafıma bakındım. Burada uzanmış beni olması gereken ödülümü istiyordum. Akli ve savunması olmayan yarım bir tanrı, sadece almak için görkemli, altın enerji!

Neredeydi o?

Bilmiyordum ve gördüğüm tek şey boş, çirkin, depo görünümlü bir yapıydı.

ziyafetimin beklediği güzel ortaçağ kasabasının kalıntıları. Çatıdaki, kuşların kışlara yuva yapmasına izin veren birkaç delik dışında hala bir bütündü. Ve söz konusu deliklerden sızan ay ışığı şaftlarında dönen toz zerrecikleriyle doluydu.

Bunun dışında, zemini kirleten ve köşelerde yığınlar halinde biriken kırmızımsı kum tepeleri vardı. Bu Bana cadılar meclisinin bölgesini hatırlattı, Dünya yavaş yavaş kendi bölgesini geri alıyordu. Kum bile aynı renkteydi-

Vegas, diye düşündüm, aniden anladım. Diğerleri başka portalı çalışır hale getirmiş ya da ilk portalı istedikleri yere sıfırlamışlardı. Ama ben değil!

O geçitten geri adım atmak için dönmeden önce tekrar kükredim, onu isteğime boyun eğmeye ve istese de istemese de beni gitmek istediğim yere götürmeye zorladım. Yapabilirdim de; bunu içgüdüsel olarak biliyordum. Onu temellerinden söküp atabilirdim ve-

Önünde duran bir adam vardı.

Diğerlerine yaptığım gibi onu da kenara itmeye başladım ama hareketin yarısında durdum. Koyu renk saçları vardı, Parlayan altın rengi gözleri ve vücudunu ikiye bölen kocaman bir yara izi.

mükemmel bir yüz. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir yüz.

"Merhaba *Dulceață*," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ben seni bekliyordum."

Ve sonra dünya yok oldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Daranlık beni kapladı ve deponun görüşünü engelledi. kahkahalar çınliyordu, belki de benim Bilmiyordum ama kulağa çalgınca geliyordu. Belki de öyleydim. Çıldırmiş gibi hissettim.

"Bırak beni Mircea," dedim, nasıl olduğunu söyleyemesem de söyleyerek.

"Hayır."

Sade bir görüntüydü ve birdenbire birilerinin bana bunu söylemeye ya da beni her an çalınabilecek ödülünden alıkoymaya cüret edebilir.

"beni!" Tekrar söyledim ve karanlığı yırttım, örtü tekrar inip kendini iyileştirmeden önce ay ışığının kısa bir parıltısını gördüm.

"Konuşma fırsatımız olana kadar olmaz. Diğer bekleyecek _."

"Yapmayacak!"

"Çember'in karargahında yeraltında, değil mi?"

Ses makul geliyordu, bu da beni daha da öfkeliendirdi. "Geçidin olduğu yer orasıydı, sokağın dışı değil. O devam edecek-"

"Bana ne yapacağını söyleme!" Kükredim ve arkasındaki gücü hissettiğini biliyordum. İçinden geçip gideceğim güç Çünkü Jonas'ın adamlarının geri getirdiği sözde "tanrı" acınacak haldeydi ve ben onun gücünün sadece yarısını emmiştim.

"Cassie-"

"Onu bulacaklar!" Tekrar saldırdım ve az ileride gün ışığını gördüm. Ama ona doğru koştuğumda iyileşti.

ve elimi onun olduğu boşlukta gezdirdiğimde gitmişti.

"Belki de öyle yapsalar daha iyi olur," diye karşılık verdi siyah saçlı adamın sesi ve bu kez düz, yargılayıcıydı. "Bu kadar güce sen binmiyorsun; o sana biniyor. Bırak gitsin."

Ve aynen , bir kısmının beni terk ettiğini hissettim. Çok büyük bir miktar değildi ama fark ediliyordu. Çekiyordu!

"Benden besleniyorsun." Buna inanamıyordum. Neydi bu yaratık? Bir tanrı değil-

Vampir.

Usta.

Güçlü.

Sözcükler beynimde uçuştu, ama yapamadım.

onlara konsantre olun. Güçlü! O benim için bir hiçti! O da en az onlar kadar zayıftı! Ve yine de cüret etti-

"Evet, cesaret ediyorum," dedi ses tekrar. "Senin için, hepimiz için, bundan çok daha fazlasına cesaret edebilirim. Bize geri dön Cassie. *Savaşın!* Orada olduğunu biliyorum; çatışmanı, acını hissedebiliyorum-"

"Kafamın içinden çık!"

Ve sonra tekrar hissettim, bir güç çekimi: kekeme, kusurlu, yapabileceklerime benzemeyen bir şey.

Ama etkiliydi. Bir an için başımı , sendelememe neden oldu, kafamı karıştırdı.

Ne *oluyordu?*

"Fazlalıkların bir kısmını sana vermek için çekiyorum. Savaşma şansı." Ses tekrar geldi ve karanlığın içinde. "Ama ancak bu kadarını yapabilirim. Bağlantımız kusurlu ve bana yardım etmek için bir zamanlar sahip olduğum kaynaklara sahip değilim. Hayır, yarı yarıya değil."

Aile, diye düşündüm. Ailesinden bahsediyor. Neredeyse nerede olduklarını ve onlara ne olduğunu soracaktım, sonra benim neyim olduğunu merak ettim.

Nerede oldukları umurumda değildi!

"Öyle değil mi?" Başka bir yönden meydan okuyan ses etrafımda dönmeme neden oldu. "İstemiyorsun

Marco'yu duydun mu? Her elinde bir kılıçla sarayınız için savaşırken nasıl öldüğünü, bir tanrıyla nasıl yüzleştiğini? Bir anlığına da olsa bir zamanlar olduğu gladyatöre benziyordu. Acıyı hissetmeden hemen önce onun bir görüntüsünü gördüm-"

"Kes !" dedim. Dedim çünkü aniden ben de hissettim, göğüs kemiğimin hemen altında keskin, sert bir acı, sanki biri bana bir kılıç sapladı.

"Ya da Fred," diye acımasızca devam etti ses. "Benim olmamasına rağmen onu da gördüm. Marco ona bakıyordu, kendisi ona tehlikenin önünden kaçmasını emrediyordu. Taşıyabildiği çocuğu alıp kapıya doğru döndüğünü gördüm. Ateş ikisini de almadan hemen önce yüzünü gördüm."

"Kesin şunu!" Hıçkırma hıçkırma ağılıyordum ama bu hiç mantıklı değildi. Bu büyücölük de neydi? O ne yapıyordu?

"Yeterli olmayacağını bile bile denedi Cassie. Denedi-"

"Kapa çeneni!" Başımı tutarak çığlık attım. Oda çılgın bir atlıkarınca gibi dönüyordu, daha hızlı ve daha hızlı, ama o susmadı. Ve sesi artık her yerden geliyordu.

"Geri kalanları hissettim, ne kadar özgür olsalar da hala benim çocuklarım, benim yarattıklarım, benim *kanımdılar*. Onları kendi bedenimmiş gibi sevdim ve gök kubbemdeki parlak yıldızların her söndüğünde bunu hissettim. Bunu burada hissettim." Göğsünü yumrukladığını duydum ama göremedim, onu göremedim, daha da hızlı dönerken bulanık karanlıktan başka bir şey göremedim.

"Kes şunu," diye fısıldadım bu kez, nedenini bilmesem de kafam karışmış ve acı içindeydim.

"Nedenini biliyorum," ses acımasızdı ama şimdi daha yumuşaktı. "Gözlerini her kapattığında onları zihninde görüyorsun. Onları damarlarınızda hissediyorsunuz, kanları bir zamanlar sizinkinin onlarda yaptığı gibi sisteminizde yanıyor. Seslerini duyuyorsun, adalet için, veremediğın yardım için çığlıklarını-"

"Ben vampir değilim! *Hiçbir şey duymuyorum*-"

"*Sen vampirsin!*" ses korkunçtu, her şeyi kuşatıyordu ve aniden zalimleşti. Nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Neden *durmasın ki?* "Tıpkı benim büyücü olduğum gibi, ve Pritkin ve ben Pythia'yız. Biz biriz, üçümüz bu güç üçlüsünde birleştik-"

Güç.

Yanlış kelimeydi ve bunu söylediği anda anlamıştı ama artık çok geçti. Çünkü ben ne yapıyordum, Burada durup, her ne yapıyorsa yapmasına izin mi verecektim? Dışarı çıkmak için zorundaydım, oraya geri dönmek zorundaydım, onu *beslemek* zorundaydım.

-

"Onu kaybediyorsun," diye bir başkasının sesi geldi. hayal kırıklığı ve öfkeyle çığlık attı ve vahşi bir şey gibi karanlığı pençeledi. Karşılayabileceğimden daha fazla güce mal oldu ama bu sefer işe yaradı. Karanlıktan kurtuldum ve orada durdum, aniden görünen loş ay ışığında nefes nefese kaldım. çok parlak.

Bir anda onları gördüm; büyük odanın etrafına dağılmış bir düzine, belki de daha fazla insan. Sol taraftaki siyah saçlı adam, çalınmış gücüyle bir yıldız gibi parlıyordu; Jonas adındaki adam, kanlar içinde, darmadağın ve vahşi gözlü, sağ taraftaki kapının yanında, kollarını açmış bir Bu gece ölmek istiyor gibi görünen bir grup cani savaşçı; tam önümde küçük bir düğüm halinde toplanmış, dehşetten harikuladeliğe değişen ifadelerle bana bakan cadılar; ve onların arkasındaki fey kadrosu, gümüş saçlı olanı sanki bir şey fark edecekmiş gibi kargısını kavırıyordu.

Hepsini alt edebilirdim, hatta geçidi açarken son gücünü harcamış olan ve bana karşı koyamayan diğer yarı-tanrıyı bile. Onları kurutabilir, siyah saçlı adamın çaldıklarını geri alabilir ve kaybettiğim enerjiyi telafi edebilirdim. Sonra da geçidi isteğime göre bükebilir ve gitmeden önce başka bir ziyafete, daha iyi bir ziyafete adım atabilirdim-

İnce gece havasında bir ses çınlarken başımı kaldırdım, uzak, böğüren bir meydan okumaydı ama hızla yaklaşıyordu. Hayal kırıklığı ve öfkeyle çığlık attım, hatta ona

Kafamın içinde ve etrafımda yankılanan insan sesleri durmam için bağıırıyordu. Aptallar, bilmiyorlar mıydı?

Geçidin gücü çölde bangır bangır çalan bir siren gibiydi. Bu kadar enerji benim türüm için görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü ve geliyorlardı. Ve ben de gelmelerini *istedim*.

Zayıf düşmüştüm ama aptaldılar ve ihtiyacım enerjiyle doluydular, ulaşmaya çalıştığım yarı yaratıktan çok daha fazla. Bunlardan üç tane vardı ve her nasılsa şişmandılar. Nasıl şişmanlamışlardı?

Onca yer varken bu kadar enerjiyi nereden ?

Ve sonra ilki duvardan içeri daldı, insanları ve diğerlerini etrafa saçtı ve ben de durup bana bakan sözde tanrının üzerine atladım.

geçitte. Parlayan rengi bir anlığına da olsa dikkatini çekmişti ama bu kadarı yeterliydi. Öyle olmalıydı!

Onu parçaladım, altın güç şeritleri vücudumdan fışkırdı ve etine düşerek beslenmeyi başlattı. Kükreyerek karşılık verdi, kafası karışmış ve öfkeliydi, ben de güldüm çünkü evet, şişmandı! Ve yavaş ve aptaldı - tek umudu olan kaçamayacak kadar aptal.

Çünkü açlıktan ölüyordum ve

onu iki kişi daha takip etti.

Onlar daha önce hissettiğim ama sessiz kaldıkları için duyamadığım diğerleriydi. Bunlar farklıydı; hâlâ bir zihinleri vardı ve birlikte çalışıyor gibi görünüyorlardı. Ve *mutluydum*, savaşın neşesi damarlarımda şarkı söylüyordu, dilsiz olanın gücü bana doğru yükseliyordu.

Dizlerinin bağı , neredeyse tükenmiş bir haldeyken diğer ikisi karşıma dikildi; biri solumda, diğeri sağımda.

Beni kuşatırlardı ya da denerlerdi. Ama iki kişi olmalarına ve güçle dolu olmalarına rağmen, onlar ben değildim. Ben Artemis'in kızıyım ve bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti. Ziyafet zamanı!

Güçleri bana doğru uçarken, bağlantı kurmaya, benim yaptığım gibi beni tüketmeye çalışırken bile yüzlerine bir meydan okuma kükredim

diğerine. Ama şimdi benden uzaklaşmıştı, kurumuş bir kabuktu ve ben soldakinin üzerinden takla atarak ondan kaçtım. ve onu arkadan vurdum. Artık daha çok altın mızraklara benzeyen kendi gücümü onun parlayan etine sapladım ve beslenmedim.

Bunun yerine, arkadaşının yeterince aptal olup olmadığını görmek için onu parçalamak için kullandım-

Ve evet, yeterince aptaldı! Kaynayan altın enerji parçaları kıvranan tanrıdan etrafa saçıldı, acı içinde çığlık atarken yere saçıldı ve kaybettim. Ve ona yardım etmesi ve fırsatı varken benden beslenmesi gereken arkadaşı, onun yerine O parçaları kovalıyordu! Bana gönderdiği güç hisleri birdenbire onlara yapıştı ve evet, bu onu güçlendirdi ama çok daha fazlasına mal oldu!

Tek müttefikinin gücünün bir kısmını yuttu ve sonra bana döndü, ancak arkadaşının yarı ölü olduğunu ve benim annem gibi parladığımı gördü.

Tanrım çok hoşuna gitmişti, değil mi? Ona düşündüm. Bunun heyecanı, saflığı. Saklanmak yok, kaçmak yok, sürekli sorgulama yok. Hiçbir duygu yok yetersizlik her gün her saniye içimi yakıyor, sadece öldür ya da öldürül: şanlı zafer ya da rezil bir yenilgi.

Diğeri de bunu anladı ve altın ışıktan bir mızrak oluşturup bana doğru hamle yaptı. Onu bir kırbaçla karşıladım, besleyicilerimden birini bir düşünceyle silaha dönüştürdüm ve *geri çekilmeden* önce o mızrağın etrafına bağladım. Bana doğru uçarak geldi ve ben onu yuttum, sonra kırbacımı kullanarak onu acımasızca kırbaçladım, gücünden parçalar kopardım, daha fazla, daha fazla, ta ki bir fırtına, bir kasırga olana kadar konfetiler dönüyor, uçuyor ve sanki bir bomba patlamış gibi kalan depoyu yerle bir ediyor!

Ama bu bir bomba değildi; yakıtı, o kadar çok ve o kadar hızlıydı ki onunla delireceğimi sandım! Tüm bu gücün ağırlığı altında sendeledim, sarhoş bir şekilde boşluğun etrafında döndüm

Ama hala rakibime vurmaya devam ediyordum.
ve gücünü yeniden kazanabilir. Ama yeterince hızlı değil.

Onun yerine, artık formunu koruyamayarak tamamen parçalandı. Ve sonra yaralı olana döndüm.
korku içinde çığlık attı ve kaçmaya çalışarak yeri tırmaladı. Işığı söndüğünde ve enerjisinin son parçasını da emdiğinde, tek başıma kaldığımda ve geceye meydan okuyarak kükrediğimde hala bunu yapıyordu-

Ve duyuldu.

Durakladım, ay ışığı sahneyi gümüşle yıkarken altın parıltılar etrafımda bir kasırga gibi dönüyordu, gece O kadar doluydum ki, şimdi özümsemekte zorlandığım enerjiyle canlanıyordum. Ve dinledim. Uzak ufukta, onları duydum, türümden o kadar çok kişi vardı ki, hepsini sayamadım, ne olduklarını bırakmışlardı ve kulaklarını diktiler.

Ve sonra bundan daha fazlasını yaptılar. Enerjilerini aniden etrafımda hissedebiliyordum, küçük parçaları sivrisinekler gibi vızıldıyordu. Beni ısırmıyorlardı, bu mesafeden saldırabilseler bile saldırmıyorlardı, ama sorguluyor, merak ediyor, soruyorlardı: kim

Bu mu?

Sinek gibi, sinir bozucu bir fırtına gibi onlara vurdum ama gitmediler. Onlara her zaman daha fazlası katıldı, sorular beni yoğun ve hızlı bir şekilde doldurdu. *Kim bu insanlar? Sen mi? Nesin sen? Sen geldin? Ne yapıyorsun* Ne istiyorsun?

Ve sonra bir cevap geldi, ama benden değil. Sürünün içinde fısıldadı, önce birkaç boğazdan gelen küçük yankılarla, tüm vızıltıların arasında neredeyse fark edilemedi. Ama kısa sürede daha fazla kişi tarafından benimsendi, ta ki kalabalığın içinde çığlık atıp her yerde duyulana kadar ve hepsi aynı sesle bağırdı.

"Cassie Palmer, Artemis'in kızı, Cassie Palmer geri döndü! Cassie Palmer ; burada, ; gelin ve görün. Gelin ve *savaşın!*"

Sinekler bir ışık parıltısı içinde dağıldılar, uzak Las Vegas'taki efendilerine doğru zumlayarak evlerine döndüler, ama yeterince uzağa değil. Orada öylece durdum, düztaban ve sersemlemiş bir halde, hala damarlarımda dolaşan savaş sevinciyle ne yapacağımı bilemeden Aynı zamanda korku karnımı tırmalıyordu. Çünkü hepsiyle savaşıyordum!

Kaç kişi olduklarını bile bilmiyordum ama çok kalabalıklardı. Birden dünyanın bu bölgesindeki, belki de herhangi bir bölgesindeki büyük tanrıların çoğunun Vegas'ta olduğunu fark ettim. Bir an için gördüm, kendi gücümün bir kısmı onlarınkine karışmıştı, sokakların benim türümle dolu olduğunu gördüm, çoğunun gözlerinde zekanın parladığını gördüm, gördüm-

Hepsiyle savaşımadığım için kendi ölümüm!

Henüz değil. Ve beni şimdi yakalarlarsa bunu asla yapamazdım. Gücümü topladım, son rakiplerimin tüm o küçük parçaları hala havada sürükleniyordu ve kaçmaya hazırlandım.

Ama geçitten değil, çünkü tanrılar o yolu takip edebilir, beni tekrar bulabilirlerdi ve ben bunu riske atamazdım.

Bir tanrının bile izini süremeyeceği tek bir hareket yolu vardı, en azından bunların ve belki de artık hiçbirinin. Çünkü annem ölmüştü ve bir zamanlar

Biri dışında o yolu kullandı ve o da işe yaramazdı, kilitliydi ve tanrıların tutsağıydı. Ama ben-

"Cassie."

Sözcük sessizdi, bir fısıltıdan çok bir bağırış gibiydi ama çığırnlığı yarıp geçti. Şimdi çölün üzerinden bu tarafa doğru akan tanrıların uzak yaygarasını yararak geçti. Etrafa dağılmış küçük insanların çığlıklarını bastırdı,

Birbirlerine önemsiz ve umurumda olmayan şeyler hakkında bağırıyorlardı. Zihnimin çığlığını yırttı, *acele, acele, acele*, damarlarımda çığlık atıyordu

Çünkü bu seferkini .

Aşağıya baktığımda onu orada tek başına ve silahsız bir şekilde dururken gördüm. Sarışın kafası etrafıma yayılan tüm gücün ışıltısında parlıyordu ama o hiç irkilmedi. Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıp beklerken fark etmemiş gibi bile görünüyordu.

Sanki benim bekliyormuş gibi.

Bir ağaç büyüklüğündeydim, savaşta gücümün yettiği kadar büyümüştüm. Artık bir devdim ve yüksek, kemerli çatıdan geriye kalanların altına zar zor sığıyordum. Ben bir *tanrıçaydım*, o ise bir fareydi ve yine de istiyordu ki...

Saçmalık! Bunun için zamanım yoktu! Diğerleri gelmeden önce hala kaçabiliyorken kaçmalıydim ve-

Siyah saçlı adam da oradaydı, ikisini de topuğumun altında ezebilecek olmama rağmen gözünü kırpmıyordu! O da elini uzatıyordu ve bu cüretkârlık beni bir an için orada tuttu, şaşkınlıkla onlara bakıyordum. Diğerleri hâlâ çığlık atıyor, hâlâ koşuşturuyor, sanki dünyanın sonu çoktan gelmiş gibi davranıyorlardı ama bu ikisi...

Yerlerinde kaldılar, ellerini uzattılar ve beni bir tarafa çekmeye çalışmak için hiçbir şey söylemediler.

Söyleyecek ne vardı ki? Ani bir anılar çağlayanı bana çarptığında düşündüm.

Mircea beni kesinlikle gereken bir yerde, eski Venedik'teki bir balo salonunda döndürürken gülüyordu. "Gitmeden önce bir dans, Dulceață. Bu dansı boşa harcamak utanç verici.

Gece!"

Pritkin, nefret ettiği şeytani güçlerini kullanarak, karanlıkta düşerken beni yakalamak için kanatlar çıkardı, güçlü kolları korkunç bir ölümden saniyeler önce beni yakaladı.

Ve
İkimiz bunun yerine gökyüzüne, güzelliğe, ay ışığına ve güvenliğe doğru bir kez spiral çizerek yükseliyoruz.

Mircea, dişleri dışarıda ve gözleri , adamlarına Aeslinn'in sarayına korkunç bir saldırıda liderlik ediyor, asla

Terreddüt ediyordu çünkü onun arkasını kollayacağımı biliyordu, tıpkı uçümüz tartışırken benim arkamı kolladığı gibi.

şehri alabileceğimizi söyledi. Benden hiç şüphe etmemişti, hayır, bir an bile.

Pritkin, Jonas'a sevdiği Kolordu yerine beni seçtiği için istifa ettiğini söyledi.

çalıştım ama çok ve gelmeye devam ettiler.

Mircea, ben vampir bile değilken bana İkinci adını verdi, bana hayatı ve daha da önemlisi ailesi konusunda güvendi-

Pritkin, bir balkonda ayağıma dokunarak bana tanıdığını en güçlü insan olduğumu söyledi-

Sendeledim, kafam karıştı ve korktum, ama yine de bu duygu geldiği gibi hızla geri çekiliyordu.

Başka bir şey onun yerini almak için yükseliyordu.

Kalbimden yukarı doğru tırmanan bir şey.

zayıf, korkak ve insani olmalıydı, ama bu yine de benimle yüzleşiyordu. Bu bana hatırlamamı sağlıyordu.

Mircea'nın yabancı bir dünyanın toprağında parlayan ayak izleri, Pritkin'in gücü feyleri buharlaştırırken beni Aeslinn'in iğrenç kampından çıkan bir yola götürüyordu Beni sağda solda avlıyorlar.

Üçümüz, zaman kadar eski bir dansta bir araya geliyoruz, eller kayıyor, dudaklar birleşiyor, bedenler iç çekiyor, bir tanrının gücünü kullanarak Yüce-Baba'nın kendisine karşı savaşıyoruz-

Nefes nefese kaldım, aniden kendime geldim ve ancak elleri nihayet benimkini kavradığında normal boyutuma küçüldüğümü fark ettim. O zaman bile kimse bir şey söylemedi ama buna ihtiyacım yoktu. Evet, sorunlarımız vardı ve bu iş bitmeden önce de olabilirdi ama birbirimizin sığınağı, çalkantılı bir denizdeki kayamız, dünyamız kelimenin tam anlamıyla etrafımızda parçalandığında akıl sağlığımızın temel taşı olmuştuk.

Hâlâ doğru düzgün düşünemesem de buna tutunmuştum. Dokunuşlarını, isimlerini, zihinlerini kendi zihnim gibi biliyordum. Biz birdik ve onlar da benimle geliyordu-

"Cassie." Bu kez esmerdi, zihinsel yetenekleri gözlerimin önünde bir dizi başka yüzün yanıp sönmesine neden oldu, o kadar çoktu ki hepsine odaklanamadım. Çok fazla.

"Yapamam!" Ona söyledim ve bu doğrudu. Ayrılabilirdim hemen. Dünyada istediğim yere geçip kendimi kurtarabilecek güce sahiptim. Hatta bazılarını alabilirdim Bana gösterdiği ve şu anda depoyu dolduran insanlar, giderek daha fazlası portaldan içeri akıyordu.

Ama hepsi
değil.

Çoğu değil.

"Sana yardım edeceğiz," dedi Mircea, elimi sıkıca kavrayarak. Ve öyle bir bağ kurdu ki-

Tanrım! Elektrik hissettim, ama bir pil gibi değil. Daha çok içimden geçen ve diğer tarafımdaki sarışınla bağlantı kurarak odayı aydınlatan bir şimşek gibiydi.

Mekânı dolduran renk, altın bir parıltıdan beni parçalayacağını düşündüğüm mavi-beyaz bir yoğunluğa dönüştü. Pritkin, diye düşündüm, umutsuzca isme tutunarak. Onun adı...

Beynim bembeyaz oldu.

Mircea'nın beni tükettiğini, zihnimi temizleyeceğini umarak hortumlayabildiği kadarını hortumladığını uzaktan anladım. Ve şimdi geri veriyordu. Ama ben çoktan Boşalttığım diğer tanrılardan doldurdum ve şimdi hepsi içimde uğulduyordu, onlarınki, benimki, bizimki, çok fazla, çok fazla!

Sonra kullan, Mircea'nın sesi tekrar geldi. Ya da belki Pritkin'in sesiydi. Bilmiyordum; düşünemiyordum.

Ama bu yeterli değildi, şu anda bile hepsi için yeterli değildi ve düşman geliyordu. Tanrıları çölün üzerindeki sıcak bir rüzgâr gibi hissedebiliyor, öfkelerinin baharatını tadabiliyordum. ve güçlerinin tenime yayılmaya başladığını hissediyorum. Sadece birkaç dakikamız vardı; gitmeliydik.

Yalnız değildim. Arayan Pritkin'di, bir şekilde yeniden kurduğumuz bağ sayesinde sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

Mircea, bunun işe yaramayacağını, bizi nasıl sindireceğini ve bırakacağını, diğerlerinin nasıl geleceğini ve geldiklerinde burada olamayacağımızı anlatırken bile, *bunu birlikte yapalım*, diye kabul etti-

Peki ya diğerleri? Pritkin söyledi. Bildikleri için onlara işkence . Hepsini öldürecekler-

Onların hiçbir önemi yok! Öyle olduklarını bile bile zihinsel çığlık attım. Benim için birkaç saniye önce olmadığı kadar önemliydiler. Belki de ortaklarım için önemliydiler ve ben onların zihnindeydim, onlar da benimkindeydi, Mircea zihinsel yeteneklerini onların pahasına ruhumu dengelemek için kullanıyordu,

Beni bu kadar geriye getirmek için bile kendini riske atıyor. Diğerlerini kurtarmak için kendimizi riske atmamızı istedikleri gibi.

Ama işe yaramayacaktı. Olmayacağını biliyordum. Sadece bir şey işe yarayabilirdi.

Bırak beni, dedim umutsuzca. Gücü al ve kadar çoğuyla git. Bunu kullanabilirsin; daha önce de yaptın ve tanrılar beni istiyor, seni değil-

Hayır.

Hayatımda duyduğum en son hayırdı.

Beni terk edeceğini ! Pritkin'e bağırdım. Sadece görevin önemli olduğunu söylemiştin! Dedin ki-

Yalan söyledim.

Ve sonra kalabalık duvardan geriye kalanları kırdı, tavan büyük bir gürültüyle aşağı indi ve ben hepimizi, her birimizi topladım ve-

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"O(h.) "

Oh,
hayır." "Oh,
Tanrım."

Kimin söylediğini bilmiyordum ama doğruydı. Lanet olsun, öyleydi. Yavaşça kendime geldim ve sonra Hemen keşke yapmasaydım dedim.

Başım paramparça olmuş, vücudum kırılmış, bilincim orada olduğundan bile emin olmadığım parçalara ayrılmış gibi hissediyordum.

Ve kusacaktım.

"Al," dedi biri, alnıma ıslak bir beze benzeyen bir şey koydu. Onlara teşekkür etmeye çalıştım ama konuşamadım. Yapamadım.

Yırtılmış, zonklayan avuçlarımla ıslak beze yapışmaktan ve dünya çılgınca dönüp midemi de beraberinde götürürken beklemekten başka bir şey yapamadım. Hasta değildim; daha önce de hastalanmıştım ve bu o değildi.

Bu...

"Oh, Tanrım," diye inledim ve sonra her şeyi kustum.

Çok uzun . Sonsuza kadar sürdü. Hiçbir şeyim kalmadığında, insanlar sırtıma dokunduğunda, biri dudaklarımı sildiğinde, bir başkası bana su vermeye çalıştığında bile kuru kabarcıklar devrildi, ancak hiçbir şey aşağı inmiyordu çünkü her şey hala ortaya çıkıyordu.

Ancak bunun için bile yeterince iyi çalışamayacak kadar bitkin düştüğümde durdu.

"Tanrım," diye fısıldadım ve birinin bana sarıldığını hissettim. Sürpriz bir şekilde, o... "Enid?" idi.

Cevap vermedi, sadece ağladı ve ağladı. Gözyaşlarının yüzüme çarptığını, bir yaz yağmurunun başlangıcı gibi tenime sıçradığını hissedebiliyordum. Bu da ne...

"Öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadı.

"Ölmedim mi?"

Kafam karışmıştı. Ve sonra her şey geri geldiğinde ve hatırladığımda daha da çok şaşırdım. Ölmüş olmalıydım; hepimiz ölmeliydik çünkü o değişimi yapmamın imkânı yoktu.

Hayatta olmaz.

Yüksek sesle konuştuğumu tahmin ettiğim için tanıdık, huysuz bir ses "Cehennemde değil belki," dedi.

Durakladım, havluyu yavaşça çıkardım ve sesle eşleşen bir yüze göz kırptım. Yakınlarda bir kamp ateşi vardı.

Çölde bir yerde gibiydik ve alevler yeni gelenin yüzünün yan tarafında titriyordu.

Uygun olduğunu düşündüm ve sırtıttığını gördüm.

"Ama kesinlikle cehennemın yardımıyla," diye ekledi, yanıma gelip yanıma çömeldi ve beni incelemek için zaman ayırdı. "Şu anda bir tanrıçaya pek benzemiyorsun."

"Güzel." Ürperdim ve neden tuniğim yerine yırtık pırtık ve kirli safran rengi bir cübbe giydiğimi merak ettim. Çok kullandığım zırhım da gitmişti, muhtemelen zar zor hatırlayabildiğim bir dövüşte yüzülmüştü ya da belki de aniden bir ev boyutuna ulaştığımda içinden fırlamıştım.

Tekrar bayılmayı düşündüm.

"Burada bir şey var, biliyor muydun?" dedi işkencecim ve yanağıma bir parmak salladı.

Havluyu aldım ve muhtemelen biraz kusmuk olan şeyi ovaladım, ama görmek için bakmadım. Başka pek çok seçenek vardı. İçlerinden bazıları tekrar kusma isteği uyandırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun Rosier?" Enid bana yardım edene kadar oturmaya çalışarak homurdandım. Bu da beni kırık bir bez bebek gibi ona yaslanmış, her nasılsa bizi bulmuş olan Pritkin'in babasına bakarken bıraktı.

Tam da ihtiyacım olan şey bu değil miydi?

"Burada ne yapıyorsun Rosier?" diye taklit etti yüksek bir falsetto ile. "Görünüşe göre kışınızı kurtarıyorum! Stratford'da benimle olsaydınız çok daha etkili bir şekilde yapabileceğim bir şey. "Beni Stratford'da o şeyler üzerimde-"

"Onları senin üzerine salmadım," dedim kalın bir sesle çünkü dil hala nasıl konuşulacağını hatırlıyordu. Ve midem biraz daha hasta olmayı tartışlıyordu. "Onları kara büyücülerin üzerine saldım. Senin orada olmaman gerekiyordu-"

"Ama ben , orada olduğumu *biliyordunuz* ve bana güvenmediniz!"

"Sana güveniyor muyum?" Oldukça sakın bir şekilde , çünkü başka bir şey yapacak gücüm yoktu. "Bu bir şey mi insanlar ne yapar?"

Hiddetle kaşlarını çatı. "Bu senin yapman gereken bir şey, Geçmişimizi düşünürsek! Beni yeterince iyi tanıdığını sanıyordum. _"

"Pritkin'i kaçmak yerine, kendini büyük riske atarak tanımadığın bir grup insana yardım edeceğini düşünmek?" Minnettarlıkla sordum.

Enid'in bir yerlerde bulduğu keçi derisine benzeyen bir şeyi kabul . Muhtemelen önceki evimizdeydi, çünkü geometrik desenlerle süslenmiş güzel bir askısı vardı.

Sanki yanımdan ayrılırsa öleceğimden korkuyormuş gibi arkamda kaya gibi sağlam duruyordu ama sadece o vardı. Pritkin ve Mircea ortalıkta görünmüyordu; Jonas ve ekibi de yoktu, gerçi onları da götürmüştüm, bunu biliyordum. Ve şu anda öfkesi arttıkça ateşe rakip olmak için kızıl ışık saçan iblisten oldukça uzak duran fey ve cadılar da.

Ama Enid olduğu yerde kaldı ve bir süre sonrageldi, sanırım bir mutfak hizmetçisi tarafından alt edilmek istemiyordu. Ama çok korkmuş görünüyordu, muhtemelen Çünkü Rosier'in yüzü sık sık şekil değiştiriyordu. Genç birine benzeyen bir adamdan, Hava şartlarından oldukça az etkilenmiş Pritkin'i

Bembeyaz, deri altındaki küçük tümsekleri saymazsanız neredeyse hiç olmayan özellikler.

İyileşirken büründüğü görünüm ve ben izlerken bunu tekrar yaptı, normal yüz hatları beyaz bir maskenin kayboldu, tıpkı soluk bir boya denizine dalan biri gibi. Ona kaşlarımı çattım. "Nesi var bunun?

Sen?"

Beni bir konuda azarlıyordu -dinlemiyordum- ama o anda durdu ve normal görünümlü bir ağız bir anlığına blobun içinden dışarı çıktı.

"Affedersiniz?" Sesi öfkeli geliyordu.

"Bu." Korkuya karşı gülünç derecede zayıf bir el salladım. "Berbat görünüyorsun."

"Evet, neden acaba!" diye öfkeleni ve muhtemelen beni sarsmak için bana doğru uzandı, ama bunu yapamadan paslı bir kargı aramızdaki yere çarptı. Ve'in sesi gece havasında soğuk ve net geldi.

"Ona dokun ve öl."

"Ona dokunmak mı?" Rosier'in sesi yine falsettoya ulaştı ama bu kez farklı bir nedenden ötürü. "*Ona dokunmak mı?* Onu ben *kurtardım!* Hepinizi kurtardım! Burada olmazdınız, siz zavallı çocuk, ben kendimi destek vermek için tüketmeden... *buna... buna.*" Elini bana doğru salladı, nutku tutulmuştu.

"Bizi sen mi kurtardın?" Bunu hatırlamadığım için sordum.

"Tabii ki kurtardım! Buraya başka nasıl gelebilirdiniz ki?"

"Bilmiyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum."

"O zaman sana yardım ," dedi. Ama sonra bana tüm gününün geçmişini anlatmaya başladı. onun yerine. "Stratford'da beni yarım mil uzağa fırlatan bir vahşi tarafından neredeyse un ufak ediliyordum! Geri döndüğümde, sen

ortadan *kaybolmuştu* - oğlumla birlikte - ve bir katliam ediyordu, bu da savaş alanında ikinizi arama çabalarımı oldukça engelledi!

"Sonunda yeraltında gümbürdediğini hissedebildiğim geçitten kaçmış olman gerektiğini kabul ettim, ama ben

"Rosier," dedim, araya bir kelime sokmaya çalışarak, ama olmadı.

"-ve sanki bu yeterli *değilmiş* gibi, ki *kesinlikle öyleydi*, yaptığınız karmaşayı çözmeyi bitiremeden ne oldu? Yer yarıldı ve sistematik bir şekilde insanları katletmeye başlayan bir grup deli ortaya çıktı.

Görünürdeki herkes! Kendileriyle birlikte toprağın altına yani!" Jonas'ın çocukları, diye düşündüm, hafifçe yüzümü buruşturarak.

"*Ve sonra piçler beni hedef almaya başladı!*" "Sonra Öfke hissediliyordu, blobun yüzü bile kızarmıştı. "Gizlendim, onlardan kaçmayı başardım ve kaostan etkilenen *tanrılardan* birine saldırmalarını izledim ve *daha fazla olduğunu* söylemiş miydim?

"Birkaç dakika içinde altı ya da daha fazla kişi ortalığı karıştırmaya başladı, yarısı diğer yarısına saldırıyordu ve geri kalanımız da sadece onlar başımızın üstünde savaşırken hayatta kalmak! Yeraltındaki bazı savaş büyücülerini takip ettim, labirentlerinde kayboldum, şeytani tuzaklarından bazıları tarafından neredeyse bir düzine kez şişlendim, iki kez gömüldüm ve sonunda *ikiye bölünmüş bir tanrı* bulduğum karanlık *bir* geçide doğru *savaştım*-"

İçimde yaşayan canavarın canlandığını hissettim ve acımasızca onu geri bastırdım.

"-hâlâ yerde cızırdıyor! Ben de diğer tarafta sizi bulmayı umarak geçidi tekrar açtım ve onun yerine ne buldum?"

"Um-"

"Bir kâbus! Her yerde cesetler, bazıları yaşıyor, bazıları yaşamıyor, *kanlı tanrının diğer yarısı*, şimdi bir kömür briketine benziyor ve *biliyordum, biliyordum*, o sendin! Hiç kimse- ve ben uzun zaman yaşadım, lanet olası uzun zaman yaşadım- ama *Cassie Bloody Palmer* dışında HİÇ KİMSE böyle bir sahneyi terk edemez!"

"O su sende mi?" Enid'e sordum çünkü suyu ona geri vermiştim ama o cevap vermedi.

Rosier'e şok olmuş gibi bakmakla meşguldü. Tahminimce

İblis lordlarının biraz daha olması gerekirdi. Ama o bir deli gibi çılgılık atıyordu, öyle yükseklerle ulaşıyordu ki koloratür soprano kiskanırdı.

Æsubrand derinin üzerinden geçti ve ben de onu Rosier'e verdim, o da şiddetle içti, şiddetle ağzını sildi ve bana şiddetten de öte baktı, ama şimdi doğru kelimeyi bulamayacak kadar yorgundum. "Sen," dedi titreyen parmağıyla beni göstererek.

"Evet, ben. Ve bunun için üzgünüm-"

"Yapma." Çok vahşiceydi. "Etrafa bakındım ama kimse yoktu. Sadece cesetlerle dolu, üzerinde senin imzanın da olabileceği mağara gibi bir oda vardı. Düşündüm de, acaba diğer portal nereye gidiyor? Ve içeri adım attığımda, ne bulduğumu mu düşünüyorsun?"

Tekrar yüzümü buruşturdum ama bir şey söylemedim çünkü... evet. Sessizlik muhtemelen en iyi yoldu.

"Sen küçük bir kasaba dolusu insanı yerinden oynatmaya çalışıyorsun ve bu sırada kendini parçalamak üzeresin; *oğlum* da seninle birlikte büyüye kapılmış ve parçalanmak üzere; feyler, büyücüler, *zombiler* ve koca bir ordu dolusu tanrı sana ilk ulaşan olmak için lanet binayı parçalara ayırdı!"

Keçi derisini geri götürdüm ve kendim bir içki içtim çünkü hatırlatma olmadan da yapabiliirdim.

"Ve bunu daha da güzelleştirmek için, lanet olası büyü onu durdurma umudum olamayacak kadar ilerlemişti. Bana iki seçenek bıraktınız: ya kimse fark etmeden geçitten geri çekilip kendinizi yok etmenize izin verecektim ya da elimdeki her şeyi size fırlatıp beni kurutarak gücünüzü tamamlama şansına sahip olacak kadar artırmanıza izin verecektim! Ve eğer başarısız olursanız, şehrin yarısı kadar tanrısal pislik benimkini parçalamak üzereyken kendimi savunacak hiçbir yol bırakmamak!"

Böyle söyleyince düşündüm ve viski olmasını dileyerek bir içki daha içtim. Ya da tekila. Ya da bunun bir kısmını silebilecek herhangi bir şey.

Deriyi Aesubrand'a geri verdim, o da tiksintiyle baktı, gerçi benim dudaklarım mı yoksa Rosier'nin dudakları mı üzerindeydi, emin değildim.

Rosier'e "Teşekkür ," dedim çünkü bunu hak etmişti. Garip bir şekilde, başka hiçbir şey tiradı durduramazken bu tirat durdu.

"Teşekkürler mi? *Teşekkür mü?* Tüm alabileceğim bu mu?" "Ne istiyorsun?" Endişeli hissederek sordum.

Blob surat sonunda bir ifade buldu ve bu korkunçtu. "Gel ve gör."

"Onun burada ne işi var?" Küçük kabilem diğerlerinin yerini tespit ettiğinde sordum.

Cadılar ve feyler Enid, Aesubrand ve benim arkamdan geliyorlardı, Rosier ise önden .

Etrafını bir sis gibi saran kızıl duman kısmen Önümdeki manzarayı kapatıyordu, bu yüzden tepedeki insan kümesine beklenmedik bir şekilde eklenen kişiyi bir an için fark etmemiştim. Ta ki biz yaklaşına ve külle kaplı kutsal bir adam başını kaldırıp beni görene kadar.

Aceleyle ilerledi, arkasından da daha az sayıda Bazıları benimle aynı yırtık pırtık safran rengi cübbeleri giymiş olan iskeletler . Sanırım onları kimin tedarik ettiğini biliyordum ama nedenini hâlâ bilmiyordum.

Belki de bir bina büyüklüğüne ulaşmaya ve bazı tanrılara saldırmaya karar verdiğimde diğer her şeyi geride bıraktığım içindir.

"Ah, Ölüm Tanrıçası!" Alnı yere değecek şekilde eğildi. "Seninle olmaktan onur duyuyoruz Varlığım! Onur duydum!"

"Bilmek istiyor muyum?" Rosier'e sordum.

"Sen bir büyücü ve yarı tanrısın, annen de diğerlerinin yanı sıra bu unvanı taşıyordu," dedi sınırcasına. "Başka ne seni aramalı mı?"

"Cassie?"

Ama adam bana hiçbir şey demedi çünkü o Diz çökmek için sürüsüne el kol hareketi yapmakla meşguldü ki bu genellikle yaptıkları bir şey gibi görünmediği için zordu. Kırılgan dizlerimdeki birkaç tendonun koptuğunu duydum ve ben de aynısını yapmak üzereymişim gibi hissettim. Yorgunluktan o kadar titriyordum ki Alphonse yanıma gelip Kolum, beni yüzüstü yatmaktan alıkoyan tek şeydi.

Şu anda uğraşamayacağım için boyun eğen kabileyi atlattım ve sonunda kızıl buluttan kurtuldum. Sadece Pritkin, Mircea ve Jonas'ın görüntüsüyle ödüllendirildim.

Küçük bir tepenin zirvesinde duruyorlardı; bir grup savaş büyücüsü, onun da altında eşit sayıda karanlık büyücü ve eğimin kırmızı kırmızı parlayan birkaç iblis vardı. Tüm bu sevimsiz kütle, uzaklarda parıldayan Vegas ve tepelerinde yay çizen Samanyolu tarafından aydınlatılıyordu.

Onlara bir, belki de iki baktım, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve diğer yöne doğru ilerlemeye başladım çünkü hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Olmaz.

"Nereye gidiyorsun?" Rosier sordu. "Başka bir yere."

İblis lordu onu takip etmeye çalıştı ama Alphonse onu güçlü bir şekilde silahlandırdı, Æsubrand onu kargısıyla tekrar tehdit etti ve cadılar Gri Bukleler ve Topknot havada işaretler yaparak ve tıslayarak hızla yukarı çıktılar.

Rosier suratını ekşiterek, "Ne hoş," dedi. "Ama tuhaf tiplerden oluşan küçük kadronuza rağmen, yapmanız gereken bir iş var-"

"Evet. Siktir et," dedim ve .

Alphonse başıyla onayladı. "Eminim."

"Cassie!" Arkamdan biri seslendi, ama hayır.

Geldiğim yoldan geri yürüdüm, takırdayan iskeletler ve efendileri de dahil olmak üzere herkes yine peşimden geliyordu. Ama o hiçbir şey söylemiyordu, sadece bakıyordu.

Orada olmaktan memnun ve taparcasına. Ben de söylemedim. Söyleyeceğim her şey saygısızca olacağı için bu da iyi oldu.

Cidden, cidden, küfürlü.

"Pelerin. Hemen," diye tısladı Zara, ayak arkamızda yeri döverken. Fark edildiğimizi tahmin etmişim.

Ama cadıların büyüğü işe yaramıştı çünkü bir sonraki bakışında bazı savaş büyücüleri şaşkın şaşkın etrafa bakarken biri gevşek üst topraktaki ayak izlerimizi fark etti. Sadece bir rüzgar esintisi bizim

Gümüş Prens gelip onları takipçilerimizin suratına geri üfledi ve birkaçının lanet okuyup gözlerine pençe atmasına neden olurken, daha fazlası izimizi sürmeye devam etti. Ta ki Enid onları bir Margygr büyüyle şaşırtana, tökezletene ve Geri kalanımız kaçarken küfretti, ama gittiğimiz yere geri dönmedik.

Kamp kurmak için başka bir tepecik buldum ve cadılar muhtemelen görünmezliği korumak için çevreye ince yerleştirirken yorgun kıcımlı yere bıraktım. Mükemmel değildi; mükemmel bir gizleme büyüğü yoktu ama Çok fazla hareket etmezsek işe yarayacağını düşünüyor ki... evet. Bunu planlamamıştım.

Sonra oturduk ve içtik çünkü Gri Bukleler'in, sağ olsun, bir matarası vardı. Enklavdaki aynı iğrenç şeydi ama umurumda değildi. Biraz içtim, pişman oldum ve sonra tekrar içtim. Boş mide ya da değil, vuruşa ihtiyacım vardı.

Ve herkesin de öyle olduğunu tahmin ediyorum, çünkü biz Kimsenin söyleyecek bir şeyi olmadığı halde bir süre elden ele dolaştı ve bunun tek nedeni savaş büyücülerinin bu kadar yakında bir sessizlik büyüğü yapıldığını fark etmiş olmaları değildi. Ama çünkü geçmiş günün olaylarını işlemek o anda gerçekleşmiyordu. Bu yüzden büyücülerin metodik bir araştırma yapmasını izledik ama bu onlara hiçbir fayda sağlamadı çünkü cadılar Circle'ın yüzünüze vuran, onları kafalarından vuran sihride uzmanlaşın.

Büyüleri daha inceydi, bağırarak yerine fıslıyorlardı ama daha az etkili değillerdi. Gezegendeki en iyi ve en dirençli büyücülerden bazılarının bize ulaşmadan hemen önce geri dönmelerinin de kanıtladığı gibi, defalarca dikkatleri Bir çöl yaratığının kum üzerinde koşuşturması, bir tepeden aşağı kayan birkaç çakıl taşı ya da yakındaki çalılıklardan aniden havalanan bir kuşun öfkeli kanat çırpışlarıyla yön değiştirdi. Bizi bulamadılar.

"Saklanma tekniklerimizi mükemmelleştirmek için elli yıl harcadık," dedi Zara, sesi alçaktı. "Zamanınız var."

Ama ne için? Düşündüm ve bir içki daha aldım.

"İşte," dedi , korsan pantolonunun cebinden çıkardığı kurutulmuş sığır etini uzatarak. "Bir büyücüden aldım," dedi omuz silkerek.

kaşını kaldırdı ve her zamanki gibi iki kaşını da kaldırdı.

Alphone'un atıştırma alışkanlığına şükrederek bir parça aldım, o da geri kalanını elden ele dolaştırdı. Orada oturup sessizce bir şeyler atıştırdık, herkes benim önderlik etmemden memnun görünüyordu. Evet, Çünkü bunu çok iyi yapıyordum.

Bodil düşüncelerimi okuyarak sessizce, "Hâlâ hayattayız," dedi.

Bir kereliğine umurumda olmadığına karar verdim. Onlara sahip olabilirdi, ne kadar az . Ki bu da çok fazla değildi çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve umutsuzca istemedim.

Ama bilmediğim bir şey bizi öldürebilirdi, bu yüzden bir süre sonra tepenin biraz aşağısında oturan sadhu'yu ayak parmağımla dürttüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum ve kemikli omzunun üzerinden kara gözlü bir bakışla karşılaştım.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye uyardı beni. "Evet. Bunu zaten anlamıştım."

Ve sonra bana söyledi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tyirmi dakika sonra, yeni bir savaş büyücüsünün etrafı koklamasını izliyorduk. Ama diğerlerinin aksine. dikkat dağıtıcı şeyleri görmezden gelmekte daha iyiydim. giderek yaklaşıyordu. Adam yanından geçip giderken Zara gözlerini kıstı.

İki ve sonra üç farklı yönlendirme yaptı, sonuncusunda zar zor durdu ve sonra olduğu yerde kaldı, yüzünü ay ışığıyla aydınlatmak için başını geriye attı, dinledi.

Hepimiz sessiz kaldık; neden bilmiyorum, çünkü söz konusu olan Pritkin'di ve er ya da geç onunla konuşmak zorunda kalacaktım. Ancak bu küçük erteleme bana toparlanma ve düşüncelerimi toparlama şansı vermek için tasarlandıysa, tamamen başarısız olmuştu. Sadhu'nun söylediklerinden sonra beynim büyük ölçüde kapanmıştı.

ve bir kanepede oturup, nane çikolatası yerken akılsızca bir sitcom izlemeye eşdeğer bir şey yapıyordum ve Tanrım, biraz nane çikolatası yiyebilirdim!

Yani bir planım ve bir plan yapacak durumda da değildim. Ya da ona açıkça söylemem gereken şeyi söylemeye, ki bu onun hoşuna gitmeyecekti. Ya da ne halt olduğunu tartışmak için orada oldu.

Hiçbir şey yapmıyordum, yüzden Pritkin'in onu çağırmamı beklemesini usulca izledim. Ve ben çağırmadığımda, o şarkı söylemeye başlayarak beni şaşırttı. Bölgede dolaşan diğer büyücülerin dikkatini çekmemek için sessiz tuttuğu hoş, alçak tenoru, feylerin başlarını yukarı kaldırmasına ve cadıların sertleşmesine neden oldu.

Çöl rüzgârı, etrafındaki manzaraya çaldığı melodiyle uyum sağlamaya başladığında nedenini . Bu Sanki kendi küçük orkestrasını kurmuş gibiydi, kumun sus-sus sesleri fırçalar gibi ritim tutuyordu.

zillerin üzerinde, yerel kurbağalar koro gibi eşlik ediyor ve birkaç uzak uluma, belki kurtlar ya da çakallar, temaya bir çeşitlilik katıyor. Ve sonra rüzgarın kendisi unutulmaz bir solo çalmaya karar verdi çünkü Pritkin'in sesi aniden durdu.

Geliyordu, kumun kıpırtılarını takip ediyordu. ayaklarının önünde oluşarak bize doğru bir yol açıyordu. Çöl bizi pazarlıyordu ve Pritkin'i cadılardan daha çok seviyor gibi görünüyordu, çünkü onların büyüü destekleme çabalarını görmezden geliyordu. Feyler de onlara yardım etmiyordu, neden bilmiyorum ama Bodil aniden ayağa kalkana kadar öylece oturuyorlardı.

"Onları biraz yalnız bırakalım," dedi ve .

Feyler onu takip etti, hatta bir süre durakladıktan sonra, şimdiye kadar bana tutkal gibi yapışmış olan Enid bile, dudağını ısırarak bir kez arkasına bakmasına rağmen. Cadıları satmak daha zordu, kıpırdamaya niyeti olmayan küskün kayalar gibi yerlerinde duruyorlardı. Sadhu ise isyan edercesine çenesini uzattı.

"Tanrıçadan başka kimse bana emir veremez," dedi ve takipçileri hızla önümüzde bir duvar gibi dizildiler.

Bir an sonra cadıların koğuşlarını geçip eski kemiklerden oluşan bir kafesin içinden geçen Pritkin'e baktım. Durdu ve zombiler tehditkâr bir şekilde takırdarken önce bir, sonra iki kalp atışı boyunca birbirimize baktık. Sonra yapamadığım için nefret ettiğim bir şekilde kaşlarını kaldırdı, ben de içimi çektim ve kadın gibi davrandım.

"değil," dedim sadhu'ya, sesim aynı fikirdeymiş gibi çıkmasa da. "Konuşmamız gerek."

"Bizimle burada konuşabilirsin," diye tersledi Topknot, ona sormamış rağmen. "Diğerleriyle birlikte komplo kuruyor. Ne istediğini biliyorsun!"

"Evet. Biliyorum. Bize bir dakika izin verir misin?"

Gri Bukleler ayağa kalkarken bana "Aptal olma," dedi.

"Sebepsiz yere ölmek bize yardım etmez!"

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Ama burada oturmak da öyle.

Zara, "Bize ihtiyacın olursa yakında olacağız," dedi ve diğerlerini uzaklaştırdı.

Geriye sadhu kalmıştı ama o hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Aksine, iskelet halindeki müritleri daha da saldırganlaşmış, Pritkin'i kumların içine çekmeye kararlıymış gibi etrafını sarmıştı. Tekrar iç çektim ve kutsal adamın solmuş omzuna dokundum, o da dönüp ve alnı tekrar toprağa çarptı.

"O bir arkadaş," dedim.

"O bir savaş büyücüsü!" dedi yukarı bakarak. "Onlara güvenemezsin!"

"Senin için de aynı şeyi söylüyorlar."

Bunun üzerine biraz sırttı. "Ve haklılar. Seninle ilgili olanlar hariç."

"Ben neden farklıyım?"

Başını o kadar sert salladı ki, kolyesindeki rahatsız edici derecede insani görünen kemikler takırdadı. "Ne yaptığını gördüm. Beni alıp buraya getirdiğinde de hissettim, evet, ailemi de!" Kemikli köleleri kastettiğini tahmin ettim çünkü onlar da aynı şekilde takırdadılar. "Ve eylemler ballı sözlerden daha yüksek sesle konuşur, tanrıça."

"Ben bir tanrıça değilim."

Tekrar sırttı, solmuş bir etin gerilmesi idi bu. "Yeterince yakın," dedi ve elimi öptü. "Ve biz de yakında olacağız," diye ekledi, Pritkin'e zehirli bir bakış fırlatarak.

O ve kemik takımı gecenin karanlığına karıştı, beni geçici olarak yalnız bıraktı. Ama yine de Pritkin daha fazla yaklaşmadı. Ben yorulana kadar uzun bir süre birbirimize baktık.

"Eee?" Dedim ki. "Ben iyiyim bu arada."

"Bu kesinleşene kadar seninle kaldım," dedi ama yaklaşmadı.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sordum, bu her neyse çok yorgundum.

"Emin değilim." Sonunda yanıma geldi ve yanımdaki kumlu tepeye oturdu. "İyi misin?"

"Bunu zaten tespit ettiğinizi söylemiştiniz," diye sertçe cevap verdim, çünkü hayır, iyi değildim!

"Fiziksel olarak kastetmedim," dedi ve elimi tutmasını istemediğim halde elimi tuttu! Ama geri çekmedim çünkü iyi hissettiriyordu. Tanıdık nasırlar, iksir lekeli deri ve hepsi iyi hissettirmekten daha fazlasını hissettirdi.

Maniküre ihtiyacı var, diye düşündüm, kenetlenmiş ellerimize bakarak. İkimizin de vardı. Zavallı tırnaklarım bir kunduz tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu ve ellerim kirliydi.

Birden fazla şekilde.

Hatırladıkça irkildim ve ağlamayı düşündüm.

Kolu bana dolandı ve başım otomatik olarak omzuna gitti. Bu hâlâ acı çekmediğim, dehşete düşmediğim ve kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu. Ne yaptığımı, neden burada olduğunu, herkesin ne istediğini çok iyi biliyordum.

Sunacak başka bir alternatifim olmamasına rağmen bunu onlara veremezdim.

Hiçbir şeyim yoktu.

Bir süre sonra "İyi değilsin," dedi ve ben kahkahayı patlattım. Her nasılsa, ben gülmediğimde gözyaşlarına dönüştü. baktı ve sonra beni kendine çektiğinde daha da kötüleşen hafif cırtlak notalarla histerik küçük hıçkırıklara dönüştü.

Durmayı denedim; gerçekten denedim. Ama her çaba gösterdiğimde, cırtlak sesler daha da kötüleşti çünkü durmak konuşmak demekti ve ben konuşamıyordum! Bunların hiçbirini yapamazdım!

"Neyin herhangi biri?" Pritkin sordu çünkü sonuncusunu yüksek sesle söylediğimi tahmin ediyordum. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin Cassie. Anlıyor musun? Kimse seni zorlamayacak-"

"değil mi?" Ona çılgınca baktım. "Konuştukları şey tam olarak bu değil mi? Neden burada olduğunu?"

"*Senin* için buradayım," dedi Pritkin şiddetle. "Ve Madesh'in sana eksik bilgi vermek için hiçbir nedeni yoktu. Sen olmadan hiçbir şeye karar verilmedi ya da verilmeyecek."

"Madesh?"

"Büyücü. Sanırım o konuştu."

"Evet, konuştu! Bana ne planladıklarını anlattı, Jonas, Rosier ve aniden ışığı gören o karanlık büyücüler-"

"Bu tartışılır," dedi kuru bir sesle. "-Ne istediklerini biliyorum!"

"Ama *yapman* gereken değil," dedi vurgulayarak; paniğimi yenmeye çalıştım ama işe yaramadı.

"Öyle değil mi? O zaman ne yapmamız gerekiyor? Çünkü ben oraya giremem! Ne gördün. Vegas'a yakın bir yere gidersem, bu *şeylerden* daha fazla olacak... yüzlerce, belki binlerce! Ve hayır, hepsini alamam, ama *bazılarını* alabilirim, kenarlarda asılı durup Bir ya da iki kişi yalnızdı ve sonra-"

"Cassie."

"-Daha güçlü olduğumda, bir seferde daha fazlasını al. Çünkü *yer değiştirebiliyorum*, Pritkin! Gücümün geri gelmesiyle, sadece Pythian büyülerini olmayan Pythian büyülerini kullanabilirim! Bir zamanlar onları beslemek için Pythian gücüne ihtiyacım vardı, ama onları tek *başıma yapabilirim*; annemin kanı bunu görüyor! Sanırım bu yüzden bu kadar güçlüydü; düşmanlarından da uzaklaşabiliyordu. İsteddiği her şeyi alıyor, onların takviye gelene kadar güç, sonra uzaklaşmak. Tüm tanrılar bunu yapamaz; belki de çoğu yapamaz! Ama ben yapabilirim; hepimizi buraya getirerek bunu kanıtladım. Ve ben de aynı şeyi yapabilirim. *Tıpkı onun gibi olabilirim!*"

Pritkin tekrar içeri girmeye çalışmamıştı; sadece konuşmama izin vermişti. Sonunda durdum, nefes nefese, dehşet içinde ve çaresiz, nereye döneceğimi bilemez haldeydim. Ta ki dikkatimi tekrar ona odaklayana, yüzümü elleriyle kavrayıp başlarımızı birbirine yaklaştıranaya kadar.

"Sen onun gibi *değilsin*."

"Şimdi değil, belki! Ama sen *gördün*-"

"*Durduğunu* gördüm. Tüm o gücü kullandığını, tüm o avantajdan vazgeçtiğini ve bunun yerine bizi kurtarmaya karar verdiğini gördüm."

Ve bizden daha fazlasını. Hepsini aldınız, hatta sizi öldürmeye çalışan, yeminlerini bozan ve tüm bunları durdurabilecek tek kişi olan size sırt çeviren adamları bile."

Sesi yükselmemişti ama sertleşmişti ve ben orada yokken savaş büyücüsü arkadaşlarına ne söylediğini merak ettim. Muhtemelen iyi bir şey değildi, ki bu adil değildi. Onlara daha kötülerini de yapmıştım.

"Onları öldürdüm," diye fısıldadım. "Savaş büyücülerini öldürdüm-" "Kendini korudun-"

"Onları ben öldürdüm! Ve umursamadım!" Uzaklaştım, ayağa kalktım ve sonra ona doğru döndüm çünkü gidecek başka yerim yoktu. Ve çünkü bunu alması gerekiyordu. "Sen Anladın mı? Onlar benim için hiçbir şeydi! Onları düşünmedim bile. Yaşasalar da, ölseler de, çığlık çığlığa yanarak ölseler de benim için *hiçbir şeydi!*"

"Ve yine de durdun."

"Çünkü sen ! Sen ve Mircea-" "Ve sen dinledin-"

"Zar zor!" Ona baktım. Ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç.

Tekrar , kendimi titrer ve iyi hissetmez haldeydim. Pritkin akıllıca davranarak bana tekrar uzanmadı ama beni dinliyordu. Ve

Bekliyordu çünkü anlamak istiyordu.

Bu bir şeydi. Sadece yeterli olup olmayacağını, ona bunu yaptırıp yaptıramayacağımı bilmiyordum. Özellikle de ben istemezken!

"Pritkin, daha önce de... bağımlılıkla ilgili sorunlarım oldu. Apollo'nun Gözyaşları..." Durdum çünkü bunu ona hiç söylememiştim. Ne kadar kötü olduğunu bilmesine asla izin vermedi. "Acil durumlar için kullanılması gerekiyordu, dayanıklılığımızı arttırmak ve gücü daha fazla kanalize etmemizi sağlamak için, ama ben..."

Durdum ve dudaklarımı yaladım. Benim çok güçlü olduğumu düşünüyordu ama tam tersi doğrudu. Kuralları pek çok kez çiğnemiştım ve bu sadece zorunluluktan değildi.

Yakın bile değil.

"Çok büyük bir stres altındaydınız," dedi. "Tüm saltanatınız için bir stres dönemi demek abartılı olmaz. acil durum."

"Evet. Ben de kendime böyle dedim." Durakladım ve sonra bunu söyledim çünkü birçok şey olabilirdim ama korkak da olmayacaktım!

"Mala bağımlı olmaya başladım," dedim açıkça. "Haftada birden fazla şişe kullanıyordum."

"Ne?" Gözlerini kırptırdı çünkü hayır, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Bu iksirin çok çok nadiren yudum yudum tüketilmesi gerekiyordu, oysa ben resmen tıka basa içiyordum.

"Gertie beni yakaladı," dedim, Viktorya döneminde varisi Agnes ile birlikte beni eğiten eski bir Pythia'ya atıfta bulunarak, çünkü benimkinde bunu yapacak kimse kalmamıştı.

"Neredeyse kriz geçiriyordu ve Agnes neredeyse kel kafamı koparıyordu çünkü bunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu biliyorlardı. Ne kadar ezici. Ne kadar... mükemmel."

Ellerimin kenetlendiğini hissettim ve onları ayırmak zorunda kaldım. Yıkılmak istedim çünkü Pritkin bana inanan, gerçekten inanan son kişiydi, tıpkı onun ilk kişi olduğu gibi. Bunu yapmak istemiyordum!

Ama bu neden işe yaramayacağını anlamak zorundaydı.

"Kendime bunu başka seçeneğim olmadığı için aldığımı ," dedim kısık sesle. "Buna ihtiyacım olduğunu çünkü başka türlü savaşmaya hazır olmayan küçük bir yarı insan olduğumu. Kendime devam etmemi sağlayacak pek çok şey söyledim, her şeyi, her şeyi. Ama gerçek şuydu ki, bağımlıydım. Ve ne kadar çok sahip olursam, o kadar çok istiyordum.

"İlacın kendisi yüzünden değil, yaptığı şey yüzünden, Pythian gücünü tek başıma tüketebileceğimden daha fazla tüketmeme izin verdiği için. Gücü yönlendirdiğimizde yaptığımız şey budur; onu tüketiriz, tıpkı benim saldırdığım tanrılardan tükettiğim gibi, yarım bir şans verildiğinde tekrar yapacağım gibi!"

"Yapmayacaksın-"

"Şunu söylemeyi kes! Anlamıyorsunuz! Rhea'ya gitmem gerektiğini biliyorum, ama eğer tadına bakarsam -sadece bir tane-"

"yakalandın," dedi inatla. "Artık ne arayacağını biliyorsun-"

"Hayır! Olanlar kaza değilmiş gibi davranmaya devam ediyorsun! Tıpkı daha önce olduğu gibi, kendime dikkatli olduğumu, üstesinden söylediğim zamanki gibiydi." Güldüm ve bu çok çirkindi. "Ne kadar iyi idare ettiğimi gördün!"

"*Yapabileceğini* kanıtladığını gördüm. Hayatta olmamız bile bu kadarını söylüyor."

"Şanslı olduğumu gördün!" Vahşice karşılık verdim. "Üzerime uçan tüm o tanrılar beni sözlerinin geçebileceği kadar sarstı. Eğer yapmasalardı..." Başımı salladım. "Bağımlılık bana sinsice yaklaşmadı, Pritkin. kurutmak istediğim gibi bunu da istedim. *Tıpkı şu anda istediğim gibi.* Tüm bunlardan sonra bile, *savaş büyücülerini* öldürdükten sonra bile, benimle tanışana kadar elli yıl boyunca cehennemden kurtulmuş adamları-"

"Sana *saldırana* kadar," dedi tekrar, kararlı bir şekilde sadık ve bu yüzden kördü. Benim hakkımda en kötüsünü düşünmezdi ve ben onun anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Derimin altındaki hayvanın şimdiden huzursuzlanmaya başladığını ona nasıl anlatabilirdim? İyi beslendiğini ve beslediğini ama çoğunu kullandığını ve şimdi... yine acıkmıştı.

Beslenmek istedi.

Bu yüzden burada kışımın üstüne oturup hiçbir şey yapmıyordum, çünkü hiçbir şey yapmıyordum. Ellerim Onları toprağa gömmemden, sanki beni yerimde tutabilecek ve uzaktaki tepelerin arasında parıldadığını görebildiğim şehre doğru koşmamı engelleyebilecekmiş gibi yumruklarımı sıkımdan kirli. Bunu yapmamakla meşguldüm, yolda karşılaştığım kimseleri parçalamamakla değil.

Sürekli büyüyen açlığımı doyurmak için onları yamyamlaştırmak... O olmak değil.

Ama bu, sahip olduğum her şeyi aldı ve garip bir şekilde onu daha iyi anlamamı sağladı. Daha önce hiç anlamamıştım, annemin neden bu kadar mesafeli, bu kadar kayıtsız, bu kadar

Soğuk. Hâlâ bağımlılığına gömüldüğünü ve güce o kadar aç olduğunu hiç fark etmemişti ki, bu durum tüm düşüncelerini tüketmişti.

Ama o zamanlar, hepsini sürgün ettikten sonra etrafta dolaşan küçük çılgın tanrılar yoktu ve zayıflamış haliyle iblis lordları bir veba gibi üzerine gelmeden beslenmesinin bir yolu yoktu. Diğer tanrılarla yaptığı son savaşta neredeyse ölüyordu ve bunu riske atamazdı, her yıl daha da zayıflamaktan başka bir şey yapamazdı ama yine de içinde bir ihtiyaç vardı. Öyle olduğunu biliyordum.

Bende öyle oldu.

"Dinle," dedi Pritkin ve bu kez bana dokundu, Kolumdan tutup beni kendine yaklaştırdı. O yeşil gözlerindeki güveni görebileceğim kadar yakın. bana baktı, ihanet edeceğime dair mutlak bir inanç. İstedğim değil, ben öyle olduğum için, tüm tanrılar öyle olduğu için. Açgözlü, bencil, yırtıcı.

Canavarlar.

"*Dinle.*" Beni biraz sarstı. "*Sen annen değilsin.*"
Bunu bizim için hayatını riske atarak kanıtladın-"

"Pritkin, sen-"

"Anlıyorum." Sesi kısıktı ama vahşiceydi. "Seni tanıdığım herkesten daha iyi anlıyorum. Birinin gerçek yüzünü ancak sınıandığında, sırtı duvara dayandığında, korktuğunda, aç, çaresiz ve pis olduğunda, cesaretinden başka dayanacak bir şeyi kalmadığında ve o bile başarısız olacak gibi görüldüğünde derler. Ve ben seni böyle gördüm Cassie, birden fazla kez.

"*Seni tanıyorum.* Seni o zaman tanıyordum, o lanet depoda, çölün ötesinde sana doğru çılgık atan tanrılar ve bir Seni katletmek için ellerinden geleni yapan bir grup insan kanatlarda bekliyordu. Ne yapacağını biliyordum.

"İnsanları geride bırakmak, acımasız olmak ve verdikleri zararı umursamamak düşmanlarımızın yaptığı şeylerdir. Siz bunun tam tersini yaparak, asla vazgeçmeyerek buraya kadar geldiniz.

fedakârlık yaparak, halkınıza değer vererek. Bu bir şeydir. anlayamazlar ve asla anlayamayacaklar. Bu yüzden insanları kendinize çekersiniz. Bu yüzden *kazanırsınız*."

"Henüz kazanmadım," dedim sefil bir şekilde, bana sıkıca sarılırken. Çünkü hayır, anlamamıştı. Ve artık onu ikna edecek sözlerim ya da deneyecek gücüm yoktu. Eninde sonunda gerçeği anlayacaktı, ama o zamana kadar Gözlerindeki dehşet ve yüzündeki ihanet, güç sarhoşluğuyla umurumda olmazdı.

En kötü kısmının bu olabileceğini düşünmüştüm.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Y Onu dinlemelisin," dedi biri ama bu Pritkin değildi. Etrafıma bakındım ve başka birinin

Ben dikkatimi dağıtırken bize katılmıştı. Pritkin'in de öyle olduğunu tahmin ettim, çünkü hafifçe sıçradı ve döndü.

Sadece Mircea'nın karanlıktan çıktığını fark etmek için.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordu sertçe. "Yeterince uzun." Mircea öne çıktı, gölgeler saçarak

bir pelerin gibi.

Yüzü çok farklıydı, o korkunç yara iziyle neredeyse ikiye bölünmüştü ama gözleri aynıydı: sıcak, karanlık, neredeyse büyüleyiciydi. Sadece vampir gözleri oldukları için değil, ona ait oldukları için de.

onları tekrar görmek. Elimi tuttu ve her zaman sadece benim için ayırdığı gülümsemesini takındı.

"Cassie kesinlikle haklı. Jonas ve diğerleri istedikleri kadar plan yapsınlar. İşe yaramayacak. Bu olmaz."

Pritkin kötü bir söyledi. "Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Bilmiyorsun-"

"Baştan çıkarmayı bilirim!" Keskindi ve Mircea'nın gözleri bir anlığına karanlıkta kehribar renginde parladı. "Sence kan vampirlere ne yapar? O ilk çekiş, o ilk *tat* nasıl bir duygu sizce? Kanın değil

Kanın kendisi değil de ne var? Yaşam enerjisi, Cassie'nin büyük bir güçle kullandığı ama kontrol edemediği şeyle aynı. Az önce bunu kanıtladı-"

"*Yapabileceğini* kanıtladı! Bizi dışarı çıkardı-"

"Peki ya ondan önce? Onu ; hepimiz gördük. Dövüşü en az annesi kadar seviyordu ama o annesi değil. Ve öyle olsa bile, tanrılar da onun baştan çıkarıcılığına kapıldılar, değil mi? Hiçbiri yozlaşmayı başaramadı-"

"Dikkatli ol." Pritkin şimdi ayağa kalkmıştı, çenesi gergindi. "Cassie onlar gibi değil-"

Mircea elimi sıkmadan önce "Şimdi olmaz," diye onayladı. Bırakalım gitsin. "Ama kadarıyla Jonas ve Rosier'in planı büyü işçileri ve iblislerin Las Vegas'ın her yerinde dikkat dağıtıcı olaylar yaratması. Tanrıların kafasını karıştırmak ve biz şehrin içinden geçip şu anki Pythia'ya ulaşırken onları vahşi kaz avına çıkmaya zorlamak."

"Evet, Cassie'nin daha fazla bozulmuş büyüü özümsemesini engellemek için-"

"Bozulmamıştı," dedim sessizce ve Mircea'nın gözlerini yakaladım. Ve korkunç bir anlayış gördüm. Evet, anlamıştı.

Tabii ki yaptı.

Tanrılar vampirleri, tıpkı bir vampir gibi beslenmeleri için yaratmışlardı.

onlar yaptı. Vampirler bir tanrının emdiği enerjiyi ememedikleri için bu soluk bir yansımaydı ama yaşamaları ve onun anlaması için yeterliydi. Ve benim adıma kızması için.

"Biliyor musun?" diye sözünü kesti Pritkin.

"Yeni vampirler neden aileleri tarafından kilit tutuluyor? Bazen aylarca, bazen yıl?"

"Ne?" Pritkin bu sözün anlamsız olduğunu düşünmüş olmalı ki, "Ne?" diye sordu.

Değildi.

"Bunun pek çok nedeni var. Ancak en ciddilerinden biri, bazılarının bu kadar gücü kaldıramayacağı talihsiz gerçeğidir. İnsanlar bu nedenle bizden haberdar oldular. Yeni dönüşenlerden bazıları çılgınca bir gözyaşı döktü, her zaman ağ gözlü, asla tatmin olmadı ve sonuç olarak arkalarında cesetler bıraktı."

"Cassie vampir değil!"

"Hayır, ama biriniz gibi besleniyor, hem de yeni bir tane, sizden biri gibi daha fazla beslenmesi gerektiğinde. Ya da baban gibi, muazzam güce sahip bir iblis lordu gibi-"

Pritkin alay etti. "Sana böyle mi söyledi?"

"Senin onu tanıdığın zamanlar öyle değildi," diye onayladı Mircea. "Bu dünyanın çöküşünden önce, o kadar büyük bir şey değildi. Ama şimdi... onunla konuşmadın mı? O sana anlatmadı mı?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Pritkin tersledi. "Her ne yalan uydurduysa-"

"Bunlar yalan değil. Tanrıların dönüşü beklenmedikti ve konseyi hazırlıksız yakaladı. Hemen ardından çoğu düştü ve kalan birkaç kişi de ordular. Elbette takip edildiler ve teker teker avlandılar. Adramelech denilen kişi sonuncusuydu ve duyduğuma göre epey mücadele etmiş.

"Yeterli değildi."

"Adra gitti mi?" Midemin düştüğünü hissederek sordum. O, tanrılar dışında tanıdığım en güçlü varlıktı. Eğer düştüyse...

Ne şansımız vardı ki?

"Evet, ama zekiydi," dedi Mircea. "Onu bulduklarında, tanrılar onun beklediklerinden daha az lezzetli olduğunu keşfettiler. Gücünün çoğunu başka bir yere ve bekledikleri son kişiye aktarmıştı. şu anda konseyi yöneten kişiye, ya da ondan geriye kalanlara."

"Bu imkansız!" Pritkin dedi ki. "Babam-"

"İster inanın ister inanmayın, İblis Yüksek Konseyi'ne liderlik ediyor. Ve duyduğum kadarıyla iyi yönetiyor."

"Peki bunu sana o mu söyledi?" Pritkin alaycı bir tavırla sordu. "Yıllar boyunca pek çok kişi söyledi," dedi Mircea eşit olarak. "Ve hâlâ hayatta, değil mi?"

"Evet, muhtemelen saklanıyordur!"

"Kısmen, şüphesiz. Düşüş'ten beri hepimiz öyleyiz. Ama Dünya onun için tehlikeli bir yer olsa da şu anda saklanmıyor.

olmak. Hepimiz gibi onun da yıldır dayanmaya çalıştığı ve sizin dönüşünüzü beklediği izlenimini edindim. Şunlar inananlar..."

"Peki sen neye inanıyorsun?" Ona sordum. "Mircea, benden ne *yapmamı* bekliyorsun? Buraya geldiğimizden beri sadece hayatta kalmak için mücadele ediyorum ve bu aptalca bir şekilde

Tanrılara döndüğümü ilan ettim. Zeus da dahil olmak üzere hepsi artık biliyor ya da bilmiyorsa bile uzun sürmeyecek. Ve Rhea'ya hiç olmadığım kadar yakınlım! Ve sen de demiştin ki Vegas'a neden gidemeyeceğimi anla-"

"Oh, ama gitmelisin, ama şimdi değil. Kontrol edemeyeceğin bir dürtüyle değil."

"Ve sen ne düşünüyorsun?" Ellerimi açarak sordum. "Birdenbire iyileşeceğimi mi? Bu böyle gitmeyecek. *Bununla başa çıkamam!*"

"Hayır, yapamazsın," diye kabul etti. "Tek başına olmaz. Yardımımıza ihtiyacın var. Özellikle de tanrısal enerjiyi özümsemek, onu besin olarak kullanmak ve ondan etkilenmemek için Büyücü Pritkin'in yardımına ihtiyacın var. Bu, iblis lordlarının sahip olduğu ve tanrıların sahip olmadığı büyük güçtür-"

"Saçmalık!" Bu tabii ki Pritkin'di.

Ve Mircea bundan hoşlanmadı. O mükemmel yüz hatlarını çarpıtan yara izi daha koyu bir tonda kızararak nasıl olduğunu merak etmeme neden oldu. Usta vampirler neredeyse anında iyileşirdi ve onun iyileşememesi, daha çok

Bir insanın giyebileceği bir şey, eski ve , ama silinmemiş...

Bana her şeyden çok işlerin ne kadar kötü gittiğini anlattı.

Ama asırlardır vampir saraylarında aldığı eğitimden sonra hiçbir zaman Pritkin'inki kadar tepkisel olmayan öfkesine hâkim oldu. "İblisler bu gücü kullanmak için yaratılmışlar," dedi. "Onlar bu şekilde evrimleştiler, oysa tanrılar . Bu evrene tesadüfen geldiler, burada sahip oldukları inanılmaz avantajı keşfettiler ve hemen bununla çıldırdılar. Tıpkı Cassie'nin neredeyse yaptığı gibi."

Pritkin konuşmaya başladı ama Mircea devam etti. "Olduğun şeye duyduğun nefretin seni kör etmesine izin verme," diye ısrar etti. "*Kullan onu!* Cassie'nin senin yeteneklerine ihtiyacı var ve yerine geçebilecek başka kimse yok Babanı üçlü hükümdarlığımıza katmanın bir yolunu bulsak bile -ki işin doğası düşünüldüğünde bu pek olası değil-"

"Aynen öyle!" Dedim çünkü bizi birbirimize bağlayan büyü aşka, hem romantik bir aşka dayanıyordu. Ve Rosier'i sevmediğime adım gibi emindim!

"-Bunun bir önemi yok. Zeus onun güç çoğaltma yeteneğini kapattı. Her Şeyin Babası onu neredeyse birkaç kez yakalıyordu ve sonuncusunda onu sakat bırakan bir büyüyle vurmayı başardı-"

"Kırmızı duman," dedim ve Mircea başını salladı.

"Evet, şimdi onun etrafında kaynıyor ve onu alaşağı ederek iyilik yapmak isteyen herkes için Zeus'un önde gelen düşmanlarından biri olarak işaretliyor. Ama en kötüsü bu değildi. Artık eskisi gibi beslenemiyor ve o zamandan beri Adramelech'in mirasından kaçıyor. Ancak bu sonsuza dek sürmeyecek ve Zeus onu sakat bıraktıktan sonra kendisine yardım edecek sihri çoğaltamayacak. Eski düşmanımız hayatını ve dolayısıyla yeteneklerini tüketti ama Rosier bunu reddetti."

"Yani, Zeus alamazsa," diye fısıldadım.

"Kimse yapamaz," dedi Mircea ağır bir sesle. "Rosier yapamaz en büyük yeteneğinden yararlanıyor, bu da karabasan kraliyet soyunun yeteneklerine sahip hayatta sadece bir kişi olduğu anlamına geliyor: Büyücü Pritkin. Gücünüzü varisinize geçmenize, onun bilgisini edinmenize ve ardından kendinizi ve partinizi eve götürmenize yetecek kadar artırabilir."

"*Yapamam*-" diye başladı Pritkin, ama bu sefer ben sözünü kestim. "Beni daha önce duymadın mı?" Mircea'ya sordum inanılmaz bir şekilde. "Tekrar böyle bir güce sahip olamam! Eğer sahip , tanrılar kadar kötü olurum-"

"Tek başına, evet. Ama onun yardımıyla değil," dedi Mircea kararlı bir şekilde ve patlayan Pritkin'e başıyla işaret etti.

"Anlamadığınız şeyler hakkında bana ders vermek yerine yarım dakika dinleseniz-"

"Ama anlıyorum," dedi Mircea ve bana baktı. "Bana şunun cevabını ver. Sen ve Büyücü Pritkin daha önce birlikte güç ürettiğinizde, onu tutmakta zorlandınız. İnsan eti böyle şeyler için tasarlanmamıştı ve neredeyse ikinizi de yakıyordu. Ama bu sefer öyle olmadı. Neden?"

"Ben... bilmiyorum," dedim yavaşça çünkü Jonas'ın mağarasında ve sonra depoda olanlar şimdi belirsizdi. Sanki başka birinin başına gelmiş gibi, belki de gelmiştir.

Cassie'nin benim gibi hissetmediğini. Cassie tanıdığım ya da tanımak istediğim hiç kimse gibi hissetmemişti. O... tam olarak kötü değildi, en azından onun zihninde. Ya da en azından Kaldırımda bir böceğe basan herkes kendini şeytan olarak görür.

Sadece umursamamıştı ve o soğukluk, o kayıtsızlık, o ruh gibi bir şeyden tamamen yoksunluk...

Hatırladığım dehşetle ürperdim.

Bir daha asla böyle bir güç istemedim!

"O zaman sana anlatayım," dedi Mircea. "Sana yardım etti. Ya da daha doğrusu," diye ekledi Pritkin tekrar araya girmeye çalışınca. "Diğer yarısı yaptı."

"Ne?" Düşüncelerimin içinde kaybolmam bir saniye sürdü.

Mircea, "Büyücü Pritkin yarı iblis, başkalarından aldıkları yaşam enerjisini yemek için kullanmaları gereken bir tür," dedi Tekrar. "Onlar vampirlerin bile olmadığı şekilde doğal avcılarıdır. Ama onun iblisi Dünya'da büyüdü.

Biri ona yeteneğini nasıl kullanacağını öğretiyor. Ve hafif fey ve insan kanının garip bir melezinin parçası olmak," diye omuz silkti. "Buna gerek yoktu.

"Beslenmek için başka yollar vardı ve acil bir tehlike yoktu. Sevilen ve şımartılan bir ev kedisi gibi, sonunda zevk ya da spor için avlanmayı öğrenebilirdi, ama İhtiyaç... hayır. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Ve bir üst-

tek yapması gereken diğer yarısını istekli bir gence doğru itmektir-"

Pritkin boğuk bir sesle, "Yeter," dedi.

Muhtemelen karısını ve iblis yarısının onu kuruttuğu geceyi düşünüyordu. Tanrılara karşı olan bir adamın parasını ödüyordu ve Zeus'un onu bulması ve ona yaklaşması durumunda Pritkin'in boğazına bir bıçak dayamasını istemişti.

yeteneğini emiyordu. Yüce-Baba'nın bir hevesle gücünü katlayabilmesi iblis dünyasının tahammül edebileceği bir şey değildi, bu yüzden Pritkin'in varlığı bir tehdit olarak görülüyordu.

Onun karabasan olup olmadığından hiç emin olamadım. Bilinçaltında onun bir tehlike olduğunu fark etmiş ve ilk fırsatta onu ortadan kaldırmak için kullanmıştı ya da iddia ettiği gibi bu bir kazaydı. Her iki durumda da

Pritkin' harap etti ve onu sadece

Son zamanlarda, bilmemesi gereken bir Pythian büyü kullanarak kendini diğer yarısından ayırdığında bitti. Ve şüpheleniyordum ki onu geri istemiyordu.

Mircea, Pritkin'e, "Demek istediğim," diye devam etti, "babam ülkesine döndükten sonra cehennemde geçirdiğin talihsiz

Dünya'nın sizi , yeteneklerinizin diğer yarısını kullanmaktan nefret etmenize neden oldu. Ve karına ne oldu-"

"Yeter!" dedi Pritkin ama Mircea durmadı.

"-anlaşmayı mühürledi. Sonuç olarak, iblisiniz kendi türünden biri için ne yazık ki beceriksizdi, öyle ki Cassie'yle birlikte ürettiğiniz güçle size yardım edemedi. Ve

Onu terk , hiçbir uyarıda bulunmadan geleceğe geçtiğinizde, sonunda kafesinden kurtulmuş ama nasıl avlanacağını bilmeyen bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kalakaldı. Dikkatleri üzerine çekmekten korktuğu için güçlerini kullanmaktan korkuyordu, çünkü biliyordu ki

Zeus onun yeteneklerine imreniyordu. Ayrıca sensiz bir işe yaramayacağını düşünüyordu, çünkü sen her zaman baskın ortaktın-"

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Kavga önce sordum. Pritkin düşük ışıktaki bile görebileceğim kadar kızarmıştı ve yumrukları sıkılıyordu.

"Kısmen yıllar içinde deneyimlediğim, muhtemelen hepimizin paylaştığı bağ nedeniyle zihninde beliren anlardan. Geri kalanı da çıkarımlardan. Az önce tanık olduğumuz şeyin tek olası cevabı bu. Karabasan sen gittiğinden beri birkaç şey öğrenmiş ve yardım etmeye karar vermiş olmalı-"

"Saçma!" Pritkin dedi ki. "O bencil bir orospu çocuğu-"

"Ama bu durumda, neden kontrolden çıktım?" diye sordum. "Yanmadım ama aklım da başımda değildi. *Aklım başımda* değildi, Mircea!"

"Demek istediğim tam olarak buydu," dedi, gözleri yine kehribar renginde parlıyordu ve bu tek başına bana işin özüne ulaştığımızı söyleyebilirdi. "Bağlantımız arızalı. Büyücü Pritkin, doğasının iki parçasını iki parçaya ayırdığında hasar gördü. ayrı adamlar. Büyü bu şekilde yapılmamıştı ve bir büyüün bileşenleriyle oynanması onu bozmak için yeterli olabilir. Bu büyü tamamen bozulmadı.

Gerekli unsurlar basitçe eksikti ama siz ikiniz dönene kadar kapandı. Ve şimdi aktif ama hasarlı ve dengesiz, üç kişi için tasarlanmış bir bağlantıda şu anda dört kişi var."

Ona öylece baktım çünkü nereye gittiğini geç de olsa anlamıştım ve... kahretsin.

Mircea, "Bu büyü bir gelip bir gidiyor," diye ekledi. "Ve hatalı bağlantının Vegas'ta gerçekleşmesi riskini göze alamayız. Tam kontrole sahip olmalısınız ve bunun için de triumvirliğimiz eski haline getirilmelidir."

Pritkin'in buna ne diyeceğini bilmiyordum.

Çünkü ben Mircea'ya bakarken o aniden arkasını döndü ve uzaklaştı. "Emin gibisin."

"Benim. Büyücü Pritkin'in karabasanı, gözyaşı olmadan sınırsız enerji emme gücüne sahiptir.

ya da etkilemek. Onun için sadece yiyecek, başka bir şey değil. İhtiyacınız olan kontrol onda ve bunu yapabilecek tek kişi de o."

"Ama... büyüü yeniden yapabiliriz," dedim, şok içimde yankılanırken düşünmeye çalışarak. Çünkü Pritkin ve

Diğer yarısı birbirinden nefret ediyordu ve bu, birinin diğerini ölüme terk etmesinden önceydi. Pritkin bunun olmasını istememişti ama karabasanı, çoğu cehennemden daha kötü bir yerde elli yıl boyunca kendi başının çaresine bakmaya bırakılmıştı, muhtemelen o şekilde görmedi.

Bu iyi olmayacaktı.

"Dört kişi kalabiliriz," dedim.

Çaresizce. "Hatalı büyüü çıkarın ve yeniden uygulayın-"

"Bunu zaten düşünmüştüm," dedi Mircea, "ve Rosier ile tartıştım. Ama büyü, insanlar ve vampirler üzerinde kullanılmak üzere tasarlanmış karabasan büyüünün bozulmuş bir versiyonuna dayanıyordu. Gücünü aldığı yaratıklardan birini tutamaz. Bu bir karabasanın diğerini büyülemeye çalışması gibi olur."

"Bu da işe yaramıyor," dedim, kendimi hasta hissederek.

Mircea başını salladı. "Rosier, Büyücü Pritkin'in davasında sadece onun yarı insan olduğu için alındığından şüpheleniyor. ki onun karabasanı artık öyle değil. Ve eğer hatalı büyüü kaldırır ve şimdi yeniden çalışırsak ve işe yaramazsa-"

"O zaman elimizde hiçbir şey yok."

Başını salladı. "Tek seçenek büyüü onarmak." "Bu da o şeye yeniden katılmamı gerektiriyor!" dedi Pritkin, aniden geri geliyor.

Onu duymamıştım ama Mircea' duyduğunu tahmin ediyordum çünkü arkasında öfkeli bir savaş büyücüsü varken bile irkilmedi. "Babanın halkından nefret ediyor olabilirsin," dedi hafifçe, arkasını dönme zahmetine girmeden. "Ben de onlardan pek hoşlanmıyorum. Ama onlarla çalışacağım, sen de öyle-"

"Oh, mi?" Pritkin hararetle söze başladı ama Mircea onun sözünü kesti. Görünüşe bakılırsa diplomasisi Ne de olsa son yarım yüzyılda dayak yiyordu, çünkü her zamanki nazik saray mensubu bir anda ortalıkta görünmez olmuştu.

"Evet ve aynı nedenden ötürü!" dedi yüzünü ona dönerek. "Eğer , Cassie ölür. Belki bugün değil, belki yarın değil. Ama daha önce haklıydı. Zeus onun

geri döndü ve hissediyor... ah, *hissediyor*. Artemis'in gücünün onu nasıl kuruttuğunu hatırlıyor, bir zamanlar ona başka kimsenin veremediği korkuyu verdiğini biliyor ve Kızıyla savaşta karşılaştığında bunu tekrar yaşadı... ve kaçtı.

"Onu öldürecek ve bunu yakında yapacak, onurlu bir savaşla değil, bugün gördüğümüz gibi onu parçalamak için bir kalabalık göndererek. Ve ona yardım etmek istemeseler bile gelecekler, çünkü onlar da ondan korkuyorlar.

"Korku belki de en büyük motivasyon kaynağıdır, biri hariç ve onların türü sevgiye yatkın görünmüyor. Ama sen seviyorsun. Sanırım sormamız gereken soru şu: Onu seviyor musun? *yeterli mi?*"

"Mircea-" dedim ısrarla, ama daha bitirmemişti.

"Cassie'nin bizi kurtarmak için her şeyi riske atmasını bekliyorsunuz - hepimiz bekliyoruz. Onun için daha azını riske atabilir miyiz?"

"Biz derken beni kastediyorsun," dedi Pritkin ama sesi boş çıkmıştı, sanki Mircea'nın sözleri karnına bir yumruk gibi inmişti.

Ve bırakmadı. "olduğunu mu ?" Mircea tısladı, sakın tavrı artık tamamen kaybolmuştu. "*Risk aldım ve kaybettim*. Daha yeni evlendiğim *karım*"

Beş yüz yıllık bir arayıştan sonra bulundu; adamlarım, onları kurtarmak için çaresizce dururken birer birer alındı; *kızım*," son kelimede sesi hafifçe kırıldı ve aniden Pritkin'i boğazından yakaladı.

planlanmıştı çünkü Mircea hemen ardından dondu.

Ve Pritkin, fırsatı olmasına ve belki de diğer adamın yüzündeki ifadeyi görmesine rağmen karşılık vermedi. Bir an için hepimiz donmuş bir tabloda öylece durduk, o kadar büyük bir kederin tanıyıydık ki bunun için bir isim bulamadım. Sonra Mircea gözlerini kırıştırdı ve yavaşça onu bıraktı; iki adam da sarsılmış bir halde öylece duruyordu.

Ben de öyle yaptım çünkü Pritkin'in ne diyeceğini gerçekten bilmiyordum. Birbirimize karşı olan hislerimizden şüphe ettiğim için değil.

ama Mircea ne bilmediği için. Bildiğimden bile emin değildim ama bildiğim bir şey vardı.

Pritkin sonunda nefret ettiği iblis yarısını kendinden ayırmayı başarmıştı çünkü ayrılığın kalıcı olmaması gerekiyordu, sadece aynı anda iki yerde olmalarına yetecek kadar uzun sürmesi gerekiyordu. Kuluçka makinesinin bununla savaşmak için hiçbir nedeni yoktu ve

muhtemelen nasıl yapılacağı konusunda az bilgi sahibi olabilir. bu özel büyüyü daha fazla beklemiyordu. Ama bu sefer.

Bu sefer biliyordu ve onu izliyordu. Bu sefer, eğer tekrar bir araya gelirlerse, bu kalıcı olacaktı.

Ve Pritkin bunu biliyordu.

Uzun bir süre sessizlik oldu, sadece gece rüzgârı etrafımızda hafifçe iç geçirdi ve sonra-

"Nerede?" Tek kelimeydi ve o kadar kabaca hırladı ki zar zor anlayabildim.

Ama Mircea biliyordu. "Çölde bir yerleşkesi var. Gel, seni ona götürüyim."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

| tek bir şeyi bile anlamıyorsun," dedim Rosier'e.

"*Bir* şey mi?" diye hırladı, belki de Mircea'nın bahsettiği yerleşkeye ulaşmak için güneşle yarışıyorlardı. Tanrısal canavarlar güneş ışığında bir tavşanı on mil öteden fark edebilirlerdi ve normalde biz daha küçük yaratıkların faaliyetlerini görmezden gelseler de, bunu yapmadıkları zamanlar da oluyordu.

Ama gece araba kullanmanın da sakıncaları vardı ve Rosier'in görüşü konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Ortalamadan daha büyük bir kum tepesinin kenarına çarpıp neredeyse alabora olurken, "Şunu iki şey yapalım," dedim. "Araba kullanabileceğini sana kim söyledi?"

"Denemek ister misin?" diye tersledi, külüstür denebilecek bir arabanın direksiyonuyla boğuşuyordu. Mad Max'e yakışır, derme çatma bir arabaydı ama o dünyada kimse bu hurdaya sahip olamazdı.

Çöl boyunca akan bir konvoyun parçasıydı. çünkü süvarilerim bana "lanet olası bir vampirle" yalnız güvenmezdi. Ya da lanet bir iblisle. Ya da Jonas'la oynadığını gördükten sonra farklı derecelerde güvensizlik duydukları Pritkin'le bile.

Neden dolambaçlı bir yoldan gittiğimizi anlamadılar ama bunun Çember'le ilgili bir şey olduğundan şüphelendiler. cadılar için onu yırtmaya yetmişti. Kimse Feyler adına pek bir şey söylemiyorlardı ama onlar da mutlu görünmüyorlardı. Belki de mutlu olacak pek bir şey olmadığı içindir.

ya da Rosier'in sürüşü yüzünden, ama suratsızlık ifadeleri için doğru kelime değildi.

Ve sonra, tahmin edilebileceği gibi, Æsubrand . O ve diğer feyler, Rosier ile başka türlü seyahat etmeme izin vermek istemedikleri için külüstür arabamızın arkasına sıkışmışlardı. Ama onlar açıkça yolculuktan zevk almıyordu ve Buz Prensi'nin canına tak etmişti.

"Bizi öldürmeye çalışıyor!" diye bağırdı bir kum tepesinden daha uçtuktan sonra kumun üzerinde zıplarken.

"Sefil çocuk," diye karşılık verdi Rosier, muhtemelen "çocuk" prensin yüzünü kızartmayı hiç ihmal etmediği için. "Bu durumda ben de ölürdüm."

"Sen şeytani bir cehennem canavarısın! Sen ölemezsin!"

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı Rosier ve dört bir yanımızı saran uyumsuz roadster'lar kervanından birinden daha kaçınmak için direksiyonu kırdı.

Araçlar, yerel bağlantıları olduğu için kara büyücü birliğinin bulduğu bazı araçlardı. Ve davaya katılmışlardı çünkü güce çekilmişlerdi ve ona sahip olduğumu düşünüyorlardı. En azından diğer herkesle birlikte onlara ihanet eden tanrılarla savaşmaya yetecek kadar.

İsteyen herkes için bir çağrı yapılmıştı ve çöldeki kampa akın ediyorlardı.

Bu arada, Madesh ve kemik ekibi, her iki yanımızda birer tane olmak üzere iki jalopiye daha dolmuşlardı, ikisini de o kullanmıyordu. Gözlük takmış bir iskelete baktım.

Beyaz, kemikli çenesi ay ışığında parıldarken kösele gibi yarı suratını gördüm ve delirip delirmediğimi merak ettim.

Tanrım, umarım öyledir.

"Pritkin'in karabasanı neden seninle değil?" Konuya dönerek Rosier'a sordum. "Burada, dışarıda olmak yerine Çöl mü?"

"Çünkü o hâlâ Pritkin!" diye hırladı, birkaç kayanın üzerinden daha geçip, çalılıkların arasından kayarak tekrar daha derin topraklara . "O gün gibi inatçı ve bana yardım etmedi! İşte buradayım, tutmaya çalışıyorum

Cehennem bölgeleri birlikte neredeyse tek başıma, ve o "Çölde boş boş dolaşıyor, hiçbir şey yapmayı reddediyor!"

"Bu Pritkin'in yapacağı bir şey değil," dedim.

"Ve kalan iblis lordlarının yarısı onu öldürmek istediğinden, Zeus'un onun ruhunu emmemesi için bu konuyu zorlayamazdım. Güç! Beni de aynı sebepten öldürmek istediler, ta ki o şişko piç tanrı küçük lanetiyle bana vurana kadar.

artık bir sorun değil. Şimdi sadece enerjimin tükenmesini bekliyorlar, sonra da birincilik için herkes birbirine girecek ve bu da sadece düşmanlarımız olan aptalların yarayacak! Yine de, soysuz yavrularımdan herhangi bir yardım aldığımı düşünüyor musunuz?"

Enid arka koltuktan, "Ondan ' bozuk' diye bahsetmek pek işe yaramıyor," dedi ve zahmetleri için insan küfürleri konusunda bir ders daha aldı.

"Bu kibarlıktı!" Rosier tersledi. "Görene kadar bekle, vaktini neyle harcadığını iyice görene kadar bekle!"

Ben de kendimi konuda merak içinde buldum. Hayatta kalmış olması bile etkileyiciydi, ki bu bizim için geçerli olacağından emin olduğumdan daha fazlaydı. Çünkü Rosier araba kullanmayı bilmiyor gibi görünüyordu.

Ama yine de bir şekilde başardık, çünkü bir an sonra çıplak çölden başka bir şey yokmuş gibi görünen yer aniden etrafımızda dalgalandı, bulanıklaştı ve sonra içeri girdik bir çeşit illüzyon, doğrudan- Tamam, vay canına.

"Bu da ne?" Enid şaşkınlıkla etrafına bakınarak "Bu da ne?" diye sordu ve bunu söyleyen tek kişi o değildi. Çünkü burası Mircea'nın dediği gibi bir yerleşke değildi. Burası bir kasaba, daha doğrusu küçük bir şehirdi ve biz kendimizi eteklerinde gıcırdayarak dururken bulduk.

Etrafımız bir anda mutsuz görünümlü bir yığın insan tarafından sarıldığı için çığlık atmak gerekiyordu, yarısı fey gibi görünen silahlı muhafızlar

Köken. Geri kalanların çoğu insandı ve kalanların da iblis olduğunu tahmin ettim. Olabilir mi?

Daha önce hiç böyle bir şey görmediğim için bunu söylemek zordu.

Beni mızrak ucunda tutan kişi dev gibiydi, insan suratından çıkan büyük dişleri .

Parlak kızıl saçları ve Arnold Schwarzenegger'in en parlak döneminde imreneceği kasları vardı. Yanında yeşil saçları yüz kadar renkli kurdeleyle süslenmiş, deri büstiyerli ve eteği her şeyden çok yamalı bir kadın vardı. Ve bana dişlerini gösterdiğinde, onlar işaret edildi.

Başım baktım, yolculuktan sersemlemiştim ve hala Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama istediği tepki bu değildi. Çünkü zaten sallanmakta olan cübbemi tuttu ve beni odanın dışına çekmeye çalıştı.

külüstür. Æsubrand'ın mızrağından çenesine bir darbe ile geriye savruldu, mızrağın görüldüğünden daha sağlam olduğunu tahmin ediyordum çünkü mızrak ve oradaki muhafızların yarısıyla kavga etmeye başladı. "Ona yardım edecek misin?" Bodil'e sordum.

Gümüş prensi kısık gözlerle izliyordu.

"Biraz stres atmaya ihtiyacı var," diye cevap verdi sadece.

"Kendi başına yeterince iyi gidiyor," diye mırıldandı Enid. her zamanki alaycılığı olmadan. Belki de Æsubrand'ın gövdesinde sadece birkaç hırpalanmış zırh parçası kalmıştı ve Yükselen güneş ışığı, dev adamın sahip olduğundan daha küçük olan kasların üzerinde parlıyordu ama yine de etkileyici bir görüntüydü.

Kırmızı tenli bir iblis Rosier'i araçtan çıkarıp arabaya bindirmeden önce bana gözlerini deviren Bodil'e baktım. onu kaputunun üzerine nazıkçe indirmekten çok daha az tokatladı. "Sana geri dönmemen söylenmişti!" diye hırladı yaratık, gözleri parlayarak Rosier topu uzaklara göndermeden önce altın.

Bu da devamıza yardımcı olmadı, çünkü hemen bir düzine kişi tarafından üzerine çullanıldı.

Cadılar yakındaki bir külüstürden çıkarken "Bırakın beni!" diye kükredi.

Ama beklediğim gibi saldırmıyorlardı ya da saldırıya uğramıyorlardı. Bunun yerine, şaşkın şaşkın etrafa bakıyorlardı. Ve birkaç muhafız tarafından karşılandı, içlerinden biri Butch Cut'a ve başına gelenler için ona vurulmadı. Aynı anda, çeşitli kasaba halkı koşarak geldi ve diğerlerine dayağı durdurmaları için seslendi.

"Bekle! Bekle, bekle, !" Zara bağırıyor, etrafta büyüyen kalabalığa bakıyordu. Sonra Rosier'i gördü ve üzerine yürüdü ve hepsi de önünde yol veren muhafız kalabalığını iterek ilerledi. "Bu da ne böyle?"

Şu anda sekiz farklı iblis tarafından tutulan Rosier öfkeyle ona baktı. "Bu neye benziyor böyle? Bana saldırıyorlar! Çıkarın şunları!"

"Senin güçlü olman gerektiğini sanıyordum," diye hatırlattım ona, arayı kapatmaya çalışarak.

"Seni kurtardıktan sonra olmaz!" diye hırladı ama Zara'ya bakıyordu. "Onları *geri* çağır!"

Onları geri çağırmadı; ondan bana ve konvoyun önündeki aracı kullanan ve az önce bize doğru ilerleyen Pritkin'e bakmakla meşguldü.

O ve Mircea liderlik ediyordu çünkü bu "yerleşkenin" nerede olduğunu bilen tek kişi Mircea'ydı ve Pritkin hazır olmadığım bir şeye girmemi istemiyordu. Bilirsin, yine. Bu yüzden beni arkada bırakmıştı ve şimdi pişman olmuş gibi görünüyordu.

Ama o ortaya çıkar çıkmaz kavga durdu, ama çoğu insan cadıları dinlediği için değil. Çünkü aynı anda hayatımda daha önce hiç görmediğim başka biri gelmişti. Güçlü bir yapısı, çekici bir yüzü ve delici yeşil gözleriyle tezat oluşturan siyah bukleleri olan biri.

Teni İtalyan ya da İspanyol gibi belki de bir süredir Vegas güneşinin altındaydı. Yüzü bir Hollywood romantizmini süsleyebilirdi ve vücudu, özellikle de kollarını çıplak bırakan deri bir yelekle harikaydı. Ama tüm bunları görmezden geldim çünkü gözleri...

O gözleri tanıyordum.

Sanırım o da beni tanıyordu. Çünkü gürültüyü, Aesubrand'ın üzerine yığılan ve sonunda onu yere serip Bodil ve Enid'in bir şeyler yapmak zorunda kalmasına neden olan muhafızları, arabanın kaputundan bağırarak yayvan, öfkeli iblis lordunu ve adamı görmezden geldi.

Beni kendine doğru çekti, çünkü o da bu gözleri tanıyordu. Ve bana bakmak için olduğu yerde durdu.

"Cassie," dedi boğuk bir sesle ve sesi de aynıydı.

Ve her nedense, her şeyden sonra, bunu yapan şey buydu. Beynim bir gün için yeterince yorulduğuna karar verdi, çöl yüzmeye başladı ve Pritkin'e yaslandım, kolları aniden sıkıldı. Sonra neredeyse aynı anda güneş doğdu ve ben dışarı çıktım.

"İşte, al bunu," dedi biri, bir bardağı dudaklarıma bastırarak.

Sarsılarak içtim. Suydu; ılık, hafif tozlu ve şişelerde satın alınmadığı ve başka bir yerden kamyonla getirilmediği sürece Vegas suyunun her zaman sahip olduğu mineralli tada sahipti. Ve tadı ambrosia gibiydi, gelmiş geçmiş en iyi şey gibiydi ve ben

Büyük yarısını birkaç yudumda boşalttı, ancak geri kalanı çekildi.

Perdeleri oldukça karanlık olması için kapalı olan bir odada, yatak gibi hissettiren bir yerde -belki de öyle olduğu için- otururken nefes nefese kaldım ve ona uzandım. Ama dışarı aydınlıktı; güneşin kumaşın gevşek dokuması arasından parladığını ve yatağın ayak ucunda oturan adamı aydınlattığını görebiliyordum.

yatakta. Hâlâ koyu kıvrıkcık saçları vardı ama yüzü tanıdığım haline dönmüştü.

"Pritkin."

"Şey. En azından bir parçası." Suyu bana geri verdi. "Yavaş yavaş iç. Susuz kaldın ve kendini hasta edeceksin."

Sert olmasına rağmen daha yavaş içtim. Oda sıcak ve kapalıydı, ancak arada bir açık kapıdan içeri hafif bir esinti süzülüyordu. Ötesini pek göremiyordum, sadece düz bir ahşap zemin ve beyaz sıvalı duvarlar vardı, buradakilerle aynı türden.

"İkinci kişiliğim düzenli olarak kontrol ediyor, bu yüzden yakında geri dönecek," dedi ve kalkmaya başladı.

Elini tuttum. "Bekle."

"Neden?" diye sordu kara kaşlarını kaldırarak. "Bildiğim her şeyi ona zaten anlattım. O seni bilgilendirecektir."

"Demek istediğim... bu değildi." Başım bulanıklaştı ve şu anda çok fazla bilgi almaktan aciz, hatta vermek istemişti. Ya da onu canlı, zarar görmemiş ve tamamen normal davranırken gördüğümde içimden taşan duyguları ifade etmek için doğru kelimeleri seçmek.

Şu ana kadar ne kadar endişelendiğimi, onu bir daha görebileceğimden ya da bunca yıldır bir şekilde hayatta kaldığından ne kadar emin olduğumu fark etmemiştim. Yine de buradaydı, sıcak ve canlıydı ve yüzünde kendi duygularımdan daha fazla ayrıştıramadığım her türlü şeyle bana bakıyordu. Gerçekten orada olduğuna dair kendimi rahatlatmak istercesine elimi sıktım ve bir anlığına cevap verdi.

Sonra tekrar gitmeye çalıştı, ama ben tuttum ve konuyu zorlayabilecek olmasına rağmen yapmadı. İç çekerek yerine oturdu. Ve bana adını koyamadığım bir ifadeyle baktı.

"İşe yaramayacak, biliyorsun," dedi.

"Ne işe yaramaz?"

Kara bir kaş havaya kalktı. "Burası bana satış konuşması yapacağın yer değil mi? Seni uyarmalıyım ki bunu çoktan duydum."

Mircea'dan. Hem de birden fazla kez."

"Ne satış konuşması?" Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran sürahidten toprak fincanı doldurmak için uzandığında homurdandım. Masa odaya uymuyordu, Vegas'taki bir otelden yağmalanmış ve o zamandan beri bazı maceralar yaşamış gibi görünüyordu. Üzerinde hâlâ biraz yaldız vardı. Taraklı kenarları vardı ama çoğu, boyasının geri kalanının gittiği yere gitmişti.

Ben de öyle hissediyordum, dövülmüş, hırpalanmış ve şimdi kafam karışmıştı çünkü Pritkin'in karabasanı bana nazik ama neredeyse üzgün bir şekilde bakıyordu. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neyi biliyor musun?" Bir içki daha aldıktan sonra söyledim. "Neden böyle görünüyorsun? Peki burası neresi? Ve nasıl?"

"Diğer yarım seni bu konuda bilgilendirebilir," dedi tekrar. "Sana söyleyeceğim tek bir şey var: Hayır."

"Hayır mı?" Ona göz kırptım, ağzımı elimin sildim ve neyi kaçırdığımı merak ettim. "Hayır, ne?"

"Hayır, diğer yarım ile yeniden bir araya gelmeyeceğim. Hayır, Vegas'a gidip öldürülmene ya da daha kötüsüne yardım etmeyeceğim. Hayır, ben

Mircea'nın ya da bir başkasının kurabileceği başka planlarda yer almayacağım. *Hayır*.

"Yapacağım şey sizi barındırmak, buradan yardımcı olmak ve yeniden başlamanıza yardımcı olmak-"

Konuşmayı çünkü kirli tırnaklarım ben söylemeden koluna batmıştı. Ya da belki de ben yapmıştım; artık emin değildim. "Ne demek kaçmak?"

Kaşı geri gelmişti. "Defol git buradan," diye açıkladı sabırla.

"Bir günden biraz daha uzun bir süre içinde büyük bir erkek avı -ya da kadın avı, sanırım- başlattı. seni arıyor. Şehrin etrafında ve ötesinde olağandışı bir hareketlilik var. Tanrılar askerleri çağırıyor, her saat daha fazlası geliyor.

dünya ve ötesi. Gözcülerim-"

Gözcülerini duymak için beklemedim. "Nereye kaçacaksın?" Tekrarladım. "Gidecek neresi var ki?"

"Bu da bir seçenek," diye kabul etti. "Rosier size bu konuda yardımcı olabilir."

"Rosier?" Ona baktım, hiçbir şey anlamamıştım. "Rosier bizi buraya kadar getirebilmek için Adra'nın son gücünden de vazgeçti! Son demlerini yaşıyor ve beslenemiyor bile-"

"Bunu biliyorum. Bu yüzden ona uzak durmasını söyledim. Bölgede onu avlayan çok fazla yaratık var-"

"Nereye gideceksin?" Konuyu dağıtmamaya çalışarak araya girdim. "Gitmemiz için mantıklı olan tek yer Vegas! Rhea'ya. *Varisime* -"

"Varisin hakkında her şeyi biliyorum."

"O zaman ona ulaşmam gerektiğini biliyor olmalısın!" Ona biraz daha baktım. Sakince bana baktı -çok sakince. Sanki benimle dalga geçiyormuş gibi, ama hiçbir şeye karar vermiyorduk.

"Bunu daha sonraya bırakmalıydım," dedi sonunda. "Üzgünsün; anlıyorum-"

"O zaman ikimizden biri oldu!"

Başını öne eğdi. "Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşündün? Eski esirimi getireceksin ve ben de kendi isteğimle zincirlerime geri mi döneceğim?"

Bardağı tutan elimle etrafta çılgınca hareketler yaptım, bu sırada yatağın üzerine su sıçrattım ve umursamadım. "*Burası* bir hapisane değilse nedir? *Sizi yemek isteyen* ve muhtemelen yiyecek olan canavarlarla bir *hapisane*. Sonunda. Burada her ne yapıyorsan, yaramayacak. Onlara karşı değil, sonsuza kadar değil. Er ya da geç seni bulacaklar ve o zaman ne olacağını biliyorsun!"

"Vegas'a gidersek ne olacağını biliyorum. Zincirlerimi alırsam ne olacağını biliyorum. Beni soyup güçsüz bıraktığında, sevgilinin beni ve hayatımı bir kez daha kontrol etmesine izin verdiğinde yaptığım gibi sana güvenirsem ne olacağını biliyorum çünkü bu benim hayatım Cassie!" Yeşil gözleri karanlıkta hafifçe parladı. "Her zaman öyleydi, tıpkı onun olduğu kadar! Ama bunu asla yaşayamazdım, dünya yıkılana kadar değil. Ayrılın!"

Birdenbire etrafta el kol hareketleri yapan o oldu ve ürkütücü sakinlik -ki bu bir gösteriydi çünkü ne yaparsa yapsın Pritkin duygusuz biri değildi, özellikle de bu yönü- kayboldu.

"*Hapishane mi?* Geri dönmemi istediğin şeye kıyasla burası bir cennet! Peki ne için? yarama ihtimali *olmayan* bir plan uğruna kendimi şehit etmek için işe yarasa bile, değerli varisinize ulaştınız, onun sizin için ne yapmasını bekliyorsunuz? Sana gücünü geri vermesini mi?"

"Onunla konuşana kadar bunu bilemeyeceğim-"

"Onunla konuşmayacaksın! *Öleceksiniz*. Bu şehir en iyi zamanlarda bile imkânsızdır ve şu anda silahlı bir kampa dönüşüyor! Ve eğer Rhea yardım edebilseydi, çoktan etmiş olmaz mıydı sence?"

"Ona güçten daha fazlası için ihtiyacım var," dedim ona elimden geldiğince seviyeli bir şekilde, yatağın üzerinden atlayıp onu yakalamak ve kendini beğenmiş kafası sallanan bir oyuncak bebek gibi sallanana kadar sarsmak istediğimi düşünerek.

"Ah, evet, öyle duydum," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, başımın tepesini patlayacakmış gibi hissettirecek kadar. "Rhea, tüm bilgilerin kaynağı, sana dünyaya ne olduğunu ve onu nasıl düzelteceğini söyleyecek. Tek bir sorun var, bunu yapamaz."

"Bunu bilmiyorsun-"

"Bunu dün buraya gelen kadın söylüyor!" diye hırladı ve o meşhur öfkesini kontrol altına alana kadar bir anlığına babasına benzedi. "Dünyanın nasıl düştüğünü kimse bilmiyor," dedi daha sakin bir şekilde. "Biliyorum çünkü Düşüş'ten sonra kahinleri ziyaret ettim, bulabildiğim herkesi. Ne zaman döneceğini öğrenmek için çaresiz kalan büyük Pythia Hepimizi kurtarmaya yazgılı. Ve ne buldum biliyor musun?"

"*Hiçbir şey*. Artık göremiyorlar, hiçbir. Ve bulabildiğim herkesin peşine düştüm, birkaç vitrin şarlatanının değil. Eski Pythian yardımcılarını araştırdım ve hepsi de bana aynı şeyi söyledi.

Tanrılar geri döndü, güçleri kaldı, engellendi ya da çalındı,

ya da geri kazanılmış, bilmiyorlardı. Ama muhtemelen ikincisi, çünkü kim bilir insan ırkının tanrılardan önce kahinleri var mıydı-"

"Biz *yaptık*," dedim sertçe. "Delphi onlar gelmeden önce de vardı."

"Belki de bir tapınak vardı, avuç içleriyle çarpı işareti yaparsanız geleceği görebildiklerini iddia eden insanlarla Yeterince gümüş. Ama *yalan söyledikleri* hiç aklına geldi *mi*? Kâhinlerin tanrısı Apollon'un birazını kesip size verdiği için gerçek güce sahip olan uzun bir şarlatan soyundan geldiğinizi? Aşırı gerçek yaptı ve şimdi tanrılar geri döndüğü için onu geri aldılar. Yoksa görüler *mi* görüyorsun, *Pythia*?"

Ona baktım, yaşadığım şok içimde yankılanıyordu. I Tartışmak, ona söylemek istedim. Bir imgelem gördüğümü, Nimue'nin sarayında benimle birlikte olduğunu-

Ama bu onların deyimiyle Düşüşten önceydi. O zamandan beri... hiçbir şey yok. Şimdiye kadar fark etmemiştim çünkü artık onlara sahip olmaya alışkın değildim ve buraya geldiğimizden beri işler çığırından çıkmıştı-

"Ama yapmalıydın, değil mi?" diye bastırdı. "Bu pozisyona yükselmeden önce ve çok daha az sıkıntılı zamanlarda düzenli olarak yaptınız. Senin bakış açına göre, bu işin en önemli avantajlarından biri bu değil miydi? Pythian gücünün zamanın ötesine bakmak için senin yeteneklerine ihtiyaç duyması ve bunun sürekli kullanımının bir yan ürünü olarak, eskiden sahip olduğun o korkunç vizyonlardan kurtulmuş olman?"

"Ama geldiğinden beri tek bir tane bile içmediğine dair neyine bahse girmek istiyorum?" diye devam etti, beni izleyerek. "Evet, neyine bahse gireyim?" Bir an için bunu düşündü. "*Hayatım* üzerine değil," dedi hiddetle, kolunu çekti ve ben onu tekrar durdurmaya çalışmadan gitti.

Beni tozlu bir odada tek başıma, nutkum tutulmuş bir halde bıraktı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

| İyi geçtiğini duydum," dedi Pritkin, bulunduğum kerpiç benzeri binanın dış tarafına yapışmış merdivenlerden yukarı çıkarken. eve çağırıyordu. Yüklü bir tepsiyi dengeliyordu ve birinin biraz gölge yaratmak için çatının üzerine gerdiği kanvas tentenin altında bana katılmak için yanıma geldi.

Esinti vardı, ama toz genellikle bu kadar yükselmezdi ve tünediğim yerden şehrin ana caddesini görebiliyordum, insanlar aşağıda koşuşturuyor, açık hava pazarına göz atıyor ve sokak satıcılarından yemek yiyorlardı. Uzaktan Æsubrand'ı görebiliyordum, güneş gümüş saçlarını şimşek gibi parlatıyordu, pazarcılardan biriyle pazarlık yapıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Enid de onunla birlikteydi, parlak rengini bu mesafeden bile fark etmemek imkânsızdı.

Görünüşe göre güzel bir Latin'den öğle yemeği alıyorlardı. Devrilmiş plastik bir kovanın üzerinde oturmuş tamale satıyor, oğluna benzeyen genç bir çocuk da yakındaki açık ateşte daha fazla tamale pişiriyordu. Buradan kokularını alamıyordum ama fey, Æsubrand bir paket ve hepsini yemeye çalışana kadar hevesli görünüyordu. Satıcı onu durdurdu ve muhtemelen doğru yolu göstermek için kovadan indi. Aşçılığına yapılan hakaret karşısında dehşete düşmüş ama bunu gizlemeyi başarmıştı.

Pritkin yemeğimi getirmişti ama ben istemedim. Hiçbir şey istemiyordum ama gücüme ihtiyacım olacağını biliyordum. Bu yüzden tavuk ve sebzelerle dolu yumuşak bir taco olan menudo ve bir bira içtim, çünkü ne olursa olsun, her uygarlık bira içmeyi başarır.

"Bok gibi geçti," dedim ona, ağzım doluydu. Yutkundum ve biraz bira içtim, ılıktı ama başka türlü

Güzel. "Bana Mircea ile bir planınız olduğunu söyle." Sadece bana baktı.

Bir planları yoktu.

Ben de bilmediğim için bu bir sorundu. Daha da kötüsü, bunu yapmam gerekip gerekmediğinden bile emin değildim, çünkü Rhea'ya ulaşmak hiçbir getirisi olmayan büyük bir risk olabilirdi. Hiçbir şey bilmiyordum ve Zaman geçiyordu ve her an Zeus'un hepimizin üzerine ateş yağdırmasına daha da yaklaşıyorduk.

"Geliyor," dedim Pritkin'e, adını söyleme zahmetine girmeden, çünkü onun da aklından geçtiğinden şüpheliydim.

"Biliyorum."

"Burada öylece oturamayız!" "Biliyorum."

Kaşıklar çok uzun sürdüğü için içtiğim çorba kâsesinin üstünden ona baktım. "O zaman ne yapacağız? Eğer kahinler bugünlerde gerçekten işe yaramıyorsa-"

"Bunu bilmiyoruz."

"*Biliyoruz*. Ya da en azından senin ne kadar titiz olduğunu biliyoruz. Gerçekten kontrol etmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Pritkin bir an sessiz kaldı. Sonunda "Hayır," dedi. Böyle bir şeyi askıda bırakmazdı, hiçbir parçasını.

"O zaman belki de haklıdır. Belki de Rhea hiçbir şey bilmiyordur." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kollarını iki yana açıp öne doğru oturarak.

dizleri. Ben dışarıdayken bir yerden aldığı haki renkli düğmeli gömleğinin kollarını kıvrımış, güneşte bronzlaşmış güçlü kollarını gösteriyordu. Bu kadar solgun biri için her zaman çabuk renk alırdı. Yüzünde de belli oluyordu; hafif bir güneş yanığı şimdiden yanaklarını boyamış ve gözlerini daha da belirginleştirmişti.

Ciddi gözlerdi. Pritkin hindi konuşmaya gelmişti.

Ona sunacak bir şeyim olmaması çok kötü.

Tabii ki bariz olan hariç.

"Bilmiyorum," dedim inatla.

". Bununla yüzleşmek istemediğini biliyorum-"

"Lanet olsun-"

"Ama karar vermek zorundasın. Ve Jonas'ın planı-" "?"

Öfkeyle söyledim. "Benim üflediğim

Kendimi mi, yoksa muhtemelen bizden daha fazla şey bilmeyen Rhea'ya ulaşmaya çalışırken hepimizin yendiği şeyi mi?"

"Birincisi," dedi, çünkü o şehir *kötü* olmalı. "Belki de zamanlamayı doğru yaparsak, büyüü beslenirken yaparsan, gücü kazandığın kadar hızlı kullanırsın..."

Evet, bu yüzden benim kadar kendini de ikna çalışıyor gibiydi!

Ayağa kalktım ve buradaki diğerleri gibi düz tepeli olan çatının kenarına doğru yürüdüm. Aşağıdaki odamdaki komodine ya da öğle yemeğimi koyduğum eğri büğrü banka benziyorlardı. Eski dünyanın yıkıntılarından bir araya getirilmiş ve

Yeni bir şey, tıpkı onlar gibi yatıp ölmeyi reddeden cesur bir grup tarafından.

Ama yanlış seçim yaparsam bazıları, belki de hepsi ölecekti.

Ama Jonas'ın yolundan gitmek yanımda getirdiğim herkesi öldürmek anlamına geliyordu; Æsubrand'a bu konuda yalan söylememiştim. Pritkin bunu biliyordu ama beni eve götürmek için kendini ve diğerlerini feda etmeye hazırdı. Ben değildim ve bu da

Delilik beni ele geçirmeden önce bunu yapabilirdim. Çünkü gücü bir yerden almak zorundaydık ve etrafta sadece bir kaynak vardı ve Pritkin'in karabasanının sabitleyici eli olmadan...

Yapabileceğimi sanmıyordum. Dayanabileceğimi sanmıyordum.

Cassie'nin artık kullanmayacağı bir büyüün gücünden .

Cassie'nin bir daha

beslenemediği zaman. Cassie'nin

Hemen ava çıkacağını biliyordum ve başlattığım büyü onu yakalasa bile, Nimue'nin sarayına zamanın içinden başka bir canavardan başka ne girebilirdi ki? Öldürmem gerekenler kadar kötü bir tane-

Düşüncelerim kesildi, ürperdim ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. Ve sert kolların gittiğini hissettim

Arkamdan etrafımı sardı. "Bu benim hatam," diye fısıldadı Pritkin boynuma doğru. "Bunu biliyorum. Yine de bedelini sen ödüyorsun."

"Bu senin hatan değil."

"Öyle. Onunla yıllar önce barışmalıyım. En azından onunla orta yolda buluşmaya ."

Ellerimi indirip göz kırparak sokağa baktım, bunu duyup duymadığımdan emin . "Ciddi misin?" Omzumun üzerinden ona . "Ondan nefret ediyorsun."

"Kendimden nefret ediyordum. Olduğum şeyden, olmaktan şeyden. Hıncımı ondan çıkardım."

Ve işte oradaydı, çok basit, çok sade. Ve çok gecikmişti. "Bu değişikliğine ne sebep oldu?" diye sordum. "Ona ihtiyacımız olduğu için mi?"

"Hayır." Başıyla aşağıdaki sokağı işaret etti. "Buraya ne inşa ettiğine, ne *yaptığına* bir bak. Ben yaralandığımda, Ruth-" durakladı, her zaman yaptığı gibi onun adını söylediğinde, şimdi bile. Onun ne olduğunu öğrendikten sonra bile. "*Ruth*'la olanlardan sonra," dedi tekrar, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi ismini vurgulayarak, "ben ne yaptım? Dünyam parçalandığında ben de parçalandım. Bir şişenin içinde kayboldum, acıya ve kendimden nefrete o kadar gömüldüm ki başka bir şey göremedim. Jonas gelip beni zorla dışarı çıkarmasaydı, hâlâ orada olabilirdim."

"Ama onunla..." diye gelişen kasabayı işaret etti. "Yeryüzünden silinebilirdi - kelimenin tam anlamıyla -Ve daha uzaktaki cehennemlerden birinde kayboldu. Tanrılar henüz orada ve eğer sürekli didişme ve kıskançlık eğilimleri devam ederse gelmeleri uzun zaman alabilir."

"Ama yapmadı. Ayrıca bir deliğe girip ölmeyi de dilemedi. Onun yerine bunu yaptı." Etrafına baktı ve sesinde olduğu gibi yüzünde de şaşkınlık vardı. "Şuna bir bakın. Burada kaç kişiyi kurtardığını biliyor musunuz? Kaç kişiye yardım etti?"

"Bunu konuşmaya fırsatımız olmadı," dedim, kendimi yeniden boktan hissederek. Çünkü ben konuşmasaydım konuşabilirdik.

hemen ondan bir şeyler talep etmeye başladım. Ayrılma şeklimizden sonra beklemeye hakkım olmayan şeyler.

"Cemaatlerle birlikte çalışıyor. Burada binlerce insanı var ama çok daha fazlasının bu civardan tamamen uzaklaşmasına yardımcı oldu, onları yurtdışına daha güvenli bölgelere gönderdi. Cadılar Meclisi'nin portal sistemi. Zara ve burada kalmasının ana nedeni de bu: ona yardım etmek."

"Ama portallar tanrıları çekiyor-"

"Bu yüzden yakındayken hiç ateş , ancak ilk günlerde daha kolaydı.

en çok insanı gönderiyordu. Tanrılar o sırada o kadar yoğun bir ziyafet çekiyorlardı ki, orada ya da burada bir portalın ateşlendiğini fark etmediler bile..."

Evet, diye düşündüm.

Bunun nasıl bir şey olduğunu ben de hayal edemiyordum.

"Cemaate kim olduğunu hiç söylemedi mi?" Bir süre sonra sordum.

dakika.

Pritkin başını salladı. "Onlara bile o kadar güvenmiyordu ve avlandığını biliyordu. Başına ödül konmuştu ama kimse almamıştı. Kimse bilmiyordu."

"Gerçekten her şeye yeniden başladı," dedim, bunun ne kadar zor olduğunu bir kez daha düşünerek.

"Başka seçeneği ve uyarısı yoktu. Bir anda gitmiştik ve hemen ardından fey sarayında işler onun için tehlikeli bir hal aldı."

"Onu sen sandılar."

"O benim," dedi Pritkin, kendisi için bir ilk olarak. "Ve taht için girdiği iki mücadeleden ikincisini kazanmıştı. Beş üzerinden en iyisi olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım; aynı şeyi biz de yapmaya çalıştığımız zamanlarda bana söylemişti. Şimdi her şey çok anlamsız görünüyordu, feylerin oynadığı oyunlar, politikalar, aptalca, sonu gelmeyen çekişmeler. İnsanlar daha iyi olduğundan değil...

"Yani onu öldürmeye çalıştılar," dedim ve bunu bir soru haline getirmedi. Bize de aynısını yapmışlardı.

"Hemen. zamana kadar beş yangın çıkmıştı, çünkü bir tane daha kazanırsa..."

Aniden güldüm; nedenini bilmiyordum. Belki de görüntüye. Aydınlık Fey'büyük evlerinden birinin kralı olan bir karabasan!

"Bunu başarabilecek biri varsa o da o," dedim.

Ortaçağ Galler'inde bir zamanlar tanıdığım genç adam gibi, tahtta bir bacağıyla yayılmış, kayıtsız bir Pritkin görüntüsü kolunun üzerine dökülmüştü. Garip bir şekilde inandırıcıydı.

"Ne oldu?" diye sordu diğer yarısı, yüzümde bir şey görmüştü.

"Sadece Galler'i düşünüyorum. O zamanlar farklıydın." "O zamanlar hayat farklıydı."

Evet, öyle tahmin etmiştim. O kadar ağır değildi. dünyayı omuzlarında taşırdı ve çok gülerdi. Genç adamla ilgili hatırladığım şey buydu; her zaman gülerdi. Ve o zamanlar uğraşmak zorunda kaldığım en kötü şey sinirli bir Gertie olmuştü.

Bir de geri dönen Ares vardı ama , şu an sahip olduklarımızdan çok daha kolay olduğunu kanıtlamıştı! Çok fazla. Ve ben

Sanırım bu yüz ifademden de anlaşılıyordu, çünkü Pritkin dikkatimi dağıtmak için aşağıdaki sahneye başını salladı.

İşe yaradı çünkü Æsubrand ve Enid bu tarafa gelmiş, çubukta bir şeyler yiyorlardı. Sonra Enid ciyakladı ve sopasıyla işaret etti ve Æsubrand başka bir satıcıyla pazarlık etmek için ilerledi, bu pamuk şekere çok benzeyen bir şey satıyordu, ancak bu doğru olamazdı. Ama külahlar dolusu vardı, kuşkusuz açık altın rengindeydi, muhtemelen benim alışık olduğum neon parlaklığı yerine yapımında kullanılan ham şekerden kaynaklanıyordu.

"Burada elektrik olmadığını sanıyordum," dedim, çünkü henüz elektrik olduğuna dair bir işaret görmemiştim.

"Vegas dışında yok. Burada çok fazla dikkat çeker. Tanrılar bunu hissedebilir, ancak bazen şimşekle karıştırırlar. Ama statik bir yıldırım

Çöldeki bulut eninde sonunda birinin merakını uyandırabilir ve tüm tanrılar deli değildir."

"O zaman nasıl ?" Daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek sordum.

"İzle."

Adamın bir kenarda duran barbekü ızgarasının üzerinden bir tencere almasını izledim, üzerinde biraz şeker ve suyu koyu altın rengine kadar ısıtmayı yeni bitirmişti. Daha sonra bir Birkaç çatal aldı ve tencereyi eğerek şeker tellerini büyük bir metal kaseye atmaya başladı. Bir dakika içinde yeni bir külaha dolduracak kadar olmuştu çünkü Æsubrand içinde toz kalmış olabilecek eski külahları almıyordu.

Ama bunu satın aldı, ama neyle aldığından emin değildim. Ta ki tüccarın bir altın parayı ısırdığını görene kadar.

Buna inanamıyorum. Ben de inanamadım ama paraya bakmıyordum.

Æsubrand'a bakıyordum.

Faerie'nin soylu evleri, ödülünü... bir mutfak hizmetçisine .

Pritkin, "Birbirlerinden nefret ettiklerini anlamalıydık," dediğinde kahkahayı patlattım.

"Evet," diye . "Yapmalıyız."

Sonra aşağıda başka birini gördüm, eliyle gözlerini kapatmış bize bakıyordu. Yüzü geriye dönüktü.

esmer Latin aşık tipine benziyordu ama gözler aynıydı.

Topuklarının üzerinde dönüp hızla uzaklaşmadan ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan kalabalığın içinde eriyip gitmeden önce bir an için gözlerine baktım.

Gerçi bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra onu takip eden birini gördüm.

Dikkatimi çekti çünkü bir insan ya da zombi bile değildi, birkaç tanesi aşağıdaki sokakta dolanıyordu ve kalabalıktan beklediğim tepkiyi alamadılar. Yaşlı bir kadın tezgâhına fazla yaklaşan bir tanesine süpürgeyle vurarak başıboş bir köpeği kovalar gibi uzaklaştırdı ve diğerleri de yüzlerinde hafif bir tiksintiyle onlardan kaçınmak için yollarından çekildi. Fakat

Kimse görünmüyordu ve kimse karabasanı takip eden rüzgârdaki çok daha ince dalgalanmadan irkilmedi bile.

O kadar solgundu ki neredeyse ben de fark , ama buna gerek yoktu. Hissedebiliyordum: omurgamda bir karıncalanma, derimde bir dalgalanma, kolumdan aşağı tüylerim diken diken oluyordu.

Çok sıcak bir günde serin bir nefes gibi, karanlık ve ay ışığını baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Hayaletler.

Şimdi onları aramaya başladım, her yerdeydiler. Günün parlak ışığı nedeniyle kolayca görülemiyor ve aşağıya akın eden insanlar tarafından fark edilmiyorlardı. Ama yine de buradaydılar, neredeyse Stratford'daki kadar çoklardı.

Ama sonra, tabii ki öyleydiler, diye düşündüm. Vegas Yakınlarda. Şehir düştüğünde kaç kişi oradaydı ve kaç kişi onunla birlikte düşmüştü?

Ve bunlardan kaç bu ölüme hazır değildi, onunla uzlaşamadı, yoluna devam edemedi? Hissettiğim kadarıyla çok. O kadar çoktu ki güneşe rağmen terlemiyordum.

Hatta burası biraz serinlemeye başlamıştı.

"Cassie?" Pritkin söyledi ve ben de ... Ne olduğundan emin değildim.

"Ona söyledin mi?" Kuluçka makinesinin sokağın aşağısındaki bir binanın içinde kaybolmasını izlerken sordum. "Senin hakkında epiphany?"

"Evet."

"Ve?"

"Çok az, çok geç." Evet, öyle düşünmüştüm.

Son zamanlardaki her şeyi özetliyordu, değil mi?

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. Çünkü bununla yüzleşmek zorundaydık - er ya da geç. Her ne kadar öyle olmamasını istesem de bu benim işimdi.

"Bunu söylemek bana düşmez." "Sen değilsen, kim?"

"Bunu yapmak zorunda olan kişi," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle. "Size bilgi verebilirim, alternatifler sunabilirim, tavsiyelerde bulunabilirim-"

"O halde ne tavsiye edersiniz?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sertçe sordum.

Ama beni şaşırttı.

"-Çoğu durumda, ama bu sefer değil."

"Neden bu değil?" Bir fısıltı olarak çıktı.

Pritkin bir an sessiz kaldı ama sonra bana gerçeğı söyledi "Ben de en az senin kadar ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu, her zaman her şeyi bilmekle övünen birinden gelen nadir bir itiraftı. Odasında neredeyse tavan kadar yüksek sihir kitapları yığınları olan ve çok daha fazlasını ezberlemiş olan kişi. Yaşamış, savaşmış,

ve çoğu insandan daha uzun süre iyiliğe hizmet ederken neredeyse ölüyordu ve şimdi...

Sona mı gelmiştik? Çünkü

kesinlikle öyle

hissettiriyordu.

"Seni burada bırakmak zorunda kalırsam ölürsün," diye fısıldadım,

çaprazladığı kollarını kavradım. "Hepiniz-" "Cassie, yapamazsın-"

"Bana ne yapamayacağımı söyleme!" Öfkeyle söyledim.

"Bana bunu denkleme *dahil* etmememi söyleme, çünkü denklemden var, anlıyor musun? Beni o durumda bırakamazdın. Lanet olası depo, ve seni şimdi terk edemem.

Bu."

Sesimin kesildiğini duydum ve sustum çünkü söyleyecek yararlı bir şeyi yoktu. Pritkin'in de bir şey söylemediğini tahmin ediyordum çünkü o da sessizdi. Orada öylece durmuş, çılgınlığın içinde bir şekilde dengeyi bulmuş, hareketli, tuhaf bir şekilde normal görünen kalabalığa bakıyorduk.

Benim yaptığımdan daha iyiydi.

Özellikle de bir annenin sırtında bir poşet içinde taşıdığı bebeğı gördükten sonra. Fındık kahvesi buklelerle dolu kafası ve buradan çok iyi göremediğim bir şeyi tutan yumruğıyla sevimliydi. Ama muhtemelen bir şeydi

Çünkü çocuğun ağzının etrafında parlak kırmızı bir daire vardı.

Minyatür bir palyaçoya benziyordu ama ben gülmüyordum. Çünkü geri dönersem o çocuk hiç doğmayabilirdi, ama dönmezsem... bu nasıl bir hayattı? Ve o ya da ailesi buna ne kadar sahip olacaktı, çünkü Pritkin'in karabasanı ne düşünürse düşünsün onları sonsuza dek saklayamazdı.

"Hiç kimse bu tür bir güce sahip olmamalı" dedim, Çocuğun annesinin saçına takılan şeyi almasını izliyordu.

Pritkin, "Hiç kimse bu tür bir karar vermek zorunda kalmamalı," dedi. "Ama sen vermek zorundasın. Jonas ne düşünürse düşünsün, bu karar benim ya da bir başkasının değil, senin olmalı."

"Ben olmamalıyım. Kimse olmamalı!" "Yine de biri olmak zorunda. Ve sen Pythia'sın."

Ve tarihi kendi isteğime yeniden yazmak için ne kadar boktan bir bahaneydi bu!

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Seni buraya benimle konuşman için mi gönderdi?"

"Hayır. Mircea. Gerçi ben zaten geliyordum." "Peki üçüncümüz ne olması gerektiğini düşünüyor?" "Hâlâ Rhea'nın peşinden gitmek istiyor."

"Neden? Diğer yarınızın ne bilmiyor mu?" "Evet, ikimiz... konuşurken o da oradaydı."

İrkildim. En azından normal desibel seviyelerinde çok fazla konuşma yapıldığından şüpheliydim. "Peki neden..."

"Sizi tanıdığı süre boyunca içgüdülerinizin hep doğru çıktığını söylüyor. Bu yüzden aciz durumdayken ailesini sana emanet etmiş. Şimdi de bu yüzden sana güveniyor." Bana döndü. "Ben de öyle. Buraya geldiğinde ilk içgüdüün varisine ulaşmaktı. Eğer hâlâ istediğin buysa, yapacağımız şey de bu."

"Bunların hiçbirini istemiyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Alnımız buluştu. "Ve elimden gelse sana yardım ederdim."

"Yapabilirsin - öteki sen," dedim acı acı. "Başka türlü ne şansımız olabilir ki?"

"İkinci benliğimin söylediğine göre, yardım etmek istese bile bu işe yaramaz. Tanrılar gücü algılayabilir, Özellikle de senin kullandığın türden. Bu herkesi Özellikle de şimdi, aldıkları uyarıdan . Sana Vegas'ta neler olduğunu anlattı mı?"

"Yeter." Yolumuza çıkan engeller hakkında daha fazla şey duymak istemiyordum. Hiçbir şey hakkında daha fazla şey duymak istemiyordum. "Yani, güçsüz giriyoruz. Sen de mi ne diyorsun?"

"Bunun tek yol olduğunu , ama aynı zamanda..." Pritkin'in çenesi gerildi. "Bunun bir önemi yok. Göze batmadan ilerleyebiliriz ama yeterince ilerleyemeyiz."

"Yardım etmek istememesine şaşmamalı. Bunun gerçekten faydasız olduğunu düşünüyor."

Pritkin bu kez bir şey ama zaten dolgun olmayan dudaklarının inceliğini okuyabiliyordum. Diğer yarısını tanıyordu. O da bir şansımız olduğunu düşünmüyordu.

Ama ben söylersem giderdi. Mircea'nın da gideceğini hiç kuşkusuz biliyordum. Peki ben, onca insan arasından nasıl böyle iki adama hayatlarını riske atmalarını söyleyebilecek bir konuma gelmişim? Bunlara karar verme hakkına nasıl sahip olabildim?

Tekrar aşağı baktım, insanlar ne yapıyorsa onu yapıyor, sadece hayatlarını sürdürüyorlardı. Bazılarının kollarında sepetler vardı, alışveriş yaparken rastgele birkaç tavuğu yoldan uzaklaştırıyorlardı çünkü birileri buralarda çiftçilik yapıyordu. Ürünler masaların üzerine yığılmıştı ve mısır söz konusu olduğunda hasat zamanı olduğunu tahmin ettiğim için büyük çuvallara doldurulmuştu.

Birkaçı hala yapraklarına sarılı taze başakları satın alıyordu, ancak daha fazlası birkaç adamın etrafında kümelenmişti eski moda, el kranklı bir makinede çalışıyorlardı. İçlerinden biri makineye bütün kuru koçanları dolduruyor, diğeri de

çekirdekleri öğütmek için makinenin farklı bir parçasını kullanıyordu. Birkaç kadın da pişiriyor, taze yuvarlakları yığınlar halinde doldurulmaya hazır halde satıyordu.

Bu insanlar savaşı, kaçı, saklanmış ve Tüm zorluklara rağmen hayatlarını yeniden inşa etmek için hayatta kaldılar. Ben ki onlara bu hayatı yaşayamayacaklarını söyleyecektim? Çocuklarının doğamayacağını, onları bir araya getiren felaket olmasaydı asla tanışamayacakları sevgililerinin orada olamayacağını, uğruna bu kadar mücadele ettikleri hayatın var olamayacağını? Hepsini yok etmeye çalışmak üzere olduğumu mu?

Ama yapmasaydım, hayaletlerle, ölmemesi gereken ve daha iyi olsaydım, daha fazlasını yapsaydım, daha çok çabalasaydım ölmeyecek olan tüm o kalabalıklarla nasıl yüzleşecektim?

"Kes ," dedi Pritkin bana, sesi alçak ve tehlikeliydi. Ben bir şey söylemedim.

O anda yapamazdım.

"Bunu yapma," dedi, sanki ben ellinci sinir krizimi geçiriyormuşum ve o da... değil de normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi.

Ne yaptığını bilmiyordum ama işe yaramıyordu. Yavaşça kalçalarımın üzerine çöktüm, hala dövme görünümüne kızın ne olduğunu *bilmeyen* kalabalığa bakıyordum. safran rengi cübbesi ve çıplak, kirli ayaklarıyla kaderlerini belirliyordu. Buna hakkı olmasa da, olmasa da, yine de seçmek zorundaydı.

Yoksa bu da bir seçimdi, değil mi?

Pritkin, "Herkesin yapabileceğinin en iyisini ," dedi. Çünkü umutsuzca yardım etmek istiyordu; istediğini . Ama şu anda kimse bana yardım edemezdi.

Pythia olmak yalnız olmaktır, dediğini duydum Gertie' nin ve akıl hocam her zamanki gibi kesinlikle haklıydı.

Kimseye hesap vermediğimizi söylemişti, çünkü Kimse bizim gördüğümüz şeyleri görmüyor ya da görseydi anlamazdı. Dünyalar içinde dünyalar, sürekli değişen zaman çizelgeleri,

Yarılıyor, bir o yana bir bu yana büyüyordu, tıpkı bir ağacın budaklı kökleri gibi. Eski efsanelerin bahsettiği dünya ağacı gibi, ama hangi dünya, merak ettim?

Hangisi olacaktı?

Seç.

O zaman sesin Gertie'nin mi yoksa benim mi olduğunu bilmiyordum.

Haklı olup olmadığımı bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum ve bu konuda karar verme hakkım .

Hiç hakkım yok.

"Bu gece," dedim kısık sesle. "Zeus dönmeden önce. Vegas'a gidiyoruz.

"Rhea'ya gidiyoruz."

Ben farkına bile varmadan arkama çöken Pritkin kollarını sıktı ve başını omzuma bıraktı. "Öyle olsun."

Kulaklarımda bir çan gibi çınılıyordu ama zafer mi yoksa uyarı mı, bilmiyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

T "Zamanınızı ne yaparak geçiriyorsunuz?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. İçinde bir metamfetamin laboratuvarı olması gereken kambur bir Winnebago'dan dökülen satıcı tezgahından başımı kaldırdım ve gümüş prensin bana baktığını gördüm. Sadece yaklaştığını duymadığım için değil, o kalaylı bakışlar benden daha sağlam insanların gözünü korkutabildiği için de rahatsız ediciydi.

Özellikle de şimdi.

Ellerimi tutabilmek için yapabildiğim tek şey buydu. Kasabanın ana caddesi boyunca uzanan pazarda, tanrı merkezine yapılacak bir baskın için çürümüş safran cübbelerden daha uygun bir şeyler ararken titriyordum. Pritkin'e bu gece ayrılacağımızı çünkü buna mecbur olduğumuzu söylemiştim - Zeus arkasında bir orduyla geldiğinde oyun bitmişti. Yine de bunu nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Hem de hiç.

"Bu şey etrafımda parçalanıyor," başladım, ancak bir şekilde 'saçmalamayayı kes' diyen bir hareketle elini havada yüzlerce kelimenin yapabileceğinden daha iyi bir şekilde kesmesini sağladım.

"Bana yalan söyleme," diye tehdit ederek yaklaştı. Muhtemelen Pritkin sokağın aşağısında botlarının ölçüsünü alıyordu. Acaba Aesubrand beni yalnız yakalamak için mi bekledi diye düşündüm ama sonra bu fikri reddettim.

Kişisel güvenlik hiçbir zaman öncelikler listesinde üst sıralarda yer almamıştı.

"Diğerlerinden bazılarını kandırmış olabilirsin," diye ekledi. "Alphonse burada birkaç gün dinleneceğimizi, herkesin gücünü toplayacağını, yemek yiyip alışveriş yapacağını ve

Sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmış gibi davranıyoruz, ama ben buna inanmıyorum. Hayır, bir saniye bile!"

"Sen de alışverişe çıkmışsın," dedim çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Henüz sahip olmadığım planı talep etmeden olmazdı. Ve çünkü bu doğruydı.

Enkaz halindeki zırhının üzerine büyük boy gri bir kapüşon giymişti, sanırım bu soğukta pek işe yaramıyordu. gece sıcaklıkları. Ayrıca yepyeni bir deri kemerden sallanan kılıcı vardı, muhtemelen biraz geride kontrplak ve alüminyum bir barakada demir ocağı olan adamdan satın almıştı. Örs üzerinde kısa bir süre hayran kaldığım ama satın almadığım güzel görünümlü bıçaklar yapıyordu.

Eğer yakalanırsak, bir bıçağın işe yarayacağını sanmıyordum. "Bodil sana zaman vermemi söyledi," dedi bunu duymazdan gelerek.

"Ne için zaman?"

Aklımı başıma toplamak için. Görevimi hatırlamak için. Çıldırarak için.

Ama ben, bunların hiçbirisi Ekselanslarını ilgilendirmedeği için, "Öğle yemeğini bitirmek için mi?" diye sordum.

"Bah! Benimle alay ediyorsun!"

Tam bir tanesinde, ben de söylemedim, çünkü biraz çılgın görünüyordu.

"Bunu ve tozlukları alacağım," dedim eski eş kazağıyla tütün içen yaşlı satıcıya ve karavanın kapısında uzanıyordu. "Paltonuz var mı?"

Zaten botlarım vardı, yolun aşağısında Pritkin'e yardım eden adamdan bir çift deri bot , çünkü bana uyan hazır botları vardı. Üstü püsküllü ve deri bağcıklı mokasen tipindeydiler ve sert toprakta rahat ve sessizdiler. En azından tanrılar geldiğimi duymayacak, diye düşündüm, bileğim demir gibi bir kısıka alınmadan hemen önce.

"Sakıncası var mı?" Sordum çünkü tabii ki Æsubrand'dı.

"Bizi geride bırakmayı mı düşünüyorsun?" diye tısladı satıcı, karavanın tavanına kadar yükselen bazı yığınları karıştırmak için içeri geri dönerken.

"Enid nerede?" Onu silkeleyerek . "İkinizi daha önce birlikte gördüm-"

"Bodil'le birlikte. İkisi de sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi yemek yiyorlar."

"Çok geç."

"-muhtemelen size inanmamanın da bir sonucu! Leydi Bodil'in neler olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum-"

Evet, kafamın içinde gezinirken ekşi ekşi düşündüm. "-ama ikisi de bana söylemiyor! Benim gibi karşı çıkacağımdan korkuyorlar.

ama ben anlamadım! Bu yüzden kaynağa geldim ve bilmek istiyorum: *bizi burada terk etmeyi mi planlıyorsunuz?*"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama onu gördüğümde duraksadım: gözümün ucuyla bir titreşim, o kadar silik bir varlık ki yakındaki bir binanın gölgesi olmasa hiç fark etmeyecektim. Kafamı çevirip baktığımda yok olmuştu, esintide eriyip gitmişti... daha doğrusu olduğu şey gibi. Bir hayalet gibi.

Ve dikkat etmeye başladığımda, kalabalığın her tarafına yayılmışlardı ama parlak güneş ışığında görünmeden geçip gidiyorlardı. Sadece silik, silik, çok silik, bedenlere ya da onların parçalarına dair imalar. Burada bir el, orada soluk gözlerin parıltısı, bedensiz yüzen bir kafa, yakındaki bir tezgahın üzerinde bir balon gibi yükselerek...

Bana bak.

Beni mi takip ediyorsunuz? Şaşkınlıkla düşündüm ve biri yeterince yaklaşmış olsaydı sorabilirdim. Hayaletler bazen beni takip etmediğinden değil, çünkü girebildikleri tek insanlardan biriydim, ama bu tür konuşmak istiyordu. Bunlar belli ki istemiyorlardı, yine de beni görüş alanlarında tutuyorlardı ve bu beni ürkütüyordu.

gibi.

"Pythia olsun ya da , bu işe yaramayacak," diye hırladı ve beni metamfetamin laboratuvarının huysuz tarafına doğru itti. "Bana ne olacağı umurumda değil, ama diğerlerine ne olacağı umurumda değil.

onları varoluştan silmek! Bu kararı sen veremezsin! Sen-"

"Jonas'ın planını sanıyordum," dedim.

"Bu, bedelini anlamadan önceydi! Ben sadece kendi zamanımıza dönmek istedim, savaşmak için! Bunu önlemek için!" Etrafına bakındı ve uzun zamandır yüzünü bu pozisyonda tuttuğu için takındığı karakteristik küçümseme hiçbir yerde görünmüyordu.

Belki de yanımızdan geçen kalabalığın en az dörtte biri fey, artı bir sürü yarı fey ve yarı fey olabilecek ama henüz tanışmadığım bir tür iblis de olabilecek insanlar olduğu içindir, çünkü Pritkin'in diğer yarısı ayrımcılık yapmıyordu. Fakat Birçoğunun Æsubrand'ın dünyasından olduğu belliydi ve rahatsız edici bakışların onları takip ettiğini gördüm. Özellikle, bu tarafa doğru yürüyen, omuz hizasındaki gümüş saçları ışıltılı parlayan, üç yaşlarında bir Light Fey çocuğuna odaklandığını gördüm. Güneş ışığı.

Lekeli ama temiz bir tunik ve eski araba lastiklerinden kesilmiş gibi görünen bir çift sandalet giyyordu. Gülüyor ve muhtemelen kendisine benzeyen birini bulduğu için prensi işaret ediyordu. Annesi benzemiyordu, insan görünümündeydi ve yolunu kaybetmiş çocuğunun peşinden koşarken yıpranmıştı.

Æsubrand kısa bir süre başını salladı ama burnunda çiller olan güzel esmer kadın özür dileyip çocuğu kaparken bir şey söylemedi. Ama başka biri yaptı. Başka biri, çevirmenimin ya bilmediği ya da çeviremeyecek kadar ilkel olduğu bir şey bağırdı.

İkincisi olduğunu tahmin ettim çünkü Æsubrand irkildi. Ve son zamanlarda onu bir masif Kraken tereddüt etmeden, gerildim ve tehdidin nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Ve bir saniye sonra onu fark ettim.

Gözden kaçırmak zordu.

Uzun boylu ve güçlü yapılı, gümüş rengi saçları kısa kesilmiş öfkeli bir fey adam hışımla geldi ve ile kadının arasına girdi.

"Çocuğumuzun buna yaklaşmasına izin verme!" dedi ona, prenze ters ters bakarak. "babasının ihanetinden kurtulduğunu görmesine izin vermeyin, yoksa hepimizden intikam al!"

"Seninle bir alıp veremediğim yok-" Æsubrand kibirli bir şekilde başladı, ancak bana aynı hareketle kesildi.

"*Kavga mı?*" Fey , kısa kollu ev yapımı gömleğinin altından türünün çok azının övünebileceği şekilde kasları çıkıyordu. Yine de bu kelime bir kızın hırıltıya dönüşmeden önce zorlanacağı bir notaya ulaştı. "Bizi *yok ettin!* Sen ve senin o piç efendin-"

"Ben babam değilim," dedi Æsubrand, alçak ve tehlikeli bir sesle. Bu ses tonuyla çoğu meydan okuyucu geri çekiliyordu çünkü prensin cüssesinden daha fazlası vardı. Üzerinde bir tehdit, öfke ve tehlike havası taşıyordu ve çoğu insanı , zar zor kontrol altında tutulan bir öfkesi vardı.

Ama bu değil.

"*O zaman ?*" Çığlık geri dönmüştü ve çevredeki tüm gözleri üzerine çekecek kadar yüksekti. Kalabalıktaki dört gümüş saçlı tip de buna dahildi ve hiçbirisi arkadaşımı gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

Harika.

"Pritkin, bir... sorunumuz var," dedim, berbat çevirmen büyüğü aracılığıyla bağlantının hâlâ çalıştığını umarak, ancak Æsubrand'dan gelen bir hırıltıyla kesildi

"Onun yardımına ihtiyacım yok!" dedi -tam da suratına yumruk atacak kadar sert bir yumruk yemeden hemen önce.

Ya da bunu bir insana da yapabilirdi. Onun durumunda, bu onu birkaç adım geriye sendeletmeye yetti, kan

Yüzünde parlak ve canlı bir çiçek açmıştı, sonra bir başkası, bir başkası ve bir başkası öylesine öfkeli bir şekilde arka arkaya geldiler ki onları zar zor görebildim, ama Æsubrand'ı yere.

Elinde mızrağıyla neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir ayağa kalkmadan önce bir anlığına.

Kan tükürdükten sonra fey'e "Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi.

"Eminim bilmiyorsundur, seni korkak," diye hırladı diğeri ve dört arkadaşıyla birlikte onun da üzerine atladı.

Ama bu adamların eski hayatlarında her ne iseler, savaşçı olmadıkları hemen anlaşıldı. Æsubrand mızrağın sapını bir savaş sopası gibi kullanarak onları o kadar hızlı yere serdi ki, toza karıştıklarında Pritkin'in cevabı hâlâ kulağımda çınlıyordu. "Yine mi geldin?" Æsubrand çığlık atmadan önce duydum.

"Seninle dövüşmek istemiyorum!"

Yine de bu, feylerin onunla dövüşmek istemediği anlamına gelmiyordu ve çoktan ayağa kalkıp geliyorlardı, ancak şimdi daha dikkatliydi ve kıyafetlerinin altından çeşitli silahlar çıkarıyorlardı.

"Yoldayım," dedi Pritkin aceleyle, çünkü bunu duyduğunu tahmin etmiştim. "Siper alın."

"Deniyorum," dedim, paslanmış bir tişörtün arkasına , savaşçılardan hiçbiri bana bakmamıştı bile.

Bir saniye sonra onlara saldıran adamla yüzleşmekle çok meşguldüler, birkaç hızlı vuruşla onları etkisiz hale getirdiler, bu da onları daha da öfkeliendirdi. Bu durum onu da korkutmuşa benziyordu çünkü prens, onları feci şekilde dövmeye devam ederken gözlerinden yaşlar akıyordu, üstelik engelleyebileceğini ya da kaçabileceğini çok iyi bildiğim darbeler alıyordu. Onu dövüşürken görmüştüm.

Ama aynı zamanda kan akıtmak istiyor gibi görünüyordu. Pritkin tek bir botla koşup geldiğinde feyler ne yapıyordu, gerçi bu onun belki on saniyesini almıştı.

Durumu değerlendirdi ama müdahale etmedi çünkü
Æsubrand haklıydı: yardıma ihtiyacı yoktu. Onlar
Feylerin bedenleri, bir insanın acil servise gitmesine ya da daha
kötüsüne ihtiyaç duymasına neden olacak şekilde hırpalandı.
Saçlarında kırmızı çizgiler oluşana, çıplak kollarında ve kot
pantolonunun üzerine sadece açık bir deri yelek giymiş olan bir
adamin gövdesinde morluklar oluşana kadar tekrar tekrar
hırpalandılar.

Amadaha iyi görünmüyordu.

Ve evet, kasıtlıydı. Onların da darbe almasına izin veriyordu
ama bunu o kadar ince bir şekilde yapıyordu onların bunu
bildiğini sanmıyordum. Ama Pritkin biliyordu.

Æsubrand'ın kaburgalarına birkaç korkunç darbe
indirdiklerinde çenesinin sıkıldığını gördüm, ama yine de
kenarda kaldı. Ben de öyle yaptım, en azından onu
koruyabilirdim. Ama nedense bunun takdir edileceğini
düşünmemiştim.

Ve yarı korktuğum gibi feyler onu öldürmedi. Onu yere
yatırıp orada kıstırdıklarında,  birden üzerinde çalışırken bile.
Bundan kurtulabilirdi; kurtulabileceğini çok iyi biliyordum, ama o
sadece
gözünü kırpmadan dayak yemeye devam etti.

İlk fey yüzüne tkrdğnde ve duyduğum hemen hemen
tüm insan dılkarışık kendi dilinde küfürler olduğunu tahmin
ettiğim çığlıklar attığında bile.

"Gittin," diye , ikiye ayrılmış dudağından kan damlıyordu.
"Sen *gittin* ve biz ldk. Sırf bunun için bile seni ama bununla
yaşamanı tercih ederim. Yaşa ve hatırla... halkını nasıl yüzüstü
bıraktığını. Yaşa ve acı ek... bizim çektiğimiz gibi... hala *her
lanet günde* ektiğimiz gibi!"

Bu feylerin ağızları kadar konuşur gibi öfkeli bir hareket yaptı
ve beşi de yerlerini terk etti.

Prens toz içinde yatıyordu. Hâlâ ayakta durabilenler, her an
yüzüstü düşecekmiş gibi görünen birkaç kişiye yardım ederek
sendeleyerek uzaklaştılar. Ama arkadaşları

Faerie'deki felaketten bir şekilde kaçıktan sonra son elli yıldır yaptıklarını tahmin ettiğim gibi onları destekledi.

Giderken işe yaramaz silahlarını aldılar ama kimse onları kullanmak için geri dönmedi.

Ona savaşta onurlu bir ölüm vermeyeceklerini fark ettim.

Ona hiçbir şey vermeyeceklerdi.

"Bize bir dakika ver," dedim Pritkin'e yumuşak bir sesle.

Æsubrand'ın bundan sonra nasıl tepki vereceğini bilmediği için isteksiz görünüyordu. Ama gitti, belki de gümüş prens ayakta durabilecek gibi görünmediği için, başka bir şey bir yana.

Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Fey gider gitmez, gösteriyi izlemek için toplanmış olan kalabalık da dağıldı,

Æsubrand, kargısını bir elinin parmaklarında gevşekçe tutarak tekrar ayağa kalktığı anda dağılmıştı. Geri çekilen feylerin gittiği yöne uzun bir süre ifadesiz bir şekilde baktı.

Sonra toprağa oturdu ve başını eğdi, vücudunun her hattında yenilgi vardı.

Fiziksel bir şey olduğunu düşünmemiştim.

"Um," dedim, dudakımı ısırarak, çünkü böyle şeylerden nefret ederim.

İnsanlar bana iyi olup olmadığımı sordu. Ve çünkü onun durumunda, bariz cevap hayırdı.

Ama bu onun dikkatini tekrar yukarı çekti ve kanlı saçlarının dağınık telleri arasından bana baktı, kalay rengi gözleri şaşkınlık içinde kaybolmuştu. "Buraya nasıl geldik?" diye fısıldadı.

Çömeldim ve ne demek istediğini sormadım çünkü bu da çok açıktı. Tıpkı sıkıntısı ve o anı çerçevelemeye yardımcı olacak hiçbir şeyin olmaması gibi. Etrafıma bakındım, ilham umuduyla, satıcının raflarından birinde asılı duran ve esintide hafifçe dalgalanan gri bir tişörtün üzerindeki soluk görüntüde buldu.

"Kıyametin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye ilan etti. "Ama bu dünyanın sonu değil."

Ve insanların burada hala böyle şeyler giyiyor olması.

Tanrım, insanları severdim.

"Bak," dedim sessizce ve yırtık pırtık tarot destemi çıkardım.

Pritkin onu daha önce çatıda bana geri , Augustine'in zırhından geriye kalan ve her şeye rağmen bana tutunmaya devam eden birkaç parçadan birinden kurtarmıştı.

"Benim için bir okuma mı yapacaksın?" Æsubrand içi boş bir şekilde söyledi. Daha önce Dünya'da bulunmuştu, bunun ne olduğunu bilecek kadar uzun süre, ama etkilenmiş görünmüyordu.

"Tam olarak değil." Kartları attım.

Tutarsızca mırıldanıyorlardı çünkü onlar da son zamanlarda çok sıkıntı çekmişlerdi. Ve World kartının kalıntılarını buldum.

Nimue'nin sarayındaki maceralarımız sırasında ortadan ikiye ayrılmıştı ve onu onaracak vaktim olmamıştı. "Hiç kasetiniz var mı?" Satıcıya sordum.

Karavanın kapısında durmuş, kolunda bir sürü palto ile her şeyi izliyordu.

Başını salladı, paltoları bıraktı ve içeri girdi.

Ve kayıtlardaki en eski seloteyp rulosuyla geri döndü. Sararmış, soyulmuş, parçalanmıştı ve hiçbir şeyi bir arada tutmuyordu.

Tekrar ona baktım. "Yapıştırıcı mı?"

Bir kez daha içeri girdi ve ben de paltoları karıştırmaya başladım.

"Bunu hak etmediler," dedi Æsubrand, tekrar kalabalığa bakarak, sesi ama içinde adını koyamadığım bir şey vardı.

"Hayırbaşarısız olduk," dedim, rustik, Vahşi Batı görünümlü, saçaklı koyu kahverengi bir süet, güve yemiş güdük bir siyah veya soluk ten rengi bir koyun postu arasında karar vermeye çalışırken.

endişe verici lekeler vardı. seçtim ve denedim.

Çok büyüktü ama yeterince karanlıktı ve üzerinde kan lekeleri varsa bile . Bunun işe yarayacağına karar verdim ve

onu gördüğümde çekmeye başlamıştım. Kalabalığın arasından bana bakan başka bir hayalet, geçen bedenler tarafından yarı gölgede bırakılmıştı.

Sadece bunu biliyordum.

Ama olamaz, diye düşündüm, şok içinde donup kalmıştım. Aklımı kaybediyordum, aklımdan geriye ne kaldıysa. Biliyordum-

Ve sonra, bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, ruhumu acı içinde bırakarak aniden gittiğinde bunu tekrar anladım ve karnım dönüyor-

Ve bileğim zonkluyordu, yarı şaşkın, yarı Öfkeli prens onu yakaladı. "Umurunda değil mi?" diye sordu. "Etrafınız... tüm bunlarla çevrili... siz benim gibi görüyorsunuz, ama yine de *umursamıyor musunuz?*"

"Onları hayal kırıklığına ," dedim, ona odaklanarak ya da odaklanmaya çalışarak. "Bu, onları başarısızlığa uğratmaya devam etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Sanki konumum beni bir kahin gibi gösteriyormuş bana geniş ve çaresiz gözlerle baktı. Oysa ben de onun gibi sadece bir insandım, bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor ve çoğu zaman da başarısız oluyordum.

Ve muhtemelen pazarlık sırasında delirmek!

Satıcı geri geldi ve ona kahverengi paltoyu uzattım. "Bunu da diğerlerine ekle. Sana ne kadar borcum var?"

Bu küçük ekipman gezisine başlamadan önce Pritkin'in bana verdiği ve Mircea'nın sağladığını tahmin ettiğim birkaç altın sikkeyi çıkardım çünkü yanımızda hiç getirmemiştik. Ama adam başını salladı. "Müesseseden," dedi. bana söyledi.

Ona göz kırptım. "Ciddi misin?" "Sen Pythia'sın. Değil misin?"

Bir şey söylemedim çünkü ses tonu bunu bir soru haline getirmiyordu. Ve kalabalıktaki öfkeli tipler duyarsa Æsubrand gibi dayak yemek istemediğim için. Ama adamın onaylanmaya ihtiyacı yok gibiydi.

"Şehrin her yerinde var," dedi bana. "Buralarda sır saklayamazsın. Onun gibi çok kişi var." Æsubrand'a başını salladı ve başının yan tarafına vurdu.

"Benim böyle bir yeteneğim yok," dedi Æsubrand kaşlarını çatarak, ben ise kafamın içinde kaç kişinin dolaştığını merak ediyordum.

"Bir zamanlar bir dükkanım vardı, bir dispanser," dedi adam aniden, dikkatimi ona çevirerek. "Gerçek olanlardan, Strip'teki o çöpten sahte şeylerden değil, biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Geri almak istiyorum. Ailemi de geri istiyorum."

Çizgili ve kirli yüzünden bana bir dakika boyunca sabit bir şekilde baktı. "Canlarına oku Pythia."

Elime bir şey sıkıştırdı ve içeri geri döndü; aşağı baktığımda içinde kirli beyaz ve yapışkan bir şey olan küçük bir kap gördüm. Ve belli ki

Ev yapımı, yapıştırıcı gibi görünüyordu. Küçük bir fırçayla birlikte geldi ve içindekilerin bir kısmını yırtılmış kartın üzerine sürüp tekrar birleştirmek için kullandım.

Dünyadaki en iyi iş değildi, iki yarısı birbirinden biraz farklıydı ama dayanıyordu. Yıllar önce eski mürebbiyemin bir cadıya yaptırdığı ve yaşadığım her macera boyunca bir şekilde devam eden büyü yeniden etkisini gösterdi.

Karttan gelen ses yanılttı; derin ve yankılı yerine, sanki o da bir gün geçiriyormuş gibi yüksek ve nefesliydi.

Ama yeterince açıktı.

"-Yolun sonuna yaklaşıldığını ve çabalarınızın meyve vermek üzere olduğunu gösterir. Ancak her zaman istediğimiz gibi olmayabilecek sonlardan bahseder. Meyve, şimdi ne yaptığınıza bağlı olarak ekşi ya da tatlı olabilir. Bu kart, durumunuzun sonucunu değiştirmek için içgörüsünü kendi yararınıza kullanmanızı söyler. İyi ya da kötü, size bunun *sizin* Dünyanız, *sizin* eylemleriniz, sizin *seçiminiz* olduğunu söylüyor."

Æsubranda baktığımda onu karta bakarken buldum, yüzünde acı ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Henüz halkınızı hayal kırıklığına uğratmadınız, prens."

"Artık bu unvanı hak etmiyorum," diye fısıldadı, hâlâ avucumdaki parçalanmış küçük şeye bakıyordu.

"O zaman *geri* kazan."

Başını kaldırdı ve o tuhaf gözlerinde ateş gibi bir şey parladı.
"Ne zaman?"

"Bu gece. Diğerlerine söyle.

"Yeterince dinlendik."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

| Gün ışığında hayaletleri görmek benim için bile zordu. Güneş neredeyse saydam olan bedenleri o kadar soluklaştırıyordu ki doğrudan onlara bakarken bile sahnede zar zor bir taslaktı. Cam üzerine boyanmış ve sonra silinmiş bir görüntü gibi, böylece sadece çizgilerin anısı kalıyordu.

Bu yüzden kasabanın sınırına doğru yola çıkmadan önce alacakaranlığın çölün üzerine uzun gölgeler göndermesini ve karanlığın neredeyse çökmesini bekledim. Ve sonra onun ötesine, geniş açık alanlara.

kilometrelerce uzanıyordu, şimdi koyu kırmızılar ve leylaklar, derin, yanmış umber ve her şeyi hafif sepya tonlu gösteren o tuhaf gün batımı sarısı çiçek açıyordu. Herkes akşam yemeğinden önce dinlendiğini sanıyordu ki bu mümkün değildi. Öğrenene kadar dinlenemezdim.

Bilinmesi gereken ne varsa.

Ama bir süre rüzgârdan ve ufku hâlâ lekeleyen günün soluk hatırasından başka bir şey yoktu. Kırmızı bir gün batımıydı, sadece kenarlarında biraz sarı titriyordu, tıpkı bir yangının alevleri. Sonunda durmak için yuvarlanırken onu izledim.

ve orada, yaklaşan kasvetin içinde oturup yanlış anladığımı düşündüm.

Ateş değil, şenlik ateşi, ama Stratford'daki gibi değil. Bir İngiliz sahil gecesinin savrulan ve gökyüzüne yıldızlar gibi kıvılcımlar saçan sıradan türden. Bulutlar ay ışığını dağıtırken, gelgit sahile vurdu.

Rüyalarımda gördüğüm şenlik ateşine benziyordu.

İki yer birbirinden daha farklı olamazdı: Galler kıyısı ve Vegas çalılarının güneşin havada bıraktığı suyu emdiği kurak Mojave, Sinüsleri büzüştürür ve gözleri kurutur. Ama benimkiler yine de ıslaktı, hatırladığım kadarıyla. Onu en son gördüğüm zamanı, kendi özel hayaletimi, en son gördüğüm zamanı...

Yoksa öyle miydi?

Kalbim boğazımda bekledim çünkü bilmiyordum.

Ben orada otururken külüstür tıkırdıyor ve öksürüyordu, motor kapalıydı ama henüz sessiz değildi. Bir hırıltı sunuyor Güne ve arayışımın aptallığına dair bir yorum çünkü burada hiçbir şey yoktu.

Olamazdı; gitmişti.

Bunu biliyordum, her şeyden emin olduğum .

Bunu bana söylemek için kumların üzerindeki kederli rüzgâra ihtiyacım vardı. Çıldırılmışım ve bir şeyler hayal ediyordum, geçen haftadan sonra kim istemezdi ki? Ya da ileride olacaklarla karşı karşıya kaldığında, kim kulağında bir arkadaşının fısıldayan sesini istemez ki?

Hayalet bile olsa elin güven verici baskısı?

Belki de özellikle hayaletli bir tane.

Æsubrand'la konuşurken bir an için onu kalabalığın içinde gördüğümü sandım. Ama ne kadar çabalasam ve çevredeki sokakları saatlerce tarasam da bir daha göremedim. Ne de daha önce beni takip eden ve hepsi birden ortadan kaybolan hayaletlerden.

Bunun yerine, iki bitişik evin çatılarının neredeyse birleştiği ve bölgeyi gölgede bıraktığı karanlık bir sokakta sadece bir çılgın yaşlı şey buldum.

Bir çöp kutusunu karıştırıp kendi kendine mırıldanıyordu. Çok yaklaşıp içinde bulunduğunu sandığı ödülü tehdit ettiğimde de pençeli eliyle bana vuruyordu. Soluk gözleri muhtemelen dün gece benimkiler gibi çılgına dönmüştü ve beni uyarmak için tısladı.

Başka kimse yoktu ve şimdi de yoktu, gün batımı, dünyanın gözlerini kapatması gibi tamamen sönmeden önce asık suratlı bir çizgiye dönüştüğünde bile. Ve bırakarak
Çöl ay ışığıyla yıkanıyor ve garip bir şekilde
Hayalet gibi. Güneş kaybolur kaybolmaz sıcaklık düşmeye başladı, beni Eski Batı sarılmış halde bıraktı, burada sadece Eylül olmasına rağmen, ama hava
Vegas için mevsim normallerinin dışında soğuktu ve rahatsız olmaya başlamıştım.

Birden fazla sebepten dolayı.

Ne halt ediyordum ben?

Geri dönmem gerekiyordu. Yakında beni arayacaklardı ve son zamanlarda herkese bana yan gözle bakmaları için yeterince sebep vermiştim; bir tane daha eklememe gerek yoktu. Beni takip etmelerini beklerken değil ve bu bir şaka değil miydi?

Yapmış gibi görünmeyi yüksek bir sanat formuna yükselten ama sanki buraya geldiğimden beri başka bir şey yapıyormuşum gibi sonuçların sivri sopasına yüzüstü koşmak üzere olan Cassie ucube Palmer'ın liderliği. Ya da daha önce. Açıkçası hala hayatta olduğuma hayret ediyordum, bu durum daha uzun süre devam edecek gibi görünmüyordu.

Yine de ben orada olmayan birini ararken kasabanın her yerinde insanlar bana bakmaya devam ediyordu. Sanki Gertie ya da Agnes gibiydim ve ne yapacağımı biliyordum. Satıcılar, serbest kalmaya çalışıyorlardı.

Yiycekler, yarı umutlu, yarı korkulu gözlerle beni izleyen kalabalıktaki insanlar, Aesubrand'ın zavallı, yırtık pırtık kartıma sanki çağların tüm bilgeliğini barındırıyormuş gibi bakması...

Tanrım, ne *yapıyordum* ben? Hızla soğuyan bir cipin içinde oturuyordum ya da binlerce tamirattan önce her ne idiyse

ve ne umuyorsun? Bir mucize mi? Çünkü artık öyle şeyler olmuyor, eğer olduysa bile!

Lanet cipi çalıştırmalıydim, gün batımının bıraktığı renk lekesine sürmeliydim.

küçük bir sürtük gibi ağlamayı bırakmam gerekiyordu çünkü bunun için zamanım yoktu. Zamanım yoktu.

her şey için! Buna bu son arıza ya da her ne halt yapıyorsam o da dahil!

Ama gidemiyordum çünkü lanet olası anahtarları da düşürmeyi başarmıştım ve anahtarlar koltukta ya da Jeep'in paslı döşemesinde değildi, yani dışarıda kuma düşmüşlerdi. Ve bu mükemmel değil miydi? Tam da ihtiyacım olan şey değil miydi?

Kapıdan çıktım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek karanlık araziye taradım ama onları göremedim. Onları hissedemiyordum da, sadece tırnaklarımın altında daha fazla kir, yırtık pırtık, berbat manikürümün altında, artık her şey gibi *derimin* altında. Ve aniden, hepsi çok fazlaydı.

Sırtımı paslı külüstüre vererek kumun üzerine oturdum, dizlerimi çeneme kadar çektim ve ağladım. Ve ağladım ve Ağladım, ağladım ve kimin için ağladığımdan bile emin değildim. Kendim için mi? Hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğum tüm insanlar için mi? Billy Joe için mi?

Çünkü burada değildi, *ölmüştü* ve olmasına *sevinmişim!* Kadını göremediğine sevindim. Korumak için hayatını verdiği ve her mahvetmeyi başaran. Ve kurtarmak için öldüğü dünyayı mahveden bir grup pislik tarafından öldürülmek üzereydi!

Ama hayır, değildi çünkü o lanet şeyi bulmayı bile başaramadı-

Anahtarlar.

Gözlerimi kırptım çünkü bir şekilde tam yüzümün önündeydiler ama yerde değillerdi. Kelimenin tam anlamıyla oradaydılar, havada sallanıyorlardı, ay ışığında biraz parlıyorlardı

ve gözyaşlarımla bulanıklaştı. Havaya yükselme cadılara öğretilen bir beceri olsa da ben bunu yapmıyordum.

Jeep'in çamurluğuna çarpana kadar hızlıca geri gitmekten başka bir şey yapmıyordum.

"Billy?" Sesimin mırıldandığını duydum ama rüzgârdan başka hiçbir şey cevap vermedi.

Ayağa fırladım, gözyaşlarım yanaklarımda kuruyordu ve çılgınca etrafıma bakındım, ama hala... hiçbir şey yoktu. Orada değildi,

Orada kimse yoktu, sadece aynı sıkıcı çöldeydim. yarım bakıyorum. Ama sonra geri döndüm ve-

"Siktir!" Bağırdım çünkü anahtarlar burnuma çarptı; çok yakındılar.

"Ah, bu daha iyi," diye iç geçirdi rüzgâr. "Seninle bir devlet içinde uğraşmak zorunda kalacağımı ."

Anahtarları aldım ve sadece . Olmaları gerekenden daha soğuklardı ama bu gece havasından kaynaklanıyor olabilirdi. Ama lanet olası gece havası değildi!

"Billy!" Sesim yine kesildi ama bu sefer umurumda değildi. "?"

"Dışarı çıkmanın güvenli olmadığını merak ediyorum." Yeni bir yönden gelen sesine dönüp baktığımda, hayalet gibi bir kovboy şapkası kaputun diğer tarafından görünüyordu. "Ayın yanlış zamanı mı? Çünkü sen bir şu anda biraz korkutucu."

"Billy!" Çığlık attım ama ben cipin etrafında koşarken şapka gitmişti. Ama şimdi onu aracın diğer tarafında, az önce bulunduğum yerde gördüm. Ve bu şeyin hala sahip olduğu tek pencerenin çukurlu yüzeyinden görülebiliyordu, Gerçi neden olduğunu bilmiyordum, çünkü çatısı yoktu. Ya da başka bir şey, bu yüzden bu sefer Jeep; ama hayır, bu doğru değildi.

Kapıları arkamda açık bırakarak içeri girdim ve diğer tarafa ulaştığımda nefes nefese etrafıma bakındım Çünkü lanet şapka yine gitmişti! Ve hayaletler ayak izi bırakmaz, bu yüzden elimde hiçbir şey kalmamıştı. Elimde yavaşça ısınan anahtarlar ve kafamda bir kez daha çalan deli miyim, değil miyim soruları dışında.

"Billy," dedim, ama bu sefer hıçkırık olarak çıktı. I Bir zamanlar peşini bırakmadığı kolyeyi, artık içinde olmamasına rağmen hala taktığım kolyeyi ve onun için çılgın bir kontesle savaşmak zorunda kalmama

gitmesine izin veremedi. Ve tamamen yenilmiş ve tamamen yalnız bir şekilde cipin arkasına yığıldı.

"Yalnız değilsin," dedi rüzgâr, ama bu sefer rüzgârın sesi değildi. Ve parmaklarım elime kapandığında elime sürtünmesi de değildi. Kendimi rüzgârın kollarına bıraktım ve neredeyse tuttuğum bedenim içinden geçecektim ki, aniden katılaşıp bunun olmasını engelledi.

"Hey! Bir dahaki sefere erkeğe biraz haber ver, tamam mı?" Billy söyledi çünkü o Billy'ydi. O'ydu!

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Uzun hikaye," dedi ördek dudaklarının arasından, çünkü ben Sanırım sonuncusunu yüksek sesle söylemişim. Çünkü onu yerinde tutmak için yanaklarını avuçlarımın arasına almışım, böylece ona bakabilecektim.

O kadar mükemmel bir şekilde hatırladığım gibiydi ki bir an için şüphelendim. Ama hayaletler değişmezdi. istemedikleri sürece görünmüyorlardı ve sanırım o da istememişti. Her şey benim evimde nasıl yaşadığıyla aynıydı. Kovboy fırfırlar, kot pantolonundaki solmuş kot, şapkası onun hiç görmediği bir sınırı gördüğünü söylüyordu çünkü Billy Mississippi'den daha batıya gitmemişti, orada bir kart oyununda bazı kumarbazları dolandırmıştı.

ve nehrin bir çuvalda erken bir ölümle karşılaştı.

Ama şimdi buradaydı, çok canlı bir şekilde hatırladığım aynı ela gözlerle benimkilere bakıyordu.

Yüzümde ne olduğuna dair bir anlayış ama biraz da endişe .

Çünkü bu mümkün değildi.

"Samhain'de değiliz," diye fısıldadım, ki bu yılın onu görebilmem gereken tek zamanıydı. Ölüler gördüm Her zaman insanlar, hayaletler, zombiler, Tanrı bilir neler, özellikle de burada. Ama o *gitmişti*, nihayet bu dünyanın ve diğerlerinin ötesindeki her neyse ona geçiş yapıyordu.

"Evet, o konuda," dedi kollarını onu irkiltecek kadar sıkıca kavradığımda. "Kes şunu!"

"Nasıl?" Sesim söyleyemediğim onca şeyle kalınlaşarak talep ettim.

"Karışık bir durum."

"*Nasıl?*" Onu sarstım.

"Tanrılar Dünya'ya yeni bir kış deliği açtığında burası ile... orası arasındaki kumaş," dedi sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi. "Karşı tarafa geçen bizlerin, işler tekrar yoluna girmeden önce kısa bir zaman aralığı vardı. Geri dönmek ya da olduğumuz yerde kalmak. Ben geri döndüm."

"Neden?" Gözlerimi ona diktim. "Sen mutluydun-"

"Ama sen . Ben gittikten sonra buradaki şeyleri izleyebilirim, Sinyali kötü olan bir televizyon gibi bir kapanıp bir açılıyor. Ama Faerie'den dönmediğini bilmeye kadar. Herkes öldüğünü söyledi ama ben ölmediğini çok iyi biliyordum. İnsan ruhları feyler gibi reenkarne olmaz ve eğer aniden ahirette ortaya çıksaydı, sanırım bilirdim. Yani her zamanki gibi zamanda bir gezintideydin ve-"

Durdu çünkü onu biraz daha sarsıyordum. "*Mutluydun!*" Çıglık attım. "*Güvendeydin! Orada kalmalıydın-*"

"Mutluydum ve sen bunu düzeltir düzeltmez tekrar mutlu olacağım," dedi sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi! "Ama yardıma ihtiyacın var ve seni öylece bırakamazdım, değil mi? Bu her zaman

Cassie ve Billy şovu, hatırladın mı?"

Ona baktım, rahatlama ve ürpertici korku arasında gidip geldim. Çünkü eğer geri döndüyse, öldürülebilirdi ve bunu her zamanki gibi söylemiyorum. Bu Dünya'da ruhları yiyen, özlerini ölümün çok ötesinde bir sonlulukla tüketen ve beni Billy için, iyi olduğunu düşündüğüm tek kişi için korkunç bir panik halinde bırakan şeyler dolaşıyordu.

Onu mı kaybedecektim? Bu benim nihai kaderim miydi, hepsini kaybetmek? Hikayem böyle mi sona erecekti, değer verdiğim herkes ölmüş ve dünyam harabeye dönmüşken yapayalnız mı kalacaktım?

Birden başım döndü.

"-ve geri döneceğini biliyordum, bir gün zamanın içinden çıkıp geleceğini ve birinin yardımına ihtiyacın olacağını-" durdu. "Bir sorun mu var?"

Cevap vermedim. Yapamadım. Denediğimde, sadece gülmeye başladım ve sonra nefes nefese kalana ve sadece ayakta kalana kadar duramadığımı fark ettim çünkü Billy, büyük uçurumu geçmiş ve güvende olmuş bir adam, geri dönmüştü...

Buna.

"Cass. Cass. Cass. Beni dinle." Ama dinlemiyordum. Bunu da yapamadım. Her şeyi *berbat* etmekten başka bir şey yapamıyor gibiydim-

Billy sonunda sabrını kaybetti ve beni sertçe sarstı. Kırbaçlanma tehlikesi geçirene ve bir şekilde yutkunarak ayık kalmayı başarana kadar da bunu yapmaya devam etti. Ya da artık yeni başlayan histeriyle uğraşmadığınızda buna ne deniyorsa.

Dürüst olmak gerekirse artık bilemezdim. "Söyle bana," dedi açıkça.

Ben de öyle yaptım. Çölde öylece durdum, muhtemelen kendi kendime konuşan deli bir kadın görünüyordum ve sokaktaki o zavallı piç gibi deli gibi el kol hareketleri yapıyordum, bazen ağlıyor bazen gülüyordum ve tüm bunların arasında onu içime çekiyordum çünkü hala inanmıyordum. Bu bir numaraydı; biri... biri bana bunu yapıyordu, kasabadaki o feylerden biri diğer tarafla birlikte çalışarak beni uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Ve bunu yapabilecek bir şey varsa, o da bu olurdu. Billy'yi geri getirmek ve sonra da ortadan kaybolmasını sağlamak. Ona uzanmaya, koluna ya da eline hafifçe dokunmaya devam ettim, bu onu gözle görülür şekilde ürkütüyor olsa da, ama duracak gibi görünmüyordum.

Ama o orada kaldı. Bir süre sonra sigara sarmak için durakladı, çünkü hikayem kısa değildi. Ve garip bir şekilde, kibriti botunun topuğuna çakmasından sigaranın pütürlü, yarı sarhoşken sardığım şekline kadar bu basit hareket

şey ve dumanın yarı şeffaf formunun içine girip çıkması sonunda inanmayan beynimi ikna etti.

Onu bunu yaparken binlerce kez görmüştüm. Tütünün kokusunu bile hatırlıyordum.

bazı Amerikan yerlilerinden satın aldı çünkü karıştırdıkları otlar ve ağaç kabukları. Modern tütünden tamamen farklı bir kokusu vardı ve anıları vardı. Bana öyle sert vuruyorlardı ki neredeyse acı veriyordu.

Kendi kendime bu yüzden sürekli ağladığımı ya da gözlerimdeki dumanın duman olmadığını, çünkü o tütün karışımının Billy'nin kemikleriyle birlikte hâlâ Mississippi'nin dibinde olduğunu söyledim.

Kendine gel! Sesim ellinci kez titrerken Billy fark etmemiş gibi davrandı. Ve dışarıdaki diğer tek göz, ay ışığında bir anlığına parıldayan ve başka bir yere gitmeden önce bir anlığına bu çılgın kadının kim olduğunu merak eden bir çakalındıydı.

Ve sonra bir şekilde tüm bu üzücü hikayeyi bitirmiştım. Billy ve ben yerde oturuyorduk, ya da onun durumunda, yerde hafifçe yükseliyorduk, tepemizdeki mavi-siyah pusun içinden çıkmaya başlayan yıldızlara bakıyorduk.

Sözlerimi bitirdikten sonra bir an için sadece sessizlik ve geceleyin çölün yumuşak sesleri vardı. Rüzgâr kumların üzerinde fısıldıyor, bir baykuş eşine sesleniyor, uzaktaki bir böcek cıvıldayarak kadınlara ulaşmaya çalışıyor ve çölün seyrek bitki örtüsü baykuşlardan kaçan şeylerle hışırdıyordu. Ve kendimi günlerdir ilk kez rahatlarım buldum.

Son zamanlardaki çılgın *telaş, telaş, ,* hayatın acımasız temposu, çorbamı bile aceleyle höpürdetmek zorunda olduğum hissi, çünkü bir sonraki kriz her an bu tarafa doğru geliyordu, yerini başka bir şeye bıraktı. Huzur değil

Çünkü bu dünyada gerçek barış yoktu. Ama bu kadar uzakta, kaybettiklerimizi hatırlatan hiçbir şey de yoktu.

Gözbebeklerimi yakan harabe şehirler yok, çorak topraklarda var olmaya çalışan çaresiz insanlar yok, arazide sinsice dolaşan devasa yırtıcılar yok

Çölde koşuşturan ve harekete geçmemizi bekleyen küçük şeyleri . Artık o kadar rahatsız hissettirmeyen soğuk gece havasından başka bir şey yoktu; belki de buna alışıyordum. Ya da belki de Billy'nin geri dönmesiyle, uzun zamandır ilk kez sağ kolumu kaybetmiş gibi değil de kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Her neyse, sonunda *nefes alabildim*.

Elbette bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Benim zamanımda orada olmadığını ve olmayacağını . Ama şimdi buradaydı ve ona sahip olduğum için çok ama çok mutluydum!

Kumun üzerinde benimkinin yanında yatan cisimsiz eli bulup sıktım ve o kadar iyi hissettim ki! Billy dönüp dumanların arasından bana bakmadan önce o da beni sıktı. Ve sonunda kelimelerini buldum, ama bunlar doğru kelimeler değildi.

"Ne oluyor *lan*?"

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

W şapka?" Billy Joe'ya boş boş baktım.

O da ona baktı. "Yani, bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Depodaki o savaştan sonra buradaki tüm metafiziksel atmosfer çalkalandı. Ne kadar güç harcadığınız hakkında bir fikriniz var mı?"

"Um-"

"Lanet olası bir süpernova gibi görünüyordu ve kimse buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu! Tahminler olsa da, benim gibilerden hiçbiri parçalanma riski olmadan göz atacak kadar yaklaşamadı bile. Hepsi de gerçeğin yanında soluk kalıyor!" Bana biraz daha baktı, ela gözleri suçluyordu. "Ne oluyor lan?"

"Billy!"

"Ve neden geri döndüğümü merak ediyorsun!" "Dönmemeliydin-"

"Oh, evet, yapmalıyım! Biliyorsun, bu uçarak gitme saçmalığı annen için işe yaramış olabilir, ama o Artemis'ti. Sen değilsin-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence bunu bilmiyorsun! Ve birlikte takıldığın o ahmaklar da daha iyi değil! Pritkin ve onun aptal şeytan yarısı, bir asırdan fazla süredir devam eden bir kavgayla ve şimdi lanet olası dünyayı tehdit ediyor! Mircea ve onun seni manipüle etmeme izin ver saçmalığı. Jonas ve onun kibri-"

"O arrogant değil-"

"Haklısın, o daha kötü. Al Cas, senin için avladığım bu yarım tanrıyı iyi bir *kız* gibi tüket, *tam* bir *psikopat*!"

Buna neredeyse gülümseyecektim çünkü Billy her zaman saçmalıkları kesip atmanın bir yolunu bulurdu. "Tamam, belki biraz psikopattır
_."

"Ve sen de daha iyi değilsin!"

"Ne?"

Önce şaka yaptığını sandım ama kaşları birbirine yapışmıştı ve kızgın görünüyordu. "*Birkaç aydır* yoktum ve sen böyle şeyler mi yapıyorsun?"

"Ben değildim!"

"*Asla öyle değil!* Evet, her nasılsa, işte buradasın, tam ortasında-"

Sözünü aniden kesti, bu da bana birkaç kelimedenden fazlasını söyleme şansı yoktu ama parmağını kaldırdı. Ve o da başını eğip Bir şey dinliyor gibiydi, yorumumu geri aldım. Ve rüzgârın etrafa savurduğu çalı çırpı dışında hiçbir şey bekledim.

Ta ki bir hayaletin soluk atkısı yakınlaşıp Billy Joe'nun önünde aniden durana kadar.

Belirsiz, şekilsiz bir gövde ve birkaç büyük, soluk gözden başka bir şey içermeyen rahatsız ediciydi. Ve bu kadarı bile parçalanıyor gibi görünüyordu. Bazı kısımlar diğerlerinden daha kalındı, öyle ki çoğunlukla ama diğerleri o kadar solgundu ki, hayırsever bir şekilde vücut dediğim şeyde delikler varmış gibi görünüyordu.

Sonunda onun bir amip gibi görüldüğüne karar verdim ki bu normal değildi. Hayaletler aldıkları şekli korumaya eğilimliydi. öldüler ya da hayatlarında onlar için anlamı olan bir görünüme büründüler. Örneğin yaşlı bir kadın yeniden gençleşmiş ya da gelinliğini giymiş olarak ortaya çıkabilir, ama bu?

Kimse böyle görünmek istemez. Yine de . Ve bu, artı insan şekline benzer bir şeyin olmaması, beni

Acaba başlangıçta öyle mi başlamıştı?

"Sakin ol, sadece Hansen," dedi Billy, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Kim?"

"Adamlarımdan biri. Seni benim için bulan ekibin bir parçası ve ben buraya gelene kadar sana göz kulak oldu."

Bunu anlamamıştım ama şu anda başka önceliklerim vardı. "Neden... böyle görünüyor?" Fısıldadım.

"Ne gibi?" Billy ona baktı. "Ah, evet. Bilmediğini ."

"Neyi biliyorsun?"

"Bazen, sözde tanrılar yakalayamadığında daha lezzetli bir şey, bulabildikleri her şeyin peşinden giderler. Ve onlardan biri Hansen'i buldu. Başka bir tanrı ilkine saldırmadan önce yarısını yemiş ve Hansen'i koparıp atmaya başarmış."

Bir zamanlar bir insan ya da bir insanın hayaleti olan o küçük şeye baktım, ta ki bir tanrı-

Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"O... geri beslenemez mi ve... ve bunu düzeltemez mi?" Fısıldadım.

"Evet, ama bugünlerde yiyecek bulmak biraz zor ve enerji bulduğunda da onu boşa harcamayı sevmiyor.

O piçin kopardığı uzuvların tezahürü. İsraf bu. Şimdi, sus."

Sustum çünkü şu anda düşüncelerimi oluşturmıyordum, bunun bir önemi yoktu. İki ruh arasında kelimeler geçtiyse de duyamadım. Ama görünüşe göre bilgi

Çünkü bir dakika sonra Billy iç çekti. "Sersemi takımı gittiğinizi fark etti," dedi bana.

"Ve panikliyorlar. Pritkin, aranızdaki iletişim bağlantısından sana ulaşamıyor -sanırım menzilin dışındasın- ve seni bulmak için ortalığı birbirine katıyorlar.

Şu fey telepatısını göndersek iyi olur, adı neydi-"

"Bodil."

"Ona geri döneceğin mesajını göndersen iyi olur."

"Ne için?" Dedim çünkü orada hiçbir şey değişmemiştir. Evet, Billy geri dönmüştü ve bana yeni bir fırça atıyordu - ve gerçekten, bunu neden beklemiyordum? Ne de olsa her zamanki iletişim yöntemimiz buydu. Ve bu hem harika hem de ve korkunç olsa da, olacakları değiştirmede.

Ya da hazır olmadığım gerçeğini.

"Oh, bana bir şans ver," dedi. "Bir kez olsun bu saçmalığı atlayabilir miyiz?"

"Neyi atlayayım?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun!" Şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve ben olduğumu anlayana kadar anlam veremediğim büyük gözlü bir ifade takındı. "Hayır, ben sadece güçsüz, korkmuş ve büyük kötü tanrılar tarafından kuşatılmış zavallı bir Pythia'yım-"

"Kes ."

"-Profesyonel bir güreşçinin ringde bir aceminin kışını tekmelemesinden daha kolay fırlattığım-"

"değildi!"

"-ve sonra onları açıp emerek kurutmak gibi- gümüş keselerdeki o şey de ne?" diye parmaklarını bize doğru şıklattı. Küçük yarı hayalet ve ben ona boş boş baktık. "Biliyorsun," dedi sabırsızca. "Folyo olanlar mı?" Hâlâ boş boş bakıyorduk. "İçine bir pipet koyup öğle yemeğinde içiyorsun. Bunlar meyve suyu ya da meyve suyu olması gerekiyor; içinde gerçekte ne olduğunu Tanrı bilir-"

"Meyve suyu kutuları?" Hansen'ın bu teklifi beni zıplattı çünkü onun konuşabildiğini bilmiyordum.

"Hayır, onlar poşet," diye ısrar etti Billy, "ama her neyse. Tanrıları meyve suyu kutuları gibi tüketiyorsun," dedi bana. "Ve yine de, zavallı sen, tüm bu *baskıyı kaldıramıyorsun*-"

"Kesin şunu!"

O durdurmadı.

"Sanırım bu noktada alışkanlık oldu," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Bunu halledebileceğini biliyorsun; ben de senin halledebileceğini biliyorum; Diğer herkes bunu halledebileceğini biliyor ama biz yapmalıyız."

Bu aptal tören zaten. Tıpkı ringe çıkmadan önce ayin boksör gibi-"

"Hangi boksör?" Hansen sordu.

"Herhangi bir boksör; hepsinin batıl inançları vardır. Ama özellikle Philly'de tanıdığım bir adam. Hatırlarsın."

Billy bana dedi ki. "Tony'nin adamlarından biri. İri yarı, çirkin, burnu üçte ikisini aşmış bir adam.

"Çünkü yüzüm birçok kez kırılmıştı."

"Eddie," dedim. "Ve onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Onun bu işle çok ilgisi var," dedi konuya . "Yerel efsaneydi," dedi küçük hayalete. "Belki de bazı işlerden kurtulmak için ruhunu Tony the Bastard'a satmasaydı büyük işler başarabilirdi. kumar borçları ve eğer biraz geçmiş olmasaydı. Her neyse, her dövüşten önce bir ritüeli vardı, belli bir barda tam üç içki içmesi ve müzik kutusunda bir şarkı çalması gerekiyordu-"

"Hangi şarkı?" Hansen nefes nefese sordu, bir tür hayalet hayranı gibi Billy'nin her sözüne asılmış gibiydi.

"Hangi şarkı olduğu önemli değil," dedim ama kimse dinlemiyordu.

"Eye of the Tiger," dedi Billy ona. "Bilirsin işte *Rocky mi?* Dövüşten önce gaza sağladı ve muhtemelen içkiler de yardımcı oldu.

olması gerekiyordu. Ama yerel pistlerde biraz gevşek davranıyorlar ve zaten rakipleri bilse bile umursamazlardı. Yani, biraz çakırkeyif olması onlar için daha iyi, anlıyor musunuz?"

Ne sanıyorsun sen? Bodil'in sesi kafamın içinde aniden irkilmeme neden olacak kadar talepkârdı.

"Oh, çok daha iyi," dedi küçük hayalet başını sallayarak.

Hiçbir şey, diye düşündüm, elimden geldiğince sert bir şekilde, görünüşe göre çok sertti çünkü hafifçe çığlık attı ve sessizleşti.

Kahretsin.

"Ama bir gün," dedi Billy, "Eddie büyük bir kavganın arifesinde her zamankinden almaya geldi ve ev sahibi ne yapmıştı biliyor musun? Müzik kutusunu kaldırtmıştı!"

Hansen'in nefesi kesildi.

"Evet," diye başını salladı Billy. "Eskiydi, başka bir zamanın kalıntısıydı ve sonunda hayaletten vazgeçmişti, tabiri caizse. Bu yüzden kamyonu yükleyip götürmüş ve Eddie bunu duyunca çılgına dönmüş. Yani, ne yapacaktı ki? O dövüşte yenebileceğinden emin olmadığı gerçek bir piçle karşı karşıya olması yeterince kötüydü ve şimdi de en sevdiği şarkı mevcut değildi, ya da?"

Az önce ne oldu? Bodil tekrar duyma menziline girdi ve sesi öfkeli geliyordu.

"Ne oldu?" diye küçük hayalet. "Pekala, sana anlatacağım," dedi Billy.

Özür dilerim, diye fısıldadım.

"Barmen Eddie için Walkman'inde şarkıyı çalmaya çalıştı çünkü adam yürüyen bir kas dağı gibiydi ve muhtemelen başka türlü günlerinin sayılı olduğunu düşünüyordu. Ama aynı şey değildi. Ritüellere tam olarak uyulmalı, anlıyor musun? *O* şarkının *o Walkman*'de çalınması gerekiyordu. Eddie tam üç cin tonik içerken müzik kutusu *o* bar. Ve şimdi her şey mahvolmuştu.

Eddie kim? Bodil sordu. Billy'yi tahmin ediyordum çünkü ben duyabiliyordum ve o benim kafamın içindeydi, ama yine de bu beni tuhaflıyordu.

Ona uzun bir hikaye olduğunu söyledim. Ve çok uzamaya başlamıştı. "Billy-"

"Ama ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Billy bana sordu. "Çünkü hikâyenin özü bu."

"Tony'nin ödüllü dövüşçülerine pek dikkat etmedim-"

"Neyse ki ettim. Ve yaşlı Eddie, Tony ile dövüşmek zorunda kaldı.

Çünkü Tony, şişman adamın birkaç hafta içinde rakibi üzerine bahis oynayarak para kazanacağı diğer maça dalmasını istiyordu. Ve Eddie bunu başaramadı.

Eğer bunu kazanamazsa dövülecekti. Yani kazanmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Ve işte kazandı."

"O mu kazandı?" diye haykırdı küçük hayalet.

"Elbette. Ritüelin her zaman yaptığı bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü ilk dövüşmeye başladığında Bunu bir kez yapmış ve sonra da kazanacağını düşünmediği bir maçı kazanmıştı. Ve artık buna ihtiyacı olmamasına rağmen o zamandan beri bunu sürdürüyordu. O sinirli çocuğu uzun zaman önce geride bırakmış olmasına ve artık tuzlu köpeklerin en tuzlusu olmasına rağmen. Zeus'la burun buruna gelen ve onu kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak zorunda bırakan biri gibi-"

"Artemis olmadığımı sanıyordum," dedim ekşiyerek.

"Değilsin. Ama bu da değilsin," dedi.

"O şey her ... onun koltuğuna sinmek... ve hıçkıra hıçkıra ağlamak-"

"Anladım, tamam."

"- *senden* korkmaları gerekirken içerideki o piçlerden *korkuyorlar*-"

"Onlardan korkmuyorum-"

"Uh-huh. Bu yüzden ne yapıyordun? Özel olarak konuşabilmek için mi buraya geldin? Ben bir *hayaletim*. Her yerde konuşabiliriz. Gitmeyi düşünüyordun; sakın bana düşünmediğini söyleme-"

"Zaten her şeyi biliyorken neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Oh, iğneleme," diye sııttı. "Güzel. Ama işe yaramayacak. Benimle olmaz-"

"Öyleyse ne olmuş?" Dedim, . Bu adamı neden özlemiştim ki? "Ya ayrılmak benim için yapabileceğim en iyi şeyse? onları?"

"Doğru, çünkü bu işi sensiz halledecekler. _"

"Onları uçurumdan atmamdan iyidir!"

"Bu kadar dramatik olma," dedi ve sonra nihayet titrediğimi fark etti. Çünkü, elbette, konuşuyordum

nce Pritkin'e sonra da Aesubrand'a karşı iyi bir oyun oynadım ama hepsi saçmalıktı. Oyunum yoktu, planım yoktu, hiçbir Şeyim yoktu. Buradaydım çünkü orada olamıyordum, herkesle birlikte Lanet olası hastalığın bir parçası olduğum halde bana tüm hastalıklarının zmymŐm gibi !

Ya da biraz Şans verilse olabilirdim.

Hansen'e ya da ondan geriye kalanlara baktım ve tüm ruhum ürperdi. Biz , diye düşündüm. Yaptığımız Şey buydu, o tanrılara yaptığım Şeydi, sadece kısa kesmemiŐtim.

Bir zamanlar oldukları Şeye hiç benzemeyen bir hayat sürmeye mahkum olsaydım, ona benzerler miydi? Ya da kasabada gördüğüm, muhtemelen tanrıların gazabından sonra açlıktan ölmüş ve Şimdi bile artık yiyemeyeceği yiyecek kırintıları arayan o yaşlı hayalet kadar deli mi? Her tarafım ürperdi ve birden Billy anladı.

Bir araya getirdiğinde ve bir Şey nihayet anlam kazandığında yaptığı o zel Şekilde nefes verdiğinde duydum. Beni her zaman herkesten daha iyi okumuŐtu ve ben ona asla yalan syleyememiŐtim. İstediğimde bile.

"Birbirimize çok benziyoruz," dedi, sanki sonuncusunu yüksek sesle söylemişim gibi ifadesi yumuşadı, belki de söylemiştim. Artık kim bilebilirdi ki? "Bir fark yaratmaya çalışan ve çoğu zaman başarısız olan iki ezik. Ama her zaman değil. nemli olduğunda değil.

"nemli olduğunda, iyi iş çıkartıyoruz."

"mi?" Sabit bir Şekilde yere bakıyordum, ama Şimdi ona baktım ve hissettiğim duyguların karışımının yüzümün her yerinde olduğunu biliyordum: korku, öfke, çaresizlik ve hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayan derin bir güvensizlik. Ve son zamanlarda, bir anda savaştığımız canavarlardan birine dnŐebileceđim gerçeğiyle yeniden canlanmıŐtı.

"Onlardan korkmuyorsun," dedi Billy, sesi yumuşaktı. "Sen kendinden korkuyorsun."

"Olmamalı mıyım?" Dedim öfkeyle, lanet olası gözlerimi paltomun koluna silerek. Ve gülünç püskülün bir parçasını gözbebeğimin üzerine sürüklemeyi başardım. Allah kahretsin! "Sana ne olduğunu söyledim ve Pritkin'in iblisi yardım etmeyecek!"

"Evet, sik onu."

"Ve tek başıma yapamam-"

"İyi olacaksın."

"Bırak da bir kelime de ben edeyim!" Ben hırladım, o da ellerini havaya kaldırarak, "mantıksız davranıyorsun ama seni hoşgörüyorum" hareketini yaptı. sevimli özellikler. "İyi olacağımı nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum," dedi basitçe. "Daha önce hazırlıksız yakalandın ve bu bir uyuşturucu gibi - güven bana, biliyorum. Hayaletler de yaşam enerjisiyle yaşar; cehennem, her şey yaşam enerjisiyle yaşar, bu yüzden böyle adlandırılır. Ama bir anda büyük bir demetle vurduğunuzda. Baş döndürücü bir şeydir. Bir süre sizi rahatsız edebilir.

"Ama hatırlanması gereken en önemli şey senin *geri dönmüş* olman. Ve bunu yapan Pritkin - onun herhangi bir parçası - ya da Mircea değildi; sendin. Dünyadaki tüm güce sahip olarak orada duruyordun, ya da en azından tanrı tugayı gelmeden önce temizlenmeye yetecek kadar, ama yine de kaldın. Bir aptal gibi. kaldı," diye düzeltti çünkü bu Billy'ydi. "Ve Pislik ile Şirket'i kendi aptallıklarının kurtarmak için hayatını riske attın.

"Daha azını beklemezdim. Çünkü sen Cassie Palmer'sın ve bir gün ölebilirsin ama bu arabada ağlayan küçük bir sürtük gibi olmayacak. O şehirde bekleyen ve muhtemelen şu anda altına işeyen moronlardan birine olmayacak. Olmak için doğduğunuz kişi olmaktan ve yapmak için doğduğunuz şeyi yapmaktan çok korktuğunuz için kaçmak olmayacak.

"Hayır. Hiç de öyle olmayacak. Şimdi, öyle mi olacak?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım çünkü artık tek yapabildiğim şey ağlamaktı. "Pritkin de aynı şeyi söyledi.

aşağı yukarı," diye fısıldadım. "Ama-"

"Ama ondan gelince aynı şekilde vurmadı." Billy başını salladı. "Anlaşılabilir."

"Neden anlaşılabilir?"

"O sadece oyuncak çocuk. Ben senin hayatındaki gerçek erkeğim." Gözlerimi devirdim. "O bir-"

"Elbette. Ve eğer tüm o kasları ve diğer şeyleri ve o karabasan hareketleri olmasaydı-"

"Bu kadar yeter!"

"-hâlâ Bay Moody Pants'in etrafında takılıyor olabilir misin? Oh, Billy, gözleri çok rüya gibi-" "Ben asla öyle bir şey söylemedim!"

"Gerek yoktu. Korkak gözlerle bakıyorsun. Gerçekten utanç verici. Senin adına utanıyorum-"

"Lanet olsun!"

Bu çok tuhaf, dedi Bodil bir başkasına.

Ne oldu? Enid sordu, sesi kafamın içinde uzaktan yankılanıyordu. *Onu buldun mu? Ne yapıyor o?*

Ölü bir adamla tartışmak.

Ne tartışması?

"Kafamın içinden çık!" Ona öfkeyle söyledim.

"Peki, ödül boksörüne ne oldu?" Hansen sordu. "Oh, o." Billy omuz silkti. "Dediğim gibi, o kazandı. Görünüşe göre ritüel sadece kendini ikna ettiği bir şeydi. çünkü, bilmiyorum, kafasına çok fazla yumruk yemişti ve bunun bir gereklilik olduğunu düşünüyordu.

Tek gerçek gereksinim onun *kıçını* kaldırıp *herkesten daha iyi bildiği işi yapması*yken-"

"Anladım dedim, tamam mı?" Tersledim.

Umarım öyledir. Bir saatten az bir süre içinde yola çıkmamız gerekiyor, diye yorum yaptı Bodil ve kan basıncımın hızla yükselmesine neden oldu.

"Bir dakika içinde döneceğim ve lanet olası kafamdan çık!" Hırladım ve sonunda bağlantının koptuğunu hissettim.

"Geri dönecek misin?" Kendimi soğuk, ağırlı, huysuz ve hafif aptal hissederek ayağa Billy kibirli bir şekilde sordu.

"Evet!"

"Güzel. O zaman buraya konuşmak için geldiğim ama öfke patlaması yüzünden yarıda kalan konuyu konuşabiliriz."

"Ona ordudan bahsedecek misin?" Hansen nefes nefese sordu, belki de sesi hep çıkıyordu.

Sonra sözleri kafama dank .

"Hangi ordu?" İkisinin arasında bir ileri bir geri bakarak sordum.

Billy gülümsedi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

O Elbette gelişimiz duyurulmuştu. Geniş bir alana yayılmış kampın çevresine nöbetçiler yerleştirilmişti. Çölde ve kilometrelerce ötesinde, görünüşe göre her tepenin ve çıkıntının ardında, bazıları canlı bazıları ise olan zombiler vardı. Güneş onları rahatsız etmediği, gecenin soğuğu onları etkilemediği ve kimse daha iyi ölü taklidi için zombiler iyi gözcülük yapardı.

Neredeyse hiç kimse, diye düşündüm, gökyüzünde kampın üzerinde gezinen hayalet izlerken. Onlar tepeler ve ovalar boyunca alçak bulutlar gibi sürükleniyor ve biz zıplayıp sıçrarken yanımızda uçuyorlardı. hiçbir şekilde yol olmayan bir yerde ilerliyorlardı. Her yerdeydiler, gecenin içinde gölgeler gibi koşuşturuyorlardı ama kimse onları görmüyordu.

Benden ve bazı zombilerden başka kimse yoktu. Hayalet eller onlara dokunduğunda zombilerden birkaçı hafifçe kıpırdandı ve daha şişmiş ruhlardan bazıalarını aç gözlerle takip eden başkalarını gördüğümü sandım. Muhtemelen bokorları babamın uyguladığı ruh çağırma yönteminde yetenekli olduğu için yaratıklarının yaptıklarını görüyorlardı.

Bu nedenle, her yerde dolaşan binlerce insan kalabalığı önümüzde açıldı ve daha bir gün önce terk ettiğimiz kampın içinden geçip tepenin yamacına çıkmamıza izin verildi.

Tepedeki grup büyümüş, birbirlerine düşmanca bakışlar atan uyumsuzlar topluluğundan bir ordunun liderlerine dönüş. Dışarı çıkarken etrafıma bakındım. milyon yıl düşünsem manzaralara şahit oldum. Ve hala tam olarak inanamıyordum.

"Düşmanımın düşmanı," diye mırıldandı Mircea ve evet. Ben de öyle tahmin etmiştim.

Buralarda kamp kurmuş pek çok eski düşman vardı. Karanlık büyücüler sol taraftaki çölde geniş bir alan kaplamışlardı ve zombiler, iblisler ve golemelerin birbirine karıştığı bir nehirle aydınlık büyücü meslektaşlarından ayrılmışlardı oldukça özgürce. Aşağı yukarı bu kadarını bekliyordum, sadece sayıların artmasını değil.

Ama sağ tarafta kesinlikle beklemediğim bir şey vardı. Ve tepenin zirvesinde Jonas'ın yanında duruyordu, bir masanın üzerinde bir yerlerden kağıtlara bakarken, aklıma gelebilecek en son kişiydi. orada görmek. Hem de hiç.

"Bu dünyanın sonu," dedim Zara 'ya bakarak.

Bir yerlerden bulduğu siyah cübbesi ve sanki yakın zamanda yıldırım çarpmış gibi her yöne dağılan tuzlu ve biberli saçlarıyla mükemmel bir

karanlık bir cadı örneği. Ama onlardan hiç yoktu.

Cadılar meclisi bu saçmalıklara inanmazdı; onlar işe yarayan şeylere inanırlardı. Sanırım bu yüzden sağ taraftaki kampta gezegendeki tüm lanet olası cadılar bulunuyordu.

Cidden, *binlerce* vardı.

Pritkin onlara hafifçe açılmış gözlerle bakarak, "Görünüşe göre savaş partisi kazandı," dedi.

"Eğer bir şey yapacaksak, şimdi tam zamanı gibi görünüyor," dedi Topknot, tepedeki grubun gelerek. "Geç kaldınız. Biz de tam endişelenme."

"Bizimle şehre geldin," dedim, kafam karışmıştı.

"Evet ve kısa bir süre sonra, Devlin'le çene çaldıktan sonra oradan ." Kükredi. "*Devlin*. Biliyor olabilirdim. Kendine şeytan da diyebilirdi. Lafı açılmışken, diğeri nerede? Yerliler huzursuz."

Pritkin yanımda durduğu için Rosier'den bahsettiğini varsayarak, "Diğer cipte," dedim.

Ve evet, "yerliler" huzursuzdu, diye düşündüm, bir ev , uzun kuyruklu ve benim kadar pençeli bir iblis aşağıdaki vadide kendi türünden bir başkasının etrafında dönerken, belli ki yere sermek üzereydiler. Ve sadece onlar da değildi. Görünüşe göre Cehennem'in yarısı buradaydı ve bundan memnun değildi.

"Dönüş yolunda onunla gitmedin mi? O konuda seni suçlamıyorum," dedi ve sırtımı sıvazladı. "Hadi o zaman. Sohbeta katılma zamanı."

"Değil," diye itiraz ettim, iki Cehennem Canavarı birbirlerine saldırıyorlardı. El değiştiren paraları gördüğümde bazı karanlık büyücüler sonuç üzerine bahse girmiş gibi görünüyordu. "Senin de oynaman gereken bir rol var," dedim ona, gözlerimi yaşartarak.

uzakta. "Benim de var. İkisi aynı şey değil."

"Oh?" Beni ölçüp . "Peki o şehre tek başına nasıl girmeyi düşünüyorsun?"

Cevap vermeye başladım ama sonra . "Karmaşık bir durum."

"Her zaman seninle gibi görünüyor."

Mircea her zamanki diplomat tavrıyla, "Kontrol etmeliyiz," dedi. "Diğerlerine başlamak üzere olduğumuzu haber verin. Saldırılarını koordine etmeleri gerekecek."

Bu şekilde kendimi kötü gözlü Sihhiye Erlerinin arasından geçerek küçük dağın ya da büyük tepenin zirvesine doğru ilerlerken buldum. Hangisi olduğundan emin olamadım, çünkü benden nefret eden insanlar tarafından kapatıldığı için çok iyi göremiyordum. Ama bir yanımda yarı iblis, diğer yanımda Parlayan yeşil gözler -Pritkin buraya gelirken sevgili babamla tartışmıştı ve bunun bir etkisi olduğunu tahmin ediyordum- ve diğer tarafta usta bir vampir, kimse bana doğru parmağını bile kıpırdatmadı.

Ama eğer bakışlar öldürebilseydi-
Zeus'u kurtarırdı.

Alphonse beni arkaya çalışarak, "Arkamda kal," dedi.

Mircea ona sertçe, "Onu rahat ," dedi. *Zayıf ya da bölünmüş grnmemize gerek yok,* diye ekledi zihinsel olarak. Ve bağ boyunca yankılanacak kadar yüksek sesle.

Ama Alphonse oyun oynamıyordu. "Neredeyse Buradaki adamların yarısını barbekü yaptı. Hiçbirinin onu zayıf sanacağını sanmıyorum," dedi yüksek sesle ve sesini alaltmaya zahmet etmedi.

Onları kışkırtma, düşündü Mircea, beni irkiltecek kadar sert bir sesle.

Alphonse, "Ben kimseyi kışkırtmıyorum, sen de bana emir veremezsin," dedi. "Artık kimse yapmıyor ve eğer Cassie'yi korumak istiyorsam, koruyacağım."

Mircea konuşmaktan fazlasını yapmaya karar vermeden önce, "Evet ama nereye gittiğimi göremiyorum," dedim.

Efendi vampirler bir astlarının, özellikle de kendi soyundan bir efendiye ait olan birinin bu tür bir meydan okumasını kabul etmezlerdi. Tony'nin yokluğunda Alphonse, Tony Mircea'nın olduğu için azat edilmediği sürece Mircea'nındı. Ya da en azından eskiden böyleydi. I protokolün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Grmene gerek yok. Yaşaman gerek," dedi Alphonse bana. "Bunu da yapacaksın, yoksa bazı uzuvlarını koparmaya başlayacağım."

Harika.

Mircea ona, "*Yerini hatırlayacaksın,*" dedi ve Alphonse aniden geri çekildi.

"Mircea-" diye başladım, zavallı Alphonse'a ne yaptığını görmek için başımı çevirdim ama uzun kışlı fey yoluma ıktı.

O iyi," diye teminat verdi Mircea, "*ve birazdan yanımda olacak-*

Bağ sert bir şekilde titrerken iletişim bir radyonun susması kadar hızlı bir şekilde kesildi.

Karşılıklı bakiştık çünkü bu, yaklaşan grevimizde sakıncalı olabilirdi.

Düşman kalabalığının ortasındaki berbat bağımız. Mircea bana usulca, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Evet.

Tabii.

Tama

m.

"Bu kadar çok kişiyi nasıl koruyorlar?" Enid arkamda bir yerden sordu, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Öyle değiller." Pritkin avuç içi aşağı bakacak şekilde bir elini hafifçe yan tarafına doğru uzattı ve kaşlarını çattı. "Burada hiç koğuş yok."

"Onlara ihtiyacım yok," dedi Jonas, tepeyi aşarken bizi gördü ve adımlarını hızlandırarak yanımıza geldi.

Omuzları düşük ve çelimsiz yürüyen yaşlı adam gitmiş, yerine ilkel bir enerji yayan biri gelmişti. Artık vahşi beyaz saçları yoktu, ama olsaydı, Zara'nınkine rakip olmak için kafasının etrafında çatırdıyor olurdu. Yine de rahatsız edici derecede keskin gözleri vardı ve sanki içimde bir delik açıyorlarmış gibi hissediyordum.

"Yapma," diye uyardı Pritkin onu, eski patronunun tamamen göz ardı ettiği bir şeydi bu.

"Aklın başına geldi, değil mi?" Jonas talep etti. Bunu görmezden gelmeye karar verdim çünkü belli ki gelmemiştir.

, değil mi?

"Plan nedir?" Mircea konuşmanın yönünü değiştirmeye çalışarak sordu. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

"Sen söyle." Çekik gözlü bakışlar önce onu sonra da beni biraz daha şişledi. "Sende bir tane olduğunu biliyorum. Dökül bakalım. İster inan ister biz senin müttefikiniz Cassie," diye ekledi ben bir şey söyleyemeden. "Sana yardım etmemize yardım et!"

İki arkadaşına baktım ama Pritkin hâlâ kaşlarını çattı ve Mircea da hiç oralı olmadı. Bu bana bağlıydı.

"Vegas'a girmek için yardımınıza ihtiyacım yok."

Eşit bir şekilde söyledim. "Şehre girmek için başka bir yol kullanıyoruz. Zeus'un Rhea'yı koruması için gönderdiği kişiyi Dante'nin yanından çekmeni istiyorum."

"Evet, onu çok iyi koruyor," diye onayladı yaşlı adam ve geri dönüp bizi haritaların bulunduğu masaya götürdü.

Vegas etrafa dağılmıştı. "İşte bu yüzden koğuşlara ihtiyacımız yok," diye ekledi. "Piçler burada olduğumuzu biliyor ama dışarı çıkmadılar. Şehirde , bizim onlara gelmemizi bekliyorlar, orada üstünlük onlarda. Ve hiç şüphesiz, çok kötü şoklar hazırladılar."

Bana baktı. "Bir tuzağa doğru yürüyorsun." Evet.

Hadi canım.

"Zeus orada mı?" Jonas'ın bunu anlayıp anlayamayacağını bilmediğimden sordum. "Hayır. Ya da öyleyse bile, oldukça sessiz kalıyor. Biz

fey olanlar da dahil olmak üzere en iyi telepatlarımız var" diye ekledi,

küçük insan kümesine başını sallayarak. "Ama hiçbir şey bulamadılar. Ve diğer tanrıların o etraftayken ne kadar... huzursuz... olduklarını düşünürsek, henüz yüzünü göstermemiş olma yüksek. Ama bu her an değişebilir."

Ona bir bakış attığımda Bodil, "Burada değil," diye onayladı. Gözleri uzak ve ama sesi emindi. "Ama o bekleniyor. Acele etmeliyiz."

"*Yapabilir* misin?" Jonas dikkatle bana bakarak sordu.

"Eğer daha önce ne olduğunu soruyorsanız," diye başladım.

"Tabii ki, daha öncesini soruyorum! Daha önce kendimizi, bundan daha iyi olmayacak yeni bir tanrıyı iktidara getirmek için feda etmediğimizi biliyoruz. Sik kafalı Zeus!"

Adil bir soruydu. Nefret ediyordum ama öyleydi. "Ne "Daha önce de oldu," dedim sakın bir şekilde, "Pythian gücüyle bir sorun olmayacak-"

"Nasıl emin olabiliyorsun? Bu tanrısal bir enerji - eğer söylentiler doğruysa, Apollo'nun kendisinden geliyor."

"Bunlar doğru." Çoğu büyücünün saray ya da ona güç veren şeyler hakkında ne kadar az şey bildiğini unutup duruyordum. Benden önceki Agnes'le on yıllardır evli olan Jonas bile bizi hâlâ bir gizem olarak görüyordu. Ki bu da Muhtemelen bu yüzden gözlerini güvensizce bana dikmişti.

Bu ve dün adamlarının yarısını ateşe verdiğim gerçeği.

"Pythian gücü beni hiç etkilemedi," diye açıkladım. "Belki de istediğim zaman istediğim alamadığım içindir. Bana işimi yapmam için gerekenleri veriyordu ama daha fazlasını değil. Eskiden bunun benim insanım olduğunu düşünürdüm. Çok fazla yer değiştirdiğimde dayanıklılığım azalıyordu ve belki de zaman zaman azalıyordu. Pythian enerjisi , sadece gücümünden yararlanabiliyordum ve bu da uzun sürmedi.

"Ama diğer zamanlarda, sanırım akışı kısıtlıyordu. Tüm bu süre boyunca bana bir tasma takmıştı; sadece yakın zamana kadar... fark etmemiştim."

"Ve Tanrı'ya şükür oldu!" dedi açıkça. "Peki plan nedir?"

"Sana söyledim. Rhea'ya ulaşabilirim ama tanrılar tepesinde otururken onunla konuşamam. Onları çekmem gerek. Seninle birlikte olduğuma, şehre girmeye çalıştığıma inanmalılar, zaten orada olduğuma değil."

"Peki onlar sizi görmeden şehre tam olarak nasıl girmeyi planlıyorsunuz?"

"Bu benim endişem-"

"Eğer kanımızla sana zaman , hayır! Bilmem gerek-"

"Sana söylesem bile bana inanmazsın," diyerek sözünü kestim çünkü bu doğruydı. Ve çünkü onu ikna etmek için harcayacak saatlerim yoktu. "Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Ve karargâhtaki o sahnenin neden yaşandığını aklından çıkarma.

Çünkü arkamdan iş çeviriyordun, sana işe yaramayacağını söyleyebileceğim bir şeye beni zorlamaya niyetliydin. I bu fikri çoktan düşünmüş ve reddetmişim, ama senin dediğin olmalıydı.

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Bu sesin nereden geldiğini bilmiyorum ama güçlü, kararlı ve Pythia'ya benziyordu. Zara'nın homurdanmasına ve Topknot'un biraz daha mırıldanmasına yetecek kadar. "Çok doğru. Bir Pythia'ya ne yapıp ne yapmaması gerektiğini söylemek!"

battleaxe sanki onunla tanıştığımndan beri aynı şeyi yapmıyormuş gibi konuştu.

"Ve ben de Lord Kumandan'ım!" Jonas öfkelen-di. "Evet, öylesin," diye kabul ettim. "Ve iyi ."

Bu onu durdurdu, çünkü bu şekilde görmemi sanmıyorum. Ama Jonas ve ben sayamayacağım kadar çok kez çatışmış olsak da, aramızda her zaman saygı vardı. En azından benim açımdan öyleydi.

"Hayal edebileceğimden çok daha iyisini yaptın," dedim ona dürüstçe. "Ya da herhangi birinin bekleyebileceğinden. Hepiniz öyle yaptınız. Ama bu artık benim savaşı-m. Bana yardım edin ya da etmeyin, ama her iki durumda da bu gece şehre gireceğim. Ve tanrılar beni görmeyecek."

Jonas uzun bir süre bana baktı ve binlerce soru fışkırmak istediğini neredeyse görebiliyordum. Ama hayatı boyunca Pythias'ın etrafında olmuştu. Baskı yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Sözde tanrıların daha aptal olanları yemi yutabilir," dedi sonunda, önceki konumuza geri dönerek. "Aklının bir parçasına zar zor tutunanlar. Ama orada başkaları da var Cassie. Daha akıllı olanlar; stratejik olanlar. Ne yaparsak yapalım hepsini çekemeyeceğiz."

"Biliyorum," dedim sakın bir şekilde. "Gerisini ben hallederim."

Jonas'ın buna söyleyecek bazı renkli vardı ve ben Açıkçası onu suçlayamazdım. Ama başka yolu yoktu. İşin içine girdiğimizde planımın işe yarayacağını ummak zorundaydım.

Ama benim planlarımdan biri ne zaman işe yaradı ki?

Ben bir şey itiraf edemedim Mircea'nın bana hafifçe başını salladığını gördüm ve evet. Jonas'a hâlâ tam kontrole sahip söylemek pek akıllıca olmazdı. Ama o zaman, gerçekten kaybetmek de kesinlikle olmazdı!

Bu da mutsuz olmamın 872 numaralı sebebiydi. Bir müttefikten bir şeyler saklamayı sevmezdim, Hele ki, bir savaşın yükünü üstlenmeyi teklif ederken.

birkaç yüz tanrının ona ve adamlarına saldırması. Kahretsin, bir arada tutmak zorundaydık.

Yapmak zorundaydım!

"Cassie iyi olacak; sana söz veriyorum," dedi Mircea. "Evet, usta bir vampirin sözü çok güven vericidir.

Jonas kinle karşılık verdi. Ama sanırım daha iyi bir fikri yoktu ve zamanımız da kalmamıştı. Böylece anlaşmaya varıldı.

Farklı gruplar -Korpsmanlar, her türden karanlık büyücüler, cadılar ve Rosier'in kontrolü altındaki iblisler- farklı yönlerden bir düzine saldırı yapacaklardı.

Tanrılara hangi grupta olabileceğime dair hiçbir fikir vermeyerek onları fethetmek için bölmeye zorlamak. Güçlerimiz, başlangıçta kendilerine atılacak çöpleri öldürmek, sakatlamak, tuzağa düşürmek veya başka bir şekilde ciddi şekilde rahatsız etmek için kitaptaki her hileyi kullanacak ve daha fazla akli olanları tanrısal kışkırlarını kaldırıp yapmak zorunda kalmaya zorlayacaktı. biraz iş.

Bu gerçekleştiğinde, hedefime ulaşmak için çok sınırlı bir zamanım olacağından bahsedilmemişti çünkü bu tür bir rakip... şey. Kuvvetlerimiz onlara karşı uzun süre dayanamazdı. Hem de hiç.

İşte bu, diye düşündüm boş boş. Eğer başarısız olursak, ikinci bir şansımız olmayacaktı. Rhea'ya ulaşmalıydım ve Umarım bize yardım edebilecek bir yolu vardır, yoksa tek seçeneğimiz ava çıkmak olacaktı. Ve Pritkin'in karabasani olmadan, beni bile geri götürecek kadar güç elde etmek beni tamamen çıldırtacaktı.

Ondan sonra herkese ne olduğu umurumda olmazdı. Açlık dışında hiçbir şey umurumda olmazdı. Ve Zeus geri döndüğünde onunla kafa kafaya çarpışacak ve onu tahttan indirip yerine geçmek için savaşıacak kadar güç kazanmıştır.

Ve eğer başarırsam, ondan daha da büyük bir canavara dönüş-

"Cassie."

Farkında olmadan hareket ettiğimi, liderlerin düğümünden uzaklaşıp bir kenara çekildiğimi fark ettim. Hâlâ keskin kulakların ya da uygun bir büyü'nün yardım ettiği kulakların bizi duyabileceği kadar yakındılar ve Pritkin müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı. Muhtemelen bir sessizlik büyü'sü şüphe uyandıracak için. Ve çünkü buna ihtiyacı yoktu.

O, Mircea ve ben kasabada söylenecek her şeyi söylemiştik ve bunun tek plan olduğunu biliyorduk. Son dakikada kendimi kaybediyordum ve bunu yapamazdım. Hiç gücüm kalmamış olsa bile güç yansıtmalıyım, hissetmesem bile kendimden emin görünmeliydim, bir zamanlar olduğum korkmuş, bunalmış kız yerine *Pythia* olmalıyım.

Zaten biliyorum, diye düşündüm, öfkeyle ona bakarak.

Ve o anda ihtiyacım olan her şey olan kollarla sarıldım. Mircea da oradaydı, bir kenarda duruyordu. ve tamamen yoksun olduğum bir güvenle bana bakıyordu. Küçük fey grubumuz da sürükleniyor ve Şaşkın bakışlı Alphonse da onlarla birlikte.

Ve son olarak, bir ekleme daha: Zara, yokuştan aşağı küçük grubumun durduğu yere doğru ilerliyor ve yüzüme vuruyordu.

"Biliyorum," dedi bana, alçak sesle ve eşit bir şekilde. "Herhangi biri yaptıysa, *biliyorum*. Önemli değil, anlıyor musun? O yaşlı aptalın ne düşündüğü, herhangi birinin ne dediği, hiçbirisi. Bu sorumluluk sadece ve sadece sana ait ve *sen bunun üstesinden gelebilirsin*. Öğrendiğim bir şey varsa o da sırtı duvara dönük bir cadıyı hafife alma. Başka ne olursan ol, sen bir cadısın Cassie Palmer, hem de iyi bir cadı.

"Oraya git ve bunu kanıtla.

"Bekliyor."

Ve evet, bekliyordu. Rhea bekliyordu ve bana geldi. Ona gitmeliydim ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

"Yaklaşın," dedim ve grup içeri girdi. Ve beni şaşırtan bir şekilde, Zara ve küçük cadı grubu da buna dahildi.

"Geliyoruz," dedi bana inatla. "Diğerleri ne yapacaklarını biliyor; savaş ekibi bunu bekledi, yaşadı Yıllarca başka bir şey düşünmedim, nefes almadım ve hayal kurmadım. Ama ben yıllardır yaptığım şeyi yapıyorum ve cadılar meclisi."

"Ama... Ben senin meclisin değilim," diye fısıldadım.

"Bütün bunların peşinde olan sen değilsen, kim bilmiyorum," dedi Gri Bukleler test edercesine. "Şimdi, nedir bu başka bir yol meselesi?"

Herkes bana baktı.

"Yaklaşın," dedim onlara tekrar. "Ve yakın durun. Gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şey dikkatinizi dağıtmasın. Benimle kalın,

ve *büyü kullanmayın*. Bu sadece onları çeker."

"Kimi çekecek?" Enid endişeyle etrafına bakındı.

"Hayaletler," dedim ve Hansen'i yakaladım.

Zor olmadı, çünkü bu sefer tam kıcımın üzerindeydi O ve bir yığın arkadaşı, serin, belli belirsiz nemli bir sis gibi. Hayalet miknatısı olduğum için ya da Pythia olduğum için değil, ölülerin umursayabileceği bir insan olduğum için. Billy Joe daha küçük bir grupta şehre ve Rhea'ya gitmeden önce onlara bunu söylediği için bile değil.

Ama bazı ruhların ölümden sonra etrafta dolaşmasının bir nedeni vardı.

Aslında bunlardan binlercesi vardı ve her biri ruhun kendisi eşsizdi. Kayıp aşklar, eski pişmanlıklar, büyümelerini izlemek istedikleri çocuklar ya da Billy Joe'da olduğu gibi, gerçekleştirmemiş tutkular. Ama hepsinin toplamından daha önemli bir neden ortaya çıkıyordu.

Bu ruhların diğerlerinden daha iyi bildiği bir şeydi, tanrısal bir selle öbür dünyaya atılmışlardı. Bir zamanlar evleri olarak adlandırdıkları dünyanın kurumuş cesedine musallat olan bu öfke, şu anda hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

İntikam, havaya fısıldadı.

Binlerce hayalet gözde *intikam* ateşi yanıyordu.

İntikam, ölü kalp atışları halinde uğuldadı ve sonra havada o kadar ani ve gürültülü bir şekilde uludu ki Kampın üzerindeki gökyüzündeki sayısız hayalet bir anda üzerimize düşerken tepedeki grup bunu duydu. Ani bir rüzgâr fırtınası haritalarını ve kâğıtlarını rüzgârda savururken Jonas ve arkadaşlarının şaşkınlıkla etraflarına bakmalarına neden oldu. Ve sonra görüşümü tamamen engelledi, etrafımızdaki ruh kütlesi o kadar yoğundu ki yıldızları bile görmemizi engelliyordu.

İNTİKAM!

Benim için bir kükreme gibiydi, ancak yeterince ürkmüş görünmelerine rağmen diğerlerinin bunu duyup duymadığını anlayamadım. Yine de duyduğum en tatlı sestti. Umudun sesiydi bu. "O zaman bizi oraya götür," diye fısıldadım. "Ve sen al."

Ve sonra gitmiştik.

OTUZUNCU BÖLÜM

T Dünya aniden değışti, sanki üzerine bir tül örtölmüş gibi griye döndü ve sonra tamamen beyazlaştı.

Ancak sisten yavaşça çıkan çok farklı bir manzara ile yer değıştirdi; çöl çıkıntılarının, dalgalanan kumların ve bodur çalılarının hızlı hareket eden, soluk hatlarından oluşan bir manzara. Sadece bizimkileri seçebiliyordum. ama onlara konsantre olamadım çünkü çok hızlı geçip gidiyorlardı.

Hızımız jalopilerin yapabildiklerinin çok ötesindeydi ve açıkçası dehşet vericiydi ve beklenmedikti çünkü hayaletler hiçbir şeyi zar zor kaldıramıyordu. Bir kalemi masadan düşürmek için bir maratonluk çaba sarf etmelerine alışkındım, bu yüzden çoğu zahmet etmiyordu. Ama bunlar rahatsız ediyordu ve sayıları o kadar fazlaydı ki bizi Alaaddin'e layık sihirli bir halı gibi beyaz bir güç bulutunun üzerinde taşıyabiliyorlardı.

Stratford'da gördüğüm büyücünün köleleştirdiği hayaletler tarafından havada taşınması gibiydi, ama bizim durumumuzda çok kalabalıktı ve gönüllü olmuşlardı. Bu ama ben onları onun gibi kontrol edemiyordum. Ya da o inanılmaz *hızla* doğru düzgün göremiyordum bile.

"Neredeyiz biz?" Bodil çılgına dönmüş bir halde bağırdı. Sanırım bu da birkaç bin yıllık yaşamın onu hazırlamadığı bir başka şeydi.

Ben de, diye düşündüm, hayalet gibi esen rüzgâr sözcüklerimi koparıırken nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyordum.

Kafanın içinde! Zihinsel olarak bağırdı ve o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım acıdı.

"Bizi hangi cehenneme getirdin?" Aesubrand , ben cevap veremedim eli kılıcındaydı.

"Oh," diye ciyakladı Enid, Zara ve tayfası parlayan gözlerle etraflarına bakarken, hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Birinin bundan zevk almasına sevindim.

"Ölülerin Yolları!" Rüzgârın duyurmak için bağırdım.

"Direnmeyin ve yoldan sapmayın!"

"mı? m1?" Bu Alphonse'du. Mircea'nın yaptığı şey gerçekten de geçici bir şeymiş gibi görünüyordu.

Çünkü bu konuda yine yüksek sesle konuştu. "Bunu nasıl yapacağız? Bu aracı durdurabilir misin?"

Hayır, diye düşündüm, şehir yaklaştıkça.

"Neden yoldan sapmıyoruz?" Enid yerinde durarak bağırdı. Çünkü kız iyi bir hayatta kalma içgüdüğü geliştirmişti. Ya da belki de büyüdüğünden beri zaten bu içgüdülere sahipti. zehirli fey sarayında.

"Buradaki hayaletlerin bazıları bizim tarafımızda!" Dedim, Ağzımda hayalet parçacıkları olup olmadığını merak çünkü öyle hissediyordum. Onları tükürdüm. "Ama gerisi..."

Peki ya ? Bodil kafamın içinde tısladı.

"Onlar avcı! Burası güçleri tükenen ve dünyamız üzerindeki hakimiyetlerini artık sürdüremeyen hayaletlerin gittiği yer! Geri kalanlar beslenmek için buraya geliyor!"

"mi yamyamlştırıyorlar?" Arayan Enid'di, şok olmuş görünüyordu.

"Sadece zayıf olanlar," dedim ama bu pek işe yaramadı.

Alphonse'un bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı ama çoğu bana ulaşmadan rüzgârla sürüklenip .

"Evet, gelse aynısını size de yapacaklar!" En azından bu kadarını anlamaları gerektiği için ekledim. "Sakın onlara bir şans verin!"

Birdenbire bir insan yumağı oluştu ve herkes birbirine kenetlendi. Zar zor fark ettim, çünkü hızla yaklaşan şehri izlemekle meşguldü. Hayaletler

zaman kaybetmiyorlardı, sanki bir topun içinden fırlatılmışız gibi bizi çölde koşturuyorlardı ve doğruca-

" et!" Bağırdım çünkü bu şeyi kimin kullandığını bilmiyordum. Ve bizi doğruca-

"Siktir!" Biri bağırdı. Bu ses tam arkamda duran ve belime tutunan Pritkine aitti ama rüzgâr yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Ya da binlerce sesin uğultusundan, fark ettim ki hayalet tugay devriye gezen bir tanrıyı ıskalamak için aniden sağa sapınca durum daha da kötüleşti. kadar hızlı gidiyorduk ki sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

Tanrının geçişimizi hissedip hissetmediğini anlayamadan hayaletler çığlık atarak yanından geçip gittiler ve bir anda boynumu kamburlaştırmanın bir işe yaramayacağı kadar uzaklaşmıştık. Beyaz, çalkantılı enerji yığınları arasında bir şey görebildiğimden değil.

, kelimenin tam anlamıyla binlerce hayalet, bunu yapmak için güçlerini birleştiriyorlardı, ama öyle görünmüyordu, tamamen koordineli. Çünkü bir dahaki sefere bir tanrı

gördüğümüzde- "Augggghhhh!" Partim bölünürken bağırdım, yarısı

Aniden bir yöne ve başka bir yöne gitti. Pritkin bana ölümüne sarıldı ama Mircea, Alphonse ve fey sarsılarak uzaklaştı. Cadılar bir şekilde bu tarafta kaldılar, ancak sıkı sıkı tutuyorlardı ve artık pek de eğleniyor gibi görünmüyorlardı.

"Bizi tekrar bir araya getirin," diye bağırdım ama konuştuğumdan emin değildim. "Söyle onlara!" Hâlâ ensesinden yakaladığımı umduğum Hansen'e bağırdım.

"Deniyorum," dedi, sesi o an için fazlasıyla sakindi. Özellikle de şu anda yanımızdan vızır vızır binalar geçerken.

Hepsi arka arkaya değil, birazdan olacağı gibi, ama Şehrin dış mahallelerinden geçtiğimizi gösterecek kadar yakındı.

Ve şimdiye kadar gördüğüm dünyanın geri kalanının aksine, Vegas... şey, sağlam değildi. Yanmış binalar ve sadece birkaç harabenin bulunduğu boş arsalar vardı, yılda birkaç kez meydana gelen yağmur fırtınası yüzünden şekillerini kaybetmişlerdi ve

rüzgarla dağılmıştı. Ancak hala ayakta duran ve hatta oldukça sağlam görünen başka binalar da vardı.

Beklediğimden daha iyi, gerçi bu değildi, Cassie!

Mircea'nın grubunun dünyanın en çılgın motosikletini süren insanlar gibi bize doğru geri dönmeye çalışmasını izlerken, asıl meselenin bu olduğunu düşündüm. Hepsi bu tarafa doğru eğiliyordu.

yönünü etkilemeye çalışır gibi, ama yeterli değildi. Belki de geçtiğimiz tanrıların misafirleri olduğu içindir.

Bir saldırı beklentisiyle mi oradaydılar yoksa her zamanki gibi yiyecek avına mı çıkmışlardı bilmiyordum ama sayıları çok fazlaydı. Çoğu insan görünümündeydi, ancak boyları birkaç kat uzundu ve sanki sokaktaki insanların tanrısal versiyonlarıymış gibi görünüyorlardı. Cüppeleri yırtık pırtık ve kirliydi, yüzleri gevşek ve bakıyordu ve gözleri bildiğim bir açlıkla yanıyordu. çok iyi.

Ve onlardan o kadar çok vardı ki, Mircea'nın ekibi bir şeyin etrafında toplanmış olan kalabalığın içine girip çıkmak zorunda kalıyordu-

Oh.

Oh,

hayır.

Oh, kahretsin.

Pritkin kabaca kulağıma, "Bakma," dedi ama çok geçti. Yerdekinin başka bir tanrı olduğunu çoktan fark etmiştim, belki de üzerine çullanıldığı için sadece hafifçe hareket eden bir tanrıydı. Bir başkası çömelirken bakakaldım. Yanında yatan bedeni açgözlülükle parçaladı. vahşet ve tanrıların olsaydı bağırsakları olabilecek şeyleri çekip çıkarmak. Bunun yerine, vahşi güç parçaları şimşek gibi filamentler halinde patlayarak çevredeki herkes.

"!" Pritkin bağırdı çünkü hayaletlerin hepsi birden gevezelik etmeye başlamıştı ve yavaşlamış olmamıza rağmen etrafımızdaki uğultu artmıştı.

Kolları da muhtemelen endişeyle bana sarıldı ama buna gerek yoktu. Şu anda hiç de cazip değildim.

Belki ziyafetten çok uzakta olduğum için, belki de *ona zarar verdikleri* için, tüm o aç tanrılar şimdi vücudunu parçaladıkları için. Bir aslan sürüsüne benziyorlardı. Bir ceylanı vahşice katlederken, onu önce lanet aslanlar öldürebilirdi!

Tanrılar o kadar nazik davranmamıştı.

Sonunda dehşete düşmüş ve midem bulanmış bir şekilde başka tarafa baktım ve sonra çığlık attım çünkü insan şeklindeki başka bir kuleye kendimiz çarpmak üzereydik.

Ziyafete doğru koşarak ilerliyordu ve beklenmedik bir şekilde yolumuzu keserek tam zamanında kaçmamıza ve bu süreçte neredeyse çöl çalılıklarına dökülmemize neden oldu. Ancak son anda hayalet yığını tarafından yakalandık ve bir şekilde yolumuza çıkan başka bir cesetle karşılaşmak için tam zamanında havaya fırlatıldık. Ve bunu kaçırmadık.

Yarım saniyeliğine tanrısal bir gövde gördüm, tanrıdan tanrıya şiddetin vahşetini anlatan birkaç canlı yara çıplaktı. Ve sonra biz doğru sürüyorduk

Ortasında, deriyi ve kemiği yırtıp geçerek, bir saniyeliğine etrafımda görebildiğim ama dokunamadığım kör edici, parlak enerjinin içinden geçerek. Bizi gerçekliğimizden zar zor da olsa ayıran zarıyla, uzaysızlık bariyerinin yanlış tarafında değil...

Bir an için yine de onu ya da en azından onun bir yankısını hissettim, tüm o yakıcı, lezzetli, tehlikeli gücü-

Sonra diğer tarafa geçtik ve geniş bir parabol çizerek dönmeye başladık çünkü bu da hayaletleri benziyordu. Ama tanrı ya çok kızgındı ya da fark ettiğinden daha yakın -çok daha yakın- bir avı olmasına rağmen açlıktan çılgına dönmüştü. Bu küçük numara neredeyse bizi uzaydan dışarı atacaktı.

"Hayır, , hayır!" Hansen bağıırıyordu, sanırım hayalet arkadaşlarına. "Onlara dokunamazsınız! Çok güçlüler ve büyülerini bizi geri çekebilir. Onlardan uzak durmalısınız!"

Etrafımızda gök gürültüsü gibi bir gümbürtü koptu, sanki diğer hayaletler hep bir ağızdan "Yok artık" diyorlardı. Sonra doğrulmaya başladılar ama başka bir beden vardı. Ve bu kesinlikle insana benzemiyordu.

Ziyafetten faydalanmak için çok geç kalmıştı, çünkü düşmüş tanrı çoktan ortadan kaybolmuş, artıklar için kavga eden kalabalık tarafından tüketilmişti. Böylece hantal, ateşli, devasa şey

Biz ağzımız onun etrafında dönerken, yanımızdaki öfke çılgınları göklere yükseliyordu. Ya da en azından benimki, beynime susmasını söyleyene kadar öyleydi, ama başka kimseye söylemek zorunda değildim.

İlk defa kimse bir şey söylemiyordu, hatta sessizliğe gömülmüş olan kavgacı hayaletler bile. Bunu tanıyor ve korkuyor gibiydiler ve neden olmasın, diye düşündüm çılgınca. Lanet olası bir Balrog'a benziyordu.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Tanrılar enerji varlıklarıydı ve istedikleri her şeye benzeyebilirlerdi. Zeus'un Bunu, birçoğu insanla uzaktan yakından alakası olmayan çok sayıda kılıkta çeşitli kadınları baştan çıkararak yeterince sık gösterdi. Ve biraz beyni olanlar muhtemelen insan kılığına girmeyi tercih ederken, takipçileriyle etkileşime girmeyi marjinal olarak kolaylaştırdığı için, geri kalanı...

Umurumda değildi. Kesinlikle umurumda değildi, diye düşündüm, ilkel bir varlığa yakışır yanan turuncu-kırmızı bir çene hüsrana ve öfkeyle tekrar kükreyerek kalan ziyafetçilerin kafalarını kaldırmalarına ve menüdeki bir sonraki şey olmamak için aniden tepelere doğru gitmelerine neden oldu.

Ancak bu bize biraz yardımcı çünkü kimse bu yöne doğru koşmuyordu, partimizin diğer yarısı birdenbire panik içindeki tanrılarla doldu. Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde orada oturdum ve Mircea ile diğerlerinin umutsuzca kalabalığın içinden geçip bize doğru bir yol bulmaya çalışmasını izlemekten başka bir şey yapamadım. Ve başarısız oldular.

Muhtemelen etraflarındaki metafizik alan denizdeki dalgalar gibi çalkalanıyordu. Çarpan dalgalar, onları ve hayalet mürettebatlarını bir o yana bir bu yana savuruyordu.

fırtınayı atlatmaya çalışan bir tekne gibiydiler. Fırtınayı atlatmaya çalışırken üzerlerine başıboş enerji parçaları saçıldı, güç yaylandı başlarının üzerinden koptu ve tanrısal uzuvlar kıl payı onları parçaladı.

Hayalet sürüsü onları geri çekmeden önce her seferinde bir saniyeliğine uzay boşluğuna girip çıkıyorlardı.

"Hayır," diye fısıldadım, bariyerin bizim tarafında göründükleri gibi normal, insan benzeri renkler ile gerçek dünyada büründükleri hayaletimsi dış hatlar arasında gidip gelmelerini izlerken. Ve bir kez değil, tekrar tekrar, hayalet ev sahipleri onları tutmak için mücadele ederken, tanrısal enerji diğer tarafa çekip çekip sarsıyordu. Sonra beynim dehşete kapıldı ve Hansen'i acımasızca salladım. "*Hayır!*"

"Biliyorum, ! Onlara söylüyorum," dedi çılgınca, artık sakın değildi çünkü *bu durumda* kim sakın olabilirdi ki?

"Aşağı in," dedi Pritkin, aniden Bodil'i yakaladı ve ona tıslamasına neden oldu. "Onlara aşağı inmelerini ve yerde saklanacak bir yer bulmalarını söyle. Çok yüksekteler, neredeyse o piçlerin göz hizasındalar. Görülecekler!"

Bodil başını salladı, hızla toparlandı ve görüşü tekrar uzaklaştı. Ve metal yetenekleri de müthiş olan Mircea'ya ulaşmış olmalıydı, ya da belki Hansen hayaletlere ulaşmıştı, çünkü parlak beyaz bulutlar diğerlerini taşıyan uçak aniden alçalmaya başladı. Bir an için iyi olduğumuzu, bunun işe yarayacağını ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm-

"*Hayır!*" Pritkin'in kolu tepki olarak havamı kesecek kadar gerilmeden önce çığlık attım.

Tek yapabildiğim, dehşete kapılmış bir grup insanın koşan bir tanrının tam ortasından uçup izlemektir. Onlara daldı ve daha da kötüsü, diğer tanrının saldırısından gelen güçle çatırdıyordu. Bu bile yeterli değildi.

sadece onları gerçek uzaya geri göndermek için değil, buraya geldiklerinde onları ezmek için!

"Hayır! Bunlar onlar! Bunlar onlar!" Enid işaret ederek bağırdı.

Ve fark ettim ki, ilk başta düşündüğüm gibi tanrının içinden gememişlerdi. Bacaklarının arasındaki boşluktan geçmişlerdi. Ve diğer taraftan fırladılar, çığlık atarak ve doğrudan bize doğru kayarak, her iki tarafımızı da düşmeye, yuvarlanmaya ve yere çarpmaya gönderecek kadar sert bir şekilde, düşüşü hafifletmek için etrafımızda hayalet g patlamaları oluyordu.

işe yaramış gibi görünüyordu; yere gerçekten çok sert bir şekilde arpmamıza rağmen lmedik.

ya da sekiz kat yukarıda. Sadece ince bir hayalet yastık ve beni koruyan kendi avularımla ona çarptım, nefesimi geri almaya çalışırken bir saniye orada kalacak kadar sertti. Bileklerimin kırılıp kırılmadığını merak ama başka bir şey dikkatimi acıdan uzaklaştırıyordu.

Çok, çok daha kötü bir şey.

Yüzüstü yere düşmüştüm ve şimdi birkaç santim öteden karanlık zemine bakıyordum. İlginç olmamalıydı; sadece parçalanmış beton parçaları ve birkaç dayanıklı küçük otladolu çatlak topraktı. Yine de öyleydi.

Çünkü bu hayalet bir taslak değildi.

Gerçek dünyaya geri dönmüştük!

Diğerleri bize çarptıklarında, bizi uzaydan çıkmaya zorladıklarında maruz kaldıkları tanrısal enerjinin bir kısmını takip ediyor olmalıydılar. Etrafıma bakındım, başım Yüzünde hava yastığı patlamış bir kaza kurbanı gibi sersemlemiş ve gerçeği fark etmişti. Belki de Düşüşten kurtulduk, ama bu başka bir şeyden ölmek üzere olmadığımız anlamına , çünkü Balrog bir şeyler sezmişti.

Ve hayaletler bizden daha hızlı iyileşip hepimizi birkaç dakika içinde Yollara geri döndürmüş olsalar da

saniyeler, yeterince hızlı değildi.

Canavar görünümlü şey üzerimizdeydi, hırıliyordu. Sanki bizi hissedebiliyormuş gibi kollarını havaya kaldırıp hırıliyordu ve belki de hissedebiliyordu. Onlardan biri olarak geçirdiğim kısa sürede tüm yeteneklerini bilmiyordum ama bir şeyler sezmişti, daha bulutlar dağılmadan üzerimize gelmişlerdi. Ve bulutlar oldukça hızlı dağıldı çünkü Billy'nin arkadaşları *korkaktı!*

Hayalet ev sahibi panikledi ve rüzgârla dağıldı, bizi arkada bırakarak insanlığın eşiğinde sallanmaya başladı. o kadar yakındı ki, lanet olası Balrog'dan gelen ısının bir kısmını hissedebiliyordum. Bizi aramak için etrafta dolanıyordu. Ne olduğumuzu bilmiyor gibi görünüyordu ama Bölgede güç vardı ve onu tadana kadar buradan ayrılmayacaktı.

Ve Æsubrand ona yardım etmek üzereydi.

Dışarı çıkacaksa, korku karnını tırmalarken sırt üstü yatmayacağını düşündüğünü tahmin ediyordum. Tamam, anlayışla ama onun alternatifi daha iyi sonuç vermeyecekti. Ama anlaşılan o aynı fikirde değildi,

Ben onu durduracak kelimeleri bulamadan ayağa kalktı, bir elinde mızrağı, diğer elinde kılıcıyla saldırmaya hazırdı.

Ya da, en azından, genç fey keşfedene kadar öyleydi. bir çift usta vampirin ne kadar güçlü farkındaydı. Mircea ve Alphonse onu yakalayıp yere yatırdı ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın bu tutuşu kıramadı. Denemediğinden değil.

Bir şeyler yap! Enid'e daha yakın olduğu için vekâlet verdiğini tahmin ettiğim Bodil'e zihinsel olarak tısladım. Ya da belki başka bir nedenden dolayı.

Gümüş Prens'in aşık olduğuna dair bir şüphem olsaydı, güzel yarı-fey onu tek bir dokunuşla sakinleştirdiğinde kayboldular.

Harika, bir sorun çözüldü ve başa gereken büyük bir sorun kaldı. Ve bu bir

sıkılıp gitmiyordu. Bu ise bunun tam tersini yapıyordu ve belki de

ilkel zeka kaldı, sonuçta.

Çünkü çılgınca yaptığı aramada hiçbir şey bulamayınca aniden durakladı ve-

İçeri geliyor! Bodil beni uyardı ve evet. Anladım, diye düşündüm, tanrısal bir pençe zamansızlıkta bir delik açıp içeri girerken. Yaklaşık olarak aynı anda hala ateşböcekleri gibi etrafta uçuşan tanrısal enerjiden bir kıvılcım yakaladım ve hepimizi dışarı çektim, tam zamanında bir kumarhane kulesi büyüklüğünde ateşli kırmızı ve siyah kaplamalı bir tanrının hiçlikte kayboluşuna tanık oldum.

Ama yine de gerçeği görebilen bir hiçlikti. sınıra yeterince yakınsa, zaman kaybetmedim.

"Kaçın!" Ayağa fırlayarak nefes aldım.

"Ne?" Zara sordu, dikkatinin dağıldığını tahmin ettiğim için gözleri kocaman olmuştu.

"*Kaçın!*" Çığlık attım boş bir arsadan geçip yanmış bir bina kalıntısının arkasına koştuk; bina hâlâ ayakta olduğuna göre diğerlerinden daha iyi inşa edilmiş olmalıydı.

"Ne-"

"Sessizlik!"

"Kapa çeneni!"

Mircea ve Pritkin arka arkaya, öfkeli, kandırılmış bir tanrı uzaydan çıkıp etrafa bakmaya başladığında sorumluluğu üstlenip bariz olanı işaret ediyorlardı.

İnşaat demiri, diye düşündüm başım dönerek, çoğunlukla kayıp bir beton kolondan çıkan birkaç bükülmüş parçaya odaklandım. Burası muhtemelen bir zamanlar bir otoparktı, insanların arabaları vardı. Geldiğimizden beri hiç araba görmemiştim, fark etmek için fazla zamanım da olmamıştı ama eğer birinin bir yere ihtiyacı varsa park etmek için, Vegas hala mecbur olabilir.

"Cassie!?" Mor Saç beni yakaladı ve Zara'nın eliyle ağzını kapatmasını sağladı, o kadar hızlıydı ki sadece bir kelime söyleyebildi.

İnşaat demiri ve beton daha önce de kasırgalara karşı koymuştu, bu yüzden bu örneğin Kıyamet'e karşı aynı şeyi yapabilmiş neden şaşırdığımı bilmiyordum. Ama ben İblis olmayan ama çok çok daha kötü olan iblis görünümlü bir şey manzarayı yırtarcasına etrafta dolaşırken, donup kalmış gibi ona bakıyordu. Ve sonra kükredi, kulak delici bir sesle, muhtemelen

Etrafa bir şeyler fırlatmaya başlamadan önce herkesi *burada, tam burada, hemen şurada* ilginç bir şey olduğu konusunda uyarıyordu.

Bir araba - oh, bakın, en azından bir tane vardı - paslanmış alt ay ışığını bir saniyeliğine karartarak tepelerinden geçti. Sonra araba gitti ve Hansen geri döndü, bir adamın yapabileceği kadar özür dilemiş görünüyordu. Ben de onu tuttum ve aniden tekrar uzay boşluğuna döndük ve hareket etmeye başladık.

Görünüşe göre ayaklarım, biz beyaz gecenin içinden kaçarken bile hala iyi bir yapının avantajlarından bahseden beynimden daha akıllıydı.

Ama bu sefer hayalet ordumuz hiçbir yerde görünmüyordu. Binaların soluk hatları ve bir bariyer dışında hiçbir şey yoktu.

Demek bütün arabalar oraya gitmişti.

Yukarıya, yanmış arabalardan oluşan mutlak bir duvara baktım.

Biz ortasından kaçmadan önce dört kat kadar üzerimizde yükseliyordu. Etrafından dolaşacak vaktimiz yoktu ve şu anda önemli olan tek şey pislikle aramıza mesafe koymaktı. Çünkü o bir aptal olabilirdi ama gürültülü bir aptaldı ve diğerleri o kadar da aptal değildi.

Ve bizi bekliyorlardı.

Jonas'ın planının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum çünkü şehirde ilginç bir şeyler olduğunu herkese duyuracaktık. Ama ilginç bir şey

da aynı şeyler oluyordu, çünkü süvariler görünüşte her taraftan gelen bir düzine gürültülü patlamanın gücüyle kurtarmaya gelmişti. Belki her tarafta *oldukları* içindir.

müttefikler aynı anda saldırarak tanrılara öfke nöbeti geçiren bir pislikten daha fazla şey bıraktı.

En azından ben öyle umuyordum.

Zihnimde Bodil'in siyah gözleri parladı.

Sonra da Jonas'ın kararlı yüzünü. *Geldiğimizi biliyor*, diye fısıldadı. *O kadarını . Acele etmemizi söylüyor.*

"O zaman adamı... hayal kırıklığına uğratmayalım," diye nefes nefese kaldım, ama neden bu kadar nefes nefese kaldığımı bilmiyordum.

Ve bir sonraki an hepimiz gerçek uzaya geri döndüğümüzde, çok özür dileyen Hansen o kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" dedi çılgınca. "Ama bunu tek başıma yapamam ve sen de bana yardım edecek kadar güçlü değilsin-"

"Ne yapmana yardım edeyim?"

"Hepiniz gerçek uzayın yüzeyinde gezinmeye devam edin. Çok fazla enerji harcıyorsunuz. Ya daha uzağa gitmeli ya da dışarıda kalmalısınız. Ama bu işe yaramaz, sadece ikimizle olmaz."

"Ama daha içeride olursak nereye gittiğimizi göremeyiz!"

"Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum! Özür dilerim!"

Lanet olsun.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

| Hepimiz nasıl nefes alacağımızı hatırlamaya çalışırken bir an durup durum değerlendirmesi . Arabanın bariyerini bırakmıştık. Arkada, bu taraftan bakıldığında oraya kasten konulduğu belli olan, elli yıl önce tanrıları dışarıda tutmak için mi? Yoksa şimdi bizi dışarıda tutmak için mi?

Bilmiyordum ama sağlandı, parçalar birbirine kaynaklanarak etkileyici bir bölme haline getirilmişti. Her iki taraftaki karanlıkta kadarıyla, şehrin yıkık bölümlerinden toplanabilecek her şeyden oluşan diğer "duvar" uzantılarıyla birleşiyordu. Bu kırık bina parçaları, sökülmüş kaldırımlar, beton bariyerler, elektrik direkleri, çatı kaplamaları, ters dönmüş bir yarı kamyon ve römork ve artık rengi solmuş ve sarkmış mavi bir havuz astarının parçası gibi görünen bir şey vardı. Ateşte erimiş ama yine de neşeli görünümlü, yeşil bir kaplumbağanın izini taşıyor.

Bölmenin içinde ne olduğu ise... işte bu farklıydı.

Çorak bir çöl, yanmış hurdalardan oluşan bir bariyer ve yıkılmakta olan bir yığın binayla çevrili olan bu yer, cennet olmasa da şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha yakındı. Bir kasabası olarak başladı, şu anda kenarında olduğumuz şey buydu, küçük alüminyum, kontrplak ve muşamba kaplı kulübeler ve parçalanan çadırlar kilometrelerce gibi görünen bir labirent oluştuyordu. Ama uzaklarda çok daha az beklenen bir şey.

İlk başta iyi göremedim, derme çatma kasabanın eğreti bacalarının üzerinde parlak ışıklardan oluşan bir leke gibiydi. Ama Mircea bana onu gösterdi, görüşüm aniden

sanki yüksek güçlü bir dürbün kullanıyormuşum gibi yakınlaştıracak ilerliyordum ki buna ihtiyacım yoktu çünkü vampir gözleri her zaman daha iyiydi. Ve bana ısıltılı çeşmeler, bakımlı bahçeler ve birçoğunun orijinal tabelaları hala yerinde olan bütün, el değmemiş binaları gösterdi.

Palmiyeler de aynı şekilde, şehrin diğer tarafındaki müttefiklerimizden gelen turuncu ve pembe patlamaların aydınlatdığı gece esintisinde hafifçe sallanıyordu. İnsanlar hala etrafta dolaşıyordu, ancak tahmin ettiğim gibi arabalar yerine at arabalarıyla

Benzin uzun zaman önce bitmişti. Ve yarım kat yüksekliğindeki neon kokteyl bardağı geceyi aydınlatmaya devam ediyordu, ancak herhangi bir içki teklif edilip edilmediğini anlayamadım.

Etrafta herhangi bir tanrı olup olmadığını da anlayamadım, ki dışarıdakiler kadar büyük olsalardı anlayabilmem gerekirdi. Ama öyle miydiler? Enerjilerini harcarlar mıydı? hayatta kalmak için savaşmak ya da etkilemeye çalışmak konusunda endişeli değiller miydi?

Bilmiyordum ama elli ayak uzunluğunda devler etrafta dolaşmıyordu. Aslında şehir garip bir şekilde huzurlu görünüyordu ve bazıları yüksek seslerden ürkerek şaha kalkan atlar dışında neredeyse normaldi.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en müstehcen şeydi.

Sonra, bir baş dönmesi dalgası beni o kadar sert vurdu ki her şey çılgınca çarpıktı. Ama Mircea bunu sabitlemedi, belki de olanlardan sorumlu olmadığı için. Görünüşe göre o bana yeteneğini ödünç vermemişti, ben ondan almıştım.

Bu tür bir şeyi daha önce bir ya da iki kez yapmıştım ve o da bana yapmıştı ama bu sefer farklıydı. Bu sefer sadece yetenekleri ödünç almıyordum. Kafası karışmış ve dengesi bozulmuş Mircea'ya baktım ve kendi yüzümün bana baktığını gördüm.

Yüz hatları -koyu, etkileyici kaşları, viski rengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve şehvetli dudakları- vampirlerin iyileştirme yeteneklerinin bile dokunamadığı canlı yara izine kadar. Ama kafası karışmış beynime göre benimki olarak kaydedildi. Ve bakışlarımı , odaklandığımda

Karmakarışık kafamı toparlamaya çalışmak için tekrar şehre döndüğümde, kafam bir ileri bir geri gidip geliyor ve kenarlarından sallanıyordu çünkü birdenbire birbirinden çok uzakta duran üç çift gözle görmeye başlamıştım.

Pritkin, "Dante'nin Yeri," dedi ve ufukta, başka bir binanın arkasından görünen dev bir heyulayı işaret etti. Ama benim ve Mircea'nın dudakları aynı anda kıpırdadı.

Sonra o garip, üçlü görüş sabitlendi ve ben Çatı katımın geniş balkonunu oturma odasından ayıran perdelerin arkasında hareket eden bir gölgeye bakıyordum. Kimin attığını göremiyordum ama biri uyanıktı. Ve o kadar yakından bakıyordu ki sanki uzanıp-

"Evet, ama oraya nasıl gideceğiz?" Alphonse beni sarsarak kendime gelmemi sağladı. "Lanet hayaletler bizi terk etti!"

"Geri geliyorlar mı?" Biri sordu; sanırım Zara'ydı.

Hâlâ elimde bir çanta gibi taşıdığım Hansen'e baktım ve geç de olsa onu bıraktım. "Öyle mi?" Dudaklarımdan kendi sesimin çıkmasına şaşırarak mırıldandım.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Billy Joe burada olsaydı, daha fazla şansımız olurdu. Onu dinliyorlar-"

"Ama onu Rhea'ya ben gönderdim."

Tam bir sürtüktü ama son zamanlarda hayatım böyle gidiyordu. Billy'yi sadece varisim ile sohbet ederek ihtiyacımız olan bilgiyi almaya göndermiştim. Ya da, eğer Pritkin'in karabasanı haklıysa ve o olmadan onu göremezse Durugörü yeteneğine sahipti, bir büyücü değildi, mekânı inceleyecek ve neye doğru yürüdüğümüzü bize bildirecekti. Hayaletlerin bizi onunla buluşmaya götürmesi gerekiyordu ama bu fikir de buraya kadarmış.

Her zamanki gibi, bunu zor yoldan yapıyorduk.

"Kendi başımızayız," diye tahmin ettim ve Hansen bunu inkar etmedi.

O.

"Bu harika!" Alphonse patladı. "Nasıl olur da Şimdi oraya nasıl gideceğiz?"

"Yürümek mi?" Mor Saç kuru bir sesle söyledi. "*O kadar* da uzak değil-" "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!" dedi Alphonse,

Ses tonundaki tehdit, kadının esasına uzanmasına yetti.

"Haklı," diye açıkladı Topknot, elini aşağı doğru iterek. "O kadar uzağa yürümek saatler sürer ve müttefiklerimiz saldırıyı o kadar uzun süre devam ettiremez."

"Ve o piçler bizi fark edecekler," diye onayladı Butch Cut. "Bir yere yaklaşır yaklaşmaz."

"Belki de değildir." Arayan Enid'di. daralmış gözlerle baktı. "Bunlar hizmetkârların odaları, tanrıların zahmet edemeyeceği işleri yapanların barınakları. Yemek, temizlik, ayak işleri-"

"Ne olmuş yani?" Alphonse talep etti.

"Onlar *tanrı*," diye ekledi Æsubrand. "Bunların hiçbirine ihtiyaçları olmayabilir."

"Bir şeye ihtiyaçları var," diye Enid. "Bu insanları koruyorlar, yoksa bu kadar uzun süre dayanamazlardı ve onları besliyorlar da. Ya da beslenmelerine izin veriyorlar. Kendileri," diye ekledi, yakındaki, mücadele eden bir bahçe parçasına bakarak.

"Biz onlara Craven diyoruz," dedi Gray Curls ve tükürdü yere. "Tanrılara tapmanın ölümden daha iyi olduğuna karar verenler onlardı ve bakın ne yaptılar Karşılığını aldılar. Yalakalıklarının onlara kazandırdığı ödülü araştırın!"

"Bazıları bundan daha iyisini yapıyor," dedi Butch Cut. "Şehirde yaşayanlar-"

"Bıçak altında yaşayanlar demek istiyorsun! Boğazlarında sürekli bir bıçakla!"

"Tanrılar onları egoları için etrafta tutuyor," diye açıkladı Zara bana, "ve güç artışı için Dünya'ya gelmeyi göze alacak kadar çaresiz iblisler için bir cazibe unsuru olarak."

Pritkin, "Sulama deliğinde ceylanları gözetlemek," diye mırıldandı.

Gri kafa başını salladı. " gibi bir şey. Daha küçük türlerin çoğu cehennemlere seyahat edemez ya da savaş yüzünden buna cesaret edemez.

orada öfkeli. Avlarının kendilerine gelmesini tercih ederler." "Güç için umutsuzca buraya gelen iblisler

Dışarıdaki aptal takımının beslenmesini sağlayın," diye ekledi Butch Cut. "Efendileriyle ters düşen ve duvardan aşağı atılan insanlarla birlikte. Buna karşılık Akılsızlar da önemli olan tanrıları aşağıdaki gibi direniş gruplarının saldırılarına karşı koruyor

Çember. Önemli kişilere ulaşmak için tüm bunların arasından geçmeniz gerekir." Başparmağını arkamızdaki kaosa doğru kaldırdı.

"Başka bir deyişle, insanlar etten ibaret," dedi Zara acı acı. "Bir sonraki nesli yetiştirmek ve tüm bu kâbusu devam ettirmek için tutuluyorlar."

Topknot, "Savaş partisi, iblis savaşları onları meşgul ederken tanrılara saldırmak istedi," diye ekledi. "Bu dünyayı, karargâhları olarak kullanmakla uğraşamayacakları kadar riskli hale getirmeye çalışıyorlardı."

Alphonse, "Kulağa hoş geliyor," diye yorum yaptı.

"Öyle mi?" Zara tersledi. "Peki bu insanlara ve onlar gibi olan diğerlerine ne olacağını sanıyorsun, Akılsızların yapabilecekleri konusunda hiçbir kısıtlama kalmadığında? Önemli olan tanrılar gider gitmez, o canavarlar ortalığı kasıp kavuracak, buldukları her şeyi ve herkesi öldürecekler. Peki savaş ekibi *bunu* hiç düşündü mü?"

"Savaşarak ölmek istiyorlar," dedi Æsubrand mızrağını parmaklayarak. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Bu aptallık! İnsanları savaştan önce güvenli bölgelere tanrıların cehennemlere taşınması ve bizi aptallarının merhametine terk etmesi hayatta kalmanın tek yoluydu!"

"Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok," dedi etrafına bakarak, yüzü ifadesizdi. "Burada sadece ölüm var. Kokusunu alamıyor musun?"

"Orası tuvalet," dedi Gri Bukleler kuru bir sesle. "Sihhi tesisat bir süre önce çalışmayı durdurdu. Çoğunlukla açık tuvalet kullanıyorlar.

Şimdi de siperler. Muhtemelen bu yüzden buranın yarısında dizanteri var ama tanrıların umurunda değil. Yakalayamazlar-"

"Yani öylece içeri gireceğimizi mi söylüyorsun?" Tarih dersinden giderek daha fazla huzursuz Mor Saç, Enid'e sormak için araya girdi. "Buranın sahibiymişiz gibi mi davranalım?"

"Hayır. Buraya *hizmet ediyormuşuz* gibi davranıyoruz," dedi tüm hayatını tam da bunu yaparak geçirmiş olan kadın.

"Kimse hizmetçilere dikkat etmez. Bir sandalyeye ya da masaya baktığınızdan daha fazla bize iki kez bakmazlar. Bu sadece işlevini yerine getirmek için oradadır ve arızalanmadığı sürece fark gerektirmez. Aksi takdirde, görünmez de olabilir.

"Tıpkı bizim olacağımız gibi."

"Evet, ama bizi bekliyorlar," diye belirtti Alphonse. "Ve çoğumuz hizmetçiye benzemiyoruz-"

"Peki bir hizmetçi neye benzer?" diye meydan okudu, gözleri parlayarak.

Tartışmaya devam ettiler ama ben artık dinlemiyordum çünkü Mircea bir anda aklıma girmişti. *Az önce Ne oldu?* diye sordu, sesi benim hissettiğim kadar sarsılmıştı.

Muhtemelen şu anda bile o kadar da ayrı olmadığımız için. Bir dakika öncesine göre daha iyiydi; diğerlerini dinlemek beni kendi bedenim ve bir çift gözüm olduğunu söyleyecek kadar kendime çekmişti. Ama kafamın içinde onun sözlerini duyarken, dudaklarım sanki benimmiş gibi onun konuştuğu sırada hareket ediyordu.

Bilmiyorum.

Bu... talihsizlik. Bir şeyler yapmış olmanızı umuyordum. Bu anlamına mı geliyor?

Hayır. Belki de Mage Pritkin-

Ben değildim, Pritkin'in sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Mircea'nınki kadar netti, o yeteneğe sahip olmamasına rağmen. Ama artık bir yeteneğin asıl sahibinin kim olduğunun önemli olduğundan emin değildim.

Kimdi zaman? Mircea törpüledi.

Hiç kimse ya da hepimiz, nasıl bağlı. Böyle bir şey korkuyordum.

Neyden korkuyorsunuz? Daha fazla ilerlemeden önce bir açıklama istiyorum!

Ben de öyle. Arayan Bodil'di.

Şimdi olmaz, dedim ona.

Evet, şimdi. Bu sadece ilgilendirmiyor.

Paylaştığınız büyü kontrolden çıkmaya başladıysa hepimiz risk altındayız.

Ne dedin? Bu konuda kim bir şey söyledi?

Bunu düşünüyordu, başı hafifçe Pritkin'e doğru sallandı.

Diğerini o kadar iyi okuyamıyorum. Mircea'yı süzdü. Alışılmadık bir zekân var.

Nasıl kontrolden çıktı? Mircea bunu duymazdan gelerek Pritkin'e baktı.

Pritkin, sorunun bu olduğunu söyledi. Bilmiyorum. Daha önce, büyü sadece rastgele anlarda kesiliyordu ya da bir ruh bağı için önemli olmaması gereken bir mesafede mevcut değildi. Biz İngiltere'deydik, siz de buradaydınız ama yine de aramızdaki bağı bizi metafizik bir düzeyde birbirine bağlaması gerekirdi. Bunun olmamasının nedeninin eksik unsurdan, yani diğer yarımdan kaynaklandığını varsaydım ama-

Ancak az önce olan şey basit bir değildi, Mircea dedi ki.

Hayır.

O zaman neydi o şeytan?

Pritkin'in çenesi gerildi. Sadece bilmediğimi .

Büyüler genellikle işe yarar ya da yaramaz, ama bazen bir tanesi yanlış gider. İstenmeyen bir şeye dönüşür, bilmeniz gerektiği gibi.

Mircea, çocukken bana taktırdığı ve beni güvende tutması gereken geis'i hatırlayınca kaşlarını çattı. Ama aynı zamanda benim ve yeteneklerim üzerinde belli bir kontrol sahibi olmasını da sağlıyordu. Bu pişman olacağı bir seçimdi, çünkü insanlar için tasarlanmıştı, ki ben öyle değildim.

Ve bir yarı tanrıça ile asırlık usta bir vampir arasındaki kontrol mücadelesinde büyü bozulmuştu. ve neredeyse da beraberinde götürüyordu.

Evet, ama bu tür şeyler için genellikle bir tetikleyici vardır, diye ekledi Pritkin düşüncelerimi duyarak.

Benim gibi bir tetikleyici, birkaç tanrı değerinde Enerji, dedim acımasızca. Bunun beni ısırmak için geri geleceğini bilmeliydim!

Ama şimdi yok, dedi Mircea. Onu kullandın-

Ama bir süredir ondaydı, Pritkin bize hatırlattı. O kadar gücün büyüye bir şey yapması için yeterince uzun bir süre. Hepimizi tehlikeye atabilecek bir şey. O baktı Ben. Aldırmam mı?

Bir an için onu doğru duymadığımı düşündüm. Ne?

Geri dönecek ? Sanki bu mümkünmüş gibi tekrarladı. Bu durum daha da kötüleşip görevi tehlikeye atmadan önce

-
Bu nasıl daha kötü olabilir? İnsanların "evlerinden" çıkmasına yetecek kadar yüksek olan savaş seslerini işaret ederek sordum, uykulu görünüyorlardı ve korku içinde. İkinci bir şans yok! Bunu hepimiz biliyorduk!

O zaman şimdi gidiyoruz, dedi Bodil.

Bu senin kararın değil, dedi Mircea ona sıkıca.

Senin de değil, vampir. Bana baktı. Seç bakalım.

Bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştım, diye düşündüm ve Mircea ile Pritkin'e bakarak onların görüşlerini dikkate almama kararını nasıl karşıladıklarını görmek istedim. Ama sanki hâlâ derin bir sohbeteymişler gibi birbirlerine bakıyorlardı ve yüz ifadelerine bu sohbet pek de iyi gitmiyordu.

Onları engelliyor musun? Bodil'in bile bunu başarabilmesine şaşırarak sordum.

Konuşmamız gerek.

Şimdi mi?

Evet, şimdi. Cassie... Durdu ve tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Sence geri kalanımız burada ne yapıyor?

Şaşkınlıkla ona baktım. Rhea'ya ulaşmaya çalışıyorum-

Hayır. Varisinize ulaşması gereken tek kişi sizsiniz. Başarılı olman için gerekirse senin uğruna ölmek için buradayız.

Dünyalarımızı kurtarabilecek tek kişi sizsiniz, bu yüzden önemli olan tek kişi sizsiniz.

Bu çok saçma! Bilmiyoruz bile-

Hayır, gerçek bu. Sen hariç herkes biliyor. Etrafına bakındı ve ben onu durduramadan yüksek sesle konuştu. "Cassie kimin hayatta kalıp varisine ulaşması gerektiği konusunda kafası karışık. Sen misin?" diye sordu Enid'e.

Güzel kızıl saçlı irkilmiş görünüyordu, belki de cadılarla bir şey hakkında sohbet ettiği için. Ama sonra Bodil'i geçip bana odaklandı. "Hayır."

"Kim o zaman? Sen mi?" Bodil'a meydan okudu.

"Hayır. Yine de... Yaşamayı tercih ederim." Ama gümüş Prens bunu söylerken bana bakmıyordu. Enid'e .

"Hepimiz gibi. Ama bizim hayatta gerekli değil. Öyle mi?" diye sordu kaşlarını çatmış olan Alphonse'a.

"Bunu zaten hallettiğimizi biliyorsun," dedi beni şaşırtarak. "O fare Tony'yi ilk ben öldüreceğim sürece-"

"O zaman sen misin?" diye sordu beşi de sabırsızlıkla ona bakan .

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun," dedi Zara.

Bodil bir kraliçenin rahat otoritesiyle, "Evet, yoksa gelmenize izin vermezdim," diye cevap verdi.

"Cassie hayatta kalmalı," dedi Pritkin. "Bunu hepimiz anlıyoruz."

"Öyle mi?" Bodil Mircea'ya sordu.

"Yaptığımızı gayet iyi biliyorsun-" "O zaman kim seçiyor?"

"Neyi seçiyor?" Alphonse sordu.

Sonra Bodil, konuşulmamış konuşmamızın bir özetini bir anda, doğrudan beyne indirir gibi göndererek herkesi şok etti. Birkaç kişinin ürperdiğini gördüm, bir tanesinin Cadı tısladı ve Alphonse bir yumruk yemiş bir adım geriye sendeledi, sonra da küfretti. "Yapma bunu!" diye hırladı. Ve

Sonra ne gönderildiğini fark etti ve gözleri bana odaklandı.

"Bunu *şimdi mi* fark ettin?"

"Daha yeni oldu," diye başladım ama Bodil sözümü kesti.

"Devam edip kim karar verecek?" diye sordu.

Tekrar.

Herkes bana baktı.

"Bekle. Buna ne zaman karar verildi?" Ben de öyle dedim.

"Çünkü Rhea artık Pythia ise benim Pythian gücünü kullanabileceğimi bilmiyoruz. Ya da bu noktada hala ikimize de gelebileceğini. Ve eğer değilse, ben Rhea'dan daha önemli değilim.

başka kimse-"

"Dün gece sen ölülerle konuşurken bunu tartışmıştık," dedi Bodil. "Ve Pythian gücünü kullanma yeteneğin konuyla alakasız. Eğer yapamazsan, eve dönmenin başka bir yolunu bulacaksın."

"Başka ne yolu var?" Ona deliymiş gibi bakarak sordum çünkü öyle olabilirdi. "Sence ben olsam Başka bir yolum olsaydı tüm bunları riske atar mıydım?"

"Bir tane olduğunu söylemedim; bir tane bulacağınızı söyledim.

Geri kalanımız yapmayacak."

"Peki bunu *nasıl* biliyorsun?"

Bodil bana anlamadığım bir bakış daha attı. "Günlerdir kafanın içindeyim," dedi sonunda. "Ve burası tuhaf bir yer. Stratford'da tanrıları çağırdın, onları güç için kullanmak ya da kendine yardım etmek için değil, sana arkadaşını kurtardın. Daha sonra sizi öldürmeye çalışan cadıların hayatlarını korumak için Gümüş Çember'le savaştınız ve bir tanrı üçlüsüyle mücadele ettiniz, ancak elde ettiğiniz gücü hepimizi kurtarmak için verdiniz.

"Ve şu anda, bu görev tek başınıza sizin için daha kolay olabilir, ancak bizi geride bırakmayacağınız için bir an bile sorgulamadan bizi yanınızda getirdiniz. Sadece birkaç gün önce tanıştığınız insanlar ve benim durumumda, hemen seni hapsetti!"

"Nedir bu?" Kaşlarımı çatarak söyledim.

"Şu anda bile görevi bırakabilir, oradaki yaratıklardan birinden güç alabilir ve ayakta kalan tek tanrı olarak kendi zamanına dönebilirsin. Yapabilirsin
Annenin en büyük dileği olan, altın bir tahtta dünyanın üzerinde oturarak herkesi yönetme ve tek başına hükmetme arzusunu tamamla! Nimue

Aeslinn daha azı için her şeyi riske attı; Caedmon bütün savaşı nüfuzunu ve topraklarını genişletmek için manevralar yapıyor, savaş bittiğinde herkesi yönetmek için kendini hazırlıyor. Ama sen...

"Bu fikir sizi o kadar dehşete düşürüyor ve üzüyor ki, tüm ruhunuz ondan ürpererek uzaklaşıyor. Bunun yerine, sen Hayal bile edilemeyecek bir travmanın ortasında, başka bir düşmanı cesaretlendirmeye yardım etmek için zaman ayırdı."a başını salladı, "en kötü zamanındayken-"

"O benim düşmanım değil," dedim ona bakarak. "Hiçbiriniz _."

Bodil güldü. Her tarafta bombalar patlarken ve eşyalarını sırtlarına ya da onlarsız koşarak geçen paniklemiş bir insan kalabalığının arasında öylece durdu ve güldü. Çıldırılmış olmalı diye düşündüm, tüylerim diken diken *olmuştu*.

"Kızgın değilim, sadece şaşırdım," dedi başını sallayarak. "Seninle tanıştığımdan beri olduğum gibi. Ve hayır, hiç düşmanınız yok, değil mi? Karanlık büyücüler de aydınlık büyücüler gibi seni takip ediyor, her ne kadar son zamanlarda ikisinden de bazılarını öldürmüş olsan da. Zombileri ve iblisleri, cadıları ve büyücüleri, bir dizi birlikte bir araya getiriyorsunuz ve hiçbir şey düşünmüyorsunuz. Ve onlar da aynı şekilde hiç düşünmeden seni takip ediyor-"

"Beni takip ediyorlar çünkü çaresizler!"

"Takip ediyorlar çünkü elli yıldır bizim ölmemizden başka bir şey olmadı," dedi Mircea sertçe, kara gözleri aniden benimkine sıkıcı. "Sonra, iki gün içinde her şeyi değiştirdin."

"Ben değiştirmedim!"

"Sen değilsen, o zaman kim?"

"Sen bir lidersin Cassie," dedi Zara, dudaklarında alaycı bir gülümsemeye. "Hoşuna gitse de gitmese de. Öyleyse liderlik et. Ne yapmamızı istiyorsun?"

Altımdaki zeminin kaydığını hissederek onlara baktım çünkü bu benim en kötü kâbusumdu. Bunu yapamazdım, özellikle de şimdi, Rhea'yla aramda kim bilir ne tür tehlikeler varken şehrin dış mahallelerinde mahsur kalmışken. Ve bana yardım edebilecek tek büyüünün aniden bozulmasıyla!

Eve gitmek istiyordum. Dante'deki -*benim* Dante'm- büyük yuvarlak yatağımın yorganının altına girmek istiyordum, tanrılardan geriye ne kaldıysa değil. Tami'nin bana yatmadan önce masal okuyacak küçük inisiyeller getirmesini ya da yardımcılarımdan birinin sıcak çikolata ve gülünç kocaman bir ekler çünkü büyükanneler her zaman ya da Pritkin'in lanet olası bir savaş bölgesinde sıkışık bir duşta olmayan yalnız bir zaman için gelmesi.

İşte buydu; dünyada istediğim her şey buydu. Ve ona giden yol da *tam buradaydı*. Dante'ye baktım, şimdi garip bir yeşil pusla aydınlatılmıştı, hangi grup bana zaman kazandırmak için hayatlarını o yönde harcıyorsa. Her zamanki gibi boşa harcadığım zamana!

Sonunda yıllar önce yapmam gerekeni yaptım. Ve kadın gibi davrandım.

Bodil bana nazıkçe gülümsedi. "Seninle ilk tanıştığımda, benim ölümüm olacağını düşünmüştüm ve hala haklı çıkabilirim. Ama inanıyorum ki, dünyalarımızın kurtarıcısı olacak biri varsa o da sensin. Peki Cassie Palmer, ne yapacağız?"

"Çadırlarda hizmetkârların giyebileceği türden güzel giysiler olup olmadığını kontrol edin," dedim kısık sesle ve Enid'e baktım. "Dante'nin evine sanki oraya aitmişiz gibi gireceğiz."

"Peki oraya zamanında nasıl varacağız?" Alphonse gözlerini kısarak sordu.

"Zor yoldan."

BÖLÜM OTUZ İKİ

T Onunki zor yol değil," diye tısladı Alphonse bana birkaç dakika sonra. "Bu ürkütücü bir yol!"

Ve evet, öyleydi. Ama aynı zamanda müttefiklerimiz pes etmeden önce hedefimize ulaşmak için bize yeterli zamanı kazandırabilecek tek şeydi. O kadar uzağa gittiğimizi varsayarsak.

"O da neydi öyle?" Mor Saç, bir şey ona sürtündüğünde hafifçe sıçrayarak, "Bu da neydi?" dedi.

Şu anda düşen şeyle aynıydı, küçük, parıldayan Noel ışıkları ya da geçici ateş böcekleri gibi. Bariyerin yakınlarında benzer yaratıkların olup olmadığını ya da insan dünyasından gelen ışığın onları maskeleyip maskelemediğini bilmiyordum. Ama şimdi öyle yapmıyordu ve

Her yerdeydiler, loş beyaz hiçliğin içinde seyrek bir yağmur gibi parlıyorlardı.

"Hayaletler, ya da onlar tükendiğinde onlardan geriye kalanlar güç," dedim Hansen ile birlikte işaret ederek. "Bunlar Ölülerin Yolları ve burada sadece onlar var."

"O zaman neden bu kadar gürültülü?" Mircea etrafına bakarak sordu.

Hiçbir şey görmüyordu, çünkü artık gerçekliğin yüzeyinde gezinmiyorduk, kendimizi orada tutacak güce sahip değildik. Sonuç olarak, gerçekliği bile göremiyorduk.

artık gecekondü kasabası değildi; çarpık yapıları, dar sokakları ve binlerce bacasıyla. Bunun yerine, Hansen'in yolun geri kalanında bize rehberlik etme becerisine güvenerek Yolların çok daha içindeydik.

İyi haber, buranın zamanın dışında durmasıydı, yani biz şehre doğru uzun mesafeyi kat ederken bir an bile geçmeyecekti. Kötü olan Mircea'nın haklı olmasıydı: burası çok gürültülüydü. Çığlıklar, bazıları

aniden kesildi, patlamalar, inlemeler ve homurtular havayı doldurdu, bazıları oldukça yakındı, diğerleri o kadar uzaktı ki kulaklarım onları duymak için zorlandı, ama hepsi tuhaftı.

Burası genellikle ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Ama bugün değil, bu da beni bir tanrının düşmüşlerle ziyafet çekmek için yolunu bulmuş korkuttu. Apollo Bunu bir kez yapmıştı, ben, Pritkin ve birkaç bin rakşa onu insan aleminden sürdükten sonra başka seçeneği kalmamıştı. Ama bu durumda pek olası görünmüyordu.

Buraya düşen hayaletlerin gücü neredeyse tamamen tükenmişti. Onları takip etme zahmetine katlanabilecek ya da bunu nasıl yapacaklarını bilen tek yaratık, onlar gibi olan diğerleriydi: buraya avlanmaya gelen daha güçlü, daha şişman hayaletler. Ve bu hayaletler sessizce avlanırken, küçük kalıntıları Takip edilenler kaçamayacak, hatta çığlık atamayacak kadar hissizdi. İnsanlar bile tanrılar için daha iyi bir yemek olurdu,

Ve bir tanesini elde etmek çok daha kolaydı. Yine de duvarların dışındaki Balrog görünümlü şey tereddüt etmeden içeri girmişti, Ona yardım edecek bir hayalet rağmen hem giriş hem de çıkış yolunu biliyordu. Sanki buraya daha önce gelmiş gibi...

Kahretsin, buna ihtiyacım yoktu!

Ya da bu, diye düşündüm, Hansen durup orada öylece durduğunda, kafası karışmış görünüyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Yok bir şey. Sadece hatırlamaya çalışıyorum... "Neyi hatırlamaya çalışıyorsun? Yolu bildiğini sanıyordum?"

"Evet, ama zaman oldu. Buraya kimse gelmiyor. ya da en azından ben bilmiyorum. Beyaz genişlikte sinsice dolaşan şeyler var..."

"Nerede bilmiyor mu?" Pritkin sertçe sordu. "Rotasını ayarlıyor," dedim, bunun doğru olduğunu umarak. "Ne rotası?" Alphonse talep etti. "Ne rotası?" diye sordu Alphonse.

Lanet olası sokak tabelaları, işaretler ya da buradaki herhangi bir şey! Sakın bana o küçük sikiğin kaybolduğunu söylemeyin!"

Hansen öfkeyle, "Ben küçük bir değilim," dedi. "Ve eğer daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsa buyursun denesin!"

"Hiçbirimiz daha iyisini yapamayız," dedim yatıştırıcı bir şekilde ya da yıpranmış sinirlerimle mümkün olduğunca. "Sana güveniyoruz-"

"Bunu biliyorum!" Hansen şimdi biraz paniklemiş görünüyordu, bu da kan basıncıma yardımcı olmadı.

"Ne diyor bu?" Alphonse talep etti.

Mircea, "Sanırım hepimiz bilmek isteriz," diye kabul etti.

"O... kendini yeniden yönlendiriyor-"

"Kayboldu! *Orospu* çocuğu!" Bu, elbette, Alphonse'du.

Sonra daha da kötüleşti.

"Neler oluyor?" Hansen'e sordum, o da benim kadar ürkmüş görünüyordu ki aniden sert bir rüzgâr üzerimize esti, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar sertti.

"Ben... bilmiyorum..."

"Ne demek bilmiyorsun?" Arayan Alphonse'du, ama Hansen'in söylediklerini duymuş gibiydi, ki bu çok saçmaydı. Henüz tercüme etmemiştim. Ama ikisi de bunu fark etmiş gibiydi. "Bu senin dünyan-"

"Bu benim dünyam değil! Buradan uzak durmak için savaştım ve başardım. Burası beni ürpertiyor-"

"Hayalet dedi!"

"Kesinlikle! Bir bedeninin korumasına sahipsin. Biz hayaletler sadece yansıtmaya gücümüzün yettiği kabuğa sahibiz. Ve burada bu çoğu zaman yeterli olmuyor. Sizi yiyorlar," diye ekledi, iri gözleri endişeyle etrafına bakarken sesi alçalıyordu. "Sürüler halinde, geriye hiçbir şey kalmayana kadar gücünden parçalar koparıyorlar. Ta ki siz tamamen yok olana, hatıranız bile dünyadan silinene kadar-"

"Seni *ne* yiyor?" Bu *Æsubrand*'dı, Enid'i itmeye çalışıyordu ama Enid buna izin vermedi. Belki de başı dertte bir genç kız olmadığı içindir ve onun büyüğü burada bize onun kılıcından daha çok yardımcı olabilirdi.

"Bugünlerde herkes! Hayaletler, iblisler, arada bir tanrılar. Tanrılar," diye acı acı ekledi Hansen. "Daha çok akbabalar gibi Bulabildikleri her şeyi avlıyorlar. Ve eğer şanslıysanız
_"

"Şanslı mı?" Alphonse'dan önce Mircea söyledi. "Bunun neresi şanslı?"

Diğer herkes de bu cevapla çok ilgili görünüyordu ama Hansen birden onu duyabildiklerini fark etti. Ve kim bilir kaç yılını görünmez ve duyulmaz olarak geçirdiği için tuhaf görünüyordu. "Ne... nasıl?" diye fısıldadı.

Bodil sanki bu normal bir şeymiş gibi, "Cassie'nin kafasından senin sesini alıyorum ve diğerlerine gönderiyorum," dedi. "Bu onun senin için sürekli çeviri yapmasından daha hızlı ve hıza ihtiyacımız olabilir."

"Neden hıza ihtiyacımız var?" Mircea dedi ki. "Zaman geçmiyor!"

"Tam da korktuğun sebepten dolayı, vampir. Savaş da burada."

"Hayır, savaş değil," diye fısıldadı Hansen. "Ama *bir* savaş, evet. O burada," diye ekledi ve vurgu, zararsız küçük zamire her türlü korkunç çağrışımı verdi.

"Kim? Zeus mu?" Endişeyle sordum.

"Hayır, baş akbaba değil!" Hansen küçümseyerek söyledi. "O. İzleyen kişi. Lejyonlarını avlanmaya gönderen kişi. Bu diyardı sanki onun için doğmuş gibi yöneten kişi-"

"Bunun için doğmuş kimse yok-"

"Hayır, ama öyleymiş gibi davranıyor! Ve başkalarını da yanına aldı, evet, çok sayıda takipçisi var. Bir tanrı olmamasına rağmen ona tapıyorlar ve ona yardım da ediyorlar. Kimse onun tam olarak ne olduğunu bilmiyor, ancak gücü gittikçe daha fazla arzuluyor ve müttefiklerini onun için elde etmeye gönderiyor. Ve eğer onlarla karşılaşacak kadar , işte o zaman-"

Aniden kesti, sesi boğulmuş gibiydi. Diğerlerinin de bunu duyup duymadığından emin değildim ama öyle görünüyordu. Enid solgundu ve cadılar, birden fazla kafası olan tek bir beden gibi görünecek kadar yakın bir şekilde bir araya toplanmışlardı.

"Ee, sonra? Peki, sonra, ne? Ne olacak lan?" Alphonse neredeyse kükrüyordu. Sonra rüzgârla birlikte artan gürültü aniden kesilince birden . "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Gidelim," dedi Hansen ve uzaklara doğru kaçmaya başladı, geri kalanımız da bize yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Ve koştuk, çünkü O'nunla tanışmak istemiyorduk. Ama birileri bizimle karşılaşmak istiyordu, bu kesindi. Arkamızdaki durgunlukta yeni bir ses geldi, önce uzak ve duyulması zordu ama hızla yaklaşıyordu.

Çok hızlı, diye düşündüm, omzumun üzerinden bakarken herkes şimdi yapıyordu. Ancak, kısa bir süre içinde iniltiye dönüşen alçak, kükreyen, inleyen çığlığı açıklayacak hiçbir şey göremedi.

O kadar yüksekti ki, boşluğu havada bir deprem gibi salladı. Ve sonra onları gördüm, ama çok geç: mutlak bir hayalet kütlesi, şimşek çakması gibi oradan buradan fırlayan grimsi yüzlerle kaynayan beyaz bir bulut gibi ufuk boyunca uzanıyordu.

Ve sanırım geri kalanlar onları benim zihnimde ya da Bodil'in gönderdiği şeyde gördüler, çünkü-

"Kahretsin!" Biri dedi ve evet. Lanet şey bizi Vegas'a taşıyan kütleye benziyordu ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. bu seferki öfkeliydi, bazı hayalet kafaları havayı ısırp koparıyordu ve Hansen çığlık atıp kaçmaya çalışıyordu ama yeterince hızlı değildi.

Büyük kütle bir fırtına gibi üzerimize çullanıp bir anda başımızın üzerinden hiçbir şeyin yeterince hızlı olabileceğini sanmıyorum.

nazik bir geçiş. Bir hayalet bulutu bizi o kadar hızlı yakaladı ki, birkaç bacağımız hala havada koşuyordu; bir kasırganın ortasına düşüp savrulmak gibiydi, çaresiz ve çırpınıyorduk. Ve çığlık atıyorduk - birdenbire ses çıkaran biz olduk, gerçi uğultudan kimse duymuyordu.

Ve ben de diğerleriyle birlikte çığlık , bunun ne olduğu, nasıl kurtulacağım ya da hayaletin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ekip bizi çok acele götürüyordu.

Ama araziye korkunç bir hızla geçiyorlardı, sadece Alphonse haklıydı, orada

Hızımı gösterecek hiçbir işaret yoktu. Sadece her taraftan bana bağırarak kaynar yüzler vardı, kulaklarımı kapatmak istedim ama yapamadım çünkü eller kollarımı ve bacaklarımı kavrayıp gövdemin etrafına dolanmıştı. Ve bunun herkes için geçerli olduğunu tahmin ettim çünkü Pritkin'in dövüştüğünü, Alphonse'un çırpındığını ve Mircea'nın metanetle orada yattığını gördüm, çünkü gücümüze ihtiyacımız olabilirdi.

Sonra yakalandığımız gibi aniden sert bir zemine bırakıldık ve ben çılgınca başımı kaldırıp baktım-

Oh, hayır.

"Cassie-" Bu Pritkin'di çünkü onu da görmüştü.

Bu düşündüğüm kişi mi? Mircea'nın sesi kafamın içinde çınladı.

Kim olduğunu düşünüyorsun? Bodil sordu çünkü çabuk iyileşmişti. Diğer herkes şaşkın görünüyordu, sendeliyor ya da benimle birlikte yerde yatıyordu.

belli belirsiz yeşil görünüyordu, ancak bu sonuncusu garip ışıklandırmadan kaynaklanıyor olabilirdi. Burası farklıydı, belki de kızgın bir gökyüzü gibi kaynayan hayaletler yüzünden.

Ya da belki de bu yüzden, diye düşündüm, bize dönen adamın gözleri aniden nekro büyüyle parlak yeşil parlarken.

Babam, diye cevap verdim sonunda Bodil'e. Sıska sarışın bize hiç de iyi gözle bakmıyordu.

Onu ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyordu.

Stuart dönemi kıyafetleri ve sarkık bir şapka. Boynunda kravat taklidi yapan bir bez parçası, ayakkabılarında tokalar ve çoraplarından birinde bir çift sıskayı gizlemeye çalışan bir yırtık vardı,

Kıllı bacaklar çünkü kılık değiştirmenin bir parçası olsalar bile kıyafetleri hiçbir zaman pek önemsememişti. Zamanda geriye doğru yaptığı bir yolculukta kullanmak üzere olduğu bir kılık. Tarihi değiştirecek ve kısa bir süre sonra 5 Kasım 1605'te kızgın Agnes ve benimle buluşacaktı.

Vay anasını.

"İşte," diye fısıldadı Pritkin, "arabada" zıplarken çok fazla kum solumamak için kullandığı atkıyı bana uzatarak. Benim de benzer bir eşarbım vardı ama bir yerlerde kaybetmişim ve hemen bunu başıma geçirdim. Roger Palmer'ın beni tanımasına izin veremezdim.

Bu benim zamanımdı ama onun geçmişiydi, bir kızının bile olmadığı çok uzak bir geçmiş. Eğer beni şimdi gördüyse ve sonra 1605'te tanıdıysa, bu... şey, ne yapabileceğini bilmiyordum, ama muhtemelen iyi bir şey yapamazdı! İçinde En kötü , ben zamanı değiştirmeye çalışırken zamanı değiştirebilir, bu da benim buraya hiç gelmememle sonuçlanabilir ve bu gelecek sonsuza dek katılaşıyor.

Ve aniden, bunun gerçekleşebileceği tüm olası yollar zihnime hücum etti, yer kapmak için birbirleriyle itişip kakıştılar. Ben onları zorla tekrar dışarı itene kadar diğer her şeyi gölgede bıraktılar. Ama fazla uzağa gitmediler. Sadece bilincimin sınırlarında kaldılar, şiddetle mırıldanıyorlardı ve lanet olsun, başım ağrıyor, diye düşündüm, durmaksızın aşağıya bakarak ve babamın geçip gitmesini umarak.

mi? dedi Bodil, anlaşılır bir şekilde kafası karışmış bir halde. *Bunu neden istiyorsun? Bize yardım edemez mi-*

Hayır! O üçümüzdü, Mircea, Pritkin ve ben, çünkü sadece biz-

Ama , değil mi?

Hay sikeyim! Mircea, dedi ve babamı Piç Tony için çalıştığı zamanlardan tanıyan Alphonse'un üzerine atladı.

"Bütün bunlar ne?" İki vampir boğuşurken babam sordu.

"Hey! Hey, seni tanıyorum-" diye başladı Alphonse, efendisinin efendisi ağzına bir yumruk indirmeden hemen önce.

Ve bu sefer, Mircea tutmuyordu. Kan havada çiçek açtı ve Alphonse yere düştü ve yerde kaldı. Mircea diplomat olmadan önce bir savaşçıydı ve Alphonse'un ataleti muhtemelen

Daha çok Mircea'nın ona zihinsel olarak kilitlenme şansı olduğu için.

Çok ilginç bir zihin, diye mırıldandı Bodil kafamın içinde. "Bu insanlar... burada ne arıyor?" Baba huysuzca sordu. "Biliyor musun, şu anda ihtiyacım olan tek şey bu!" Hayalet bulut bir anda konuşmaya başladı, sesi büyük bir

Babamın benden daha fazla hoşlanmadığı gök gürültüsü. "Kapa çeneni! Kapayın çenenizi! Kapayın çenenizi!" diye bağırdı, şapkasını onlara doğru sallayarak. "Hepiniz beni deli ediyorsunuz!"

Sürpriz bir şekilde . Bir hayalet dışında, bir Çiçekli bir ev ceket ve eski bir trençkot giyen çok tanıdık bir görüntü, babamın kendine yakın tuttuğu kişisel ruhlardan biriydi, daha iyi bir terim eksikliği için. Gerçi neden saklıyordu ki? Hiçbir zaman tam olarak emin olamadım.

Şapkacı kadar deliydi, ama bu şapkacılara karşı bir kabalıktı.

Yaşlı çantacı kadın, ya da babam onu bir yerden almadan önce öyleydi, kafasının içinde uçuşup duruyordu. "Buldum Onları," diye şarkı söyledi. "Onları ilk ben gördüm. Değil mi, Buddy?"

Başka bir form gelene kadar kimi kastettiğini bilmiyordum. buluttan çıktı ve aşağıya doğru sürüklendi. Gerçi "sürüklendi" kelimesi çok yanıltıcıydı çünkü kulağa bir melek gibi geliyordu ama kesinlikle öyle değildi. "Buddy" insan olmayan bir şeyin hayaleti gibi görünüyordu ya da tanrılar ona Hansen'den çok daha kötü bir şey yapmıştı.

"Augghhh!" Enid dehşet içinde geri çekildi çünkü ona en yakın olan oydu ve sanırım hâlâ Bodil'in zihninden ruhlara dünyasını görüyordu. "*Nesin* sen?"

Poltergeist, nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim da beynim bu kelimeyi ortaya attı.

"Poltergeist," dedi Daisy the Bag Lady ona bakarak. "Ah, kes şunu," dedi Daisy onun salyalı burnunu ısırarak.

İğrenç, mutasyona uğramış vücudunun geri kalanıyla uyum sağlamak için ortaya çıkmıştı. Sanırım en iyi kurt adam denemesi buydu, ama daha önce hiç böyle görünen bir kurt adam görmemiştim.

Ama azarlaması etkisini gösterdi ve bir saniye sonra, eski moda, üç parçalı bir takım elbise giyen ve hiç de küçümsenmeyecek göbeğini zorlayan, tombul, çiçek yüzlü hayalete dönüştü.

"Özür dilerim, canım," dedi Enid'e. "Karaktere büründüğümü unutmuşum. Eskiden panolarda . Ama söylemeliyim ki, şimdi kostüm giymek çok daha kolay, değil mi?"

Ona dirsek attı ve hemen Æsubrand'ın mızrağıyla şişlendi.

"Oh, ho, , değil mi?" diye sordu ona göz kırparak.

Ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi mızrağın üzerinden süzüldü, ki onun için öyleydi. "Anlaşıldı, anlaşıldı." Homburg'unu çıkardı.

"Özür dilerim, sevgili bayan, korkutmak istememiştim-"

"Biri bana ne haltlar söyleyebilir mi?" Babam çığlık attı.

"Onları Pigville'deki sınırın dışında bulduk," dedi biri buluttan.

"Ona öyle deme," diye uyardı Daisy.

" zaman adını ne koymamızı önerirsiniz?" Başka biri sordu.

"Benim çiftliğim varken domuzları bundan daha iyi koşullarda beslerdim!"

"Bilmiyorum; kendine has cazibeleri var-" "Ne cazibesi?"

"Eskiden bir köprünün altında yaşıyordum," dedi. "Onlar *duvarlar*."

"Eğer biri mantıklı davranmaya başlamazsa-" diye öfkeleni babam.

"Dediğim gibi, onları Domuzköy'de bulduk ama burada değillerdi," dedi ilk ses tekrar. "Burada, bizim tarafımızdaydılar ve oldukça da içerideydiler."

"Oh, öyle mi?" Babam öfkeyle bizi süzdü. "Beni gözetlemeye mi geldin? McIntyre'a bir daha bu boku denediğinde ne olacağını söylediğimi biliyor musunuz? Eğer bilmiyorsanız, öğrenmek üzeresiniz!"

"Delik, Delik, ," diye bağırmaya başladı bulut. "Atın onları-"

"Oh, işte şimdi. Bu gerçekten gerekli mi?" Buddy sordu - çok geç, çünkü çoktan kapılmış ve dünyanın sonunda burada olmaması gereken başka bir şeye, yani küçük bir kampa doğru götürülüyorduk. Babam bir keresinde bana Ölüler Yolu'nda kamp kurduğunu söylemişti ama ona pek inanmamıştım.

Artık ona inanıyordum.

Ve kendini tam olarak mahrum bırakmıyordu.

Domuzköy'dekilerden çok daha güzel, birden fazla odası olan bir çadır, katlanır bir sandalye, uzun, yaralı bir Formika masa, üzerinde tüküren bir tılsım olan yatakhane tarzı bir buzdolabı - muhtemelen güç için- ve bir kamp ocağı ile birlikte hiçbir şeyin ortasında duruyordu. Ayrıca bir tarafta, bazıları hala küçük güç patlamaları yayan ve kısa süre sonra diğer yarı büyülü çöplerle savaşıyor bir dağ vardı.

Bulutun üzerine başladığı ölü büyülü nesneler.

"Şimdi olmaz!" Hurdalar kampın her yerinde zıplamaya başlarken babam "Şimdi olmaz!" dedi. "Lanet , bir daha sizin arkanızdan iş toplamayacağım!"

"Bu da ne?" Enid sordu, muhtemelen dağdaki gücü buradan .

Bodil'in izniyle ona sessizce *babamın çöpçü olduğunu* söyledim. *Gücünden geriye ne kaldıysa toplamak için böyle şeyleri devreden çıkarırdı.*

Neden?

Satmak için. Güç paradır, ya da eskiden öyleydi. Şu anda onunla ne yaptığını bilmiyorum, ama sonunda kendisinin ve Annemin ruhlarını tutabilecek bir tılsım yapmak için yeterince para topladı - bilirsiniz, bu uzun bir hikaye.

Sadece bana baktı.

Ve sonra biz etrafında sarsıldı zaman çığlık attı Dağın yan tarafında, büyülü bir enerjiyle kaynayan ve diller çıkaran mor bir yarığın yere alev metre yüksekliğinde. "Delikte, Delikte, Delikte-"

Beni duyabiliyor musun? Mircea ısrarla sordu ve bir an için benimle konuştuğunu sandım.

Hansen cevap verene kadar.

"Evet?" "Güzel. O zaman sana söylediklerimi söyle."

Küçük hayaletin de aynı fikirde olduğunu tahmin ettim çünkü babamın yüzüne doğru süzüldü ve güçle kaynamaya başladı.

Öyle ki ilahiler aniden kesildi ve babamın daralmış bebek mavisi gözleri ona odaklandı. "Oh, bakın," dedi alaycı bir tavırla.

"Büyüyü beslemeye yardım edecek bir gönüllümüz var."

"Sende öyle bir şey yok." Tuhaftı ama Hansen'in şekilsiz suratına ve güdük bedenine rağmen Mircea'nın tonlamasıydı.

Öyle ki neredeyse dudağının küçümseyici kıvrımını görebiliyordum.

"Ne oldu sana böyle?" Daisy rehberimizin durumunu nefesi kesildi.

"Tam olarak düşündüğünüz gibi," dedi Hansen. "Ve görevimiz başarısız olursa hepinizin başına aynı şey ya da daha kötüsü gelecek."

"Ne görevi?" Babam ekşiyerek sordu.

"Tanrıların hizmetkârları gibi giyinmişler!" dedi buluttan gelen bir ses. "Hepsinin giydiği o aptal tuniklerle. Onlara inanmayın!"

Mircea onu tekrar kontrol altına almadan önce Hansen kendi sesiyle, "Burunlarının dibinden şehre sızmak isteyen insanlar gibi giyinmişiz," diye karşılık verdi. "Büyük ruhu duymadın mı Billy Joe? Çünkü bizi gönderen o ve biz çok geniş kapsamlı ve önemli bir görevdeyiz."

"İthalat mı? O da ne?" Daisy, Buddy'ye fısıldadı.

"Kimse ona söylemedi mi? Ticaret biraz ."

"Önemli demek!" Buddy huffed. "Ahırda mı büyüdün sen?"

"Hayır, ama bir ya da iki kez bir tanesinde uyudum."

"çeneni," dedi babam ve Hansen'e kaşlarını çatarak baktı.

"kadarıyla onları buraya sen getirmişsin?"

"Aynen öyle. Efendimin tanrılarla savaşmak için topladığı orduyla buluşmak için."

Bunun üzerine bulut bir kahkaha patlattı ve babamın dudakları bile kıpırdadı.

"Oh. mi?"

"Evet, şu anda müdahale ettiğiniz ve böylece onların amacına yardımcı olduğunuz bir hareket tarzı. Ev sahibimiz lejyon-"

Buddy, "Eğer kısa bir süre önce buradan çığlık çığlığa geçenler onlarsa, 'ev sahibiniz' bir grup deli," dedi. "Bir sürü deli, insanlara çarpıyor ve eşyaları deviriyor-"

"Ne şeyleri?" Hansen tersledi ve bu ses yine kendi sesine benziyordu. "Siz hayaletsiniz. Hayalet değilsiniz. her şey!"

"Senden daha fazla, kalıntı," dedi Buddy, gücenerek.

"Ooh, bir kampımız var! Onlara etrafı gösterebilir miyim? kampına götürmeden önce ne yapacaksın?" Daisy babasına sordu. "Bu 'Delik' de ne?" Aesubrand ona bakarak sordu. "Oh, biriktirdiğimiz tüm enerjiyi tuttuğumuz yer büyü için-" diye söze başladı ama babam bir eliyle ağzını onu kolunun altına aldı.

Hansen, Mircea'nın sesine dönerek, "Planlarınız umurumuzda değil," dedi. "Bizim kendi planlarımız var. Onları tamamlamak için şehre geçmemize izin verin, siz de kendi işinize devam edin. Eğer tanrılara ve onların bu dünyaya yaptıklarına karşı çıkıyorsanız, aynı safta savaşırsınız ve aynı şekilde ayrılabiliriz. arkadaşlar."

"Her konuda yalan söylemiyorlar," dedi Buddy. "Şu anda şehirde korkunç bir gürültü kopuyor. Bariyerlere yaklaştığımızda duyduk."

"Saldıranlar müttefiklerimiz," dedi Hansen. "Cadılardan, her türden büyücüden, iblislerden bir ordu-"

"İblisler!" Babam alay etti. "Onların umurunda bile değil. Dünya. Onlardan güç almaya çalıştım ve sizce bana güç verirler mi?"

"Bunun için biriktiriyorlardı," dedi Hansen. "Düşmanlarımıza karşı büyük bir saldırı-"

"Evet, bu işe yarayacak." Babam gözlerini devirdi. Ama sonra gözleri tekrar kısıldı ve başımı eğmeme neden olacak kadar delici bir şekilde bizi inceledi.

"Ne düşünüyorsun patron?" Daisy dudaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek sordu.

"Dikkat dağıtma. Bir cehennem patlatmak üzereyiz Ruhani alemde bir rahatsızlık, belki biraz dikkat çekecek kadar. Eğer lanet olası tanrılar yanlış zamanda burnunu sokarsa, başıma gerçek bir bela açabilir. Onlardan birini benimle birlikte sürüklemeye riskinden bahsetmiyorum bile, bu da bir şey olmaz mıydı?"

"Hayır," dedi Daisy hararetle. "."

"Bu faydalı olabilir." Babam Hansen'e baktı. "Kargaşa mı çıkaracaksın?"

"Kocaman."

Babam ilk kez gülümsedi. "O zaman *via con Dios*, orospu çocuğu." Bulutlara baktı. "Onları Vegas'a götür ve dışarı at."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

| Neredeyse dibinde bir patlama meydana geldiğinde gerçek dünyaya döndüğümüzü anladım. Dondum kaldım, ateşten bir duvara bakıyordum.

Bir saniye önce orada olmayan ama şu anda kıcımlı kurtaran bir kalkana karşı patlıyordu. Ateş, Pritkin'in zırhının parlak mavi baloncuğunun etrafını yalayarak onu ve bizi tüketti, ancak su elementi onu bütünüyle yuttuğu için an sonra bir buhar yıkamasıyla söndü.

Ve söndür.

"*Kalkan, kalkan, kalkan!*" Pritkin bağıırıyordu ama diğer koruma büyüleri çoktan partimizde çiçek açmaya başlamıştı. Cadılar kendilerinin ve Alphonse'un üzerine altın bir tane attılar, Enid kendini ve Æsubrand'ı yeşille korudu, Bodil Pritkin'in kullandığından daha koyu bir safirle çizildi, ama bu işe yaramış görünüyordu ve Mircea-

"*Mircea!*" Çığlık attım ve Pritkin kalkanımızı Enid'inkiyle aynı anda dışarı fırlatarak Mircea'yı neredeyse aralarında ezdi.

Ama Pritkin onu içeri çekmeyi başardı ve etrafımıza bir yayılım ateşi daha düşerken, büyülerimizin ince baloncuklarının dışında kaos hepimiz yere yığıldık.

Nedense müttefiklerimiz saldırılarını planladıkları gibi şehrin kenarlarına değil, merkezine karar vermişlerdi. Ya da belki her ikisini de yapıyorlardı; her yere düşen patlamalar, yıkılan binalar ve bizi canlı canlı gömmekle tehdit eden bir dolu fırtınası sayılabilecek kadar kalın cam, beton ve sahte taş parçalarından anlayamadım. Ve insanlar çığlık atıyor, kaçıyor ve bir düzine hançerle yere seriliyordu.

hareket eder etmez onları öldürdüler, çünkü bu hayatta kalınabilir bir şey değildi!

"Bu ne lan!" Bizim gibi tunik ve sandalet giymiş bir grup tip, muhtemelen tanrıların insan hizmetkârlarından bazıları, fidan büyüklüğünde tahta parçalarından oluşan bir kümeyle yol yatağına çivilenirken Alphonse'un söylediğini duymak yerine gördüm.

Ve bu Mircea için yeterli görünüyordu. Beni içgüdüsel olarak çömeldiğim yerden kaldırdı ve Pritkin'e bağırdı. "*Hadi gidelim!*"

"Bir dakika içinde!" Pritkin çılgınca etrafına bakınıyordu sanki yönünü bulmaya çalışıyordu, sanki bu durumda böyle bir şey mümkünmüş gibi!

"Hayır, şimdi!"

"Henüz nerede olduğumuzu bilmiyorum!"

"Peki gecikme bunu *nasıl* değiştirecek?"

Pritkin cevap vermedi ama mavi, üç boyutlu, harita benzeri bir ızgara

Şehir bir an sonra havaya fırladı. Muhtemelen etrafa savrulan büyüünün etkisiyle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu ama sonunda bir şeyler bulabilecek kadar dengeledi.

Çünkü ona bir saniye baktıktan sonra aniden havalandı. "Hadi!"

diye bağırdı omzunun üzerinden ve herkes geldi. Hepimiz sokaklarda koşuştururken korunmak için kambur duruyorduk, ama bunun bir faydası yoktu. Kalkanlar bizi hayatta tutan tek şeydi ve daha ne dayanacaklarını bilmiyordum.

Çünkü bu büyü bir yayılım ateşiydi.

Sağ tarafımızda bir palmiye ağacı yok oldu, alevler içinde kalmaktan ziyade yakındaki bir patlamanın etkisiyle havaya karışıp kayboldu. Kalkanlarımızı sarstı ve her iki taraftaki binaları domino taşları gibi yıkarak enkazı yolumuza döktü

ve daha fazla göndererek, bazılarının

Dönen parçalar benden daha büyüktü. Ortadan geçerken onlara baktım, ta ki toz bulutları

Onlara eşlik etmek kalkanlarımızın dışını o kadar kalın kapladı ki artık göremiyordum.

Pritkin onları bir şey yaptı, ama bu bana sadece her tarafta kabaran sarımsı bir fırtına gösterdi, Çığlıklar, patlamalar ve sarsıntılarla noktalanıyordu, sonuncusu ayaklarımın altındaki yolu sallıyordu. Yine de bir şekilde ayakta kaldık, bu iyiydi çünkü caddenin kendisi patlamadan önce tek uyarımız bir çatlama sesiydi, diğerlerinden ayırt edemeyeceğim kadar uzaktan gelen bir patlamayla ortadan ikiye . Ama sonuç Mircea bizi bir tarafa atmasaydı, bizi tamamen yutabilirdi.

Yere düştük ve caddenin karşısına baktığımda grubumuzun geri da aynı şeyi yaptığını gördüm, bu sırada yol yatağının kenarları uzun, sivri bir çizgi halinde aramızda yukarı doğru uzanıyordu.

Ve sonra artık onları göremiyordum, ama başka tarafa baktığım için değil. Metal bir parça aniden ortaya çıkmış ve korumamızı delip geçmişti, parlayan turuncu bir lanet damlıyordu ve sağ gözümü almak üzereydi.

Mircea küfredip beni geri çekti ve Pritkin bir omuz atarak şeytani şeyi tekrar dışarı uçurdu, ama içeri girmiş olması bile...

"Şu anda nerede olduğumuzu biliyor musun?" Mircea, Pritkin'e bağırdı.

"Evet!"

"O zaman gidelim!"

Yerde hâlâ kızgın bir at gibi debelenerek ayağa kalktık ve cadılar ve feyler peşimizdeyken yola koyulduk. Harita olsun olmasın, Pritkin'in nasıl olup da yönünü bulacak kadar iyi görebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şehir hızla dev bir enkaz alanına dönüşüyordu ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Ama nereye gittiğini biliyor gibiydi, sadece Dante'ye gitmiyordu.

Bir süre sonra, bir zamanlar dondurma ve gösterişli Vegas ıvır zıvırları satmış olması gereken, harap ve yanmakta olan bir hediyelik eşya dükkanının kapısından içeri daldık, çünkü boş küvetler hâlâ tozlu tezgâhın arkasında duruyordu. Siper olarak, burada pek bir şey yoktu, büyü ateşle

asma tavanda delikler açıyordu. Pritkin ve Mircea kollarımdan tutup beni dükkânın arkasına taşıyana kadar aynısını kafama da yapmaya çalıştım.

Burası biraz daha iyiydi, ön tarafı tüketen şey henüz bu kadar ilerlememişti ama uzun sürmeyecekti. Arkamızdaki kapı aralığından yükselen duman nefes almayı zorlaştırıyordu ve kıvılcımlar alev almakla tehdit ediyordu. Enkaz yığınlarıyla kaplı zemin ve büyük bir derin dondurucunun önünü kapatan ahşap palet yığınları. Uzun zamandır çürümüş Dükkânda satılan sandviçler için bitki örtüsü de satıldığını tahmin ettim, duvarda bir BLT'nin nasıl birleştirileceğini gösteren bir şema gözüme çarptı.

Sandviğin sıcak tarafını daha gevrek malzemelerden ayrı tutmak için avokadoyu pastırma ve marulun arasına koyun-

Kesin ! Bodil hırlayarak beni zamana geri .

Enid başka bir dilde bir şeyler geveliyordu ve a yapışmış, bir yandan da buraya kadar geldiğimize inanamıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Kalkanlarım mahvoldu," diye hırladı Topknot. "Jonas ne halt ediyor?"

"Onlar Yasak büyülerdi," diye ekledi Gri Bukleler nefes nefese. "Öyle olmak zorundaydılar!"

Butch Cut sarsılmış bir ifadeyle, "Sanırım eldivenler çıktı," dedi.

"Nerede o piç Hansen?" Alphonse talep etti.

Etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Elbette, yüzüme çarpan yeni bir duman dalgasıyla pek bir şey göremiyordum. "Hansen!" Nefes nefese kaldım ama Geri dönüş yok.

"Ölmeyi bile beceremiyor ve *bizi terk mi etti?*" Alphonse hırladı. Evet, öyle görünüyordu.

Neredeyiz biz? Mircea yakınlarda bir yerden gelen ve dünyayı sarsan bir başka patlamanın sesini duymak için zihninden sordu.

Ben de bunu anlamaya çalışıyorum, dedi Pritkin, sanki bir şey arıyormuş gibi odanın etrafına bakarak. Bir şey.

Bulamadığını tahmin ettim, çünkü harita bir saniye sonra geri geldi, hala deli gibi titriyordu, ama sonunda parlayan sarı bir noktayı gösterecek kadar sabitledi - biz, tahmin ettim.

Ve, kahretsin.

Dante'ye sadece birkaç blok kaldı, dedi Zara zayıf bir sesle ve evet. Zihnindeki ses bile inandırıcı gelmiyordu.

Birkaç blok mu? O dı. Birkaç metre bile gidemeyiz! Enid'in kalkanları neredeyse yok oldu!

Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim! Sarsılmış kızıl dedi. *Hiç büyüler görmemiştin!*

Pritkin acımasızca, *çok azının* olduğunu söyledi.

Jonas ne halt ediyor? Topknot hâlâ öfkeli görünerek sordu.

Onlardan herkesi Dante'nin evinden çıkarmalarını istedim, ona sefil bir şekilde söyledim. *Muhtemelen yıkmaktan başka bir şeyle belirtmeliydim.*

Tanrıların kafasını karıştırmaya çalışıyorlar, dedi Mircea. *Ve onlara dikkatlerini nereye odaklayacakları konusunda hiçbir fikir bırakmıyorlar.*

Evet, ama bunu yaparken bizi de havaya uçuruyorlar! Alphonse hırladı. *Ve bazılarımızın Kalkanlar!*

Seni koruyacağız, Mor Saç söz verdi.

Deneyeceksin, tatlım. Ama sihrinin o kadar uzun sürmesine imkan yok. Bu olmaz! Kapıyı vahşice işaret ederken Pritkin'e bakarak. *Seninki bakacak mı?*

Pritkin cevap vermedi, belki de artık bizim küçük çılgınlığımızı dinlemediği için. Onun yerine, gözlerini ezik ve çizelgeyle kaplı dondurucu kapısındaki haritaya baktı. Carlos adında biri hasta olduğunu söylemişti. bir başkası *bir* şeyler karalayacak kadar sinirlenmişti. *Carlos'un vardiyasının altında zamana meydan okuyan yeşil mürekkeple yazılmış bir yazı vardı.*

Ve sonra tüm dükkan -geriye ne kaldıysa- şiddetli bir şekilde sallandı, çünkü bir şey patladı ve üzerimizi kaplayacak kadar kalın bir enkaz bulutu gönderecek kadar yakındı. her şey ince beyaz bir tozla.

Yardım edin bana! dedi Pritkin sisin içinden ve bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Hepimizin yardıma ihtiyacı vardı!

Ama sonra kalkanlarını indirerek paletleri ve kutuları çılgınca kenara itmeye başladı ve onları dondurucu kapısından uzaklaştırdı. Vampirlerin bile nedenini sormaması ne kadar kötü gittiğinin bir göstergesiydi. Herkes ona katıldı. Dışarıdaki sokak o kadar sıcak bir rüzgârla savruluyordu ki saçlarımı eriteceğini düşündüm.

Ancak kapı, temizledikten sonra bile sıkışmış kanıtladı ve açılmadı. Ta ki Mircea herkesi bir kenara itip ağır ve yalıtımlı kapıyı menteşelerinden sökene kadar. "Evet!" Alphonse dedi ki. "İşte ben de bundan bahsediyorum. hakkında!"

Ve böylece içeri girdik, ama neden girdiğimizi bilmiyordum, çünkü burası tam olarak görüldüğü gibiydi: elli yıldır açılmamış bir dondurucu. Sararmış plastik bir şerit perde, duvarlarda çelik raflar, raflarda kurumuş çamur küvetleri ve en kötüsü köşeye yığılmış bir grup iskelet vardı, bir insan ve üç sıçan. Dünya cehenneme döndüğünde burada mahsur kalmış olmalılar, diye düşündüm başım dönerek, ya da sığınacak bir yer aramak için gelmişler ve sonra kapı sıkışmış ve dışarı çıkamamışlar.

kaçırmak istedim ama çalışanın çürümüş üstündeki hâlâ okunabilen isim etiketine bakmaya devam ettim. Üniforma. Üzerinde Jeff yazıyordu. Carlos'a kızan adamın o olup olmadığını merak ettim.

Beynimin çenesini kapatıp kapatmayacağını merak ediyordum.

Mircea artık takılı olmayan kapıyı arkamızdan çekip boşluğa sıkıştırdı ve Pritkin'e döndü. *Açıkla.*

Pritkin, *Karanlık Çember'in Dante'ye güpegündüz saldırmasının ardından Kolordu'nun Pythia'yı koruma konusunda endişelendiğini* söyledi.

aceleyle söyledi. Sürüklenme Savaşı dedikleri şey. Biz oraya varamadan Cassie'yi ve sarayını neredeyse öldürüyorlardı ve aslında sarayının esneklik ve kendi yaratıcılığı-

Ve bazı muhabirler, diye ekledim titreyerek. Onlar da yardım etti.

Evet, ama savaş kabul edilemeyecek kadar yakındı ve çember'gözlerini savaşın değişmekte ve kendilerinin de değişmek zorunda oldukları gerçeğine açtı. Bunun üzerine, acil bir durumda Cassie'ye daha hızlı ulaşabilmek için çöldeki geçici karargâhlarından Dante'ninkine bir geçit açtılar-

Ayakkabı deposundan bahsediyor, diye ekledim, çünkü tüm bunlar Mircea'nın bakış açısından elli yıl önceydi. Akılsızlarla savaştığım yer.

Peki bunun şimdi bize ne faydası olacak? Mircea talep etti. O bina yıkıldı!

Ama Pritkin'in dediğine göre portal öyle olmayabilir. Son elli yıldır ve mühürlüydü, etrafta onu kullanacak kimse yoktu. Ve kapalı portallar-

Teknik olarak bizim dünyamızda yoklar, dedi Mircea, gözleri büyüyerek.

Peki neden bunu kullanmadık? Alphonse talep etti. Yani bunca yolu, orada öylece duran mükemmel bir portal varken mi geldik?

Orada bir enkaz yığınının altında otururken Yıkılmış bir bina ve bölgede devriye gezen tanrılar olduğunu söyledim. Dün gece kontrol etmesi için Billy'yi gönderdim. Oraya geri dönmemi bekliyor olmalıılar-

Yani bunun daha kolay olacağını mı düşündün?

"Öyle olması gerekiyordu!" Yüksek sesle söyledim, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Pritkin, "Mesele şu ki, geçit buradan çıktı," dedi. "Tam burada. Kolordu burayı bir ön cephe olarak işletiyordu."

"Ayakkabıya ihtiyacımız olmaması dışında harika olurdu!" Alphonse öfkelen-di. "Lanet çöle gitmemiz gerekmiyor, Dante'ye gitmemiz gerek-"

"Kapa eneni," diye bağırdı Æsubrand. "Sadece kapa ! Bize bir şey anlatmaya alışıyor!"

"Seni ," diye başladı Alphonse, Mircea'dan önce Bir elini seğırtti. Pek bir jest sayılmazdı ama işe yaradı.

Belki de Alphonse ona en son meydan okuduğunda neler hatırladığı içindir.

"Ne istiyorsun?" Mircea, Pritkin'e bakarak şöyle dedi.

Pritkin, "Portal aslında kumarhaneye kadar kesilmişti," dedi. "Dün Jonas ile görüştüm. Ama Hong Kong'da olanlardan sonra Kolordu bu planı yeniden düşündü-

"Hong Kong'da ne oldu?" Enid endişeli ifadeyle sordu. Muhtemelen Hong Kong'un nerede olduğunu bilmediği içindi. Bildiği kadarıyla bir blok ötede olabilirdi.

Pritkin, "Tanrıların hizmetkârlarından bir grup, bir ley hattı lavabosundan gelen gücü yeniden yönlendirerek portal sistemine akıtmaya çalıştı ve ona bağlı olan her şeyi yok etmeyi umdu," dedi. "Özellikle de vampir senatolarından bazılarını ortadan kaldırmak istediler, çünkü çoğunda portallar vardı.

"Saldırı durduruldu, ancak Kolordu dersini aldı ve mevcut iklimde doğrudan kumarhanenin korumalarından bir kanal açmanın çok riskli olduğuna karar verdi. Bunun yerine, son bölüm kapatıldı ve ağız buraya, güvenli bir mesafeye yönlendirildi-"

"Güvenli," diye mırıldandı Alphonse ve Æsubrand birlikte, sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Arkadaş edindiklerini görmek çok güzel, diye düşündüm acımasızca.

"Nerede?" Mircea söyledi.

"Tam burada. Muhtemelen şu duvardadır," dedi Pritkin, rafı olmayan tek duvarı göstererek. "Bir bakmam lazım. yeniden ."

"Ve bizi doğruca Dante'ye mi götüreceksin?" Kolunu tutarak sordum.

"Öyle olmalı." Bir an için düşündü. "Yoksa tepemizde geri teper. Muhtemelen dışarıda beklemelisiniz..." Onun sesi getirdi.

"Bu portal, bir tılsım tarafından destekleniyor, değil mi?" Bodil kaşlarını çatarak sordu.

Pritkin içini çekti. "Bir tılsım ona güç veriyor, evet."

"O zaman, elli yıllık birikmiş güçten sonra, eğer geri teperse, tüm bloğu havaya uçurur," dedi kuru bir sesle. "Dışarıda beklemenin yardımcı olacağını sanmıyorum."

Alphonse buna cevap vermek için bazı renkli ifadeler kullandı ve bu sefer Mircea onu durdurmadı. Belki de aynı fikirde olduğu için. Ama Pritkin'e bakarak tek söylediği, "Yapabilir misin?" oldu.

"Evet."

Kesindi, hiçbir niteleme yoktu ve birden omurgamın çözüldüğünü hissettim. Çoğu zaman Rambo gibi görünmesine rağmen, Pritkin'in bir bilim adamının zihnine sahipti ve genellikle her şeyi nitelendirirdi, bahislerini korurdu çünkü çok az

dünyadaki mutlaklar. Ama görünüşe göre bu da onlardan biriydi.

"Yardım edeceğim," diye açıkladı Bodil ve itiraz etmedi.

"Leydi Bodil haklı," diye geri kalanımızı uyardı. "Tılsımlar genellikle kullanılmadıkları takdirde komplikasyonları önlemek için düzenli olarak boşaltılırlar. Bu kullanılmamış. Portal güçlü olacak."

"Başka bir deyişle, kış deliklerinizi hazırlayın," diye mırıldandı Alphonse ve benimkinin sıkıldığını hissettim. Belki de Jonas'ın buralarda hâlâ öldürülecek bir şeyler olduğuna karar verdiğini tahmin ettiğim için dışarıda yeni bir yayılım ateşi vardı.

Geri kalanımız kapının yanında bir düğüm halinde toplandık, cadılar ihtiyacımız olmayacağını içtenlikle umduğum koruma büyülerini yapıyorlardı. Pritkin ve Bodil kafalarını birleştirmiş, kalbimin *gümbürtüsünden*, dışarıdan gelen güm, güm, güm, güm seslerinden ve Jonas şehrin bu kısmını haritadan silmek için çalışırken artık neredeyse hiç durmayan metal rafların tıkırtısından neredeyse duyabileceğim ama tam olarak duyamayacağım şeyler mırıldanıyorlardı.

Sonra Pritkin'büyüsü, ben ya da benim kış deliği uzaktan hazırды. Dondurucunun tüm arka duvarı kayboldu ve - kahretsin! Portaldan önce cehennem kadar kırmızı, dönen bir ağza bakmak için bir saniyemiz vardı. Açlıktan ölmek üzere olan bir devin boğazından aşağı atması gibi sert ve hızlı bir şekilde yakaladı.

Ve sertçe fırlatıyordu. Bu, daha pahalı portallarda olduğu gibi bir kapıdan geçmek gibi basit bir geçiş değildi, hatta kaçakçıların sık sık Faerie'ye oydukları yasadışı türde olduğu gibi akan bir güç nehrine binmek de değildi. Hayır, bu kelimenin tam anlamıyla ruhumu bir uçaktan fırlatılmış kadar şiddetli bir şekilde kanlı ağızdan uçarken bedenimden emiliyordu.

Bir anlık "oh", bir saniyelik "auggghhhh!" ve kısa bir ağırlıksızlık hissi vardı. Ve sonra Diğer taraftan o kadar hızlı fırladım ki yere çarptım ve tamamen kontrolüm dışında büyük bir mermer üzerinde kaymaya başladım. Devam edecektim ama bir şey beni durdurdu.

Kocaman, sıcak, garip şekilli ve parıldayan bir şey.

Gözlerim devasa şeye ve üzerimde yükselen aynı derecede devasa vücuda odaklanmam için yeterince uzun süre geçmeyi bıraktığında, altın bir sandaletle kaplı dev bir ayağa çok benzeyen bir şey.

"Bize katılabildiğimize çok sevindim," diye gürledi büyük bir ses,

Dante'nin lobisi olabilecek bir yerde yankılanıyordu ama anlayamadım.

Ama yenilenmiş olduğu için değil, her ne kadar yenilenmiş olsa da, muhteşem heykeller, yemyeşil saksı bitkileri ve parlak bir mozaikle Sezar'a benziyor.

Zeus'un zaferini gösteren milyonlarca cam parçasından yapılmış kubbe. Herkes *geri dönsün, geri dönsün, geri dönsün* bağışlamakla meşgul olduğum için değil.

Ama bir sonraki gün sesim ve havam kesildiği için İkinci olarak da o dev sandalet beni yere yapıştırmaya başladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İşe yaramalıydı. Her şey hemen bitmiş olmalıydı. Kabadayılığımız ve cesaretimiz için gösterecek hiçbir şeyimiz olmadan muazzam bir çaba ama paha biçilmez mermer döşemeye bir basiret lekesi.

Ama olmadı ve bir an için nedenini bilmiyordum. Sadece sandalet kaybolduğunda aniden nefes alabildiğimi biliyordum. Ve ben yerde sersemlemiş, sessiz ve sudan balık gibi soluk soluğa bir şeyler oluyordu. Sonra Enid bana ulaştı, Bodil de peşindeydi ve beni ayağa kaldırarak sırtıma vurmalarını sağladı, sanki bunun bir faydası olacaktı gibi!

Olmadı ama *bu* , diye düşündüm, bakıyordum.

Sonra biraz daha baktım, çünkü lobinin geniş alanında gördüğüm şey hiç mantıklı gelmiyordu.

Başımı yana eğerek köpek numarası bile yaptım, bunun daha az çılgınca olacağını düşündüm, ama hayır.

Enid beni uzaklaştırmaya çalıştı ama Bodil orada öylece duruyordu ve az önce benim olduğum gibi ağzı açık kalmıştı. Birdenbire çok daha büyük olan elime geri dönmeye çalışırken bile

ve daha parlak renkli ayaklar. Ancak aynı zamanda oldukça büyük bir ahır boyutuna ulaştığınızda bu zordur.

Tıpkı Pritkin gibi, o da artık devleşmişti ve solo Zeus'a çok benzeyen ama Zeus olmayan biri, tabii o kurnaz yaşlı bukalemun yine yüz değiştirmediyse. Bu kişinin uzun siyah bir sakalı ve aynı renkte gür kaşları vardı. Fırtınalı denizlerin rengi olan canlı mavi-gri gözlerinin üzerinde, elinde tuttuğu altın mızrakla eşleşiyordu ve, ah, diye düşündüm. Bodil'in bu kadar şaşkın görünmesinin nedeni buydu.

Büyükbabanla tanışmak için ne güzel bir yol.

Sonra buharlı tren büyüklüğünde bir mızrak bana doğru fırlatılıyordu ve ben yuvarlanıp ezilmemeyi umuyordum. Çünkü birdenbire çalışacak çok fazla enerjim oldu. Ve hayır Nasıl aldığımı dair açıklama yoktu. Ya da nasıl aldığını, diye düşündüm, inanılmaz büyüklükte başka bir adam çatı kirişlerini sallayan ve bir futbol sahası uzunluğunda zıplayan bir çığlık atarken

Poseidon'un sırtı olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerine.

"Mircea!" Ona bağırdım. *"Neler oluyor?" Hiçbir fikrim yok, diye . Belki de bizim üçüncü-*

Ama üçüncümüz meşgul olduğu için hiçbir şey açıklayamadı. Üçüncümüz - işte bu yüzden onlara savaş büyücüsü diyorlar, diye düşündüm, bir kez daha bakarak. Ve tamam, Pritkin bizim bağımızdan bir şeyler ödünç alıyordu, çünkü bu vampir hızıydı, bir düzine büyü aynı anda Poseidon'a çarptığında fark ettim.

Ve bazıları cadıların bahsettiği Yasak şeyler olmalıydı, çünkü gerçekten de onu sendeletmişlerdi. İnsanların zayıflığı buraya kadarmış, diye düşündüm hiddetle ve elime dolanan enerjiyi fırlattım. Bu sefer her zamanki kırbaçlarım şeklinde değildi ama

aynı işe yarıyor gibiydi ve eğer cıva gibi hareket etmeseydi dev altın tanrıyı göğsünden vurabilirdi.

Bu haliyle, bir kolunu boydan boya keserek öfkeyle kükremesine neden oldu; Mircea'nın dişlerini koca boynuna geçirmesiyle aniden kesilen bu ses, kükremeyi bir çığlığa dönüştürdü. Ve odanın içinde yankılanmaya devam ederken, Pritkin ona önden saldırdı. Ve başladı

Bir kanepeden daha uzun oldukları için sahip olmaması gereken bir çift dev bıçakla koca gövdeyi acımasızca oyuyordu.

Aynı zamanda altın parlaklığındaaydılar ve ışığın büyük gövdeden dışarı yayılmasına neden olmaya başladılar, odanın etrafına yayıldılar ve neredeyse kör edici olacak şekilde tüm yaldızlı ve mermer kaplı şeylerden yansıldılar. Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım ve

Midem açlıkla çalkalanıyordu ama ben daha baştan çıkamadan o altın ışık birdenbire yok oldu. Bir an için saldırıdan sendeleyerek geri dönen adamın onu yeniden emdiğini düşündüm ama sonra Pritkin'in gözlerini gördüm, o kadar canlı yeşil parlıyordu ki yüzünde iki lazer varmış gibi görünüyordu.

Ve gerçeği fark etti: onu özümsemişti. Her şeyi özümsemişti.

"Ne be?" Dedim ama kimse dinlemiyordu.

Belki de Poseidon az önce Mircea'yı sırtından pençeleyip odanın öbür ucuna fırlattığı için ve neredeyse aynı anda Pritkin görmediğim bir darbeden dolayı sendeleyerek geri çekildiği içindir, çünkü gözümü kırpmak için bir anımı ayırmıştım. Sonra tekrar yaptım ve Mircea aniden sıçramanın ortasında, dişlerini gösterip tekrar bıçaklamaya başladı. Ta ki Poseidon kocaman bir kolla saldırana ve bu sefer onu lobinin enine doğru uçurup duvara çarptırana kadar.

Tozlar uçuştı, bir tanrı kükredi Pritkin toparlanıp onu omzundan bıçakladı ve yaşlı piç çok hızlı hareket etmeseydi kalbini de alacaktı. Aslında, tüm dövüş öyle bir hızla gerçekleşiyordu ki başka takip edebileceğinden şüpheliydi, çünkü grubumuzun geri hareket ediyor gibi görünmüyordu.

Sanki zamanı durdurmuşum gibi oldukları yerde donmuş görünüyorlardı, ama şu anda bunu yapamıyordum. Ama belki başka bir şey yapabilirim, diye karar verdim, çünkü Pritkin bir şekilde boyutları ve güçleri artmış gibi görünen bir grup devasa silahın yardımıyla kendi başının çaresine bakıyordu. onunla birlikte. Bir tabanca ateş aldı, ama artık Bir araba büyüklüğünde olan bu ses odanın içinde daha çok bir top gibi yankılandı ve saf, altın-beyaz ışıktan bir mızrağın Zeus'un kardeşinden çıkıp odanın etrafını kesmesine neden oldu.

Ancak donmuş grubumuzu kesmedi, çünkü çok yüksekteydi ve tüm bunlar başlarının çok üzerinde gerçekleşiyordu. Bu

devasa tanrılar grubuna doğru bir yol açtı.
Muhtemelen efendilerinin çağrısına yanıt olarak dışarıdan
koşarak . Ya da muhtemelen babalarının.
kesinlikle şüpheli.

Bir kadının silik gözleri ve suda yaşamaya yetecek kadar
yüzgeci vardı, bir adamın saç yerine dokunaçları vardı ve
diğerleri... Nimue'nin sarayındaki insanlara benziyorlardı, tek
saray gösterişçi gibi gösteriyordu. Bu gerçek bir şeydi, her
birinde parlak, parlayan gözler vardı.
mavi ve yeşilden soluk, yarı saydam hiçliğe kadar değişen
tonlarda; normal renklerin dışında her renkte, sanki görünmeyen
dalgaların üzerindeymiş gibi etraflarında uçuşan saçlarla; ve
kaşlar ve daha fazla yüzgeç yerine narin, ancak ipeksi
yüzgeçlerle

Boyunlarındaki solungaçları ve kollarının arkasını kenarlar.

Zeus'un suda yaşayan kardeşini çölün ortasında bırakmasını
kim beklerdi ki, diye düşündüm, Pritkin düşmeden hemen önce,
yeni gelenlerden üçü birden üzerine atlamıştı ve burada lanet
olası bir seyirci olarak bulunmadığımı hatırladım.

Nasıl olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama
gücüm vardı. Neden bundan dolayı ya da neler olduğunu
bilmiyordum.

Ama bilmeme gerek yoktu. İhtiyacım olan tek şey buydu, diye
düşündüm, ellerimden bir çift devasa altın kırbaç yuvarlandı ve
bir saniye sonra havada uçarak
Pritkin'i tehdit eden iki piçin etrafında.

Çekiştirdim ve uçtular, birinin kafası şimdi
vücudundan ayrılmıştı. Ve odaya yeni girmiş olan Mircea'nın
dizlerinin üzerinde kaymasına ve onlardan kaçınmak için
geriye doğru eğilmesine neden oldu. Ve sonra tekrar ayağa
kalkıp

Pritkin'in saldırganlarından üçüncüsüne doğru sıçradı, dişlerini
göstererek ve gözleri parlak kehribar altın renginde parlayarak
onu yakaladı, bu sırada Pritkin hırlayarak ayağa fırladı.

Poseidon'un kafasına indirdiği kılıca karşı koymak için tam
zamanında.

Önünde çapraz duran o uzun, altın bıçaklarla karşıladı; o
kadarını gördüm. Ve sonra görmek zordu

Savaş o kadar hızlandı ki, ayaklarımın üzerinde durup savaşımaya devam edebilmek için tek yapabildiğim anlık görüntüler dışında hiçbir şey yapamadım. Çünkü bu düşmanlar akılsız değildi.

Kimsenin de bana onların

Binlerce yıl boyunca birbirlerinin yanında savaşarak, iletişime ihtiyaç duymadan neredeyse bir bütün olarak hareket ettiler. Ya da belki onlar da bizim gibi yapıyorlardı - sessizce - ama üzerime gelmeden önce hiçbir şey duymadım. Sokaktan koşarak gelen birkaç düzine insanla birlikte.

Sanırım bizim gelmemizi bekliyorlardı ve bu şekilde başladılar.

Ama sonra Pritkin -sanırım- geçidi tekrar açtı, yarısını aşağı emiyordu. Bunun ne işe yarayacağını sormak istedim, çünkü lanet olası

Buradan sadece birkaç blok ötede bir şey patladı ama fırsat bulamadım. Kafamın içinde bir çığlık yankılanmadan önce değil: *Aşağı!*

Aşağı indim, ya da beş katlı bir kadının inebileceği kadar aşağı indim, yere sarıldım ve sonra yuvarlandım, kaçtım ve

sayısız silaha kırbacımla saldırdım.

beni takip etti. Sonra portal tersine dönüp aşırı yüklendiğinde ve patladığında her yer paramparça oldu, odayı elli yıllık bastırılmış enerjiyle patlattı. Ve hâlâ ayakta duran tanrısal tiplerden oluşan falanksı bir tırpanın buğdayı biçmesi gibi biçti.

Bodil yanılmamıştı, diye düşündüm, tam tepemde kıpkırmızı bir enerji kaynıyordu, o kadar sert ve inanılmaz derecede sıcaktı ki yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Ve diğer birçok insanınki de kelimenin tam anlamıyla yanıyordu. Her yere vücut parçaları yağıyordu, çünkü bu "tanrıların" bazıları güç yerine kan saçan yarı tanrılar olmalıydı.

Onu hemen içime çektim, önce içime sonra da bağ aracılığıyla dışarıya yayıldığını hissettim, beni yeniden canlandırdı ve aynı şeyi triumvir'lerime de yaptı. Ve buna ihtiyaçları vardı, çünkü Poseidon şimdi öfkeliydi ve

Taburu, tek başına. Halkının ölümü savaşın gidişatını değiştirmişti ve artık oynamıyordu.

Altın bir kalkan yarattı, onu kırmızı ışını ikiye bölmek için kullandı ve tam zamanında kaçan Pritkin'e doğru yönlendirdi kül olup uçmasını engellemek için. Ama ışın arkasındaki duvarda bir yarık açtı, gerçekten de öyle, enerji patlaması aniden kesilip tılsımın gücü tükenmeden önce Joker'in şeytani sırtışına benzeyen sivri bir yırtıktan içeri gün ışığı süzülüyordu. Ve çok geç olmadan triumvir'lerime yardım etmek için ayağa fırladım.

Ancak hemen ardından beni dizlerimin üzerine düşüren bir şeyle karşılaştım ve çığlık attım. Canlı canlı yüzölüyormuşum gibi hissettim, sanki vücudumun her yerine sıcak bıçaklar saplanıyordu, asit gibi-bağcıklı ateş. İşte böyle, diye düşündüm, siyah alevleri ve mor uçları olan bir büyünün üzerimden geçtiğini, gücümü emdiğini ve Tanrım, çok acı verdiğini gördüm!

Etrafımda savaş sürerken yavaş zamanın dışına düştüm ve fark ettim: bunu tanrılar atmamıştı. Ana kapının yanında bir grup büyücü belirmişti ve sanırım karanlık olanlar bizim tarafımızda değildi. Bunlar daha önce bulunduğum ayak takımı grubundan çok daha müreffeh görünüyordu. takılıyorlardı ve onlar da daha güçlüydü, içimi boşaltmaya çalışan ateşli bıçakları bükerek daha da batmalarına neden oldum, acıdan daha fazlasını tehdit ediyorlardı ama ne kadar çırpınsam da kendimi kurtaramıyordum.

Neyse ki buna gerek kalmadı.

Çünkü bizim de büyü kullanıcılarımız vardı, değil mi? Gerçek tanrılara karşı yardım edememiş olsalar da, karanlık büyücüler tamamen başka bir şeydi. Ve görünüşe göre Zara ve şirket güç eksikliği nedeniyle barış tarafı olmamıştı.

Neredeyse tek bir büyü gibi görünecek kadar kalın olan bir dizi büyü, büyücü kitlesine doğru uçtu ve-

Kahretsin, diye düşündüm, bana eziyet eden büyü bozulup kaçarken bakıyordum. Muhtemelen büyücüler az önce

kırılmış ve kaçmışlardı, içlerinden hala . Çok fazla değildi; cadıların büyüleri bazılarını ikiye bölmüş, bazılarının bağırsaklarını deşmiş, kendi bağırsaklarının kanlı iplerine takılmalarına neden olmuş, bazılarını da canlı canlı yüzmüş, kaçmaya çalışsalar bile vücutlarının kırmızı etleri derilerinden fışkırmıştı ve geri kalanların çoğunu yok etti.

Aptalların çoğu kalkan takmaya zahmet etmemiş gibi görünüyordu.

Bunun bana göndermeleri gereken büyü miktarını azaltacağını tahmin ediyordum ve gerçek, kıdemli bir tanrıyla tamamen meşgul olduğumuz için muhtemelen buna ihtiyaçları olduğunu düşünmemişlerdi. Ve tüm olurken, bir köşede mırıldanan küçük bir cadı grubunu kim fark edebilirdi ki? Onlar değil, diye düşündüm, birkaç kalkanlı olanın dönüp kaçışını izlerken.

Ama yeni gelenler sadece onlar değildi ve görünüşe göre tanrılar meşguldü. Ben nefesimi geri almaya çalışırken, geçidin hiddetinden kaçan bir düzine yarı-tanrı çocuk bizim için geldi. Ve çok hızlı geldiler.

Cadılar yayılım ateşine tuttular ve birkaçını düşürdüler, ama çoğunluk neredeyse büyüden etkilenmemiş gibiydi, kötü lanetler yağmurdan daha fazla etki yaratmadan üzerlerinden akıp gidiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama pek iyi gitmedi. Sadece portalın neden olduğu yağmurdan dolayı kan ve yanan vücut parçaları üzerinde kayıyor olduğum için değil, aynı zamanda büyücülerin bana yaptıklarının kalıcı etkileri vardı.

Acı azalıyordu ama gözlerim sürekli karşıya geçmeye çalışıyordu ve uzuvlarım her zaman onlara söylediğim şeyi yapmıyordu. Sürekli

Alphonse bana ", , , lanet olası!" diye bağırırken kıcımın üzerine düştüm. Denedim, deniyordum ama ona bunu söylemeye çalıştığımda dilim Kelimelere de takıldım.

"Bir dakika," diye çıkmayı başardım ama bunun bir faydası olmadı, çünkü böyle bir şeyimiz olmadığı açıktı.

Ya da belki de öyle yaptık, diye düşündüm, çünkü Æsubrand, Bodil'in bana gönderdiği bağlantının "Nihayet!" olarak çevirdiği vurgulu bir kelime söyledi.

Ve öne çıktı.

Kimse onunla gitmedi. Enid, arbedede bir şeyle vurulmuş olan Zara'yı kucağında tutuyordu; Bodil hâlâ orada öylece durmuş, Poseidon ile iki triumvirim arasındaki savaşı sanki takip gibi izliyordu; Alphonse ise sanki bunun bir faydası olacakmış gibi şimdi benim büyük bacağımı yumrukluyordu.

Öyle olmadı. Bu sırada Æsubrand silahlarını, kasabadan aldığı yeni parlak kılıcını ve bunca zamandır yanında taşıdığı paslı kargısını, eski dünyasına ait sahip olduğu tek eşyayı yavaşça çekti. Ve gülümsedi.

"O zaman dans edelim," dedi ilerleyen kalabalığa, tam bir deli gibi!

"Ona yardım edin!" Bodil'e söylemeyi başardım ama bana bakmadı bile.

Aldığım tek "O iyi" oldu.

Ama en azından Alphonse sonunda ne olduğunu fark etti. tam da gelgitin üstümüzden sırada. Ve balık görünümlü piçlerden biri atladı, yuvarlanan, hırlayan, dövüşen bir düğüm halinde onu yere seriyor. Bunun olacağını görmedin, değil ? Düşündüm. Ya da öyle, çünkü Æsubrand'ın kasabada yaptığı küçük gösteride düşündüğümünden daha fazla kendini tutuyordu.

Çok daha fazlası, diye düşündüm, üç yarı-tanrıyı birkaç saniye içinde parçalamasını izlerken. Çünkü evet. Onda da tanrı kanı vardı, değil mi?

Onlar da büyücülerin yaptığı hatayı yapmışlardı, Etrafımdaki insan kalabalığı yerine beni izliyordu ve aynı bedeli ödemişti. Ama çok fazlaydı ve ben hala mücadele ediyordum, yine de bir tanesini yakalamayı başarmıştım. Beni parçalamaya çalışan şerefsizler onu diğerlerinin üzerine fırlattı. Iskaladım ama sert atmış olmalıyım çünkü bir daha ayağa kalkmadı.

Ve sonra onlara kükredim, sesim aniden geri geldi ve bu bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Başladılar Birbirlerine bakıyorlardı ve ben sendeleyerek ayağa kalktığımda bu sefer geri çekildiler, doğrudan temas yerine başka bir büyüü tercih etmeye karar verdi. Ve sonra, sanki birdenbire önlerini göremez olmuşlar gibi sendelemeye başladıklarında da bu kararlarını sürdürdüler.

yürümek ya da başka herhangi bir şeyi düz yapmak da... Çünkü Enid de artık ayaktaaydı, cadılar Zara'yı götürmüştü ve çok *kızgındı*. Çünkü

Bu piçler onun adamını ya da beni tehdit ediyorlardı, emin değildim ama Margygr büyüünün herkes gibi onlar üzerinde de işe yaradığından emindim. Sarhoş denizciler gibi sendeliyorlardı ve birkaçı benim yerime birbirlerine küfretmeye başladı. Eninde sonunda atacaklarını düşünürken, eninde sonunda atmadılar.

Æsubrand, birinin ona açmayı başardığı birkaç yaradan dolayı kanıyordu, yine de ayaktaaydı. Görünüşe göre feyler vampirler gibiydi: hareket edebiliyorlarsa ölümcüllerdi. Alphonse'un ağzı yarı tanrı kanıyla kıpkırmızı olmuşken bunu kanıtlamıştı, kafası karışmış manganın üzerine atladı ve ortalığı darmadağın etti.

"Neden geldiğimi bile bilmiyorum," dedim kalın bir sesle - kimse kocaman altın kadına ilgi göstermediği için-.

Biri hariç.

Geriye dönüp baktığımda, ayağa kalkmak muhtemelen kötü bir hareketti, çünkü belli bir tanrının dikkatini çekmişti. Birdenbire koordinasyondan yoksun kığım, arkamdaki odanın yarısına kadar uzanan devasa bir havuz ve fiskiyeden yukarı doğru kıvrılan su mızraklarından kaçmak zorunda kaldı, bu da tadilatın bir parçası olmalıydı, çünkü kesinlikle daha önce burada değildi. Ama şimdi ve sıçrayan at heykelleriyle doluydu, su mızrakları çılgın bir ahtapot gibi her yeri keserken artık neredeyse göremiyordum.

Ve dokundukları her şeyi oydular.

Su bana dokunmuyordu, henüz değil, ama ve bunu yaptığı her yerde, etrafımdaki parlak pus başladı. Ama hayır, bir saniye sonra fark ettim ki, o küçülmüyordu. Ben küçülüyordum.

Poseidon'un sonsuz sayıdaki çocuklarından birkaçı şanslarını görerek üzerime atladı. Birinin gözüne bir kırbaç indirip yüzünün erimesini izlediğimde ve diğerinin boğazına bir büyü teli dolayarak kafasını şişeden çıkan şampanya mantarı gibi patlattığımda hiçbir şey görmedim. Ve içinde kandan başka bir şey olmadığı için hayal kırıklığı dışında hiçbir şey hissetmedim.

Kahretsin, diye düşündüm uzaktan, bir diğerini ve sonra bir diğerini yakaladım, aniden, umutsuzca ihtiyacım olan gücü aramak için kafalarını kopardım, çünkü lanet olası çeşme benimkilerin hepsini çalışıyordu. Ve triumvir'lerim yardım edemedi, çünkü çok daha büyük bir düşmanla ölüm kalım mücadelesine kilitlenmişlerdi, yani tek başımaydım. Sonra başka bir aptal üzerime atladı, sanırım babama değerini kanıtlamaya çalışıyordu ve ben ona saldırma zahmetine bile girmedim, sadece

Öfkemi onun işe yaramaz suratına kadar yüksek sesle haykırdım ki beni bıraktı.

Tam da Æsubrand'ın onu ezip geçmesi ve beni başka birinden uzaklaştırması için tam zamanında. çünkü neredeyse normal insan boyutuna dönmüştüm. Lanet olsun! Güce ihtiyacım vardı!

"Su!" Mircea bağırdı. "Enerjimizi yiyor!" Evet, bunu anlamıştım!

Sonra başka beni yakaladı ama bu sefer düşmanım değildi. Belki de bu konuda yanılmıştım. Çünkü Bodil'in aniden boğazıma dayadığı bıçak hiç de dostça gelmiyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bodil!" Pritkin öfkeyle bağırdı ama Bodil'in boğazına dayadığı bıçak hiç kıpırdamadı. Hafifçe içeri doğru bastırmak dışında, insan sıcaklığında ve kırmızı bir kan damlasını hissetmeme yetecek kadar,

boynumdan aşağı
inmeye başladı.

Bu beni, ruhumu yeniden pençelemeye başlayan tanrısal açlıktan kurtarmaya ve bana şunu hatırlatmaya yetti: Güç damarlarımdan akarken nasıl hissettirirse hissettirsin, ben bir tanrı değildim. Az önce öldürdüğüm, kanları hâlâ ellerimi boyayan ve suyla ıslanmış zemine hızla yayılan o zavallı piçlerden daha fazla değildim. Hepimiz ateşle oynuyorduk, doğru yerde bir bıçak darbesi ışıkların sönmesi anlamına gelebilirdi - kalıcı olarak.

Donup kaldım.

"Yüce Poseidon!" Bodil'in sesi mekânda yankılandı; sesi aynı anda hem muzaffer, hem itaatkâr, hem de neredeyse baş döndürücüydü. "Yüce Poseidon! Torunun sana yalvarıyor!"

Ve, tamam, bu onun dikkatini çekti. Mircea ve Pritkin'in dikkati dağılmış, bana bakarken zaten o yöne doğru giden kavgayı durdurdu. Büyük dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü.

"Torun mu? Bu da ne?"

"Aslında torununun torunu," dedi sesi
O mavi-gri gözlerle buluşmak zor olduğu için gurur ya da muhtemelen korku ile titriyordu. "Aliacmon'un kızı, Palaestinus'un oğlu, yüce Poseidon'un oğlu!"

"Öyle ?" Kocaman altın el öyle bir şey yaptı ki
Bodil'in şeffaf bir versiyonunu önümüze fırlattı, kenarları soluk altın ışığıyla kaplıydı. Bir an sonra kayboldu ve

Kocaman, gür kaşlarından biri kalktı. "Evet, öyle olduğunu görüyorum. Ve yine de buraya düşmanlarımla birlikte mi geldiniz?"

"Dünyam... öldükten sonra size ulaşmanın tek yolu buydu, yüce kral."

"Evet, yazık ," dedi, sesinde hiçbir tonlama yoktu. Ve şimdiden Zeus'un neden yarışmayı kazandığını anlamıştım. Tanrılara kimin liderlik edeceğine dair mücadele. En büyük düşmanının yarı insan kızına gösterdiği sözde ilgide o kadar özenli, o kadar ikna edici ve o kadar *gerçekçiydi* ki beni neredeyse ikna etmişti.

Bu adam sağır bir adamı samimiyetine ikna edemezdi ama belki de ben . Çünkü Bodil tekrar konuştuğunda sesinde saygı vardı. Ve heves.

"Evet, benim dünyam -annemin dünyası- öldü ve ben babamın krallığında yeni bir tane bulabilirdim. Size katılır ve size en iyi şekilde hizmet ederdim-"

Delirdin mi sen? Mircea'nın sesi zihnimizde yankılandı. *Sana ihanet edecek! Ne düşünürsen düşün-*

Ancak Bodil'in Mircea'nın görüşlerini duymakla ilgilenmediğini tahmin , çünkü sesi aniden kesildi.

"Samimiyetimin kanıtı olarak bu kişinin hayatını sunuyorum," dedi, sesi odada yankılanıyordu. Ve hepsi oradaydı, daha önce görmem gereken ama görmediğim şeyler: hırs, gurur ve elinde kalan tek aileye ulaşmak için bizi kullanmasına izin verecek kadar acımasızlık. "Onu senin için öldüreceğim," ekledi. "Şimdi!"

"Hayır! Bodil!" Enid çığlık attı.

"Ne yapıyorsun?" Arayandı, şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Bunun için senin bağırsaklarını deşeceğim," dedi Pritkin, sesini hiç duymadığım kadar hırçın çıkararak. "Eğer bu yapacağım son şeyse-"

"Bugün burada öleceksiniz," dedi ona küçümseyerek. "Hepiniz ! Tanrıların size ya da buna ihtiyacı yok!"

Ve bıçağın etimi daha derinden ısırıldığını hissettim.

"Durun!" dedi kule gibi yükselen tanrı, sesi o kadar yüksekti ki kulak zarlarım patlayarak öleceğimi sandım. "Getirin onu

Ben."

"Büyükbaba?" Bodil'in sesi aniden emin değil gibiydi. "Bunu kendim bitireceğim."

"Ama... o görüldüğünden daha tehlikeli. Kaç çocuğunuzu öldürdüğünü görüyorsunuz, ne kadar acımasızca, ne kadar zahmetsizce-"

"Çalınan güç damarlarında zahmetsizce, belki," dedi. "Şimdi değil. Yarı-tanrıların sorunu da bu, değil mi?" diye ekledi kendine gelerek,

Bodil kıpırdamadığı için her adımda odayı sallıyordu. "Bazıları iyi savaşıyor ama sonuçta onlar tanrı değil. Sadece herhangi biri kadar kolay ölen uydurma etler. insan."

Tek dizinin çöktü, yüzüme bakabilmek için hafifçe küçüldü, diğer çocukları ise arkasında bir duvar oluşturdu. Gerçi buna gerek yoktu. Mircea ve Pritkin Benim kadar kötü olmasa da boyutları küçülmüştü ama bir yerlerden aldıkları güçle beni besliyor olmalıydılar.

Eskiden olduklarının yarısı kadardılar ve Poseidon'a her an, boyutları insan standardından devasa boyutlara kadar değişen yeni takviyeler geliyordu. Vahşi gözlerle içeri koştular. muhtemelen babalarının çağrısı üzerine şehrin dört bir yanından , yanık tunikler ve cüppeler içinde kirli bir haldeydi. Ve başladılar gelir gelmez acımasızca saldırarak Mircea ve Pritkin'i kendilerini savunmaya zorladılar.

Poseidon yüzüme kapanıp odayı, ortaklarımı ve her şeyi görmemi engellediğinde, bu iş bitti diye düşündüm. *Kaçın!* Bağından düşündüm ama duyup duymadıklarını anlayamadım.

Sanmıyorum, çünkü büyük bedenin ötesinden savaş sesleri ve hayır, hayır, hayır! Benimle birlikte ölemezlerdi! "Kaçın!" Aptallara bağırdım. "Bağı kesin!"

Ama hiçbir şey değişmedi. Şimdi neredeyse sevgiyle benimkine bakan devasa yüze baktım ve çoktan ölmüş olmayı diledim. Bunu görmek istemiyordum; bunu göremezdim!

"Evet, ben de bunu bekliyordum," dedi. "Kardeşimin yeteneklerinize garip bir inanç geliştirdi, öyle ki sizi neredeyse annenizle bir tutuyor. Ama sen annen , değil mi? Sen sadece son yaklaştığı için panikleyen bir başka zavallı yarı tanrısın."

"Lütfen kralım," dedi Bodil ve sesinde gerçek bir korku vardı. "Bunu senin için yapmama izin ver. Risk almama izin ver."

"Ne riski?" diye sordu Poseidon. "Ödüllendirileceksin kızım, ama bu zevki kendime saklıyorum. Buraya gel ki gücüm seni de almasın."

Umursamasına şaşırdım. İkimizi de aynı anda havaya uçurmamasına şaşırdım ama bunun demi takımını mutsuz edebileceğini tahmin ettim, kız kardeşlerini ne kadar kolay öldürdüğünü görmek. Ve onları gerçekten ne kadar az düşündüğünü.

Ona bir kemik at, onları dizginle, tanrıların her zaman yaptığı şey buydu, diye düşündüm boş boş, kafam uğulduyordu. Hayal meyal Enid'in fey küfürleri savurduğunu duydum, Æsubrand'ın onu tutmak için tuttuğunu gördüm, Mircea ve Pritkin'in sol tarafta savaştıklarını, bana ulaşmaya çalıştıklarını ama asla ulaşamadıklarını gördüm. Ama birdenbire hepsi önemsiz göründü.

Konsantre olabildiğim tek şey kocaman bir çift gri-mavi gözdü ve hissedebildiğim tek şey bir yanlılık duygusuydu. Ölüyor olduğumdan değil; bunu bir süredir bekliyordum. Ama bu o olmamalıydı.

"Kardeşin," diye mırıldandım, çünkü Bodil beni bıraktı ve aynı zamanda beni geri itti, sanırım Bıçağı ona sapladım. Ya da artık sahip olmadığım kırıbağı. "Beni öldürecek kişi olmak istiyor."

Ve sanırım komik bir şey söylemeyi başarmıştım, Çünkü Poseidon güldü ve sesi geniş alanda yankılandı. "Evet, bu yönde kesin talimatlar bıraktı. Seni onun için kurtaramadan savaşta ölmen çok kötü oldu. "Görüyorsun ya, *Pythia*," ve sesindeki unvan bir "Sevgili annen benden her şeyimi aldı. Benim

karım, krallıklarım, *gücüm*. Onun bu dünyada kalan son parçasını almanın tadını çıkaracağım."

Başka bir şey söylemeye çalıştım - ona, meydan okuyan son sözler; Bodil'e, yakında olmayı umduğu en sevdiği kızı gibi ona sarılmış duruyordu; Pritkin'e ve Mircea-çok fazla... ama yapamadım. Daha önce de ölümle yüzleşmişim ama hiç bu kadar kesin olmamıştı. Ve her zaman çığlık atarak öleceğimi düşünmüş olsam da, iş o noktaya geldiğinde, orada öylece durdum, hissizleştım ve bekledim.

Ve
bekliyorum.

Ve
bekliyorum.

Bir noktada gözlerimi kapattığımı fark ettim. Bir idam mangasının önünde gözleri bağlı bir aptal olarak, ama görünüşe göre buna bile izin verilmeyecekti. Beni öldürürken gözlerimi görmek istiyordu ve siktirsin gitsin! Görmek istiyorsa, pekâlâ görebilirdi.

Gözlerimi açıp ölümümü hazırlayan piç kurusuna baktım ama onu göremedim. Kör edici bir güç selinden başka bir şey görmedim, bana kadar sert çarptı ki beni çeşmenin kenarına savurdu, orada sahip olduğum her kemiği kırmışım gibi hissettim. Sersemlemiş, nefes nefese ve neden hala ölmediğimi merak ederek orada yatıyordum.

Bir an için bilmiyordum ve beni öylece bırakıp gitmeyi, ben diğer arkadaşlarımla önünde öldürölmesini izlerken yavaşça kan kaybından ölmeyi planladığından şüphelendim. Ama sonra, tüm o ışığın yanan etkilerinden sonra Sonunda bir şey etti. Poseidon, geriye doğru düşerken, bir güç seli neredeyse içinden fıskırıyordu çatallı boğaz; Bodil, sağ kolu ve tuttuğu altın bıçak parçalanıyor, kan ve sıvılaşmış et damlıyor ve Kemik gösteriliyor; Mircea çöken tanrının üzerine atlıyor ve kılıcını derine batırıyor; insanlar çığlık atıp kaçışıyor ve yaşlı bir tanrının can kanı fıskırıyor-

Can damarı.

Gözlerimi kıptım, yarı yarıya tüm bu parıldayan altının sadece zihnimde olduğuna ikna olmuşum, ama hayır, her yerdeydi, her şeyi kaplıyordu.

Bodil'in saldırısı ses tellerini kopardığı ve kükreyemediği için vahşice ama sessizce savaşılan cesedin yanında su birikintisi oluştu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm; nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Artık acı çıgıllıkları dışında vücudumu zar zor hissediyordum. Ama daha önce de acı çekmişim ve bunun kesin bir tedavisi vardı. Evet, her şeyin bir çaresi vardı, tam orada, eğer kırık bedenimi o kadar uzağa sürükleyebilirim-

Ve yapabiliirdim. Bir bacağım artık çalışmıyordu, bir kolum yanıyordu, muhtemelen kırılmıştı ve kaburgalarımındaki ağrı neredeyse nefes almak imkansızdı. Daha da kötüsü, görüşüm sürekli bulanıklaşıyor, bir dakika sonra sıçrayan efektlerle parlaklaşıyor ve bir sonraki dakika neredeyse grileşiyordu. Ama Tanrı'nın damlaları vardı-

Yerde kan vardı ve arayan ellerim biraz buldu.

Beni oldukça uzağa fırlattığı için küçüklerdi ve savaştan gelen parlak ışık selinin içinde kayboldukları için neredeyse gözle görülemiyorlardı ama görmeye ihtiyacım yoktu. Beni çağırdıklarını hissedebiliyordum, her biri kusursuz bir şarkı söylüyordu

Kulaklarıma kadar geldi ve onları arayıp buldum ve ıslattım. Her küçük vuruş birkaç santim daha ileriye gidiyordu; her leke elimde kalanlara kıyasla bir ziyafetti; ve sonra küçük bir su birikintisi buldum ve tüm yüzümü içine soktum, onu emdim ve onunla birlikte güçlü bir güç darbesi aldım.

İyileştirmek için yeterli değildi, ancak Mircea'nın yeteneğini bağ boyunca hissedebiliyordum, ayrıca bana şarkı söylüyordu. Ama bunun için yeterli güç yoktu, hayır, yakın bile değildi. Ama Devam etmem, bacağımı arkamda sürüklemeye devam etmem, kendi kanımı yere bulaştırmaya devam etmem için enerji verdi, ancak beni durdurmaya yetmedi, tüm bu gücün şarkısı beni bir mıknaş gibi metale doğru çekerken değil.

Avucumu bir damlaya vurdum ve onu iterek bir sonrakine geçtim. Kanayan bacağımı bir lekenin içinden geçirdim ve küçük bir gücün bacağıma geri aktığını hissettim. Kendi zayıflığıma hırladım ve devam ettim.

Açık.

Sürünere

k.

Sonunda ona ulaşana kadar, o uçsuz bucaksız Kıvranan büyük bedenden akan su birikintisi. Sel durmamıştı, hatta yavaşlamıştı bile, çünkü yarı ölü olmasına rağmen Bodil, Mircea ve şimdi de Pritkin ile birlikte Düşmüş tanrıya saldırıyorlardı. Güçleri darmadağın olmuştu, bazıları Margygr büyüsü tarlasında tökezlerken ona yardım etmeye çalışıyor, diğerleri dehşet içinde sersemlemiş bir şekilde orada duruyor ve daha da fazlası geldikleri yoldan geri dönüyordu. Ve bunu yaparken kesiliyorlardı, çünkü cadılar tekrar içine girmişlerdi, Poseidon'un yarı-tanrı çocuklarına ellerinde ne varsa fırlatıyorlardı, buna benim şiddetle karşı çıktığım bazı büyüler de dahildi.

Şüpheliler, Jonas'inkinden fazla onaylanmış listede değildi.

Ama Æsubrand Bodil'e ulaşmak için mücadele ediyordu, bir şekilde bir tanrının başını kestiğini anlamamıştı, ta ki Enid onu geri çekene ve ona duyamadığım bir şeyler haykırana kadar, çünkü ben hiçbirini duyamıyordum.

Altından başka bir şey göremiyordu, açlıktan başka bir şey hissedemiyordu, başka bir şeye odaklanamıyordu-

Ahhhh. Evet. *İşte bu.*

Poseidon kendini iyileştirmeye çalışıyordu, ama aniden bir an öncesine göre çok daha zor buldum. Şimdi ben de her şeyimle onunla savaşıyordum ama diğerleri gibi değil. Bunun için savaştım, hayat veren, hayatı onaylayan, ona aç damarlara akan hayat, evet, evet, binlerce kez evet!

Ve yardım aldım. Onu daha önce neden hissetmediğimi bilmiyordum, belki de dikkatimi veremeyecek kadar savaşmakla meşguldüm. Ya da çıldırıyordum, ölüyordum ya da açlıktan ölüyordum, çünkü açlıktan ölüyordum, her zaman açlıktan ölüyordum, bir ömür boyu aç kaldıktan sonra bunu fark etmek zordu, ama artık aniden açlıktan ölmediğimi anlayabiliyordum. Tıpkı bize kimin yardım ettiğini, bizim sahip olmadığımız ama onun sahip olduğu gücü kimin sağladığını söyleyebildiğim gibi. Depo.

Pritkin' karabasanı o dövüşün enerjisinin bir kısmını bağ aracılığıyla emmiş ve ona tutunmuştu. Ve sonra diğer yarısıyla birlikte ruh formunda bir gezintiye çıktı.

Cehennemden çok daha kötü bir şey çünkü o da beni seviyordu, bir keresinde öyle demişti. Ve ne iddia ederse etsin gelmemelik edemezdi.

Yoldaki tuhaf üçlü görüntünün sebebi oydu, bağı test ediyordu; daha önce bize yardım eden de oydu, aynı bağı tanrıları taklit etmemize izin verecek kadar güçle dolduran da oydu, en azından ölmeyecek kadar uzun bir süre için-

Ve birden her şey anlam kazandı. İnkübiler, ruhlarının bir kısmını tüketirlerse başkalarının özelliklerini alabilirlerdi ve üçümüzün içinde bulunduğu büyü bir *ruh bağıydı*. Tüm yaptığı Kanımda ve gücümde annemin mirası olan fazladan birkaç yarı tanrıya ihtiyaç vardı ve dövüş sayesinde o da bunlardan birazına sahip olmuştu. Ve şimdi ikimiz de sahiptik.

Hiçbir söze gerek duymadan yeteneklerini benimkilerle birleştirdi ve birlikte beslenmeye başladı. Ve ortaya çıktı ki, bir inkübi prensi ve Artemis'in kızı birlikte, yerde can çekişen piçten, onun geri alabileceğinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde güç çekebiliyordu. Evet, diye düşündüm, içime dolan enerjiden bunalmış bir halde, evet, bu, sadece bu, sonsuza dek bu!

Ve daha da çılgınca olanı, bununla delirmiyordum.

Aklımı başımda tuttun, diye düşündüm ona hayretle ve bunun aramızdaki bağda yankılandığını hissettim. Mircea ve Pritkin'in yanımızda kimin olduğunu fark ettiklerini ve yaşadıkları şoku, şaşkınlığı ve garip sevinci hissettim.

Ve sonra bir davet, uzatılan bir el, bir kardeş uzlaşmaya istekliydi, sonunda bunun için doğduğunu anlamıştı ama kabul edilecek miydi?

O kadar çok nefret, o kadar çok korku, o kadar çok suçlama ve suçlama ve her ikisini de sınırlayan aptalca, aptalca kavgalar-Yeterli miydi?

Hayır, karabasan hırladı. *Ama bu bir başlangıç.*

Ve bir sonraki an, işte , tamamen geri dönmüş ve bağımıza entegre olmuş bir dördüncü, sadece artık dördüncü olmadığını fark ettim. Bir *üçüncüsü*. Ve ben şu andan kopuyordum. var olmayan su birikintisi, Bodil'i yakalıyordu, onu iyileştiriyordu

Mircea'nın yeteneğiyle kan kaybından önce, ve bu kolay oldu.

Her şey *çok kolaydı*.

İşte böyle, diye düşündüm, yanan altın bir kırbacı Poseidon'un böğrüne sokarken. Bunun gibi, diye düşündüm, çekip çıkardım ve içimi dolduruyor, içinde yıkanıyorum, tüm o güç, tüm o ışık. Arkamızdaki fıskiye çığına dönmüştü ama önceki gibi değildi. Kontrolden çıkmış gibiydi ve sadece su fışkırtıyordu. Her yerde, altın rengi pus ve tepedeki cam duvar resminden gelen ışıkla karışan kubbe, dışarıdan gelen büyü ateşiyle o kadar parlak bir şekilde aydınlatıldı ki, çok renkli bir disko topu gibi prizmalar yağdı.

Ama Poseidon bir canavardı ve savaşmadan . Ve bir dakika sonra kalbinden bir mızrak yiyen Pritkin'i, ondan bir dakika sonra ne olduğunu anlayan biri tarafından kazığa oturtulan Mircea'yı ve durmak bilmeyen Æsubrand'ı iyileştiriyordu.

kaç kez olursa olsun bir tanrıyla savaşabileceğine inanmak Tanrı'nın onu lanet olası mermere söylemesinin bir bedeli vardı. Oda etrafımda baş döndürücü bir şekilde dönerken, büyük bir tane diye düşündüm.

! Pritkin kafamın içinde hırladı ve haklıydı.

Neredeyse aldığımız hızlı güç kaybediyorduk. Ama önemli kelime neredeyse, düşündüm ve kırbacımı tekrar tekrar sapladım, kabzasına kadar, Ölmekte olan tanrıdan yediğim dayak yüzünden kendimi iyileştirmek için yavaşça fışkıran gücün çoğunu kullandım, ama umursamadım çünkü ondan aldığım her şeyi geri alamadım.

Ta ki aniden, alacak bir şey kalmayana kadar.

Yaşlı bir tanrının ölümü, anlaşılan o ki, beklenmedik bir şeydi. Bir an oradaydı, neredeyse insan boyutundaki bedeni güçten düşmüştü ama yine de çok yaklaşan kendi hizmetkârlarından birini öldürecek kadar ölümcüldü, adamı son bir patlamayla ikiye böldü.

Pritkin'i hedef aldı. Ve sonra o gitmişti, sadece parılıyordu

tıpkı solmuş hayaletlerin çorak topraklarda yaydıkları gibi, gecenin üzerinde parlayan beneklerden ibaretti.

Sonra onlar bile söndü ve biz orada oturmuş birbirimize bakıyorduk, kanlı, hırpalanmış ve bitkin bir halde, Pritkin'in saçları diken diken olmuştu, Bodil

Kayıp kolunun kütüğüyle ilgilenen Mircea, ellerinin artık kılıcını tutamayacak kadar kötü titremesi dışında sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

Alphonse, "İşte," dedi, yavaşça aldı, çünkü Alphonse da bir şekilde hâlâ hayattaydı - nasıl da hepimiz hâlâ hayattaydık?

"Bilmiyorum," dedi Pritkin boğuk bir sesle, bağıın içinden benim inançsızlığımı duymuştu. "Tanrı şahidim olsun, bilmiyorum."

"Tanrılarını sikeyim," dedi Mircea acımasızca ve evet. Evet, evet.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

| henüz bitmemişti.

Zara'yı en yakın koridora taşıırken aklımdan geçen tek düşünce buydu ve onu anında iyileştirmeye çalıştım. Utanç verici bir şekilde, onu bir anlığına unutmuştum ama çok kötü yaralanmıştı ve bilmediğim inatçı bir büyü onu delik deşik etmişti.

Karnı. Sadece diğer cadıların onu kesip derisinin altına yerleştirmek zorunda bir koruyucu, onu canlı canlı yemesini engelleyebilmişti.

Sonunda onu çıkarmayı başardım, kısır ve mor bir yılan gibi kıvrılarak saldırdı ve kalkanlı elimden silkeledim koridora fırlattı ve hemen bir duvarı delip geçti. Daha sonra yarayı kapattım ama çok fazla kan kaybettiği için ayağa kalkamadı. Sedyeye olarak kullanacak bir şey bulacak zaman da yoktu.

Hiçbir şey için zaman yoktu.

"İşte," dedi Mircea ve neredeyse baygın haldeki kadını bir bebek gibi göğsüne bastırarak onu baygın meclisten aldı.

"Teşekkür ," diye Topknot. Artık genç değildi ve bu olay hepimizi olduğu gibi onu da sınırlarına kadar zorlamıştı.

Kötü bir şekilde topallayan Æsubrand, Mircea şakağına dokunup yarayı kadar başındaki yarayı iyileştirmeye çalışan Alphonse ve sol tarafındaki bol kumral saçlarından büyük bir tutam eksik olan Enid de dahil olmak üzere, bir şeyin zorlu kalkanlarını aştığının bir kanıtı ve-

Ve herkes, hiçbirimiz kanlı bir karmaşadan daha az değiliz.

Ve kan kaybı Mircea'nın yeteneklerinin yerine koyabileceği bir şey değildi, beni ve en çok kaybeden Bodil'i buraya kadar gelebilmek için nefes nefese bıraktı. Ama biz Bodil bunu müttefiklerimizden gelen tehditlerle başa çıkmak için dağılmış olan diğer tanrıların bağırarak verdikleri emirlerde görebiliyor, daha doğrusu duyabiliyordu. Ve asıl tehdidin arkalarında olduğunu yeni yeni fark ediyorlardı.

"Ne kadar ?" Tekrar koşmaya başladığımızda nefes nefese kaldım,

Çünkü onları kafamın içinde uzaktan duyabiliyordum, onun yeteneklerinin bir geliyordu.

"Uzun sürmez."

"*Ne kadar ?*" Bir zaman dilimine ihtiyacım vardı, lanet !

"Birkaç dakika. Yaşlı bir tanrının ölümü metafizik uzayda patlayan bir bomba gibi yankılandı."

"Kaç kişi?" Mircea kısık sesle söyledi.

"Hepsi."

"Lanet olsun!" Hırladım.

"Devam edin," dedi Zara nefes nefese. "Biz... onları tutacağız..."

"Evet, bir saniyeliğine," dedi Alphonse, "ve bu, seni kovalamadan önce orada olduğunu fark ederlerse Bitti! O piçlerden birinin neler yapabildiğini gördünüz-" "O yaşlı bir tanrıydı," dedi Mor Saç. "Diğerleri daha kolay olabilir..."

"Kendini bile ikna edemiyorsun!"

"Bir süredir kavga ediyorlardı," diye belirtti Butch Cut. "Ve Marsden elindeki her şeyi onlara fırlatıyordu. Belki de yorulmuşlardır-"

"*Biz de öyle!*"

"Daha iyi bir fikrin... var mı?" Bir şekilde tadilattan kaçmış olan devasa altın asansörlerin önünde durduğumuzda Zara sordu. Ya da belki tanrılar sadece

Çıglıkların ortasında kalmış, oymalı çevrenin her yerinde kıvranan insan yüzlerini sevdim.

"Evet, buradan defolup gidiyoruz!" Alphonse tersledi. "Şimdi, hâlâ yapabiliyorken!"

"Rhea olmadan olmaz," dedim çılgınca düğmelere basarak. Ve neden hiçbirinin yanmadığını merak ediyordu. "Sikeyim Rhea'yı! "Rhea'nın canı cehenneme! onu, çok daha az-"

"Bu şeylerin nesi var?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak sordum. Başaramadım çünkü sesim maraton koşuyormuşum ve on beşinci kilometreye ulaşıyormuşum gibi çıkıyordu.

"Güç yok," dedi Pritkin, kendi sesi kısıktı. "Neden yok?"

"Tahminen mi? Kavga koğuşları ve elektriği tetikledi-"

"Büyük çocuklarla iyi oynamıyor." Lanet olsun!

"Koğuşları kapatabilir misin?" Arayan Mircea'ydı.

"mı?" Alphonse ona baktı. "Onlara ihtiyacımız olacağını söyleyebilirim!"

"Onları tanrılar yerleştirdi. Gerçekten onları nasıl atlatacaklarını bilmediklerini mi sanıyorsun?"

Alphonse küfretti. "şunları!" dedi Pritkin'e. O da ona hak ettiği bakışı attı.

"Onlar yeni. Şifreleri bende yok-" Alphonse biraz daha küfretti.

"Rhea'ya ulaşabilir misin?" Bodil'e sordum. "Ona bir mesaj gönderip burada olduğumuzu bildirebilir misin?"

Karanlık başını salladı. "Ben... onunla hiç tanışmadım. Daha önce hiç görmediğim biriyle... bağlantı kuramam."

Alphonse, "Şimdi gitmezsek kaçacak zamanımız olmayacak," dedi ve Mircea aynı fikirde olmasa da onu düzeltmedi. Hiçbiri düzeltmedi.

Bunun yerine, sanki depoda daha fazla kalmamışken bunu bir şekilde düzeltmem gerekiyormuş gibi hepsi bana baktı

onlardan daha fazla. Ama onları buraya ben getirmiştim. Bu benim kararımdı ve artık benim seşimimdi.

Tekrar.

"Git," dedim. "Rhea'ya kendim giderim-" "Cehennem gibi!"

"Saçmalık!"

"Merdivenleri bile ıkamayacaksın!"

"Hayır, Leydi Cassandra haklı." Bu sonuncusu, şaşırtıcı bir şekilde,'dı. "Geri kalanınız gidin ve kumarhaneden mümkün olduğunca uzaklaşın. Tanrılar buraya geliyor; şehrin çevresi büyük ölçüde korumasız olmalı-"

"Geri derken ne demek istiyorsun?" Enid kaşlarını çatarak konuştu.

"-ve başarısız olursa daha sonra tekrar denemeye hazırlanın-"

Enid onun kolunu tuttu. "Sen neden ?

Ne yapacaksın?"

"Seninle tartışacak vaktim yok," dedi sertçe ve ela gözleri kırpışarak kızardı. Ama sonra, beni şaşırtarak, kızın elini kolundan çekip kendi elinin içinde tuttu ve dokunuşu, onu hiç kimseye karşı görmediğim kadar nazikti. "Bana güvenmelisin," dedi usulca. "Bunu *yapabilirim*. Onu oraya götürebilirim."

"Nasıl?" Bu Pritkin'di, sesi her zamankinden daha keskin çıkıyordu. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum!" Alphonse dedi ki.

"Bu ne sürpriz," diye tersledi Gri Bukleler.

Alphonse ona hırladı. Bu yaşlı kadını korkutmuş gibi görünmüyordu.

"Ne oldu?" Enid sordu ama cevabı beğenmeyeceğini biliyormuş gibi bakmaya başlamıştı bile.

Gümüş prens sanki bundan kaçınmanın bir yolunu arıyormuş gibi grubumuza baktı ama sanırım bulamadı. "Tanrıların feylerin büyülerini birleştirmelerini istememelerinin bir nedeni var," dedi sonunda. "Elementlerin karışmasını engellemek için neden bu kadar çok çalıştılar ve neden herhangi bir triskelion

buldular, öldürdüler." Durakladı ve sonra açıkladı. "Triskelion sadece bir sembol değil, bir büyü. Yapanı öldüren bir büyü."

"Ne?" Enid sanki yanlış anladığını varsayıyormuş gibi kibarca "Ne?" dedi.

"Etraftaki diğer her şeyle birlikte, hatta tanrılarla bile," diye devam etti Æsubrand. "Geçmişte birçok kişi bu yüzden hayatını kaybetti, bu yüzden soyların karıştırılması yasaklandı. Sadece Dört elementten en az üçüne sahip olanlarımız onu kullanabilir."

Pritkin şaşkın bir ifadeyle, "Buna ben de dahilim," dedi. Çünkü bilmediği tek büyüün bu olduğunu tahmin ediyordum.

Ama Æsubrand sadece gülümsedi. "Az önce gördüklerimden sonra mı? Hayır.

Son savaş için size ihtiyaç var, de, ben ise... değilim."

Enid'in bu konuda söyleyecekleri vardı, çevirmenim sorun çıkardığı için anlamadığım bir dilde söyleyecek çok şeyi vardı. Ama anlamama gerek yoktu. Yüzünden, konuşmasının hızından, öfkelenip kollarını kavrayışından ve onu sertçe sarsışından anlaşıyordu.

Dehşeti ve gözyaşları içindeydi.

Onu bırakmazdı. Bırakmayacağını biliyordum. Ve Æsubrand da bunu biliyordu.

Parmağından bir yüzük çıkardı, gümüşten yassı siyah bir taş oyuşmuş bir sembolü olan basit bir şeydi. Ve kadının ellerini yüzüğün üzerine kapatmadan önce kendi ellerinin arasına aldı. "Leydi Bodil bana şahitlik edecek. Seni varisim olarak seçiyorum ve bu durum sana pek bir şey kazandırmayacak olsa da, eğer bizim zamanımıza dönersen, halkım seni babam da dahil olmak üzere koruyacaktır. Senin için savaşacaklar, gerekirse senin için ölecekler-"

"Ben bir *köleyim!*" Enid öfkelenildi. "Ve *ben* -"

"Sen köle değilsin!" Kalaylı gözler parladı. "Sen iki krallığın ve bir kraliçenin varisisin!" Gözleri yumuşadı. "Büyük bir kraliçe olacaksın-"

Ona sert bir tokat attı. Mircea anlamadığım bir kahkaha atıp arkasını döndü ve Bodil kısa bir süre gülümsedi,

Yüz ifadesi acı doluydu. Æsubrand şok olmuş görünüyordu çünkü sanırım hâlâ kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

"Öyle bir şey yapmayacağım!" Enid hırlayarak onu kanlı gümüş saçlarından tutup kendine doğru çekti. "Ben burada kalıp *savaşacağım*, sen de öyle!"

Ve sonra onu öptü -tutkuyla- ve Alphonse biraz daha lanetledi; bu neredeyse sürekli olmaya başlamıştı onu. Ama bu sefer başka bir şeye meşgul olduğum için zar zor duydum. Uzak bir şey, sadece işitme duyumun sınırında, ama kulağa çok benzeyen-

"O da neydi?" Bodil kafasını kaldırarak sordu. Çünkü o da duymuştu, bu da belki de kendimi tamamen kaybetmediğim anlamına geliyordu-

"*Orospu çocuğu!*" Billy'nin öfkeli sesi artık daha yüksek bir sesle üzerime geliyordu. "Yarım saat yerinde kalabilir misin? lanet *olası saniye?*"

"Billy!" Çığlık attım ve çılgınca etrafıma bakındım ama onu göremedim.

Ta ben görene kadar, arkasında yüzlerce hayalete benzeyen bir şeyle koridorda bana doğru geliyordu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye hırladı. "Peki buraya bensiz geldiğinizde *ne* düşündünüz? Biz *buluşmamız* gerekiyordu!"

"Biliyorum, ama-"

"Bu da sana lanet olası *Poseidon*'un üç düzine yarı-tanrı ile birlikte kaleyi söylememe izin verirdi! Ama sen gelmedin ve sonra Hansen uçarak gelip bana-"

"Evet, ama-"

"-Otelden birkaç blok ötede, Jonas caddelerinden birinde bırakıldığını.

-bombalıyor! Ve sonra, tam seni öldürdüğünden emin olduğum anda, bir portal kapanıyor-"

"Billy!"

"-ve araştırmaya gittiğimde yüzümde patlıyor! Öldüğünü sandım. Neredeyse ölüyordum-"

"Sen zaten ölüsün ve ben sana söylemeye çalışıyorum-

" "-ve sonunda burayı kontrol karar verdiğimde, Çünkü neden olmasın ki, lanet olası LOBİDE NE BULACAĞIM?"

"Biliyor musun, sen bu haldeyken seninle konuşamıyorum bile," diye tersledim. "Bir fikrin var mı-"

"Ben mi?" Billy sözümü kesti.

Onu hiç görmemiştim. "Lanet olası şehirdeki tanrıların şu anda bu otelde toplandığını anlıyor musun? Geliyorlar-oh, siktir et!"

Bu sonuncusu bir grup tanrının lobi kapısından içeri dalması ve bir anda durması yüzünden oldu, o kadar hızlıydılar ki arkadakiler öndekilerin üzerine yığılmaya başladı ve birbirlerine küfretmeye başladılar. Ta ki benim artık göremediğim şeyi diğerleri görene kadar, çünkü koridor duvarları onu gizlemişti. Ama neyse ki, hepsinin dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. geride bıraktığımız katliama ağzı açık bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Ya da en azından çoğu öyleydi.

Bir tutam parlak siyah bukleli, zeytin tenli ve tatlı genç yüzlü, tanımadığım küçük bir tanrı bizi gördü, bilmediğim bir kelime bağırdı ve işaret etti. Sonra hepsi gelmeye başladı, Billy çığlık atıyordu ve

Alphonse bağıırıyordu, "Sana , *sana* !" Ben de altıma işemeyi düşünüyordum çünkü daha önce hiç özellikle de metanetli ve kahraman bir şekilde çıkmak istedim.

Sonra tek bildiğim Billy'nin beni yakaladığı ve Ölüler Yolu'nun içinde olduğumuzdu, sadece o ve ben değil, hepimiz. Ve içeride de çok az değildik. Ben

Tüm o beyaz hiçliğin arasından yaşayanların dünyasını sadece silik çizgiler halinde görebiliyordu.

Çünkü evet, Billy bir hayaletti. Bu yollarda herkes kadar iyi gezinebilirdi. Yapabilirdi, lanet olsun!

"Bizi Rhea'ya götür!" Onu geri çekerek söyledim. "Acele et!"

"Yapacağım şey seni buradan çıkarmak!" diye hırladı.
"Tanrılarla dolu lanet ordu nereye kaybolduğunu merak edip buraya gelmeden önce-"

"Hayır!" Onu salladım. "Onlardan önce bizi ona götürebilirsin! Zamanın dışındayız! Yaklaşmıyorlar-" "Yaklaşıyorlar, sadece bir saniye öncesine göre daha yavaşlar.

Hâlâ sınıra çok yakınız. Ve bizi daha fazla içeri çekemem, çünkü senin kafayı yemiş babanın devriye gezen kiralık katilleri var-"

"Biliyorum!" Onları hâlâ uzaktan duyabiliyordum, ufuktaki bir fırtına gibi kükrüyorlardı. Bunun bir önemi yoktu çünkü burada değillerdi! "Bu yeterince iyi olacak. Sadece beni oraya götür! Şimdi!"

Billy kaşlarımı kaldırmama neden olan bazı şeyler söyledi, Çünkü birden Alphonse'un küfür rakip olmaya başlamıştı. Gerçi bunun nedeni bazı tanrıların arkamızda bir yerde uzayda bir delik açarak hepimizin sisin içinde eğilip dua etmemize neden olması olabilirdi - ya da en azından ben öyleydim. Ama bu sefer gelmediler.

yol.

"Ne yapıyorlar?" Billy'ye fısıltıyla sordum.

"Buraya pek gelmiyorlar," fısıldadı. "Ve bunu yaptıklarında da bariyere yakın duruyorlar. Sanırım bu yer onları ürkütüyor-"

"Hoşuma başladı," dedi Mircea ve evet. Evet, evet.

"Benim çocuklar onları yoldan çıkarıyor," diye ekledi Billy ve ben ancak o zaman ordusunun dağıldığını fark ettim. "Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Ne haltlar dönüyor?" Alphonse kolumu tutarak sordu.

"Buraya nasıl geri döndük? Ve sen kimsin? konuşuyorsun?"

"Bir hayalet-"

"O sıçan Hansen geri mi döndü?"

"Hayır, Billy Joe-" Durakladım. "Onu duymuyor musun?"

"Artık onun sözlerini yayınlayacak gücüm yok," dedi Bodil bana. "Onu kafanın içinde duyabiliyorum, Lord Mircea gibi, ama yapamam-"

" yok," dedim ona.

"Bu değil!" Alphonse beni sarsarak söyledi. Ve eli Pritkin tarafından vuruldu.

"Buradan çıkmamız gerek!" Alphonse, Zara'yı Pritkin'e teslim etmiş olan Mircea ağzına bir yumruk indirmeden önce bağırdı.

Bir an için donup kaldık ve hepimiz nefesimizi tuttuk, çünkü eğer birisi bunu duymuş olsaydı...

Ama babamın ordusu hâlâ çok gürültülüydü ve Billy'nin adamları tanrıları bombalıyor ve çığlık atıyor gibiydiler. Kimse bu şekilde gürlemiyordu. Henüz.

"Onu dışarı çıkarın," dedim Hansen'a sessizce, Billy Joe'dan başka yakın duran tek kişi oydu. "*Şehrin* dışına kadar-"

"Cehennem gibi!" Alphonse fısıldadı, yüzü Mircea'nın darbesinden dolayı hâlâ kanlıydı, ta ki tekrar emene kadar. "Bu aptalcaydı, ama zamanda geri gidip beni bu cehennem çukurunda bırakacaksan lanetleneceğim!"

Mircea tekrar ilerledi, yüzü korkunçtu, ama ben salladım. Yardıma ihtiyacım yoktu. Hiç de bile! "Billy'nin beni kendi evime götürmek üzere olduğunu düşünüyorum. Varis," dedim Alphonse'a sessizce. "Bizi bu durumdan tek kişi. Eğer eve gitmek istiyorsan, yolu o-"

"Saçmalık!" Alphonse birden Tony'nin baş infazcısı olan usta vampire daha çok benzedi. Kalın kaşları , kara gözleri kan çanağına dönmüş ve korkunç bir hal almıştı. "O lobide çok fazla güçle gayet iyi başa çıktın ve çıldırmadın, bunu gördüm! Yani, bunu anladın, bu da demek oluyor ki Şurada sisin içinde kaybolmuş olan tanrılardan birini bul, onu em ve bizi geri götür, hemen şimdi! Ve bunu yapsan iyi olur, yoksa-"

"Yoksa ne olur?" Alçak sesle ve hırçın bir şekilde sordum ve cevap vermesi için ona zaman tanımadım çünkü umurumda bile değildi. "Burada yetki sendeymiş gibi davranıyorsun. Yetkili sen değilsin. Ben sorumluyum. Ve varisimi görmeye gidiyorum. Bir şeyi çok açık söyleyeyim. Eğer onu görmezsem, hiçbir yere gitmiyorum, hayır, burada ölsem bile. Çünkü onun bilgisi olmadan eve gitmek *hiçbir işe* yaramaz. Ev, her şeyin başladığı yer. Ev *kaybettiğimiz* yer. Ev, kendi dünyamı ve onların dünyasını görebileceğim yer," feyleri vahşice işaret ettim, "ve diğer tüm lanet olası dünyalar biz sıçtığımız için öldü. Bu. Yukarı. Ama bu sefer bunu yapmayacağız ve Olmamamızın sebebi Rhea, o da hemen üst katta. Buraya kadar onu ve diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmak için gelmedim!

"Yani sana söylediklerim dışında hiçbir şey yapmayacaksın. Sıraya gireceksin, yukarı çıkacağız, Sonra da canım istediğinde eve döneceğiz. Bu cehennem çukurunun asla gerçeğe dönüşmemesini sağlamak için ihtiyacımız olan bilgilerle. Aksi takdirde, sana "ya da" ne olduğunu söyleyeceğim. "başka" anlamına gelir. Burada, tam burada kalırsın ve ya tanrılar seni parçalara ayırır ya da çölde pişersin demektir. Faerie'ye yaptıklarını bizim dünyamıza yapana kadar. Tek "ya da" bu Alphonse. *Peki ne ?*"

Bana göz kırptı. "Sanırım yukarı çıkıyoruz." "Aynen öyle!" Billy'ye baktım. "Senin bir Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Bir dakika öncesine kadar öyleydim." Şapkasını geriye doğru eğdi. "Sanırım artık ben de varım."

"O zaman şu lanet işi bitirelim!" Dedim ve tepindim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

A En azından Rhea'nın neden bizimle buluşmaya gelmediğini biliyoruz."

Eskiden evim dediğim çatı katının dışını boydan boya kesen ve çaprazlayan büyülere bakarak söyledim. Gökkuşağının her rengiyle parlak bir şekilde parlıyorlardı ve birkaç tanesi orada bulunmuyordu ve o kadar tuhaftı ki gözlerimin dolmasına neden oldular. Binlerce, binlerce parlayan çizgi Varisimi o kadar sıkı sarmıştım ki, kimse onları kesip atmayı umamazdı.

Bu yüzden denemedik.

Onun yerine onların içinden geçtik.

Ruhlar dünyasında bile, sanki orada olduğumu biliyorlarmış gibi, bedenimi çekiştirdiklerini, içlerinden geçerken benimle savaşıyor titreyimli bağlardaki öfkeyi hissettim. Ama biz farklı kurallarla işleyen başka bir dünyadaydık. Yani onlar hırladı, homurdandı ve saldırdı-

Ve sanki bir elektrik fırtınasından çıkmış gibi diğer taraftan tökezleyerek çıkana kadar aynı şekilde yürüdük.

Sadece tek bir ışığın yandığı karanlık bir odaya.

Balkona açılan geniş pencerelere bakan bir masanın , elinde bir tarot falı ve çay olduğunu bildiğim bir fincan vardı. Ama Rhea orada oturmuyordu; hiç kimse oturmuyordu, sanki süitin içinde hiç kimse hareket etmiyor gibiydi, bu o kadar yanlış bir şeydi ki tüylerim diken diken oldu.

Burası genelde tımarhane gibiydi.

Her yerde koşuşturan, bebeklerle, yapı taşlarıyla, boya kalemleriyle oynayan ya da onları bir köpek yavrusu gibi takip eden hareketli taburenin etrafında patronluk taslayan küçük kızlar vardı. Dilekçe sahipleri bekleme salonlarında topuklarını tekmeleyerek oturuyorlardı.

ya da randevuma rüşvet vermeye çalışmak

Sekreter onları listede üst sıralara çıkarırken, ben de onlardan kaçmak ve aynı zamanda bir şeyler atıştırmak için mutfakta saklandım. Bir ya da iki hayalet, bir yerdeki çok sayıdaki durugörü sahibi tarafından çekilerek ve ara sıra Yorum. Ve Reggie, simge savaş büyücümüz, olabilir Majordom Tami'nin oğlu Jesse'yi balkonda "eğitirken" buldum, bir büyücü olmasına rağmen savaş büyücüsü olmaya karar vermişti.

Ama bugün bunların hiçbiri olmuyordu. Bugün bir mezar kadar sessizdi, bariyere yaklaşırken arkamdaki ruhlar dünyasından gelen tek ses buydu. Ve çok yaklaştığımda parmak uçlarımdaki gerilimi hissettim.

"Dikkatli ol," dedi Billy. " geçersen, gerçek zamana geri dönersin."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Uzun sürmez. Bu "tanrılar" oldukça aptallar, tamamen delirmemiş olanlar bile. Ama bir gezegene gitmelerine gerek olmadığını anlamaları uzun sürmeyecek. Yollarda peşinden yerine buraya gelebilirsin. Ne istediğinizi bilmiyorlarmış gibi değil."

"Sadece onu al ve başka bir yere gidelim!" Alphonse kötü bir fikir gibi görünmediğini söyledi.

"Onu bulmama yardım edin," dedim ve herkes dağıldı.

Tarot kartlarının dağınık bir şekilde olduğu masaya yaklaştım. Baş Rahibe, benimkinden çok daha güzel bir versiyon olan Dünya kartının karşısında duruyordu; kenarları tertemizdi ve sanki sık kullanılmamış gibi kirli parmak izleri yoktu. Ya da muhtemelen hiç kullanılmamıştı, çünkü basireti olmayan bir tarot destesinin ne anlamı vardı ki?

Rhea için bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim; hiçbir arkadaşı, ulaşabileceği hiçbir müttefiki ve olası bir çözümü görebilecek hiçbir gücü olmadan bu korkunç yerde sıkışıp kalmıştı. Ve çok uzun zamandır. Buraya geleli birkaç gün olmuştu ve

kırılmaya yakındı; *elli yıl* nasıl idare etmişti?

Ve ona ne yaptığını merak ettim, hafifçe titreyerek.

Sonra, uzaktaki patlamaların ışığıyla aydınlanan karanlık balkondan tek başına bir figür kapıdan içeri adım attığında merak etmeme gerek kalmadı.

Rhea o kadar da farklı görünmüyordu. Daha yaşlıydı, tanıdığım on dokuz yaşındaki kadın artık büyümüştü. Ama büyücüler genellikle iki yüz yıl ya da daha fazla yaşadıkları için hâlâ gençti, yani yetmiş yaşında bile değildi, orta yaşlı bile sayılmazdı.

Ama yıllar başka şekillerde de kendini gösteriyordu. Bir zamanlar taze olan yüzünde olmaması gereken çizgiler vardı, içinde bir karanlık

Gözleri, alnında gülümsemek için bir nedenin olmadığı uzun dönemlerden bahsedecek kadar derin bir çatıklık vardı.

Yürüyüşünde de bir yorgunluk, gidecek hiçbir yeri olmadığını anlatan bir yavaşlık vardı.

Onu yapayalnız mı bırakmışlardı? Tanıdığım kız için dökerek düşündüm. Herkesin düştüğünü görmek zorunda kalmış ve ayakta kalan tek kişi o mu olmuştu?

Birden onun için ve bizim için korktum, bir şeyi zihinsel olarak sağlam atlatabilir miydim emin değildim. Tanrım, *elli yıl*. Bu rakamı geldiğimden beri, hatta Faerie'de daha önce de duymuştum ama şimdi aklıma geldi.

Elli. Yıl. Tek başına. Akli başında mıydı?

Sonra masaya oturdu, ışık koyu renk saçlarının üzerinde parlıyordu, yarı soğumuş çay bardağını aldı ve dudaklarına götürdü-

Ve dondu.

Uzun bir süre hareket etmedi. Baş Rahibe kartına baktım, kart şimdi bulunduğu yerden birkaç santim daha yukarıdaydı. O ana kadar fark etmemiştim ki

Dokunmak için bariyerin içinden uzanmıştım ama sanırım uzanmış olmalıydım, çünkü kart Dünya'nın üstünde değil, Gelecek pozisyonunda yanında duruyordu. Bir süre sonra Rhea titreyen elini uzatıp kartı .

Sonra ayağa kalktı ve çığlık attı: "Cassie!"

Ve ben ölülerin dünyasından yaşayanların dünyasına adım atıyordum, o diğer dünyanın son parçalarını da yırtıyordum.

ve hemen yarı çılgın görünümlü varisim tarafından yakalandı. Bir an için bana baktı.

Beni şiddetle sarsmadan, bana sarılmadan ve sonra bana biraz daha bakmadan önce. Ağlayarak yere yığılmadan önce, ki diğerleri geldiğinde biz de oradaydık geri koşuyor.

Mircea hala daha uyanık görünen Zara'yı tutuyordu; Billy nedenini bilmesem de odanın içinde zum yaparak *bok, , bok* diyordu; ve Alphonse-

Alphonse Tony'yi öldürüyordu.

"Bekle!" Rhea çığlık attı, onları benimle aynı anda görmüştü.

Alphonse beklemedi. Onu nereden bulduğunu bilmiyordum ama beni aynı ölçüde hem büyüten hem de eziyet eden küçük, iri yarı piç kurusu, eski hizmetkârının etli ellerinden birinin boynundan sallanıyordu ve eğer bir vampir olmasaydı, şu anda kafasız olurdu. Ve sonra Alphonse'un karar verdiği bir sopaymış gibi her şeye ve her şeye karşı dövülüyordu.

Mircea ona durmasını söylüyordu ama o durmuyordu.

Çünkü Alphonse ağzına yediği yumruğu .

Alphonse bunun için ölse bile umurunda değildi. Alphonse'un Bu an için dünyaları ve büyük zaman dilimlerini aşmış ve neredeyse bir düzine kez ölmüştü ve bunun tadını çıkarmaya niyetliydi.

Belki de Tony'nin henüz ölmemiş olmasının ve Alphonse'un bulabildiği her mobilya parçasını yere, duvarlara çarpmasının gerçek nedeni buydu. Çok hızlıydı.

Tami'nin yaptığı güzel dekorasyonu çıraya çeviren Rhea'nın neden bağırdığını öğrenemeden Tony'yi kazığa oturtacağından korkuyordum. Nedense, onun yakında öleceğine karşı çıkıyor gibiydi.

Sonra Mircea, Zara' Pritkin'e teslim etti, asi torununu yakaladı ve sarstı. Bu da Tony'yi sarsmaktan başka bir işe yaramadı, çünkü Alphonse bırakmıyordu.

"Benim," diye hırladı ve beni şaşırtan bir şekilde Mircea başını salladı.

"Suç yeterliydi; o senin. Ama henüz değil."

"Ne zaman?" Hayvani bir sest, derin ve gırtlaktan geliyordu ve o kadar öfke doluydu ki, ilk kelimede olduğu gibi neredeyse anlaşılmazdı. Ve bir şey fark ettim.

Alphonse, Tony'den daha çok nefret ediyor olabilir.

Bu da muhtemelen onu neden bırakmadığını açıklıyordu, hatta onu çoktan harap olmamış tek sandalyeye oturttuğunda bile, ki o da Rhea'ninkiydi. Ve Tony bize bakarken omzunda etli bir el ile arkasında durdu. Ve sonra partimizin geri kalanı gerçek uzaya geri döndü ve şişman adamın biraz çığlık atmasına neden oldu.

"Ne oluyor?" diye sordu, sesi biraz yüksek çıkmıştı.

"Misafirlerimiz var," dedi Rhea, sanki kendisi de buna inanamıyormuş . Ama tekrar kontrol altına alınmıştı, gözyaşları-Çizgili yüzü ve her şeyi, saçları biraz dağınıktı ama onun dışında, terk ettiğini düşündüğüm türden uzun, beyaz dantel bir elbise içindeki bir Pythia'nın görüntüsüydü. Ama belki de, her şeyden sonra, bu onun için bir teselli, daha iyi zamanları hatırlatan bir şeydi.

Kendimi ona sarılmak isterken buldum ve sarıldım.

Bir anlığına, sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi şiddetle sarıldı, parmakları sırtıma saplandı. Ama sonra gözlerini ayırdı, önce bana sonra da kanla kaplı grubun geri kalanına baktı.

"Dışarıdaki sendin. Babamın bana tekrar ulaşmaya çalıştığını sandım ama sendin-"

"Ve bir grup tanrı var," dedim ona. "Özür dilerim; sana ulaşmak kolay olmadı-"

"Bunu nasıl başardığını hiç bilmiyorum! Başka hiç kimse-ama neden şaşırdığımı da bilmiyorum. Bir yolunu bulacağını biliyordum. Geleceğini biliyordum!"

Mircea, "Ve sizi tekrar görmek harika," diyerek yumuşak bir şekilde araya girdi. "Ama belki daha sonra konuşabiliriz?"

"Evet, gitmemiz gerek," dedim Rhea'ya.

"Gitmek mi? Daha yeni geldin-"

"Bir ton tanrının peşine takılmakla ilgili kısmı kaçırdın mı?"
Alphonse talep etti. "Sadece bu adamı öldürmeliyim, sonra _"

"*Hayır!*" Rhea ve Tony birlikte "Hayır!" deyince şaşkınlıkla bir ileri bir geri baktım.

"Eşiğin ötesine geçemem," dedi Rhea titreyerek. "ölürüm."

"Bir lanet taşıyor," diye onayladı Pritkin ben sormadan önce.
"Daha önce hiç görmediğim bir lanet."

Sesi şaşırmış gibiydi, muhtemelen bir günde iki yeni büyü yaptığı için.

"Çıkarabilir misin?" Mircea sert bir sesle

konuştu. "Muhtemelen. Eninde sonunda..."

Pritkin sözünü bitirmedi ama de gerek yoktu.
Gerisini hepimiz biliyorduk. Sonunda olmadı.

"Onun burada ne işi var?" Tony'ye ters ters bakarak sordum.
Üzerinde güzel, pelüş bir bornoz ve terlikler vardı ve
Alphonse'un attığı dayaktan kalan kan lekeleri dışında şüpheli
derecede rahat görünüyordu. "Ne *yaptığını* biliyor?"

"Evet," dedi Rhea. "Onu yapması için gönderdiğim şey."

Bir saniye ona baktım. "Yine mi geldin?"

Titreyen elini alnına götürdü ve evet, o hissi biliyordum.

"Onu zamanda geri gönderdim. Seni Faerie'de bulması için. Ve
seni buraya getirmesi için," dedi, hata olmaması için yavaş ve
belirgin bir şekilde konuşarak.

Ama bu işe yaramadı, çünkü "Ne?" "Kulağa
nasıl geldiğini biliyorum-"

"Biliyor musun, bundan biraz şüpheliyim!" Kafam patlamak
üzereymiş gibi hissederek . "Rhea, sen
anla-"

"Anlamayan sensin," dedi şokunu atarak, çünkü dirençli
değilse hiçbir şey değildi. "Açıklamam gerekiyor ve bunu pek
çok kez prova ettim ama-"

Mircea, "Daha fazla zaman olacağını düşünmüştün,"
Mircea'nın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Zaman mı? Hayır, sorun bu değil-"

"değil mi?" Onu tutarak sordum. "Yani, eğer onu , gücü hala kullanabilir misin?"

"Hayır. Tanrılar kendilerine yapabileceklerinden korktukları için yeniden emmeye cesaret edemediler, ama-"

"O zaman yapabilir miyim?" Sözünü bitirmesine izin vermeden söyledim.

"Hayır. Daha doğrusu, bundan şüpheliyim. Siz genellikle kuralların istisnası , ancak Pythian gücü sadece bizim ve tanrılar Apollo'nun hediyesini iptal ettiler. O olmadan
_"

" kahretsin!"

"Ama Tony'yi gönderdiğini söylemiştin?" Pritkin tekrarladı.

"Gitmesini benim istediğimi söylemek daha doğru olurdu,"
diye açıkladı Rhea, Pritkin'den bana bakarak. "Bunu yapma gücü anne ve babanızın ruhlarını içeren küreden ve nihayetinde annenizden geldi-"

"Bu harika!" Alphonse dedi ki. "Şimdi nasıl geri döneceğiz?"

"Buraya nasıl geldiysek öyle!" Tony'ye baktım. "Bana hala sende olduğunu söyle!"

"Biliyor musun, ses tonunu sevdiğimi sanmıyorum-" diye başladı, Alphonse tarağını koparmadan önce. " çocuğu!"

"İşe yaramayacak." Hızlı konuşan Rhea'ydı. "Bir elli yıl daha beklemek istemiyorsan, hayır. Annen öldü.

ve Pythian gücüne erişemiyor. Çalışması gereken tek şey son elli yılda kürede biriken fazla yük ve kendi artık gücüydü. Ama biri Tony'yi oraya götürmek, diğeri de geri getirmek için zamanda yaptığı iki yolculuk bu gücü tüketti. O kadar bitkin düşmüştü ki geri döndüklerinde konuşamadı bile."

"Lanet olası bir elli yıl daha burada kalmayacağım!"
Alphonse kükredi.

"Ben olsam önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmak konusunda daha çok endişelenirdim," dedi Billy, tüm oda aniden sarsılırken

Kapıda bir sürü tanrı vardı. Tony, "Güvenli oda,"
diye bağırdı. "Şimdi!"

"Ne güvenli odası?" Dedim ama Rhea çoktan harekete
geçmişti.

Oturma odasından çıktı ve bir dizi koridorun birleştiği merkezin
ötesine geçti. Geri kalanımıza bakmadan önce bir koşu seyirci
odasına gitti. "Hadi ama! Koğuşlar dayanmayacak!"

"Neden bununla uğraşıyorlar ki?" Tüm süit saldırının
şiddetiyle titrerken Alphonse sordu. "Şifre onlarda değil mi?"

"Hayır, Zeus büyüleri kendisi ayarlıyor," dedi Rhea, peşinden
koşarken. "Ondan başka kimse içeri giremez."

"Bu... eğlenceli olmalı," diye nefes nefese kaldım.

"O bir canavar," dedi hararetle. "Ama faydalıydı. Sanırım ilk
yıllarda beni kandırmaya çalışıyordu, beni kendi tarafına
çekmek için-"

"Bu konuda iyidir."

"Yeterince iyi değil," diyordu. "Ama ilk günlerde kitaplar da
dahil olmak üzere bazı konforlar sağlamaya istekliydi. Ona
sıkıldığımı, burada yapacak bir şeyim olmadığını söyledim-"

"Peki kitaplar bize nasıl yardımcı olacak?" Gri Bukleler talep
etti.

"Sorun kitaplar değil. İçinde geldikleri şey."

Ve sonra büyük dış kapıları açarak
Seyirci salonu, ama... artık salon değildi. Bir tarafında tavandan
tabana uzanan geniş pencereler, hiç sevmediğim saçma bir taht
ve daha çok taşlaşmış taşa benzeyecek kadar parlak bal rengi
ahşap zeminler olan güneşli bir alan yerine... bir kütüphane
vardı. Pythian kütüphanesi, ya da ben öyle tahmin etmiştim.

Yıpranmış görüldüğü için bunu söylemek biraz zordu.

çok şaşırtıcı değildi çünkü onu son gördüğümde öfkeli bir
Zeus'u zamanda bir yolculuğa çıkarıyordu,
Son dört yüzyıldaki metafizik ya da başka türlü her büyük
felaketi ziyaret etmeyi de içeriyordu. Fikir şuydu

İşe yaramamıştı ama çok iyi bir yolculuk olmuş olmalı. Kütüphanemden geriye kalanlar nihayet Vegas çölüne düştüğünde, benim ya da sarayımın peşine düşmek yerine gıkını bile çıkarmadan Faerie'ye kaçtı.

Tabii ki bu, benim zamanımda Yüce Baba'dan geriye kalan tek şey olan bir tanrının küçük kızıydı. Zeus bir iblis lorduna sahip olmak için ruhunun bir kısmını koparmış ve av gezilerinden birinde onu Cehennem'e kadar takip etmesine izin vermişti. Tüm o iblis lordlarından aldığı güçle ne yaptığından şüphelenmeye başlamıştı ama kanıt bulana kadar onu suçlamak istemiyordu, dolayısıyla kılık değiştirdi.

Ve bu nedenle, öfkelenmeye başladığında ve kalanları sürgüne göndermeden önce bir dizi başka tanrıyla birlikte onun geri kalanını öldürdüğünde hayatta kaldı. O küçük parça dayanmıştı, ama küçük ya da değil, yine de üstesinden gelemeyeceğim kadar büyüktü. Pythian Sarayı'nın yaptığı gibi hareket etmesi gerektiği söylenen kütüphanemi feda etsem bile.

Ya da öyleydi. Zeus'un kısa bir süre tutsak kaldığı büyük rotunda şimdi yıkılmış, tavanı çökmüş, bir zamanlar barındırdığı paha biçilmez hazineler tanınmaz hale gelmiş, kırık dökük sütunlar ve eğri büğrü duvarlar her an üzerimize çökecekmiş gibi duran yanmış bir karmaşaya benziyordu. Ama öyle olmamasını umuyordum çünkü Rhea çoktan yolu açmaya başlamıştı.

"Acele et!" dedi gereksiz yere, çünkü sesi tanrılar az önce içeri girmiş gibi geliyordu. "Buraya!"

Yıkık dökük dağınıklığın içinden geçip kütüphanenin en tuhaf özelliklerinden birine, her Pythia'nın kişisel evraklarının depolandığı bir dizi odaya girdik. Genel referanslar için bir ana kütüphane vardı, ya da vardı, ama her Pythia ayrıca saltanatının kayıtlarını tutmak için kişisel bir alan dekore etti. Söz konusu kayıtların asla çürümemesini sağlamak için de her birinin aynı kısa dönemi sonsuza dek tekrarlayan bir zaman döngüsü yerleştirilmişti.

Bir keresinde Rhea'yla birlikte bir avuç dolusu içinde bulunmuştum.

Pythia'larının zevkini ve mizacını yansıtıyorlardı. Çoğu oldukça rahattı, oturup okumak için pelüş yerler, hoş bir çevre ve ara sıra ikramlar vardı. Pythia'nın Döngü her yeniden başladığında atıştırmalıklar kendilerini yenilerdi, bu yüzden çay her zaman sıcaktı ve hamur işleri her zaman taze ve ısırlmamıştı, yıllar boyunca kaç Pythias onları atıştırmış olsun.

Burası o odalardan biri değildi.

Bunun yerine, kaba taş duvarları, parşömenlerle dolu bir rafı ve tepesinde zincirle sallanan tek bir olan küçük, dar bir alana girdik. Ve eski bir kâtip Delphi'deki tapınak, raftan bir parşömen alıyor ve sonra dönüyor, rengarenk ekibimiz içeri girdi. Ve sonra kanlı cinayet çılgınlıkları atmaya ve elindeki yuvarlak tahta uçla insanlara vurmaya başladı. ama neredeyse kimse fark etmedi çünkü biz daha kötü bir şeyi fark etmekle meşguldük.

Yani, az önce avlunun diğer tarafındaki kapıda beliren tanrılar ekibi Ve kim Hemen bize doğru gelmeye başladı, külle kaplı zeminde hızla kayarak her yere siyah tozlar savurdu. Topknot küfrederken, Billy bağırırken ve Alphonse da bir şeyler söylerken, biz tepki bile veremedik neredeyse bize ulaşacaktı. Tony'nin kafasını koparmaya çalışıyordu, çünkü önce o ölecekse lanetlenmişti.

Ve sonra öfkeli kütle, bir göz kırpma ile bir sonraki göz kırpma arasında, sadece varoluştan bipleyerek kayboldu.

"Ne-" "Bu bir numara mı?"

"Yine mi Yollar'dalar?"

"Biri şu hödüğü *üzerimden* alabilir *mi*?"

Sonuncusu Tony'ydi, Alphonse'u itmeyi başardı. uzaklaşırken ilginç bir şey fark ettim. Siyah is bulutları artık dalgalanmıyordu, ama yerde yığınlar yatıyorlardı.

ayak izlerimiz bile onları rahatsız etmeden gelmişti. Aynı şekilde, yüzyıllar boyunca Pythias'a verilen pek çok değerli hediye barındıran bir zamanların el değmemiş müze kalıntıları da ayaklarımızın altında ezilmemiş, biz aralarından geçerken oldukları yerde yığınlar halinde duruyordu.

Sonra bu odada neyin farklı olduğunu hatırladım.

"Zamana geri döndük," dedim.

"Ne demek geri gitmek? Gücün çalışmadığını söyledi!"

Alphonse Rhea'ya bakarak hırladı.

"Yok ama bu odadaki büyü var." "Ne büyü?"

Rhea odanın nasıl çalıştığını anlatmaya başlayınca ne yaptığını anladım. Tanrım, bize dünyadaki tüm zamanı satın almıştı. Ya da açlıktan ölene kadar, ama yine de.

Ben alırdım.

"Bu özel arşivin zaman döngüsünde bir şeyler gitti," diye bitirdi. "Kimse nedenini bilmiyor, ama

Bir Pythia'nın ya da yardımcılarının döngüden önce diğerlerinin yaptığı gibi el yazmalarına danışması için birkaç saat sağlamak yerine, bu her birkaç dakikada bir yeniden başlıyor."

"Ama tanrılar burada değildi. Odanın dışındaydılar," dedi Mircea, alnı kırışarak. Normalde şimşek hızında olduğu için bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ama zaman yolculuğu herkes için zor olabilirdi.

"Evet, hâlâ da öyleler," dedim. "Ama odadaki zaman döngüsü yeniden başladı ve bizi de götürdü. Onlar hareket etmedi, biz hareket ettik - döngünün başlangıcına. Ve birkaç dakika önce henüz burada değillerdi."

Rhea başını salladı. "Sona doğru tekrar ortaya çıkacaklar ama şimdilik otelin içinde seni aramaya devam ediyorlar. Ama seni bulduklarında döngü neredeyse bitmiş olacak."

"Ve sonra onlar bize ulaşmadan yeniden mi başlayacaklar?" Mircea biraz sertçe sordu.

Çünkü evet, çok yakındı.

"Evet."

"Oh, evet. Oh, güzel," dedi Enid ve aniden oturdu. "Böyle bir döngünün kime ne faydası var ki?"

Alphonse kaşlarını çatarak sordu.

"Yok," dedi Rhea. "Arızalı."

"Öyle mi?" Ona bakarak sordum. "Sence yaşlı Pythia bir gün buna el yazmasından daha çok ihtiyacımız olacağını biliyor muydu?"

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra gülümsedi. "Uzun zaman önce öğrendim . Bir Pythia'yı asla hafife almayın."

Binlerce yıl önce bize bir erteleme sağlayan kadim Kahin kendisinden de bahsediyor olabileceğini düşündüm.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Ony," dedi Rhea, tozlu bir masanın kenarına oturarak. "Sen başla."

"Evet. Evet, muhtemelen daha iyi," dedi, Karşısında duran Alphonse ve Mirceaya küçük bakışlar fırlattı. Sanki kimin için daha çok endişelenmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Mircea'ydı. Alphonse onu sadece öldürürdü; Mircea ise ölmüş olmayı dilemesini sağlardı. Ama o anda, asi hizmetkârına meraktan çok ilgiyle bakıyordu.

ve bunu paylaştığımı itiraf etmek zorunda kaldım.

Antonio Gallina'nın Rhea ile ne işi vardı?

Belki de bunu yüksek sesle söyledim, çünkü bana cevap verdi.

"Beni buraya tanrılar koydu," dedi, mağdur görünüyordu.

"Ben aslında bir gardiyanım, tutsakları Pythia'nın kendini öldürüp onları küçük tuzaklarından mahrum bırakmamasını sağlamak için. Zeus verdi

Bir süre önce onu kendisine katılmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ama hâlâ faydalı olabileceğini düşündü. Senin er ya da geç ortaya çıkmanı bekliyordu ve bu konuda bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini bilmiyordu.

Hayatta mı değil mi? Eğer , muhtemelen ilk durağınız burası olur ve ağabeyi sizi öldürmeden önce

herhangi bir soruna neden oldu. Ama o olmasaydı, sen kim bilir ne yapıyor olacaktın ve o buna izin veremezdi. Bu yüzden yemlerinin nefes almaya devam ettiğinden emin olmak için aynı hapishaneye tıkdım."

Alphonse, "Hepimizi mahvettiğin için bir ödül," dedi ve beni şaşırtan bir şekilde Tony de aynı fikirdeydi.

"O lanet Pythia'ydı!" dedi hiddetle. "Bana dediğini yaparsam yaşayacağımı söyledi. Ama sen buna yaşamak mı diyorsun?"

Dünya cehenneme dönerken küçük Bayan Mükemmel'le sürekli tıkalı kalmak mı? Sen buna-"

"Ne Pythia'sı?" Sözünü kestim.

Tony, belki de sözünün kesilmesine alışık olmadığı için, ağzı hâlâ açık bir şekilde bana bakarak durakladı.

Özellikle de bir zamanlar sarayında tuttuğu ve felaketleri öngörerek onlardan kâr elde etmesini sağlayan küçük kız tarafından. Ama artık o çocuk değildim ve bir süredir de değildim ve sanırım bu yüzümden okunuyordu.

Çünkü bir süre sonra boğazını temizledi ve ifadesini yumuşattı. "Biliyor musun, en baştan başlamalıyım."

"Çabuk olun!"

"Neden? Alphonse beni daha hızlı öldürebilsin diye mi?" dedi iğrenç bir şekilde,
Çünkü nezaket gösterisini bile birkaç saniyeden fazla .

"Seni öldürmeyecek," diye başladı Rhea.

"Kesinlikle öldürmeyeceğim!" Alphonse hırladı.

Sonra hepimiz durmak zorunda kaldık, böylece Topknot az önce içeri giren ve hemen bir parşömenle onu dövmeye çalışan çılgın atan alimi heceleyebildi.

Sersemlemiş bir uykuya daldı ve sonra tanrılar ortaya çıktı ve yine bizim için koşmaya başladı ve lanet olsun, bu hiç de kolay olmadı! Öfkeli ölümün yüzüne bakarak düşündüm. Ta ki onlar tam zamanında göz kırpana ve Alphonse Tony'yi boynundan yakaladı.

"Konuş!"

"Tamam, ! Zaten yapacaktım!" Bornoğunu düzeltmek için bir an durdu. "Londra'daki o güzel evinde Leydi Phemonoe'yu görmeye gittim. Roger Palmer'ın kiminle evli olduğunu ve karısının neden bu kadar utangaç olduğunu anlamıştım, Sürekli o ormanlık alanda kalmak istiyordum. Ya da ben öyle sanıyordum," diye düzeltti. "Onun sadece Pythia'nın kayıp varisi olduğunu ve ciddi bir ödül için sırada olduğumu sanıyordum." Homurdandı. "Kıçımın ödülü!"

"Agnes'i görmeye mi gittin?" Dedim.

"Evet, oraya daha önce bir kez gitmiştim, çünkü Rasputin adam topluyordu. Kuzey Amerika Senatosu 'na adaylığını koymadan uzun bir süre önce yaptı. Tanrılarla yatağa girmişti ve senatonun gücünü yok etmesi için ona emirler veriyorlardı, çünkü konsülümüzün gelecek savaşta onlar için bir sorun olacağını düşünüyorlardı. Ama o zaman bunu bilmiyordum. Sadece onun Bana çok güzel teklifler sundular ama çok fazla risk taşıyorlardı. Ben riski sevmem-"

Mircea homurdandı ama Tony'nin azılı bir korkak olmasından mı yoksa zamandan beri tanrılarla yaptıklarının inanılmaz riskli olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Tony fark etmemiş gibi davrandı. "Her neyse, Pythia'yı ilk kez görmeye gittiğimde, tüm bunlar hakkında belirsizdim, ama Bana tehlikeli bir fırsat sunulduğunu anladı ve ödülün buna değmeyeceğini söyledi. İşlerin planladığım gibi gitmeyeceğini, ki..." Etrafına bir göz attı. "Oldukça yerinde.

"Ben de Rasputin ve haydutlarına bunu düşüneceğimi söyledim.

."

"Senden ne istediler?" Mircea araya girerek diye sordu ve Tony ona bir bakış attı.

"Ne düşünüyorsun? Ben , mı? İhtiyacım olduğunda mahkemene girebiliyordum ve eski ortaklarım vardı. orada yaşayan. Sen de majestelerinin sağ koluydun. Onun tüm sırlarını biliyordun ve

Her planı, hatta yarısını siz yaptınız! Ve bilgi güçtür. Ama sen ağzını sıkı tutuyordun ve adamların da daha iyi değildi. Kimse onlardan bir şey öğrenemedi, bu yüzden içeriden birine ihtiyaçları vardı-"

"Sen," dedi Mircea. Ve bu tek kelimeye bu kadar tehditkar bir anlam yükleyebilmesi şaşırtıcıydı.

"Onlara hayır dedim, tamam mı?" Tony kimden korkması gerektiğini anlamış gibi görünüyordu. "Ya da onları erteledim, her neyse, çünkü böyle adamlara hayır demek sağlıklı değil! Daha sonra saygıyla reddedecektim ama sonra Roger'la tanıştım.

Piç Palmer. Verdiğim en kötü karar onu hemen öldürmemek oldu-"

"Babamın bununla ne ilgisi var?" Ben talep ettim.

Tony, Mircea'ya yapmaya cesaret edemediği bakışlarını bana çevirdi. "Her şey! Onunla tanışır tanışmaz her şey kötüye gitmeye başladı! Bilmeliydim; hatta ona Alphonse o adamın beladan başka bir şey olmadığını söyledi-" "Ama onu sen öldürmedin."

"Hayır, daha da acısı!" Bana bir kötücül bakış daha gönderdi. "Piç kurusu bana şansı yaver gitmeyen bir olduğumu yutturdu. Bir şeyleri büyülemede olduğu büyü bozmada da iyi olan biri. Ve her zaman büyücülere ihtiyacım vardı. Ve her zaman büyücülere ihtiyacım vardı.

Elimdeki saçmalıklar ya kendilerini havaya uçuruyor ya da lanet olası bir Sahil Güvenlik gemisinin yanında boktan korumaları arızalandığı için sevkiyatlarımdan birine el konulmasına neden oluyordu ve sonra onları öldürmek zorunda kalıyordum-"

Elinin tersiyle itti. "Her neyse, yetkin bir yardıma ihtiyacım vardı. Ve onu kontrol ettirdiğimde, Karanlık Çember'le başının gırtlığına kadar belada olduğunu keşfettim. Ama bu beni rahatsız etmedi. Adamları iyiydi ve eğer onlara girdiyse, bu onun bildiği anlamına geliyordu. Ve eğer onları kızdırmayı başardıysa, çok daha iyiydi, çünkü beni öylece bırakıp gidemezdi, değil mi? Ona bir delik lazımdı ve ben de işe yarayan koğuşlara ihtiyaç vardı!"

Bilginlerin ortaya çıkıp çıldırması ve tanrıların bir kez daha çılgılık atarak üzerimize gelmesi için tekrar durmak zorunda kaldık. Ve lanet olsun, bu kadar uzağa gittiklerini düşünmemiştim, diye düşündüm, içlerinden biri, boyu kadar sakalı olan yaşlı bir adam, odaların bulunduğu koridora neredeyse ulaşmıştı. Boynundaki damarları görebileceğim kadar yakındı.

ve gözlerindeki açlık.

Titredim ve başka tarafa baktım çünkü Tony devam ediyordu.

"Ama Roger'ı kontrol ettirdiğim adamlardan biri Yanındaki kadını tanıdı-ah, anneni tanıdı," diye düzeltti, ben ona ters ters bakarken. "O bütün

Agnes kalkıp bir büyücüyle -sanırım babanla- kaçtıktan sonra gazetelere çıktı ve adamın gözü güzel bir . Ben de Agnes'i tekrar görmeye gittim-"

"Leydi Phemonoe," dedi Rhea öfkeyle, çünkü hepimiz gergindik.

"Kim olursa olsun, lanet ödülü almak için. Varisinin geri dönmesini sağlayacak bilgi için bir ton para teklif ediyordu. Ben de düşündüm ki, ya ona tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirsem? Bu daha da değerli olurdu, değil mi? Yüksek mevkilerde bir arkadaş edinmekten bahsetmiyorum bile. "İsyanda işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak." "Ama iyi gitmedi.

Kolay olacağını düşünmüştüm çünkü Onu zaten tanıyordum ve aradığı bilgiye sahiptim. Bu bana hemen bir dinleyici kazandırdı ama garipti. Normal bir şekilde konuşuyorduk, sonra birden gözleri bembeyaz oldu ve monoton bir ses tonuyla konuşmaya başladı ve yaşamak istiyorsam Rasputin'e katılmamı söyledi. Yapmazsam sonumun ölümden beter olacağını söyledi. Bana ne söylediğini bile bilmiyorum, çünkü beni çok korkuttu. Sonra da gitmemi ve bir daha dönmememi, yoksa beni kendisinin öldüreceğini söyledi!"

"Ne yaptın sen?" Pritkin meraklanmış görünerek sordu. "Ne demek istiyorsun, ben ne ? Biri Gümüş Çember'le kanka olan gezegendeki en güçlü kadın beni ölümden beter bir şeyle mi tehdit ediyor? Kaçtım lan! Ta Philly'ye kadar! Ve lanet olsun ki Orada kal!"

Pritkin düşünceli bir ifadeyle, "Elbette öyle," dedi. ", Cassie o zamana kadar doğmuş muydu?"

Tony soruyu anlamamış gibi görünüyordu ama cevap verdi. "Evet. Bu yüzden Londra'ya gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Roger'ın karısı yeni doğum yapmıştı, bu yüzden ikisinin de bir yere gideceğini düşünmemiştim."

Pritkin başını salladı ve bana baktı. "Pythian gücü mü?"

"Ne?" "Ne?" dedim.

"Bana bir Pythia'nın durugörü yeteneğini kullandığını ve bunun sonucunda göreve geldiğinden beri çok fazla görüş görmediğini söylemiştin."

"Evet?"

"Selefiniz için de aynı şey geçerli değil miydi?"

"Sanırım öyle. Güç gözlerimizi kullanır.

Metafiziksel olanlar zaman çizgisini izlemek için ve bunları aynı anda kullanamayız. Bu bir insanın aynı anda iki yöne bakmaya çalışması gibi olur."

"Yine de Leydi Phemonoe bir imgelem gördü. Bu bir imgelemdi, değil mi?"

"Bu bir imgelemdi, evet."

"O halde Pythian gücünün buna izin vermiş olduğunu varsayabiliriz-" Durdu, devam etmeden önce bir çığlık ve tanrısal öfke turu daha için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "-hatta belki de Bay Gallina'yı istemediği için onu yerleştirmiştir-"

Alphonse, "Adı Tony ya da tercih ederseniz Şişko Göt," dedi.

"Sen her zaman kocaman bir bok yığınıydın, bunu biliyor muydun?" Tony sordu.

Alphonse onun kafasının arkasına bir yumruk daha indirdi. "-Leydi Phemonoe'ya anneni nerede bulacağını söylemek için,"

Pritkin devam etti. "Spartoi'nin o sırada peşinde olduğu kişi. Pythian Sarayı'nda tekrar ortaya çıksaydı-"

"Öldürülmüş olurdu," dedim. Buna hiç şüphe yoktu; onu neyin avladığını görmüştüm.

"Neredeyse kesinlikle. Babanla birlikte nedeni de bu zaten."

"Spartoi mi?" Zara sordu.

"Ares'in yarı tanrı oğulları," diye açıkladı Mircea. "Artemis'in tanrıların Dünya'ya dönmesini için kullandığı büyü'nün gücünün bir kısmını onun ruhundan aldığı'nın farkındaydılar. Eğer O öldü ve ruhu bu diyarı terk etti-" "Babamın evi,"

dedi Gri Bukleler kaşlarını çatarak. "Esasen, evet."

"O zaman böyle mi yaptılar?" Zara sordu. "Tanrılar içeri böyle mi girdiler?" Rhea'ya baktı, o da gözlerini kırptırdı.

"Hayır. Artemis birkaç yıl önce öldü ama ruhu bu alemde kaldı. Antonio, Cassie'nin babasına suikasttan sonra ikisinin de ruhunu hapsetmesi için büyüdü bir tılsım olan küreyi yaptırdı."

"*Borcum* vardı, mı?" Şişman adam dedi ki herkes ona baktı. "Ödül yok, ölüm tehdidi ve sonra her yerde sürünen lanet Spartoi-

Çünkü biri konuştu ve onlar da bunu öğrendi! Ama ben seni kurtardım, tamam mı?" Bana baktı. "Onları oyaladım! "Onlara, beni nereden bulduklarına dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

Pythia'nın kayıp varisini barındırıyordu ve eğer o , ödülün benim olduğuna inansan iyi edersin!

"Ve onu satın aldılar-"

"Elbette yaptılar," dedi Mircea. "Hırs, cehaletten çok daha inandırıcı bir savunmaydı."

"-yani ben olmasaydım burada bile olmazdın!"

"Ailemi öldürdüğün için de sana teşekkür etmeli miyim?" Sinirlerime hakim olmaya çalışarak ve çoğunlukla başarısız olarak sordum. "Ruhlarını hapsettiğin için, böylece onları bir ödül gibi

Beni senin için görmeyi reddettikleri için mi? Beni yetim bırakıp sonra da istismar ettikleri için-"

"Suistimal!" Tony . "Sen iyiydin. Evet, arada bir kâbuslar görüyordun ama zaten görecektin. Seni bir Kahin yapmadım; sen zaten bir Kahin'din. Sadece kaçırdığım onca paranın ve *senin için* aldığım onca riskin yerine benim olman gerektiğini düşündüm. Ve bir süre için, gerçekten kazanıyordun. Sadece o havayolu hissesini açığa satmak bile bana milyonlar kazandırdı."

Cübbesinin önünü tutmamla sözünü kesti. "Seni hemen öldürmemem için bana bir sebep söyle! Sen Beni benden çalmak için onları öldürdün; tüm çocukluğum boyunca bana eziyet ettin; Eugenie'yi *parçalara ayırdın*-"

"O hain kaltak! Bana nereye gittiğini söylemedi. O-"

Ona kemer taktım, eklemlerimi acıtmaktan başka bir işe yaramadı ve sonra Alphonse yaptı, bu çok daha etkili oldu. Tony yere düştü, çenesi iyileşmeden önce bir saniyeliğine kırıldı ve bize doğru baktı. Sonra kan ve bir diş tükürdü.

"*Hiçbir şey* alamayacaksın, duydun mu beni?" dedi. "Bir garanti alana kadar benden başka bir şey alamazsın-"

"Vereceğim tek garanti seni hızlıca öldürmek olur," dedi Alphonse, tozun içinde usulca parlayan bir şey gördüğümde. "Ve inanın bana, yapacağım şey bu bir merhamet-"

Ben çömelip yerden bir şey alırken, bilgin ve öldürücü tanrılar sürüsü tarafından tekrar bölündü. Yere düştüğTony'nin cebinden düşen bir şey. Çok benzeyen bir şey-

"Ver şunu bana!" diye uzandı ama Alphonse'un suratına bir tekme yedi. Cevap bile vermedim. Sadece ailemin küresini Pritkin'in bana ödünç verdiği atkının içine koydum, kenarını düğümledim ve sonra hepsini belime bağladım.

"Sanırım sonrasını ben halledebilirim," dedi Rhea.

"Evet!" Tony başıyla onayladı. "Neden bunu yapmıyorsun? Onlara bana ne borçlu olduklarını söyle! Ben olmasaydım bu şansa bile sahip olamayacaklarını söyle! Lanet olası *dünyayı* kurtardım!"

"Henüz yapmadınız," dedi.

"Eğer onlar başarırsa, ben de başaracağım! Başka kim vardı oraya geri mi göndereceksin? Ve biliyorsun, kalabilirdim, değil mi? Geri dönebilirdim, Dünya'ya bir portaldan geçebilirdim ve-"

"Tekrar düşüşünü mü izledin?" diye sordu küstahça. Bana baktı. "Tony annemin dediğini yaptı ve Rasputin'in isyanına katıldı. Büyücü Pritkin'in haklı olduğuna ve Pythian gücünün onun hayatta kalmasını istediğine inanıyorum, böylece şimdi yararlı olabilirdi. Bunu yapmanın tek yolu da onun karanlığa katılmasını sağlamaktı.

"Ama onlara iyi bir şekilde hizmet etmesine rağmen, onu beklediği gibi ödüllendirmediler. Ayrıca bunu tahmin ettiğini de sanmıyorum," diyerek yıkımı belli belirsiz işaret etti. "Ya da ne kadar az saygı şimdi alıyor-"

"Ben bir saray soytarısıyım!" Tony araya girdi. O kadar da değil başka bir şey söylemiyor. "Beni gülmek için etrafta tutuyorlar! Yükselme şansı, para, nüfuz, güç, hiçbir şey yok. Chicky Poo ölene kadar sonsuza kadar bu böyle devam edecek. ve artık bana ihtiyaçları yok, o zaman muhtemelen ışıklar . Tabii zamana kadar kendimi öldürmezsem, çünkü artık dayanamıyorum!"

"Güven bana, o kadar uzun süre dayanamazsın," dedi Alphonse. "Sence umurumda mı?" Tony hırladı, her ne kadar açıkça yaptı. "Anlaşma bu değildi!"

"Tanrılar işlerine geldiği gibi anlamayı değiştirirler," dedi Mircea. "Tıpkı senin bir zamanlar üzerinde güç sahibi olduğun kişilere yaptığın gibi."

"Neden tüm bunları bana anlatmadın?" Ben talep ettim. "Haber vermeden hepimizi değiştirip neredeyse ölmemize neden olmak yerine mi?"

"Biliyor musun, bu hiç aklıma gelmemişti," dedi, hâlâ yerde olmasına rağmen alaycı bir şekilde gözlerini kocaman açarak. "Tabii, seninle konuşmam gerekirken boşu boşuna kendimi atıyordum. Eminim feylerin düzenlediği o partide karşına çıksaydım ve güzel, uzun bir sohbet yapsaydık iyi olurdu - sen beni yok etmeden önce! Üç kelime bile edemezdim, bunu sen de biliyorsun!"

Ve, tamam, konuda gerçekten tartışamam.

"Ayrıca, bu etrafında ," Alphonse'a başparmağını kaldırdı, "ve sonra sen kayboldun ve-ben ortaya çıktığın anda seni yakaladı ve onunla birlikte değildi, tamam mı? Ama o son anda kendini sana attı ve geri tepen suya yakalandı. Sanırım annenin de suyu bitmek üzereydi, çünkü seni doğru yolda ama yanlış yere bıraktı, ben de kendimi burada buldum."

"Seni bana getirmesi gerekiyordu ama değişim gerçekleştiğinde etrafınızda çok fazla insan vardı ve

Anneni çok ," dedi Rhea. "Hâlâ iyileşiyor-"

Tony, "Yani gelip bilmiyorduk," diye ekledi. "Bizi yakaladı, neden?" Arayan Pritkin'di.

Bilgin ve tanrılardan gelen bir başka *çığlık, takırtı, augghhh* turu, bu noktada neredeyse normal arka plan gürültüsü haline geldi. "Onu neden gönderdin

Geri dönmek mi?" diye

sordu Rhea'ya. "Seni durdurmak için."

"Yarışmayı kaybetmekten mi?" diye sordum. "Hayır. Kazanmaktan."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

W şapka?" Çok zekice söyledim.

"İşte bunu açıklamam gerekiyor," söze başladı Rhea ama Mircea bir hareketle onu durdurdu.

"Bunu gördün mü?" diye sordu sertçe.

"Neyi gördün?" Pritkin cevap verdi çünkü o da benimle aynı tonu . Tam olarak korku değil, çünkü Mircea burada bile bunu pek göstermiyordu. Ama aniden Daha büyüğünü hisseden avcının aşırı dikkati.

Bu da kapıdan dışarı bakıyordu; tanrılar sürüsü az önce yine ortadan kaybolmuştu. "Bizim için son geldiklerinde daha yakındılar," dedi sıkıca.

Şaşkın bir sessizlikten sonra, ani bir telaş yaşandı Neredeyse herkes birbirinin üzerine konuşarak yorum yapıyordu. Enid tekrar ayağa fırladı, Æsubrand onu Cadıların asaları aniden küçük düğümlerinden, tüylerini kabartan bir kirpi gibi ortaya çıkı. Sadece Rhea sakin ve endişesiz görünüyordu.

"Bu mümkün değil," diye onu temin etti. "Bu oda bir zaman döngüsü içinde."

"Belki, ama daha önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedim, tüylerim diken olmuştu. "Kendi kendime hayal gördüğümü söyledim."

"Değildin." Mircea'nın sesi, bir diplomat olduğu için hiç olmadığı kadar keskindi. Muhtemelen yenmek istemeyen bir diplomattı çünkü

giriş kapısının biraz ötesinde görülebilir.

"Buraya ilk kez girmeye çalıştıklarında, birkaç metre gerideydiler. Bundan önceki sefer, ilk fark ettiğimde

yanlış bir şey, onlar ayaklar uzakta idi. Bu sefer kapı çerçevesini geçmişlerdi."

"Ama bu *mümkün* değil!" Rhea aniden paniklemiş görünerek tekrar konuştu.

"Bu mümkün," dedim. "Tanrılar bizim sınırlarımıza sahip değil-"

"Ama *zaman yolculuğu* yapamazlar!"

"mı? Hangi yeteneklere sahip olduklarını bilmiyoruz-" "Eğer bilselerdi, çoktan ölmüş olurduk!" Rhea dedi ki hararetle. "Kaybettiğinden emin olmak için dövüşünü sıfırlayabilirlerdi! Yapabilirlerdi-"

"Eğer güçleri olsaydı," dedim. "Ama burada bu çok bir şey ve zaman yolculuğu bunun çoğunu alıyor. Ama küçük bir yetenek bile birinin neler olup bittiğini fark etmesini sağlayabilir."

"Ve diğer herkese söyle," dedi Pritkin, suratı asık bir şekilde.

Rhea'yı omuzlarından yakaladım. "Ne demek istiyorsun, kazanmamızı engellemek mi istiyorsun? Çabuk ol!"

Bir an için yanımdan geçip şu anda boş olan avluya baktı, sonra birden kendine geldi. "Mage Pritkin'in Kazan," dedi çabucak. "Feyler onu takip etmeyecek. Edeceklerini söyleyecekler, tüm doğru şeyleri yapacaklar, hatta onu taçlandıracaklar. Ama son savaşta Alorestri ordusu ortaya çıkmaz. Tanrılar araya girer ve-"

"Nereyi kıracaksın?" Onu biraz sallayarak söyledim, Çünkü lanet avluya bakıp duruyordu. "Rhea!" Sesim bir kırbaç gibi şakladı ve tekrar odaklandı. "*Nereden* ?"

"Burası. Vegas'ın dışındaki çölde. Kütüphanenin indiğı yerde."

"Zeus'un senin ellerinde aşağılandığı yer," dedi Mircea bana ve Rhea başını salladı.

"Evet, tanrıların Dünya'ya giriş noktası olarak kullanarak yenilgiyi silmek istedi. Bana bir laboratuvar olduğunu söyledi.

Geçmişte Dünya ve yaratıkları üzerinde yapılan deneyler. Ama çoğunun aksine, bunun bir geçidi vardı-"

Mircea bana bakarak, "Bunu gördük," dedi. "Ya da buna benzer bir tane. Ama o yok edilmişti."

"O zaman bir başkası olmalı-"

"Onlardan çok vardı," dedi Æsubrand. "Çocukken birçok kalıntı gördüm. Babam çok etkilenmişti onları."

"-dünyalar arasında hareket edebilme yeteneğiyle," diye bitirdi Rhea. "Bir tanesini çöle park ettiler ve portal."

"Ama nasıl açtılar?" Pritkin dedi ki. "Böyle bir şeye sahip olsalar bile, Artemis'in büyüğü hâlâ bozulmamışken-"

"Tanrım," dedi Mircea, sanki ayakta kalmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi bir elini duvara dayayarak.

"Ne?" diye sordum. Midemin bulandığını hissederek , çünkü hiç böyle görünmemiştir.

Başını kaldırıp bana baktı ve gözleri korkunçtu. "Dorina _"

Bir an düşündüm ve sonra "Tanrım." dedim.

"Ne oldu?" Zara sertçe söyledi.

"Mircea Jotunheim'da kayboldu," dedim.

Şimdi her şeyi anlatacağım. "O dünyaya açılan geçitte bir savaştaydık ve onu diğer tarafta bıraktım. Dorina ile birlikte."

"Başka seçeneğin yoktu," dedi. "Seni asla suçlamadım-"

"Kendimi suçladım. Ve Dory'yi seni bulması için gönderdim.

seni geri getir-"

"İçinden mi?" Zara tekrarladı. "Nasıl? Diğer dünyalara giden yol kapalı, Faerie hariç!"

"Kızım için değil," dedi Mircea. "Artemis'in kendisi tarafından mühürlenmiş olanları bile açabilme yeteneğine sahip. Soyundan gelen bir armağan."

"Fortune's Blade," diye ekledim.

Tanrıların hizmetkârlarını -ve canavarlarını- yarattığı korkunç yeri görmemiş olan diğerlerine, "Evet, karıma böyle diyorlardı," diye açıkladı. Ve

Sonunda Elena'nın gerçekte kim olduğunu öğrenmiştik. "Tanrıça Fortuna onu Zeus'a karşı bir silah olarak kullanması için yarattı ve Dokuz Dünya'da ya da ötesinde nereye giderse gitsin onu takip etme gücü verdi, ama deney başarısız oldu. Fortuna'nın aradığı kılıç ancak çocuğu olduğunda doğdu."

"İki bıçak," dedim, çünkü Elena ve Mircea'nın ikizleri vardı, çok alışılmadık olsalar da. "Ve Dory'yi Pythias'ın sahip olduğu portaldan gönderdim, burada kütüphanede, seni geri getirmeye çalışması için-"

"Öyle dedi." Mircea'nın hâlâ perili görünmesi beni daha iyi hissettirmiyordu.

"Seni buldu mu?"

"Evet, ama bunu takip eden bazı çatışmalarda ayrıldık. İstilada öldürülen karımla birlikte Dünya'ya geri dönmeyi başardım. Ama kızlarım-"

Sesi kesildi ve bunun için zamanımız olmamasına rağmen elimi koluna koydum. Ailesini bir araya getirmek için o kadar çok acı çekmiş, o kadar uzun süre uğraşmıştı ki, bunların hepsi bir hiç uğruna olamazdı. "Bu iş bitmedi," dedim ve koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Dorina'nın söylediği buydu. Bana geri , bir yolunu bulacağını-"

"Ve sen onun yaptığını düşünüyorsun."

"Bence ona izin verdiler, onu takip ettiler, kullandılar ve sonra da öldürdüler!" Mircea gözleri aniden kıpkırmızı kesilerek konuştu. "Bizimle oynadılar-"

Alphonse, "Belki de başka bir yoldan geçmişlerdir," dedi ama öfkeli usta vampir ona saldırdı.

"Başka yolu yoktu! Ve ne düşünüyorsun Onlar için o kapıyı açar açmaz ona ne oldu? Eve, bana döneceğini düşünüürken?"

"Aynı şey bizim de başımıza gelmek üzere."

Æsubrand, bilgin çılgılık atarak tekrar içeri girdiğinde, dedi. Ama şimdi sesi daha çok bir uyarı gibiydi.

"Billy-"

"Önünde," dedi ama Rhea kolumu tuttu. "Unutma, kazanırsan kaybedersin!"

"Hatırlamama gerek yok; bizimle geliyorsun!" "Ben zaten oradayım," dedi ve benden önce geri adım attı. onu durdurabilirdi. Sonra Billy geri kalanımızı Ölümler Yolu'na çekti.

"Hayır!" Çığlık attım. Ama artık çok geçti. Tanrılar Birdenbire her yerde kaynayan, pençeleyen bir kütle belirdi ve son gördüğüm şey, beyaz hiçlik bizi almadan önce Rhea'nın onların ağırlığı altında kaybolduğuydu. "Rhea!" Çığlık attım.

"Cassie! Cas!" Billy beni sarsıyordu ve ben odaklanmaya çalışıyordum ama yapamıyordum-

"Bunu neden yapsın ki?" Aesubrand beni yakalayıp sürüklemeye başladığında bağırdım. "Neden o-"

"Bir lanet altındaydı," diye hatırlattı bana Pritkin. "Buradan ayrılamazdı."

"Cas! Beni dinle!" Billy bağırdı.

"Hayır, geri dönmeliyiz! Ona yardım etmeliyiz!"

"Belki bize gelir," dedi Butch Cut. "Eğer şimdi bir hayaletse..."

"Tanrılar *yaşam enerjisiyle* beslenir!" Vahşice söyledim. "Hayalet *olmayacak!*"

Billy bana sert bir tokat attı. "Nerede. Nerede. Biz.

Gideceğiz?" "Ne?" Ona bakakaldım.

"Gidin! Gidin! Çünkü burada bir ton tanrı olacak ve bu kadar çok tanrıyla bizi bulmaları uzun sürmez!"

"Babası," dedi Pritkin aniden. "Ne?"

"Bizi Roger Palmer'a geri götür! Geçmişe dönmek için bir büyü yapmak üzere; biz de ona bineceğiz!"

Herkes ona deliymiş gibi baktı, belki de Çünkü sevgili babamızın bizi hapse atma ihtimali daha yüksekti. Bizi yanlarında götürmektense büyüü güçlendirmeye yardım edecek bir delik. Ama başka bir alternatif göremedim ve sanırım onlar da aynı fikirdeydi. Çünkü Billy yola çıktığında kimse itiraz etmedi.

Tanrılar avlarının çoğunun ellerinden kaçtığını fark ettiklerinde, arkamızdan öfke çılgınlıkları yükselmeye başladı.

"Siktir!" Billy, "Siktir!" dedi.

başka bir şey. Ve Yolların içinde saklanacak, kaçacak ya da herhangi bir şey yapacak kadar uzakta değildik-

Bunun dışında, diye düşündüm, bizi tekrar dışarı çekerken.

Avlunun diğer tarafındaki gerçek boşluğa ulaştık ama orada da tanrılar vardı, çünkü artık numaramızı almışlardı ve kaçacak başka yer yoktu. İs dolu odaya doğru geri geri gitmeye başladık, bir sıra tanrı bizi takip ediyordu. Ama diğerlerinin aksine bunlar hemen saldırmıyordu; nedenini bilmiyordum.

Ve sonra fark ettim ki: onlar daha akıllı olanlardı. bizden sonra Yollar'a göndermişti. Diğerlerinin dönmesini bekliyorlardı.

Aklını kaybetmek. Buraya gelmek için geçmek zorunda kalmışlar ve Poseidon ve adamlarından geriye ne kaldığını görmüşlerdi.

Sonlarının aynı olmasını istemediler.

Ama yemlerle iletişim kurabildiklerini tahmin ediyordum, çünkü sürekli daha fazlası ortaya çıkıyor ve odanın o tarafını dolduruyordu. Birkaçı taze kanla kaplıydı, Tony'nin ya da muhtemelen beni kurtarmak için döktüğü Rhea'nın kanıyla, bu manzara içimde bir şeylerin soğumasına neden oldu. Yine de hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Buradan çıkamayacaktık.

"Sana söylediğimde," dedi Æsubrand usulca. "Pythia'yı al ve git. Onu evine geri götür-"

"Hayır!" Enid tısladı. "Hayır, bunu yapmayacaksın!"

"Başka seçeneğim yok," dedi basitçe.

"Hayır!"

"Bu yeterli olmayacak," dedi Bodil. O kadar sessizdi ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum. Ama öyleydi ve gözleri, zihninde bir şey görüyormuş ve başkalarının görüşünü ödünç alıyormuş gibi mesafeliydi. "Orada

Yüzlercesi dışarıda, binanın her yanını dolduruyor. İstila edilmek üzereyiz."

"Onu al ve git!" Æsubrand beni Pritkin'e doğru itti.

Sadece Pritkin beni hemen Mircea'ya teslim etti. "Al onu," dedi ona sertçe. "Onu babasına götürün. Götür onu ev."

Hayır, diye düşündüm ama söyleyemedim çünkü söyleyemezdim.

Bir an için düşünemedim, hareket edemedim ya da donmuş bir dehşet içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Enid kendini kaybediyordu,

Alphonse onu uzaklaştırırken bile Æsubrand'a bağıırıyordu ama ben hiçbir şey yapmadım.

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Alphonse," dedi Mircea. "Cassie'yi de al ve git." "Ne yapıyorsun sen?" Pritkin sordu.

"Gücünüzü onunkiyle birleştirmeyi planlıyorsunuz, bir yerine iki triskelion büyü, değil mi?"

"Başka bir alternatif görüyor musun?" "Hayır. Sana yardım edeceğim."

Hayır, diye düşündüm, ama dudaklarım hala hareket etmiyordu. Hayır. Hayır.

"Yapamazsın; sende o yetenek yok," dedi Æsubrand, oda tanrılarla dolarken.

Mircea, Pritkin'e başını sallayarak, "O , ben de istiyorum," dedi. "Cassie'nin üzerindeki büyüü kaldır," dedi. "Ve üçümüzün neler başarabileceğini görelim."

Alphonse kolumu tuttuğunda, üç, diye düşündüm boş boş. , o beni çekmeye başladığında.

Tanrılar savaşa hazırlanmak için gerilirken biz üç kişiydik. "Üçümüz!" Çığlık attım ve büyüü yakaladım.

Pritkin çözmeye çalışıyordu, bizi bir güç üçlüsü olarak birbirine bağlayan, eski triskelion tasarımlarına çok benzeyen, üç enerji sarmalının tek bir varlığa bağlandığı.

Tek bir büyücüü neden öldürdüğünü biliyorum, dedim onlara zihinsel olarak. "Hayır!" Pritkin çığlık attı ama artık çok geçti.

Çünkü

Bodil, Æsubrand'ın zihnindeki büyüü görmüştü ve

son gücünü de bana gönderdi. Ve Zara'nın da dediği gibi, başka ne olursam olayım, ben bir cadıydım.

Ve iyi bir tane.

"Triskeles," diye fısıldadım ama kendimi bile duyamadım çünkü tanrılar bir şey yaptığımızı fark etmiş ve hepsi birden üzerimize atlamıştı.

Bir an için üzerimize atlayan yaratıklardan oluşan bir duvar gördüm; bazıları insana benziyordu ama grotesk bir şekilde büyüktü, bazıları hayvana benziyordu, diş dolu çeneleri ve yarık gözbebekleri vardı ve da daha önce hiç görmediğim başka dünyalardan gelmiş olmalıydı, çünkü onlara bakarken beynim parçalandı-

Sonra her şey çok ama çok yavaşladı.

Sanki yavaş bir zaman büyü yapmışım gibi görünüyordu, bana ipek cüppelerin çırpınısını, havada parlayan küçük güç zerreciklerini, öfke ve karmaşayı ve bir şeylerin yanlış gittiğini anladıklarında dindar yüzlerde büyüyen korku-

Sonra yüzler yok oldu, daha sıçramanın yarısındayken altın bir ışık dalgası tarafından yutuldu. Grubun üzerinden bir tsunami gibi geçti, uzanmış kolları, korku ve öfke arasında sıkışmış yüzleri, her bedeni yiyip bitirdi ve ilerledikçe zayıflamak yerine daha da parlaklaştı. Onların enerjisinden besleniyor, diye düşündüm, yüzümdeki ısyı hissederek; onlardan besleniyor!

Yeterince beslendiğinde, dışarıya doğru süpürüldü ve kadim büyü varlıkların odasını bir tırpanın buğdayı delip geçmesi gibi yakıp geçti. Sonra da geri kalanları ele geçirmek için sağladıkları enerjiyle beslenerek öteye doğru ilerledi. Bodil'in yeteneklerinden mi yoksa benim hâlâ büyüye bağlı olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama oteli sular altında bıraktığını, koridorların duvarlarından yukarı çıktığını, aniden diğer tarafa dönüp kaçmaya çalışan varlıkların üzerine çöktüğünü görebiliyordum.

Ve tıpkı su gibi, parlak, güneşli, güzel su gibi, devam etti, çalkalanan altın bir gelgit gibi sokağa fırladı, Tanrıların kitlelerini batırdı.

kumarhane, güç dolu antik yaratıkları eriterek
Denizdeki köpükler gibi pırıl pırıl bir hiçlik. Ve sonra şehrin
içinden akıp gidiyor, yıkık dökük sokaklardan bir sel gibi akıyor,
başıboş tanrısal formları yakalıyor ve onları da yiyip bitiriyor, bir
adım la diğ er adım arasında eritiyordu.
Bir sonraki.

Ve ben daha kendime havada bir şey dalgalandı, büyük,
gö r kemli ve güçlü bir şey,
Bunun onların misillemesi olup olmadığını merak ederek
ç ö m eldim. Zeus hemen peşlerindeydi ve intikam almak için bize
doğ ru kaynıyordu. Çünkü tam tepemizden bir 747'nin kalkış sesi
gibi geliyordu, o kadar gürültülü ve o kadar güçlüydü ki, hiçbir
şeyim kalmadığı için karşısında .

Ama başka biri yaptı.

"!" Cadılar etrafımda toplanmış, beni yukarı çekiyorlar ve
ellerindeki gücü bana veriyorlardı. Çok fazla değildi, sadece her
taraf tan küçük güç darbeleri geliyordu.
bayılacak gibi hissetmemi azalttı, ama savaşmak için uzaktan
bile yeterli olmayacaktı!

Sadece belki de savaşmaya gerek yoktu.

"Babanın büyüü!" Billy yüzüme doğ ru bağı rıyordu. "Hadi,
Cas! O gidiyor! Kendine gel!"

. Ve sahip olduğ um her şeyi, cadıların bana verebildiğ i her
şeyi ve hala sahip olduğ um her şeyi gönderdim.
Aniden aç kalan damarlar, bir kement gibi dış a doğ ru. Başının
üstünden çığlık atan devasa büyüye doğ ru-

Ve yakaladım.

Evet, tıpkı bir 747 gibi hissettirdi, diye düşündüm, sanki bir
kasırgaya kement atmışım gibi ayaklarım yerden kesilirken. Ya
da belki daha kötüsü, bilemiyordum, çünkü onlardan birine
binmeyi hiç denemedim! Ama böyle bir şey olmalı, diye
düşündüm, orada olmamamız gerektiğ ini biliyor gibi görünen ve
bizi atmaya çalışan bir Bronco gibi savrulan büyüyle .

Ama bu normal anlamda bir değ işim olmasa da, bir şeyler
vardı... rüzgarda bir tat, tanıdık bir

Kulaklarımda bir şarkı, eski bir dost gibi yankılanan bir şey. Vardiyaları bilirdim. Onlar benim en iyi şeyimdi.

Ve eğer bunu kendim için yapmayacaksam lanetlenmişim!

Billy oradaydı, kulağıma gülüyordu. "Sür onları kovboy!" dedi ve etrafıma baktığımda Pritkin'in bir yerlerden diğerlerini kalkanlarının içine alacak kadar güç topladığını ve onların da gelmekte olduğunu gördüm. Orada olmaması gereken cadılar da dahil, ama Kimin bilet kazanıp .

Yolculuk bir dakika sonra yumuşadı, tıpkı bir jet uçağının seyir hızına ulaştığındaki kalkışı gibi. İleride babamı görmüyordum; dört bir yandan bizden uzaklaşan ve hızla akıp giden yıllardan başka bir şey görmüyordum.

Bunun uzun sürmeyeceğini düşündüm ve Billy'nin de aynı şeyi düşündüğünü tahmin ettim.

"Gitmeliyim Cas," dedi bana.

"Ne?" Ona baktım ve çoktan şeffaflaşmaya başladığını gördüm. "Hayır-"

"Seninle geri dönemeyeceğimi biliyorsun. Diğer tarafta bekleyen insanlar var, tıpkı senin burada olduğun gibi." Arkamızdan gelen gruba baktı ve dudakları büküldü. "Bu büyücüyü elde etmeye kararlısın, değil mi?"

Arkama dönüp baktığımda Pritkin'in kalkanı tutmaya çalıştığını gördüm, yüzü kıpkırmızıydı ve ona küfrediyordu ama bir şekilde sağlam tutuyordu. "Evet. Hepimizin ölmeyeceğini varsayarak evlenme teklif etmeyi bile düşündüm."

Billy'nin başı öne eğildi. "Bu adamın işi değil mi?"

"Normalde, ama evlilikle ilgili sorunları var. İzniniz var mı?"

"Ne zamandan beri bir şey için benim iznime ihtiyaç duyuyorsun?" "O zaman senin rızan mı?"

"Madem öyle diyorsun..." diyerek bana sarıldı.

ve sert. "Hâlâ senin için yeterince iyi değil," diye fısıldadı kulağıma. "Ama ne olursa olsun, evet. Git o aptalı getir."

Ve bu bokla uğraş! Bu tür şeyleri sonsuza dek yapmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim ısrarla ve o da gülümsedi.

"Doğru cevap bu." Bir an için yanağımda hayalet bir öpücük hissettiğimi sandım. "Öldür onları evlat," dedi bana ikinci kez.

Bu yüzden yüzümde gözyaşlarıyla kendi zamanıma geri döndüm.

KIRKINCI BÖLÜM

| Denize bakan bir dağın yamacına tünemiş yuvarlak bir pavyona benzeyen muhteşem bir süitte uyandım. Duvarların yarısı şeffaf beyaz perdelerle örtülü sütunlardan ibaretti ve güneş ışığı çok aşağıdaki suyun üzerinde parlıyordu. Bana Triskelion büyüsunü o kadar çok hatırlattı ki, bir an için oraya, is dolu bir kütüphane harabesine geri döndüm ve ölümle burun buruna geldim.

Sonra Pritkin yuvarlandı ve uykusunda bir şeyler mırıldanarak beni çekti.

Bir süre orada yattım, başım dönüyordu ve gördüklerimi anılarımdan çalışıyordum. Önceki güne dair hatırladıklarımın bulanık olması da yardımcı olmuyordu, özellikle de O diğer zamandan döndükten kısa bir süre sonra. Babamın büyüsunünden ayrılmak zor olmuştu ve sonra inişimiz kafa karıştırıcıydı.

Yarısı zaten sarhoş olan ve geri kalanı da bunun üzerinde çalışan, bağırان ve tezahürat yapan insanlardan oluşان büyük bir kalabalığın ortasında zamanımıza geri döndük. Belki de Çünkü Alorestri'nin elinde tuttuğı taht için yapılan yarışmanın son mücadelesi için tam zamanında ortaya çıkmıştık. Oynanan bahislere bakılırsa, başlamak üzereydi.

Bir an hayatımızdan endişe ederken, bir an sonra rengarenk ipekler giymiş, vücutlarında yara izi ya da gözlerinde travma olmayan, gülen insanlarla dolu mutlu, coşkulu bir kalabalığın içinde olmak çok fazla ve çok hızlıydı. Ve her şeyin ne kadar hızlı dağılabileceğı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Orada olduğunu bile bilmeden bir bıçağın kenarında dans etmelerini izlemek gibiydi.

Müstehcen bir şeydi.

Kalabalığın arasından Mircea'yı gördüm, etrafına bakıyordu. Yüzünde neredeyse dehşete benzer bir şey vardı, cadılar bir araya toplanmış ve katil tanrılar grubu tarafından olduğu kadar garip görünüyorlardı. Belki de tanrıları gördükleri için daha fazla. Böyle bir şey gördüklerini sanmıyordum.

Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk ve ben de bunu anlayamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Etrafımdaki sahne öyle bir dönüyordu ki, tek yapabildiğim koltukta oturmaktı. Bayılmadan önce üzerinde durduğumuz engebeli uçurumun kenarına. Ve uzun bir sahil şeridinde kurulmuş tehlikeli engel parkuruna aptalca baktım.

Hepimizin bunu yapacağını düşünmüştüm. kazanmayı göze alamadığımız için gözlemlemek için bir yer. Ama sonra Æsubrand ve Pritkin'in kalabalık onlara ters ters bakarken bir kenarda hararetli bir konuşma yaptıklarını fark ettim. Ve endişelenmeye başladım.

Kalabalığın tepkisi hakkında değil, çünkü tüm grubumuz bizi fark edecek kadar yakın olanlardan aynı bakışları alıyordu. Hepimiz hizmetkârlardan daha kötü giyinmiştik, kirli, kan lekeli ve kesinlikle daha iyi günler görmüş tunikler ve Æsubrand'ın durumunda, birkaç kirli zırh parçası vardı. bir şalın altına gizlenmişti. Şık ve mükemmel tıraşlı kalabalığın içinde göze çarptığımızı söylemek yetersiz kalır.

Ama sonra tekrar ayağa kalktım, yorgun olsa da, çünkü-
"Ne yapıyorlar?"

"Sorun yok," diye yanıma geldi Enid.

"Nasıl iyi olur? Oraya gidiyorlar!"

Ve öyleydiler de. Pritkin ve Æsubrand, yanlarına gelip oturmak yerine, iki dağ keçisi gibi uçurumun kenarından aşağı atlıyor ve sonra kumsal boyunca koşuyorlardı.

Saniyeler içinde onları neredeyse göremez oldum; sadece iki inatçı kafa, biri güneş ışığında parlak altın rengi, ise parlayan gümüş bir sancak, diğer yarışmacılara katılarak

muhtemelen son iki denemeyi kaçırdığımız için bıraktığımızı düşünen kalabalık tarafından yuhalandı.

"Evet," diye onayladı Enid. "Büyücü Pritkin, Prens'in kohortuna katılmayı teklif etti; bu nedenle, her iki galibiyet de artık ona ait."

"Æsubrand kral mı olacak?" Hiçbir şey anlamadığımı söyledim.

"Önce kazanması gerekiyor."

Gözlerimi devirmiştım. Çünkü suya girip çıkan, deniz ve kara canavarlarının yer aldığı, ölüme meydan okuyan engelli bir parkurdan geçmek

Şeytani bir şekilde zor açılacak şekilde yazılmış olması çoğu insanın gözünü korkutabilir. Ama bu ikisinin yaşadıklarından sonra?

Bu parkta bir yürüyüştü. Ama hala bir sorun vardı.

"Ya Alorestri de onu kabul etmezse? onlara liderlik etmeye çalıştığında da aynı şey olursa? Savaş mı?"

"Olmayacak." Dudakları kıvrıldı. "Bu feyler hakkında bir şey biliyorsam, her şeyden önce kana sadıktırlar ve o üç kraliyet ailesinden de ataları var. Leydi Bodil'in onu desteklemeyi seçmesinin bir nedeni de buydu. Faerie'deki tüm insanlar arasında onun yönetme hakkının sorgulanamayacağını biliyordu."

Bunu söylerken gözleri dolmuştu, o anda anlamamıştım ama bir dizi devasa deniz kabuğu sesi duyulmadan ve yarış başlamadan önce soracak zaman yoktu. Yorgun ya da değil, travma geçirmiş ya da geçirmemiş, Æsubrand'ın durumunda kötü bir şekilde topallıyor olsun ya da olmasın, ikisi yarışmayı sıcak bir bıçağın tereyağını delmesi gibi yırttı. Enid ve ben de onları desteklemek için avazımız çıktığı kadar bağırdık, çünkü ikimizin de gücü ancak buna yetmişti.

Ancak olaydan sonra, kararsız kalabalık Æsubrand'ın adını söyleyerek çılgına dönüyorlardı ve her yere uçuşan ipek parçaları yağıyordu, çünkü Alorestri konfetileri konusunda ekstra titiz davranmak zorundaydı ve kornalar çalıyor ve beş farklı yerden müzik çalıyordu

Orkestral kurulumlar ve sonunda beni sağır eden şeyin bu olup olmayacağını merak ediyordum ki Enid'in sorununun ne olduğunu anladım.

Bunun onlar için son olduğunu düşündü.

Bu noktada yeniden prens ve bulaşıkçı olduklarını düşündü ve gözyaşları arasında bile konfetiler gibi onu alkışlamaya devam etmesi onun için bir övünç kaynağıydı.

Parlak kızıl saçlarını yıkadı ve ıslak yanaklarına yapıştı.

Ne diyeceğimi bilemedim ve neyse ki denemedim.

Çünkü oraya gelmişti: uçurumun yüzüne doğru hızla tırmanıyordu, parkurdaki tüm su sayesinde eskisinden daha temiz görünüyordu, ama daha az hırpalanmamıştı ve sonunda ve çılgınca etrafına bakıyordu. Tüm bu kalabalığın içinde umursadığı tek kişi için.

İşte o zaman aklımda kalan azıcık şey de uçup gitti. Sonunda Enid'i fark ettiğinde.

tereddüt etti. Kalabalığın arasından sıyrıldı, onu kucağına aldı, etrafında döndürdü ve binlerce kişinin önünde onu dudaklarından öptü.

Sonra da şok geçiren kızlardan birinin kolunu kaldırdı.

"*Kraliçem!*" diye bağırdı, ne söylediğine kimsenin şüphe duymayacağı kadar yüksek sesle. Ve kendimi bir aptal gibi sırtırken buldum, çünkü lanet olsun. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yatağımda uzanmış, denizanası sürüsüyle boyanmış bir kubbeye bakarken kendimi hâlâ aptalca sırtırken buluyordum. hareket ediyor gibi görünmeleri gerçekçiydi. Ya da yatak da hafifçe dönüyor gibi görüldüğü için belki de bu bendim. Fiziksel bir nedenden değil - ilk kez bir görevden yoğun bakıma ihtiyaç duymadan dönmüştüm - ama beynimin hala yetişmeye çalıştığı o kadar kısa sürede meydana gelen muazzam değişikliklerden kaynaklanıyordu.

Dün pek bir şeye konsantre olamayacak kadar yorgundum, yüzüstü düşmeden önce buraya gelebilecek kadar ayakta kalmayı zar zor başarmıştım. Ve tüm yol boyunca, çamurla kaplı botlarıma ya da dalkavuk uşağın sırtına baktım.

muhteşem manzaradan ziyade bizi buraya kimin yönlendirdiğini merak ediyordum. Tebeşir beyazı kayalıkları süsleyen seyrek bitki örtüsü ve hemen hemen her noktadan görülebilen masmavi sularıyla Yunanistan'da gördüğüm fotoğraflara benziyordu. Ama tadını çıkaramadım, çünkü ne zaman denesem yine başım dönüyordu, bu da kayalıklar üzerine inşa edilmiş bir saray için bir sorundu.

Dağ tarafı!

Uykuya dalarken bugün daha iyi olacağımı düşünmüştüm ama yine de çok gerçeküstü hissediyordum. Sanki çok kafa karıştırıcı bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuşum ve bunu tam olarak başaramıyormuşum gibi. Ya da Alorestri'nin çok iyi hazırladığı illüzyonlardan birinden ikna edici bir şekilde, gözlerimi kapattığımda açtığımda ne göreceğimi bilmiyordum: bu ya da başka bir zaman.

Çünkü ikisi de gerçek olamaz, değil mi?

, uzandığımda ve yıkık kütüphanemden ter, kan ve isle lekelenmiş kirli botlarımın süetini hissettiğimde bile bu mümkün görünmüyordu. Ve hala

Kıdemli bir tanrının beni canlı canlı yüzmek için kullandığı suyun nemi. Elimi geri çektiğimde zeminin serin, bozulmamış mermeriyle karşılaştım ve içimi bir ürperti kapladı.

Bir an için, gözlerim açık olsa bile nerede ya da kim olduğumdan gerçekten emin değildim.

"Cassie," diye mırıldandı Pritkin, ben yeni başlayan bir panik atakla nefes almaya çalışırken muhtemelen sıcaklığımı özlüyordu.

"Uyumaya devam et," dedim ona. "Sadece... banyo yapıyorum."

İşe yaradı çünkü hâlâ çoğunlukla uyuyordu ve ses tonumu nötr tutmayı başardım. Sonra da pis olduğum için yalandan bir gerçek çıkarmaya karar verdim. Buldum.

Benden daha büyük bir sandığın içindeki giysiler ve orada diz çökmüş, parmak uçlarımda pürüzlü derisi ince malzemeye takılacağı için dokunmaya cesaret edemediğim ipek gibi şeylere bakarken bir kriz anı daha yaşadım.

Sonunda, sanırım iç çamaşırı olması gerektiği için çoğunlukla süslemeden yoksun başka tunik buldum. Ama yine de üzerinde narin pembe mercanlar vardı.

alt kısmı işlemeliydi ve soluk bir kumaştan yapılmıştı, ipek gibi gümüşi bir şeydi, sadece daha inceydi. Ama kelimenin tam anlamıyla oradaki en sade şeydi, bu yüzden onu aldım ve bir açık hava duşu bulana kadar geniş pavyonda dolaştım.

Nehir kayalarına benzeyen gri taşlar yığılmıştı, akan suya uzun süre batırıldıkları için pürüzsüzleşmişlerdi. Ve zevkli bir şekilde yıpranmış ahşap, bana mahremiyet sağlayan bir durak oluşturdu, orada başka kimse yoktu. Temizledim. Deniz kenarı bahçesi gibi kokan, hafif çiçeksi ve ferahlatıcı tuvalet malzemeleri kullandıktan sonra bir süre öylece durdum. uzun süre denize baktı.

Burayı sevmedim. Çok mükemmeldi, çok taze kokuyordu, çok *temizdi*. O diğer yerin kokularını hatırladım: Stratford'dan gelen yağmur ve barut ve cinlerin garip, baharatlı sıcaklığı; toz ve sıcaklık ve güneşte pişen kerpiç, kızarmış tortilla ve kızarmış mısır kokusu; çölde oturup Pritkin'in şarkı söylemesini izlerken Gray Curl'ün ev yapımı içkisinin ısıracı tadı; Pigville'in tuvalet gibi kokması, ama Vegas'ın kanla ve kullanılmış içkilerle dolu diğer yerlerinden daha iyi kokması büyü ve dökülen bağırsaklar-

Mükemmel, sonunda uyandın, dedi Bodil'in sesi.

Sıçradım ve neredeyse çığlık atıyordum, zar zor kendimi tutmayı başardım ama Alphonse'a layık küfürler sıralamaya başlamadım.

O zaman kahvaltı istemiyorsun? Kaşlarını kaldırdığını neredeyse görebiliyordum.

"Gitsek iyi olacak," dedi Pritkin arkamdan uykulu bir sesle, omzuna bir havlu atmıştı. "'Hayır' kelimesini pek sık duymaz."

"Belki de buna alışmalı!" Kalbim hâlâ küt atarken tersledim. Ama sonra yakınlarda bir yerde bekleyen ziyafetin kokularını da içeren bir görüntü gönderdi ve benim ihmal edilen mide ağlamaklı bir şekilde guruldadı.

"Bir ara yemek yemeliyiz," dedi ve bana sıkıca sarıldı.

Biraz yardımı oldu.

Kahvaltı, tepenin yamacında biraz daha alçakta inşa edilmiş, huzurlu bir sabah deniz manzarasına sahip başka bir pavyonda bekliyordu. Daha fazla sütun, daha saydam, bulut benzeri perdeleri destekliyordu ve muhteşem bir mozaik zemin yeşiller, maviler, griler ve altınlarla ayakların altında parılıyordu ve neredeyse denizdeki balıklar kadar gerçekçi olan bir grup oynayan yunus balığı vardı.

Denizanası. Ve vaat edilen ziyafet de buradaki diğer her şey kadar şatafatlıydı. Söz konusu masaların, yemek yemek için yastıkların üzerine bağdaş kurarak oturmamızı ya da Bodil'in yaptığı gibi eski bir Romalı gibi yaslanmamızı gerektirecek kadar alçak inşa edilmiş olmasına bile aldırmadım.

Ve yalnız değildi.

Cadı birliği de temizlenmişti ve oldukça iri gözlü olsalar da iyi görünüyorlardı. Zara, en ufak bir esintide dalgalanan mavi yapraklardan oluşan çok katmanlı bir elbise giymişti. Bu ona daha önce giydiği siyah elbiseden çok daha yakışmıştı. Ya da dün giydiği kana bulanmış tunik. Zeytin rengi teni hâlâ biraz solgun görünüyordu ve kan kaybından dolayı konuşurken sesi nefes nefese çıkıyordu ama birisi kırılmış saçlarını Rhea'ninkini hatırlatan sık bir bukleye dönüştürmüştü.

"Yapma," dedi yüzümü görünce. "Varisiniz Dünya'da, sizin Dünya'nızda, onca yıllık acı ve ıstıraptan habersiz. Sanırım geri adım atmasının bir nedeni de buydu. kütüphanede. Hatırlamak *istemedi*."

"Hatırlamayacak," dedim kalın bir sesle.

"Ve bizim meslektaşlarımız da öyle," diye ekledi, teknik olarak gerekenden biraz daha fazla hırçınlıkla tavuk bacağına benzeyen bir şeyi parçalayarak.

"Karşıtları mı?" Gerçeklik yüzüme çarpmadan önce tekrarladım.

Çünkü kopyaları , değil mi? . Zara -benim Zara'm- Dünya'da modaaya uygun bir cadı ve meclis lideriydi, bunların hiçbirinde hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu versiyonun yanına çöktüm, sersemlemiş hissediyordum ve evet, zaman çizelgesini mahvettiğimi fark ettim, değil mi?

İ?

Asilce.

Elimi okşadı. "Merak etme," dedi bana. "Miri, Odina ve ben mümkün olan en kısa sürede Dünya'ya geri dönüyoruz ve diğer kovanlarla birlikte genç benliklerimize biraz akıl vermek istiyoruz!"

"Ne?" diye sordum. Aynı şeyden bahsettiğimizden emin olmadığım için sordum.

Topknot ve Gray Curls'ü işaret etti, diğer tarafında oturuyorlardı, muhtemelen onlarca yıldır kadar çok yiyeceklerle karınlarını doyuruyorlardı ve benim basit tuniğimi utandıran soluk safran ve açık mavi renkte uçuşan elbiseler giiyorlardı.

Topknot ya da tahminimce Miri bir lokma balık yerken, "Lanet olası aptallar," dedi. "Hepsi birden."

"Uzun sürmeyecek." Odina da aynı fikirdeydi. "Ben onları ele geçirene kadar bekle!"

"Biz savaşa katılmadık," diye açıkladı Zara, şaşkınlığımı görünce. "Tek bir meclis bile. Çember'e karşı duydukları acıyla, onlar düşerse hepimizin düşeceğini göremeyecek kadar kendilerini kaybetmişlerdi. Bu sadece onların savaşı değil ve meclisler sıraya girecek. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Teşekkür ," dedim ona içtenlikle. Ona bu meydan okumayı kıskanmadım. Ama eğer bunu yapabilecek biri varsa...

Geçmiş değil ama geleceği değiştirdiğimi düşünürsek, zaman çizgisine yönelik tehdidin minimum düzeyde olduğunu varsayıyordum. Yapmadığımız takdirde bizi bekleyen kaderden kaçınmak için yapmaya çalıştığımız bir şeydi bu. Ve eğer yardım edebilirlerse... belki de bu iyi bir şeydi.

Başka türlü yapabileceğim pek bir şey olmadığı için bu şekilde devam etmeye karar verdim.

"Peki ya diğerleri?" Bir süre sonra sordum.

"Ne? Oh, evet," dedi, bakışlarımın yönünü takip ederek masanın diğer ucuna gitti, Mor Saç ve Kasap Kesiği soluk yeşil elbiseler giymişlerdi.

ve sanki daha önce hiç görmemişler gibi denize bakıyorlardı. Ki eğer ikisi de kıyamet sonrası Vegas çölünde doğmuş olsalardı, belki de . "Elspeth ve Cara Sonbahar'dan sonra doğdular," diye doğruladı Zara. "Yani endişelenmeleri gereken genç benlikleri yok."

"bir rüya gibi," dedi Cara, kırılmış başının etrafındaki kurdelelerden oluşan taç esintide dans ederken.

"Belki senin için," dedi Elspeth, birinin çiçeklerle ördüğü lavanta rengi saçlarına dokunarak. "Benim rüyalarım bu kadar güzel değil." Bana baktı. "Dünya da böyle mi?"

"Dünya... farklı," dedim, bildikleri tek şey harabelerken ne merak ediyordum. "Ama yakında görec."

"Çok yakında değil. Bir süre burada kalmayı ve geçiş sürecine yardımcı olmayı kabul ettik."

"Ne geçişi?"

"Yeni gerçeklik," dedi Bodil, masanın etrafında ilerleyen hizmetkâr ona ulaşıp kadehini şarapla doldururken. "Teşekkür ederim," dedi ve adamın neredeyse sürahiye düşürmesine neden oldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, "Evet," dedi ve kaçtı. Gidişini izledim. "Bir şey mi kaçırdım?"

Bodil sırtıttı. O soğukkanlı yüzünde öylesine şaşırtıcı bir ifade vardı ki, saf bir neşe ifadesi, bir an için neredeyse garipsedim. Sonra o karanlık gözlerin üzerimde olmadığını fark ettim ve omzumun üzerinden baktım.

Ve torunu Rien'i'nin Alphonse'u tepeye götürdüğünü gördü.

Onu en son harap bir Peri'de, dünyası burası olan tanrıça tarafından kukla gibi oynatılan bir zombi olarak gördüğümünden, biraz orta bükülme oldu. Gerçi şimdi bunu hatırlamak neredeyse imkânsızdı, soluk sarı bir tunik ve pantolon giymiş arsız genç kıza bakarken, ikincisi uyluk yüksekliğinde kahverengi deri çizmelerin içine sokulmuştu, burada tuttukları türden atlara binmek için gereken türden.

Saçlarını büyükannesi gibi küçük örgüler halinde örmeye başlamıştı. Birkaç yıl içinde tıpkı ona benzeyecekti. Korkunç görünümlü usta bir vampiri ne kadar kolay yönettiğini fark ettiğimde, muhtemelen onun kadar zorludur diye düşündüm.

Gerçi Alphonse bugün her zamankinden daha az korkutucuydu. Üstü perdeli lacivert bir kıyafet giymişti. Altında da dar bir pantolon vardı. Pritkin'in giydiğine çok benziyordu ama onunki gri-yeşildi.

Teşekkür Cassie, Bodil'in sesi mücevherine bakarken, onu düşünürken aklımdan geçti. Onu suçlayamazdım; Rieni güneş gibi parlıyordu.

Rieni büyükannesinin yanında otururken Alphonse bir tabak küçük balık kaparak bana "Duyuruyu kaçırdın," dedi.

Rieni, "Yeni kral köleleri serbest bıraktı," diye bilgilendirdi beni. "Hepsini, daha bu sabah."

Neredeyse tıkanıyordum, bu da Alphonse'un muhtemelen nazik bir tavırla sırtımı sıvazlamasına neden oldu. "Ne?"

Başını salladı. "Sanırım biriyle evlenmek üzereyken onları esir tutmak zor, gerçi uzun süre ortalık karışacak. Şimdi ahırda bana kim yardım edecek?"

Bodil, "Birçok kişi ayrılmamayı tercih edecek," diye tahmin etti.

Alphonse, Pritkin'in diğer tarafına yerleşti. "Yine de onlara ödeme yapmamız gerekecek sanırım. Bütçem asla düzelmeyebilir."

Herkes kimin kalacağını, kimin gideceğini ve kovanların geri dönenlerin insan toplumuna uyum sağlamasına nasıl yardımcı olması gerektiğini konuşmaya başladı. "Sanki çoğu bilirdi!" Odina alaycı bir şekilde söyledi. Ama ben orada öylece oturdum, o günden beri hissettiğim şaşkınlıkla midemdeki endişe düğümüyle birlikte hızla artarak geri döndü.

"Bir sorun mu var?" Pritkin sordu ama ben sadece başımı salladım.

Alphonse beni izlerken, "Yayını da kaçırdığından bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Yüzümü ve daha az sinir yumağı gibi davranmaya çalıştım. "Yayın mı? Feylerin televizyonu olduğunu sanmıyordum."

"Artık öyle," dedi Bodil'e bakarak.

" oluyor?" Bilmek isteyip istemediğimi merak ederek sordum.

"Yok bir şey. Sadece, dinlenmeye fırsat bulduktan sonra, Leydi Bodil bu konuda tekrar tekrar açıklama yapmaya karar verdi.

başımıza gelen her şey eğlenceli olmazdı. O yüzden hepsini bir kerede yaptı."

"Hepsi birden mi?"

"Faerie'den ayrıldığımız andan döndüğümüz ana kadar olan her şeyle ilgili anılarını doğrudan Mahkemedeki herkes," dedi deadpan. "Biraz kargaşaya neden oldu."

"Kargaşa mı?" Zara kıkırdadı. "Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu. Nasıl bir izlenim biliyorsun!" dedi başını zarifçe eğen Bodil'e.

"Ve sana *inandılar* mı?" Ben sordum.

"Feltin yapmadı," dedi Nimue'nin şu anda hükümetin başında olan ve karanlıkla yatağa giren eski sevgilisinden bahsederken. "Bu konuda oldukça ısrarcıydı. Ama sarayda benim yeteneğime sahip tek kişi ben değilim ve diğerleri de doğruyu söylediğimi doğruladı."

"Evet, ama-"

"Bir de bu vardı," diye ekledi, sade lavanta rengi tunik ve pantolon takımının üzerindeki perdeleri . Ve ortaya-

"Özür dilerim," diye fısıldadım, güzel, ince bir kolun olması gereken yere bakarak. yerine, neredeyse omuz hizasında, iyileşmiş bir kütük duruyordu. "Seni iyileştirmeye çalıştım..."

"Öyle yaptın, yoksa o korkunç lobide kan kaybından ölecektim," dedi hafifçe. "Ama yeteneklerin uzuvları yeniden canlandırmaya yetmiyor gibi görünüyordu."

"Bunun Mircea'nın yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum-" diye başladım, sonra bir şeyi geç de olsa fark ettim. "Mircea! O buradaydı! Onu tepede gördüm-"

"Buradaydı," diye beni temin etti Pritkin. "Dün gece Dünya'ya dönmek için ayrıldı. Konsolosa rapor vermenin bekleyemeyeceğini söyledi."

Tüm o gülen, umursamaz insanların arasında yüzünde gördüğüm neredeyse dehşet ifadesine geri döndüm ve kaçmak için tek motivasyonunun ihbar olduğunu düşünmedim.

Pritkin, "Ama zamanınız bir konuda yardımınızı istiyor," diye ekledi.

Bir saniye bile sürmedi.

"Dory ile birlikte Jotunheim'a gitmek istiyor," çünkü tabii ki istiyordu. Orada olanları bize anlatırken yüzündeki ifade hâlâ gözlerimin önünde. Tanrılar Mircea'dan çok şey almıştı ve tanıdığım adam bunları geri alana kadar asla rahat etmeyecekti.

"Evet." Pritkin bana tuhaf tuhaf baktı. "Ve sen de ona izin vereceksin."

Başımı salladım.

"Onu zamanda geriye götürmeyi gerektirse bile mi?"

"Kendi kendini öldürebilir," diye . Bu bir Dory az önce gitmiş olmalıydı ve Mircea hâlâ bağımıza sahipti. Yine de bir şekilde bunu kullanacağını düşünmemiştim.

O korkunç gelecekte tanıştığım adam varlığımızın ne kadar kırılgan olduğunu, dengenin ne kadar hassas olduğunu, her şeyin ne kolay altüst olabileceğini görmüştü. Artık bunun onun için bir oyun, güç ya da gururla ilgili olduğunu düşünmüyordum. İntikam ya da bir zamanlar onu motive eden her neyse. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi.

Beni bekleyecekti ve ben de orada olacaktım. "Peki ya Pythia olarak ettiğin yemin?" Pritkin sordu, beni izliyor.

Bu da yaklaşık bir saniye sürdü.

"Ne yemini? Benim bu göreve getirilmem o kadar tuhaftı ki, hiç kimse bu göreve getirilmemi istemedi. Ve

Açıkçası, kaybedersek neler olacağını gördükten sonra, böyle bir geleceğin asla yaşanmamasını sağlamaya yardımcı olmaktan memnunum."

"Anlaştık." Benimle kadeh tokuşturdu.

"Buna gerek yok," dedi Zara. "Rhea sayesinde tanrıların istilasının nerede ve nasıl olduğunu biliyoruz ve o gitmeden önce Mircea bize ne zaman olacağını söyledi. Ayrıca, artık o piçleri nasıl öldüreceğimizi biliyoruz! Öldürmelerine şaşmamalı Birden fazla unsura hükmeden herkes. Onlara karşı gerçekten işe yarayan bir silahımız olduğunu anlamamızdan korkuyorlardı!"

Ben bir şey söylemedim.

Ama her zamanki gibi poker suratım berbattı.

"Ne oldu?" Bodil sordu ve bir kez olsun aklımdan çıkarıp atmadığı için minnettar oldum.

"Sadece... planlarım hiçbir zaman beklediğim gibi gitmiyor." "İşe yaradıkları sürece," dedi sakın bir sesle.

"Onları ," diye söz verdi Pritkin ve elimi sıktı.

Alphonse, "Çılgın planlara içelim," dedi ve herkes masanın etrafındaki kadehleri tokuşturdu.

Ben hariç herkes.

EPILOG

T Düğün, bir kral ve yeni kraliçesine yakışır şekilde epikti.
Büyük bir balo salonunda değil.

Beklediğim gibi, muhtemelen tüm konuklara uyacak bir tane olmadığı için. Ama aynı bölgedeki Oceanside'da
Kaldığımız yer, Nimue'nin eski yazlık sarayı.

Felton ve destekçileri dışında tüm saray gelmişti, onlar da
şu anda savaş bitene kadar kalacakları hapisanede topuklarını
tekmeliyorlardı. Bu sorun değildi;
Kimse onları özlemiyordu. Tüm eski köleler kral ve kraliçenin
özel konukları olarak gelmişlerdi ve bu yüzden tüm kayalıklar
insanlarla doluydu, hoi polloi birbirine karışmıştı
Bir sürü rahatsız görünümlü soylu ile özgürce.

Ama bunlar sadece iki grup değildi ve Nimue'nin halkının
büyük çoğunluğunun ikisine de ait olmadığı ortaya çıktı. Şimdiye
kadar onun topraklarında gördüğüm tek şey saray olduğu için
bakış açım çarpıktı. Son üç günün taşradan pembe yanaklı tipleri
taşıyan arabaların gelişini izleyerek geçirmiştim, bu sırada
meraklı Margygyr kafaları dalgaların üzerinde geziniyor ve kimse
gerçekten umursadıklarını düşünmeden tekrar aşağıya
eğiliyordu.

Ama bazılarının yaptığını tahmin ediyorum, çünkü tören
deniz kenarında yapılıyordu, böylece hem krallığın karası hem
de denizi

Halklar katılabilirdi, ki ben de hayatı boyunca biri tarafından
köleleştirilmiş ve diğeri tarafından reddedilmiş olan Enid'in
çok nazik olduğunu düşünmüştüm.

Bir kraliçenin politik olması gerektiğini tahmin etmiştim.

Ama muhtemelen ve kaçak köle kaçakçısı olan Rhosier'in
onu ele vermesinin nedeni de buydu. Mavinin en soluk tonunda
bir elbisenin içinde ıslıl ıslıl görünüyordu.

Kenarları okyanus köpüğü gibi minik incilerle süslüydü ve treni o kadar uzun ve tüllüydü ki nerede bitip nerede başladığını anlayamadım. Ve sarayda bu gibi durumlarda yaygın olan özenli başlıkların aksine, ikisi Æsubrand'la buluşmak için yürürken bol kızıl saçları aşağıya dökülmüş ve rüzgârda savruluyordu.

"Asla sürmeyecek," dedi Alphonse . "Şşşt!"

"Birbirlerini tanıyorlar, ne kadar? Bir haftadır mı?"

"Onun gibi bir şey." Düşün hazırlıkları aceleye getirilmişti çünkü Æsubrand orduya katılmak için ayrılmadan önce yapılması konusunda ısrar etmişti, böylece Enid Leydi Bodil'in yardımıyla onun yerine hüküm sürebilecekti. Ama bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Daha önce hiç bu kadar aşık iki insan görmemiştim.

Alphonse suratını ekşiterek, "Ben bir yıl veriyorum," dedi.

"Bu yüzden mi buralarda takılıyorsun?" diye sordum.

"Tony'nin peşinden gideceğini sanıyordum."

"Tony öldü. Yenildi," dedi biraz da memnuniyetle.

"Gelecekteki Tony. Peki ya bu çağdaki?"

Bir bardaktan canlı deniz mavisini bir şey aldı. düşünürken garsonun tepsisinin yanından geçti. Bu kulağa geldiği kadar kaba değildi, çünkü fey evlilikleri günler sürüyordu ve özel konuklar için tribünlerden izlediğimiz şey Önümüzdeki hafta için planlanan sayısız tören, ritüel ve ziyafetten sadece biriydi. Sanırım buna Denizin Kutsanması deniyordu ve herkes hemen hemen hepsinde içki içti.

"Evet, hâlâ bir yerde," diye onayladı Alphonse. "Ama eskisi kadar baskı hissetmiyorum."

"Onun öldüğünü gördüğün için mi?"

"Belki de. Ya da belki de nasıl vazgeçtiğini bilmektir. Birisi olmak için her şeyi yapıyor ama müttefiklerine göre o sadece küçük bir sürtük. Ayakçı çocuk. Neredeyse onun için üzüleceksin.

onu." Şarap ya da her neyse ondan . "Acaba bunu henüz anlamadı mı?"

Ben de merak ettim. Sonra umurumda olmadığını fark ettim.
Tony'nin

Küçük bir kızken hayal gücümde çok büyük bir yer kaplıyordu, ama şimdi onu olduğu gibi görüyordum.

Ve hiç üzülmedim, diye düşündüm, kendi içbir yudum alarak.

Alphonse, "Beni yanlış anlama, onunla karşılaşsam böcek gibi ezerim," dedi. "Ama öyle görünüyor ki Belki de o küçük pisliğin peşinden koşmaktan daha iyi yapacak işlerim vardır."

"Ne gibi?" Ben sordum.

Tony'nin ölüme gönderdiği sevgilisini kastederek, "Sal'in mezarını ziyaret ediyorum," dedi. "Onu çöle, bu küçük kilise avlusuna gömdüm. Vahşi Batı günlerinden kalmaydı, o yüzden uygun görünüyordu."

Başımı salladım. Sal bir bar kıızıydı. "Peki sonra ne olacak?"

Omuz silkti. "Atıma atlayıp Konsül'ün ordusuna katılabilirim diye düşündüm. Yaklaşan büyük bir savaş var, biliyorsun değil mi? Yardıma ihtiyaçları olabilir diye düşündüm."

Ona göz kırptım. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Bana bir bakış fırlattı. "Son zamanlarda gördüklerimden sonra mı?" "Sen de katılırsan daha fazlasını görürsün."

"Belki, belki de değil. Ne yapacağını asla bilemem yap." Bardağı boşalttı. "Ama bu kahramanlık olayı bana düşündüğümünden daha çok uyuyor. Bir erkek buna alışabilir. Belki bu arada bir de ödül alır."

"O kazanılacak bir ödül değil," dedim, çünkü gözleri yine Enid'in üzerindeydi, az önce beyaz atlı prensine ulaşmıştı ve sanki sahildeki tek iki kişi onlarmış gibi ona bakıyordu.

"Hayır, değil," diye kabul etti. "O bir *kadın*, tıpkı Sal gibi. Ama kim bilir? Belki onlardan biriyle daha tanışırım."

"Umarım öyledir," dedim ona ve bunda ciddiydim.

Tören nihayet sona ermişti, bu da birazdan ziyafetin başlayacağı anlamına geliyordu. Ritim bu gibi görünüyordu: ciddi tören, cümbüşlü ziyafet ve bolca

alkol. Daha sonra, artık ayakta duramayacak hale geldiğinizde uyku zamanı, sonra yıkanın ve tekrarlayın. Biri bana sorduysa, parti yapmak için kötü bir yol değildi, kimse sormadı.

Törene gelmeyen ve ziyafette bulamadığım Pritkin de buna dahildi.

Bunun nedeni sadece yaklaşık bir milyon İnsanlar, yıldızların altında ama ışıklar ve şenlik fenerleriyle öylesine yoğun bir şekilde donatılmış olan alana akın etti ki söylemek imkânsızdı. Goblenler, bir tarafta inleyen yemek masalarını besleyen hazırlık alanlarının görüşünü engelliyordu; mutlu çift diğer tarafta büyük, ağır bir şekilde dekore edilmiş bir gölgelik altında taht kurmuştu ve arada dans etmek için geniş bir alan vardı. Ve Pritkin hiçbir yerde yoktu ve bağ aracılığıyla ulaşmaya çalıştığımda tam olarak hiçbir şey elde edemedim.

Sanki beni engellemiş gibiydi.

Ya da birileri gibi, paranoyak olduğumu düşündüm. Döndüğümüzden beri hissettiğim duygu korkuya dönüşüyordu. Bunun çok mükemmel, çok güzel ve çok *kolay* olduğunu biliyordum. Herkes içerken, ziyafet çekerken, dans ederken ve gülerken bu his bütün hafta boyunca artarak devam etmişti. Kendimi korkunç bir oyunbozan gibi hissediyordum ama böyle bir anda değişemezdim.

Şansım varken hayatın tadını çıkarmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Bunun yerine, Demokles'in kılıcının sürekli tepemde olduğu o korkunç gelecekteki kadar gergin hissediyordum başımın üzerinde sallanıyordu. Ve şimdi bir şeyler gerçekten yanılttı, bunu hissedebiliyordum ve onu hemen bulup bir sonraki planımızı yapmam gerekiyordu-

"Ow!" Partiden ayrılmak için dönmüştüm ki, bana doğru gelen bir adamla karşılaştım. Kolsuz beyaz giysili seksi bir Kristallerden ve tohum incilerden yapılmış kabuk desenleriyle süslenmiş ipekli bir kumaştan tunik, kaslı kalçaları saran aynı malzemeden dar bir pantolon ve üzerinde altın bir halka...

"Pritkin?" Tüm o şıklığın etkisini saçlarına bakarak, "Pritkin," dedim. "Nerelerdeydin?"

Endişe sesimi gereğinden fazla sertleştirmişti ama buradaki gürültüden bunu anlayabileceğinden şüpheliydim. Ya da belki de anlayabilirdi, çünkü beni aydınlık alandan, serbest bırakılmış ama hala taciz edilenler tarafından yönetilen masaların arasından çekip çıkardı-

Çünkü her şeyi bir tarlanın ortasında, otların ve kayaların arasında hazırlamak zorundaydılar. Ancak bu yine de yeterince iyi görünmüyordu, çünkü her yere dağılmış yüzlerce araba vardı ve daha küçük, daha az resmi ziyafetler gerçekteşiyordu Etraflarında, futbol maçıdaki kuyrukçular gibi. Ve geceyi süsleyen parlak ateşlerin yanında daha enerjik danslar yapılıyordu.

"Bu ," dedi ve bizi uçurumdan sahile inen dar bir keçi yoluna götürdü. Daha dibe varmadan rahatlamaya başladığımı hissettim, çünkü burada nefes alabiliyordum. Binlerce gürültülü manzara,

Partinin sesleri ve kokuları arka planda kayboldu ve sadece temiz deniz havası ve saçlarımı savuran hafif bir rüzgar vardı.

elbise beni engellemeyecek kadar hafifti, ancak onunla dağa tırmanmayı planlamamıştım. Ama bir şekilde elbiseye takılmadan aşağıya indim.

İnce iç katmandan çok daha hacimli olan ve her rüzgârda dalgalanma alışkanlığı olan narin üst etek. Ama görüldüğünden daha sağlamdı.

Minik elmaslar serpiştirilmişti ve kumaşın şampanya rengi neredeyse gecenin içinde kaybolmasına neden oluyor, beni yıldız ışığında giyinmiş gibi gösteriyordu.

Augustine burada kriz geçirir diye düşündüm ve günlerdir ilk kez sebepsiz yere güldüm.

Yukarıdan gelen ışık kumu görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu ama tepemizde yaylanan yıldızları gizlemiyordu. Pritkin sonunda sevdiği bir yer buldu, kutlamalardan oldukça uzaktı, yine de çalan müziği duyabiliyordum uzaktan. Gelgit , ama bize tam olarak ulaşmıyordu ve arkamızdaki yüksek uçurumun yüzü sanki bizmişiz gibi hissettiriyordu.

biraz karanlık olsa da dünyadaki tek iki kişiydik.

Ta ki cebinden küçük bir ay gibi parlayan bir şey çıkarana kadar.

Tony'den aldığım, ailemin küresini tanımam bir saniye sürdü çünkü burada ne işi olduğunu bilmiyordum. Pritkin'in aniden biraz tuhaf görünen yüzünü aydınlatmak dışında. Tereddütlü ve umutlu ve endişeli ve mutlu...

"Ne oldu?" Ben sordum. " var?"

"Hiçbir şey," dedi ve sesinde şaşkınlık vardı. "Tuhaf değil mi? Kısa bir an için, kesinlikle her şey mükemmel. Böyle şeylere pek sık rastlamıyoruz."

Hayır.

Hayır, yapmadık.

"Bunu neden getirdin?" Küreyi ondan alarak sordum. Her zamanki gibi pürüzsüz, serin ve hafif elektrikli bir his veriyordu. Belli belirsiz vızıldıyordu ama içinde başka bir şey olup olmadığını anlayamıyordum. Birkaç gün önce ona sorduğumda Bodil bile şaşırmıştı.

Belki de ailem hâlâ iyileşme sürecindeydi.

Endişeyle dudağımı ısırdım, çünkü ya öyle değillerse? Ya bu son büyük çaba, insanı onca yol boyunca taşımak çok fazla geldiyse? Ya-

"Kes ," dedi Pritkin bana usulca.

"Neyi durdurayım?" Kafam karışmış bir halde ona baktım.

"Bu. Bu gece Pythia değilsin. Bu yükü bir süreliğine bırak. Burada güvendeyiz." Dudakları büküldü. "Şimdilik."

Evet, hep o an içindi. "Sonsuza kadar" diye bir şey var mı diye merak ediyordum ama bilmiyordum. Ama o beni öptüğünde anların güzel olduğuna karar verdim.

Yumuşak ve garip bir şekilde de kararsızdı. Ve Pritkin kararsız değildi. Elbette bu Pritkin'i o kadar iyi tanıdığımın emin değildim.

Onunla neredeyse bir hafta geçirmiştim ama bu süre Dünya'dan gelen ve giden heyetlerle doluydu. Gümüş Çember, Senato ve Covens, şaşırtıcı bir şekilde. Zara orada hiç zaman kaybetmemişti, ancak Çember'i çoktan yerleşmiş bulduklarında şüpheli ve düşmanca görünüyorlardı. Ama hemen gitmemişlerdi, bu da bir ilerleme sayılırdı.

Bütün gün, her gün toplantılara gitmemiz gerekiyordu ve çoğu zaman aynı toplantılara gitmiyorduk, bu yüzden birbirimizi istediğim kadar göremiyorduk. Garip davranmaya devam ettiğim için bu muhtemelen iyi bir şeydi. Caleb'in Çember'in delegasyonuyla birlikte geldiği zamanki gibi, o kadar genç ve sağlıklı görünüyordu ki bütün bir toplantı boyunca ona bakarak onu ürkütmüştüm ama kendimi durduramamıştım.

Jonas da gelmişti, etrafta dolanıyor, feylere patronluk taslamaya çalışıyor, kendinden emin ve şaşırtıcı derecede akli başında görünüyordu. Sonra Caedmon ve Mavi Fey'in yanı sıra Faerie'deki Karanlık Fey müttefiklerimizden de heyetler gelmişti.

habersizce ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi mahkemenin ortasında dönüşüyordu. Bir avuç hoşnutsuz Svarestri bile diğerleriyle birlikte komplo kurmak için kaçmıştı.

Bitmek bilmeyen balolar ve partiler, bitmek bilmeyen düğün törenleri ve tüm bunlar için gerekli olan elbiselerin provaları da cabasıydı; sonuncusu da Enid'in gönderdiği tacizci görünümlü terziler tarafından yapılıyordu. Tam bir kasırgaydı, yorucuydu ve pek de eğlenceli değildi, çünkü tek istediğim Pritkin'le birlikte kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde ortadan kaybolmaktı. Eğer öyle olsaydı kiminle seyahat ederdim?

Şimdi ona bakıyordum ve bildiğimden emin değildim. Yeşil gözleri berrak ve gülüyordu, dudaklarında çok garip, mutlu bir kıvrım vardı ve saçları... Tamam, saçları "Beni evcilleştiremezsiniz!" dercesine altın halkadan meydana okurcasına yükselen trajik kalıntılar.

Ve hayır, diye düşündüm alaycı bir şekilde, yapamazdım.

Bundan emin misin? Zihinsel olarak sordu ve elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Bu küre değildi; o hala bende idi, bu yüzden elindeki küçük kutunun üzerinde soluk mavi-beyaz ışık oynuyordu, neredeyse-

Şaşkınlık ve inançsızlıkla ona baktım. Ve o da yüzümde ne varsa ona güldü. Muhtemelen tam bir şoktu, çünkü hayır.

Olamaz.

"Bütün öğleden sonra gelemediğim için özür dilerim, ama gittiğimde kuyumcudaki hazır değildi," dedi küçük ahşap kutuyu açarken. "Beklemek zorunda kaldım."

"Ah," dedim zekice, çünkü beynim durmuştu. "Burada, Alorestri'de, geleneksel olarak yeşil bir Taş. Renk, birlikte büyüyen ve güçlenen bir ilişkinin işareti olarak görülür. Ve bir ortaklıktan söz etmişsiniz," diye hatırlattı bana, dizlerinin üzerine çökerken gözleri ayıldı. "Düşündüm de... artık birlikte olmamızın zamanı gelmişti. resmileştirdi."

Orada öylece durdum, sessizce.

"İsterseniz taşı değiştirebiliriz," dedi, aniden endişeli görünüyordu. Sanki muhteşem kabaşon Altın satenin küçük yatağındaki zümrüt yüzük mükemmelden başka bir şey değildi.

Gözlerine benziyor, diye düşündüm, ona bakarken. Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Pritkin'in bana durmamı söylememesi beni ne kadar iyi tanıdığının bir göstergesiydi. Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece beni çekti ve göğsüne bastırdı, bir eli başımın üzerindeydi ve ben ağladıkça, ağladıkça, ağladıkça kolları nazik ama sıkı bir şekilde beni sarıyordu.

Ne için ağladığımı bile bilmiyordum. Ne olsun omuzlarımdan hiç kalkmayacakmış gibi görünen yük için mi? Yüzüğün temsil ettiği sevgi, huzur ve mutluluk dolu dünya için mi? görece kadar uzun yaşadı mı ya da görmeyi hak etti mi? Arkamızda bıraktığımız insanlar için, bütün bir nesil haritadan silindi,

Yanımızda getirdiğimiz iki genç cadı hariç mi?

Tüm o insanlar burada değillerdi, ziyafet çekiyorlardı, güzel kıyafetler giiyorlardı ve sevdikleri birinin kollarında okyanustaki yıldız ışıklarını izliyorlardı. Hiçbir yerde değillerdi ve benim yüzümden asla olmayacaklardı. Ve yaptığım seçimler yüzünden.

Çok zor, çok acı verici olmuştu, imkansız olanlar. Onları doğru anlamış mıydım? Bilmiyordum ve belki de hiç bilemeyecektim.

Bununla yaşayabilir
miydin? *Başka*
seçeneğim var mıydı?

Ve işte bir tane daha, kolay bir tane, ama değildi. Tekrar ağladığımı hissettim, çünkü o güzel yüzüğü çok ama hak etmiyordum. Hak etmediğimi biliyordum.

"Bu bir film değil Cassie," dedi Pritkin bana usulca. "Ne?"

"Yaptığımız şey. Sonunda her şeyin mükemmel bir şekilde bir araya geldiği ve sadece kötülerin kaybettiği bir senaryo yok. Gerçek hayat dağınıktır, acı vericidir ve korkunç seçimlerle doludur. Ve zaferlerin bir bedeli vardır. Ama bu bedel onları elde etmek daha

büyüktür." "Bunu
biliyorum."

"mi? Az önce yaşadığımız ve bütün hafta boyunca kendini hırpaladığın deneyim, mümkün olan en temiz zaferlerden biriydi. Mükemmel miydi? Hayır. Ama çok iyiydi. Elde edebileceğimiz kadar iyiydi. Ve bunu sen yaptın."

"Hepimiz yaptık."

Pritkin bir kahkaha attı. "Lider olduğunuzda, Hatalı olduğunuzda herkes sizi suçlar. Kazandığınızda kabul edin."

"Bu bir galibiyet gibi hissettirmiyor!" Tutkuyla söyledim.

"O zaman ne olurdu?"

"Bilmiyorum! Sadece... daha iyi. Daha temiz. Daha az maliyetli.

Bir şey-" "Mükemmellik
mi?" "Belki!"

" zaman sadece insan olmamız çok kötü, değil mi?" Gerildim ama sesinde alay yoktu. Sadece çok şey görmüş ve yaptıklarımız için ödediğimiz ve yine ödeyeceğimiz bedeli anlamış bir askerin diğerine seslenişiydi. "Sen hazır olana kadar saklayacağım," dedi ve kutuyu kapattı.

"Hiçbir şeye hazır değilim," dedim titreyerek, sonunda başımı kaldırıp taştan daha yeşil gözlerle karşılaştım. Farklı gözler, ama yine de aynı. Pritkin, nihayet bir arada, olması gerektiği gibi.

"Bizden sadece bir kişi var," dedi basitçe, bağ aracılığıyla düşüncelerimi okuyordu. "Ve o seni seviyor."

Ve onu çok sevdim.

Peki benim sorunum neydi?

"Artemis olmadığımı sanıyordum," dedim ekşiyerek.

"Değilsin. Ama bu da değilsin," dedi.

"O şey her ... onun koltuğuna sinmek... ve hıçkıra hıçkıra ağlamak-"

Billy, diye düşündüm, irkildim ve etrafıma bakındım.

"Bir fark yaratmaya çalışan ve çoğu zaman başarısız olan iki ezik. Ama her zaman değil. Önemli olduğunda değil.

"Önemli olduğunda, iyi iş çıkarıyoruz."

Orada değildi, orada olamazdı. Yine de onu duydum, gün gibi açıktı. Ve bir an için avucumdaki kürenin biraz daha parladığını düşündüm.

"Çünkü sen Cassie Palmer'sın ve bir gün ölebilirsin, ama bu arabada ağlayan küçük bir sürtük gibi olmayacak. Olmak için doğduğun kişi olmaktan ve yapmak için doğduğun şeyi yapmaktan çok korktuğun için kaçmak olmayacak.

"Hayır. Hiç de öyle olmayacak. Şimdi, öyle mi olacak?"

"Cassie?" Pritkin'in sesi sanki bir şeyler biliyormuş gibi geliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Böylece ikimiz olduk.

Ama bir şeyi biliyordum.

"Asla hazır değilim," dedim tekrar, daha güçlü bir şekilde. yüzüğü parmağıma taktım. Orada iyi hissettirdi, sanki her zaman olması gerekiyormuş gibi. İkimiz gibi.

"Ve bu beni şimdiye kadar hiç durdurmadı."

BU YAZARIN DİĞER ESERLERİ

Cassandra Palmer Serisi

Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgarı Biç Fırtınayı
Sür
Fırtınanın Cesareti
Dünyayı Paramparça
Eder
Ateşi Tutuşturun: Yangın
Çıkarıcı Ateşi Tutuşturun:
Cehennem Denizleri Kaçırın:
Sismik

Cassandra Palmer Ekstra Kitaplar

Maskeler (Mircea Basarab)
Siren'in Şarkısı (John
Pritkin)

Dorina Basarab Serisi

Gece Yarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi

Öfke'nin
Öpücüğü
Gölge'nin
Felaketi
Kraliçe'nin
Gambiti Zamanın
Aptallığı Şansın
Kılıcı

Lia de Croissets Serisi

Önemsiz Sihir
Garip Sihir (2025'te geliyor)

Yazarın Web Sitesi KarenChance.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

